LICIA TROISI
RĂZBOAIELE
LUMII
PĂMÂNTENE
III- UN NOU REGAT

Cuprins

TITLU
Motto
FRAGMENT DIN JURNALUL INTIM AL MAGICIENEI THEANA
PARTEA Întâi
- 1 - Doubhée şi Theana
- 2 - Armata lui Dohor
- 3 - Spre Abis
- 4 - Negustorul de oameni
- 5 – Călătorie în trei
- 6 - Un rămas bun definitiv
- 7 - Doi asasini

PARTEA A DOUA
- 8 - Din trecut
- 9 - Cărţile negre
- 10 - Camera lui Sulana
- 11 - Anchetă printre cărţi
- 12 - Sabia Neagră
- 13 - Pas înainte
- 14 - Decizia
- 15 - Adevărul
- 16 - Alegerea lui San
- 17 - Conspiraţie
- 18 - Iertare şi răzbunare
- 19 - La un pas de obiectiv
- 20 - Temniţe
- 21 - Evadare
- 22 – Rezoluţia lui Sherva
- 23 - Cadavrul pădurii
- 24 - Răzbunare

PARTEA A TREIA
- 25 - Arma inamicului
- 26 - Spre sfârşitul tuturor lucrurilor
- 27 - Casa
- 28 - Între cele două lumi
- 29 - Foc şi fier
- 30 - Întoarcerea
- 31 - Iertare şi vinovăţie

Epilog
Harta lumii Pământene
Caractere
Mulţumiri

Biografia autorului
De acelaşi autor
Copyright

Licia Troisi

Războaiele lumii pământene

Volumul III. Un nou regat

Tradus din italiană de Agathe Sanz

Pentru părinții mei.

Aţi putea fi neintenţionatul meu.
Alegerea de a-mi trăi viaţa s-a prelungit.
Muza, *neintenţionată.*

FRAGMENT DIN JURNALUL MAGICIENEI THEANA

Mi-e frică. Tocmai mi-am împachetat lucrurile. Geanta e gata, pe pat. În interior, toate cărţile care cred că mă pot ajuta; şi apoi, sticluţe, flacoane şi cele necesare pentru farmece. Tăcerea e atât de profundă încât mă dor urechile.

Am luat o decizie ciudată. Nu mă reprezintă. Poate că m-am înşelat. Sunt Theana, un vrăjitor al curţii. Studentul lui Folwar, în cele din urmă, al doilea după Lonerin. De ce m-am angajat să călătoresc în Lumea Pământeană alături de un criminal hotărât să-l asasineze pe Regele Ţinutului Soarelui?

E o fată destul de mică. Are părul şaten scurt şi ochi foarte negri. Nu este deosebit de frumoasă. Numele ei este Doubhée. Ştiu că a făcut parte din această sectă care ucide în numele lui Thenaar, Dumnezeul meu, pretinzând că trebuie să se supună voinţei lui. Din câte am înţeles, Breasla a ademenit-o prin trădare, aruncând un blestem asupra ei. Este o pecete care face ca cea mai întunecată parte din ea să crească, exalându-şi setea de sânge şi răzbunare. Au păcălit-o făcând-o să creadă că ei ar putea-o vindeca. Dar, în realitate, sigiliul poate fi rupt doar de magicianul care l-a impus.

Deşi soarta ei e groaznică, nu-mi este milă de ea. Oricât de mult aş încerca să-i înţeleg motivele şi durerea, nu pot simţi cea mai mică compasiune pentru ea. Şi nici măcar nu mă simt vinovată. Poate că sunt o persoană răutăcioasă? Poate că sunt rea, în adâncul sufletului...

Adevăratul motiv este că există un bărbat între noi: Lonerin. Îl cunoştea când era încă în Breaslă. El a fost acolo într-o misiune pentru Consiliul Apelor. Am fost informaţi că regele Ţinutului Soarelui, Dohor, a făcut un pact secret cu ereticii acestui cult. Acest lucru ar explica de ce acesta din urmă a reuşit să cucerească aproape toate pământurile Lumii Pământene pe cont propriu. Lonerin s-a oferit voluntar să se infiltreze în sectă, şi sub pretextul că a venit din Ţinutul Nopţii şi că ştia bine să folosească locul, a reuşit să i se încredinţeze această misiune. S-a dus acolo pretinzând că este un Postulant, unul dintre mulţii oameni disperaţi care îşi ofereau viaţa la templul Sectei Asasinilor pentru a obţine iertarea de la dumnezeul lor. Îl cunosc atât de bine, pe Lonerin al meu, încât mă doare inima să mă gândesc la adevăratul motiv pentru care a făcut-o. Suntem doar doi în Consiliul Apei care ştim adevărul. A făcut-o pentru mama lui. Biata femeie s-a sacrificat lui Thenaar pentru a-şi vindeca fiul de febră roşie. Din acea zi, dorinţa de răzbunare nu i-a părăsit niciodată inima. Trebuie doar să-l privesc în ochi ca să mă convingă.

Lonerin şi Doubhée s-au întâlnit acolo, în Casă, baza subterană a Breslei. Ei au făcut un pact: ea investiga pentru el, şi el caută o modalitate de a o elibera de sigiliu. Au fugit împreună după ce au descoperit că ereticii voiau să-l readucă la viaţă pe Aster, tiranul care, cu 40 de ani mai devreme, conducea întreaga lume. Breasla îl consideră un Mesia, singurul care poate stabili această domnie a sângelui şi morţii la care secta a aspirat întotdeauna. Sufletul lui Aster este acum suspendat între lumea morţilor şi a viilor, într-un loc secret ascuns în măruntaiele Casei. Secta vrea să-l infuzeze în corpul cel mai potrivit pentru el: cel al unui

semi-elf ca el. Şi din câte ştim, singurul semi-elf supravieţuitor din Lumea Pământeană era fiul lui Nihal şi Sennar.

Ceva se agită în mine când mă gândesc la călătoria înapoi a lui Doubhée şi Lonerin de până acum, la cei doi împreună, la cei doi scăpând de moarte sprijinindu-se unul de celălalt. Atunci a început totul. Când ne-am întâlnit din nou în Laodaméa, Lonerin era schimbat. Înainte să plece, m-a sărutat. Când s-a întors, dimpotrivă, nu mai avea ochi decât pentru ea.

Dacă s-ar fi oprit acolo, poate că nu m-ar fi rănit la fel de mult. Dacă Doubhée ar fi dispărut după această călătorie, dacă s-ar fi întors în întunericul care a zămislit-o, poate aş fi reuşit să uit. Din păcate, acest lucru nu s-a întâmplat.

Când Lonerin a făcut Consiliul Apei conştient de ceea ce a descoperit, a decis să-l consulte pe Sennar, magicianul care l-a învins mai întâi pe Aster alături de Nihal, semi-elful. Consiliul era convins că numai el putea găsi o cale de a-l trimite pe Tiran înapoi în lumea morţilor.

Lonerin a cerut imediat această nouă misiune. Ştiind că îşi pune viaţa din nou în joc, m-a rănit din nou. Văzându-l atât de sigur pe el, mi-am dat seama că un abis ne-a separat pentru totdeauna. Este totul pentru mine, dar se pare că nu am fost niciodată pentru el mai mult decât un student coleg, nimic mai mult. O fată a cărei viaţă este limitată între zidurile palatului regal.

Cel mai rău lucru a fost să aflu că Doubhea îl va însoţi ca să-l întrebe pe Sennar dacă ştia o modalitate de a o elibera de sigiliu. Apoi m-am simţit teribil de neajutorată. L-am pierdut pe Lonerin pentru totdeauna, totul din cauza fetei.

Deci, în timp ce Ido mergea în căutarea fiului lui Nihal şi a lui Sennar, l-am văzut pe Lonerin din nou ieşind pe uşa aia, poate că nu se va mai întoarce.

Nu înţeleg, nu înţeleg. Nu înţeleg ce are ea mai mult decât mine, de ce a urmat-o sau de ce nu am putut să-l ţin aproape de mine. Poate de aceea am decis să plec.

Nu ştiu ce s-a întâmplat între ei în timpul acestei călătorii. Au traversat Ţinuturile Necunoscute, au văzut locuri întunecate şi misterioase, au scăpat de Asasinii pe care Breasla i-a lansat după ei. Poate că asta i-a unit? Sau poate că asta e ceea ce prefer să cred, şi că, în realitate, a existat mult mai mult între ei. Felul în care se privesc, se ating, intimitatea lor mă îngheaţă. Sunt naivă, întotdeauna am fost. A reuşit în două luni ceea ce eu am eşuat ani de zile.

Consiliul s-a reunit din nou. Ido s-a întors cu San, nepotul lui Nihal şi Sennar. El era ţinta reală a Breslei. Un băieţel ciudat cu puteri tulburătoare. Am simţit-o imediat ce l-am atins prima dată. Ziua în care i-am salvat. Piticii au fost otrăviţi de sabia lui Learco, fiul lui Dohor, după ce a reuşit să-l răpească pe San de la un asasin al Breslei, Sherva. Acelaşi om care l-a răpit pe nepotul lui Sennar şi care l-a răpit din lume după ce i-a ucis părinţii. Când l-am salvat

pe Ido mi-am folosit puterile ca preoteasă. M-am simţit ciudat. În sfârşit m-am simţit utilă. Am fost speriată, şi mâinile mele au tremurat, dar în cele din urmă, am fost plină de satisfacţii. Poate că de acolo a venit decizia mea.

În orice caz, Ido va avea grijă să-l ţină pe San în siguranţă, în timp ce Lonerin va merge într-o misiune cu Sennar pentru a căuta Talismanul Puterii, singurul obiect, potrivit bătrânului magician, capabil să elibereze spiritul lui Aster. E acelaşi pe care Nihal l-a folosit-o odată pentru a-l învinge.

Dar de data asta, n-o să mai aştept. Această decizie este cea care mă îngrozeşte, îmi face mâinile şi inima să tremure. Abia aştept să se întoarcă aici, trebuie să fac ceva.

Am decis să merg cu Doubhée. Sennar i-a explicat cum să se elibereze de sigiliu. În realitate, blestemul nu i-a fost adresat ei, ci lui Dohor. Era legat de anumite documente pe care le furase în numele regelui. Ea trebuie să găsească acum cel puţin un fragment din aceste documente şi să-l folosească într-un ritual magic destul de complex, dar pe care sunt capabilă să-l interpretez. Atunci va trebui să-l omoare pe Dohor, şi va fi liberă.

Orice alt magician ar putea-o însoţi. Lonerin, poate, dar o voi face eu.

Nu ştiu de ce. Acum că sunt singură, nici măcar nu pot reconstrui secvenţa exactă de idei care m-a făcut să-i spun că o voi ajuta. Nu-mi pasă dacă fuge sau nu. Sunt indiferentă la soarta ei. Poate în adâncul sufletului o urăsc. Dar m-am săturat de existenţa asta. Întotdeauna am locuit aici, la palat, şi în realitate nu mi-am folosit niciodată magia. M-am mulţumit să admir faptele lui Lonerin. Mi-a plăcut de el, dar nu m-a vrut. E timpul să spunem stop. Pentru a mă schimba. Pentru a realiza ceva care nu se potriveşte naturii mele, dar pe care mă simt obligată să-l fac.

Aşa că voi merge cu Doubhée. O voi ajuta să-l omoare pe acest om. Îmi voi folosi magia pentru un scop de neconceput.

Aş vrea să am puterea să-mi reţin lacrimile. Aş vrea să nu mă gândesc la Lonerin, la felul în care m-a salutat mai devreme, la cuvintele prin care mi-a cerut să nu plec, la acel sărut care încă mă arde, acolo, pe frunte. Trebuie să dispară din viaţa mea, nu mai există pentru mine. E vina lui că n-am făcut nimic în toţi aceşti ani. E vina lui că nu m-am maturizat, că nu mi-am găsit drumul. Această misiune va şterge toate sentimentele pe care le-am simţit pentru el. Şi în cele din urmă, voi fi liberă.

Trebuie să mă trezesc devreme mâine. Palatul Regal al Ţinutului Soarelui este la mai multe leghe de aici.

PARTEA ÎNTÂI

Learco a fost prezentat poporului. Tatăl său l-a ridicat deasupra mulţimii de la balconul camerei sale, iar un strigăt lung de bucurie l-a întâmpinat. Auzind gălăgia poporului, regina, întinsă în pat, şi-a ascuns capul sub pernă.

Chiar am crezut că, în ciuda tuturor lucrurilor, acest fiu îi va da un motiv să trăiască. Adevărat, er rezultatul unui act de violenţă, dar era totuşi carne din carnea sa. M-am înşelat. Sulana şi-a refuzat fiul. Nu a vrut să-l vadă sau să-l alăpteze.

Înţeleg că moartea primului Learco este o rană care nu se va vindeca niciodată. Era un copil atât de drăguţ... Zeii i-au provocat cea mai rea soartă, a cedat în faţa febrei roşii... N-ar trebui să supravieţuieşti copiilor tăi, niciodată.

În seara asta, însă, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la noul prinţ. Născut din părinţi care se urăsc, respins de mama lui. Care poate fi viitorul lui?

Umbre noi, din ce în ce mai groase se adună în acest regat. Dohor, fii blestemat. Fie ca moartea să te însoţească, indiferent ce faci.

FRAGMENT DIN JURNALUL LUI SIBILLE,

DOAMNA DE COMPANIE A REGINEI SULANA

1

Doubhée şi Theana

Satul era pustiu. Mirosul înţepător de fum rămânea în gât şi învăluia totul într-o ceaţă spectrală. Carcasele de animale carbonizate se aflau pe marginea drumului.

Theana era nemişcată, cu mâna pe gură şi cu ochii plini de lacrimi. Doubhée s-a uitat la ea cu un amestec de dispreţ şi milă. Cu toate acestea, ea a reacţionat în acest fel prima dată la spectacol josnic al războiului. În acel moment l-a întâlnit pe Maestru. Ea încă îşi amintea spatele luii apărând puţin câte puţin în spatele cortinei de fum, mantia lui umflată in timp ce el se mişca prin aerul nemişcat al câmpului de luptă.

— E mai bine să nu mai stai pe aici, spune ea, ţinându-şi instinctiv mâna pe talie, unde îşi ţinea de obicei pumnalul.

«La naiba.»

Arma ei nu era acolo; ea a cusut-o într-un buzunar secret sub fusta ei, pentru a o ascunde de privire.

Theana nu a răspuns, vrăjită de oroarea scenei. Tovarăşa sa a luat-o agresiv de braţ şi a târât-o.

Era o idee proastă să ne oprim în acest sat de graniţă. Situat la graniţa dintre Ţinutul Mării şi Ţinutul Soarelui, era prea aproape de frontul unde se luptau trupele lui Dohor şi Consiliul Apei, iar Doubhée ştia la ce se expun. Chiar şi într-un loc atât de pierdut ca acesta, urmele războiului erau evidente, iar acest lucru l-a făcut-o periculos pentru două femei singure.

Dar proviziile lor se epuizau, şi nu a avut puterea de a se opune. Mintea ei era prea confuză, iar simţurile ei erau somnolente.

Cele două tinere au început să se plimbe printre cadavre, căutând cea mai scurtă cale de ieşire din acest iad. Theana a plâns şi Doubhée a reacţionat strângându-i braţul şi mai tare. Slăbiciunea ei a iritat-o, acel mod înfricoşător şi indolent de a fi femeie.

La câteva palme de peretele perimetrului, Doubhée a auzit un sunet de paşi metalici. Trebuia să părăsească drumul, să găsească adăpost şi să-şi tragă pumnalul. Acţiuni pe care ea le-ar fi făcut într-o clipă, în cazul în care reflexele ei nu ar fi fost atât de lente, picioarele moi şi muşchii amorţiţi. S-a sprijinit de peretele unei case şi i-a făcut semn Theanei să tacă.

Vocile s-au apropiat treptat, sunetul săbiilor frecându-se de armuri fiind mai distincte. Soldaţi. Doubhea şi-a ţinut respiraţia, încercând să se facă invizibilă.

— Cine a fost acolo înaintea noastră?, a spus o voce.

— Malga şi oamenii lui, cred, a răspuns altul.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu găsim nimic nici în satul ăsta?

— Tu ce crezi? Au ars totul! Dacă a fost pradă, au trebuit să o ia...

Doubhée i-a auzit mergând de-a lungul zidului care o ascundea. Lângă ea, Theana tremura din toate membrele. Încă o dată, ea s-a întrebat de ce a insistat să vină cu ea. Infiltrarea în curtea celui mai puternic conducător al timpului lor, şi uciderea lui pentru a

elibera un criminal de blestemul care l-a afectat nu era o sarcină foarte potrivită pentru elevul unui magician al Consiliului Apelor!

Soldaţii au început să cerceteze cele câteva case încă în picioare, lovindu-le uşile. Doubhée nu ştia exact câţi erau, dar cu siguranţă mai mulţi decât putea să confrunte singură.

— Aşteaptă până pleacă. Nu există altă cale.

Când păreau destul de departe, ea a început să se strecoare încet pe lângă perete şi i-a spus Theanei să facă acelaşi lucru.

— Uită-te pe cine avem aici!

Faţa dolofană a unui om în armură a apărut în faţa lor.

Într-o clipă, Doubhée a văzut din nou ce trebuia să facă: să-şi scoată pumnalul şi să lovească primul soldat în gât, să se aplece pentru a evita şutul celui de-al doilea din spatele ei. Apoi să tragă cuţitele ei de aruncat, apoi golirea completă a minţii ei ceea ce ea a făcut de atât de multe ori în luptă, pentru a lăsa memoria corpului să acţioneze în locul ei. Dar mâinii ei i-a luat prea mult să ajungă la pumnal. Două braţe puternice au apucat-o din spate, în timp ce un alt soldat a ridicat-o pe Theana de talie. Fata s-a zbătut, ţipând, iar bărbatul a izbucnit cu un râs obscen.

— Nu, nu!

Degetele ei au căutat sabia inamică, i-au atins garda şi aproape au reuşit să o apuce.

— Taci, viperă murdară! exclamă bărbatul care o ţinea în braţe, iar respiraţia lui încărcată cu bere i-a învăluit faţa.

Doubhée a încercat să se elibereze, dar corpul ei nu a răspuns. Lovitura la gât a venit surprinzător, şi s-a scufundat în inconştienţă.

Ele au plecat trei săptămâni mai devreme, călare, cu Doubhée în frunte. În primele zile, nici nu a rostit un cuvânt. S-au oprit când Doubhée a decis şi au mâncat fără să se uite una la cealaltă. Dimineaţa devreme, când Doubhée se scufunda în pădure pentru a se antrena, Theana se ridica şi deschidea imediat cărţile magice pentru a studia. Sennar i le-a dat. Conţineau toate formulele pentru a efectua ritualul care avea să-i elibereze însoţitorul de călătorie de jugul blestemului. Când s-au aşezat pentru noapte, ea s-a cufundat din nou în ea, subliniind cu scrupulozitate cele mai importante pasaje.

Cu cât Doubhée o observa mai mult, cu atât Theana îi părea mai misterioasă, ca şi cum ar fi aparţinut unei alte rase. Dar nu era doar detaşarea obişnuită pe care a simţit-o pentru fiecare fiinţă umană, ci şi altceva.

În timpul ultimului Consiliu al Apelor, cu toate acestea, ea a crezut că a înţeles-o. Theana era un magician crescut într-o cuşcă aurită, delicată şi feminină, perfect potrivită cu Lonerin. Dar apoi şi-a pus mintea să o urmeze în călătoria ei. Ce ar fi putut face o fată ca ea să urmărească un criminal, căruia, mai mult decât atât, i-a ascuns un resentiment profund?

Uneori, când a văzut-o recitându-şi ciudata litanie lângă foc, cu ochii pe jumătate închişi şi aerul absorbit, Doubhée s-a gândit la Lonerin. Călătoria lor a început, de asemenea, sub semnul mutismului. Cei doi, însă, aveau ceva în comun, ceva care îi împinsese să se apropie, chiar un pic prea mult. Dar ce ar putea împărţi ea şi fata asta?

Din moment ce ea a abandonat scrisoarea Maestrului în apropierea satului Huyé, o prăpastie s-a deschis în inima lui Doubhée. O prăpastie care a făcut-o să se simtă separată. Prea mult timp, amintirea acestui om a reprezentat singura ei legătură cu umanitatea. Acum, în mijlocul acestui gol, memoria lui Lonerin, cuvintele şi sărutările sale, au apărut uneori. O amintire jenantă, infinit de dulce. Poate că în timp regretele sale ar dispărea în cele din urmă, şi cu ele sentimentul de vinovăţie. Lonerin ar fi un vis îndepărtat, care i-ar ţine companie în momentele sale de singurătate. Pentru că dacă ar fi fost un lucru pe care din toată povestea l-a învăţat, a fost că viaţa ei ar fi singuratică. Dacă ar fi supravieţuit blestemului, desigur. Nimeni din lume nu putea împărţi povara greşelilor sale, iar Lonerin nu făcea excepţie. Poate că Stăpânul ar fi putut, dar el a ales o altă cale.

Din prima noapte, Doubhée a observat că Theana îi ascundea ceva. Întotdeauna se întindea în faţa ei, se înfăşura în haină ca un cocon şi se prefăcea că doarme. La început, Doubhée nu a încercat să ştie de ce. Apoi, într-o noapte curiozitatea a preluat controlul, şi ea a spionat-o în întuneric. Nu avea încredere în fata asta, poate pentru că şi ea îl iubea pe Lonerin.

În inima întunericului, ea a văzut-o ridicându-se, tăcută şi ascunsă ca o pisică. Ea a avut în mişcările ei o eleganţă înnăscută pe care Doubhée aproape a invidiat-o: bărbaţii trebuie s-o găsească cu siguranţă foarte senzuală.

Theana a trecut în jurul gâtului o dantelă de piele cu un pandantiv pe care l-a apăsat între degete. A cântat apoi o litanie cu o voce joasă, prosternându-se de mai multe ori pe pământ. Versurile sale s-au amestecat în ritmul mişcărilor sale ca un dans hipnotic.

Doubhée s-a aprins. Ea şi-a strâns pumnii sub haină, în timp ce peste imaginea Theanei a fost suprapusă cea a unei multitudini de asasini care oscilau la unison în timpul ceremoniilor din bârlogul Breslei. Nările ei erau pline de mirosul dulce de sânge care stagna în bazinele de la poalele statuii lui Thenaar, şi se gândea la Rekla, Gardianul Otrăvurilor, cu ochii ei strălucind de ură.

Theana se ruga la fel cum Doubhée văzuse mulţi preoţi, iar acest gest i s-a părut o blasfemie. Ea ar fi vrut s-o întrerupă şi să-i arunce în faţă ceea ce învăţase în timpul anilor de singurătate şi pe care Învăţătorul o învăţase cu preţul vieţii lui: credinţa ducea la nebunie, şi în cel mai bun caz ea era doar un spoială în spatele căruia oamenii se ascundeau pentru a scăpa de moarte. Dar cei care, ca şi ea, aveau moartea în piele, puteau privi direct în ochi realitatea faptelor.

S-a abţinut. Să se îndepărteze de singura persoană care-o putea ajuta să se elibereze de blestem nu avea niciun sens. Ea şi Theana erau un cuplu nepotrivit, dar tot ce trebuiau să facă era să se ignore reciproc, aşa cum făcuseră înainte.

Primele cuvinte pe care le-au schimbat au fost rapide şi abrupte.

— Încearcă să înveţi în grabă. În curând va trebui să renunţăm la bagaje.

Era seara, şi stăteau lângă foc. Theana, care începuse deja să se pregătească pentru noapte, se uita la ea cu o privire surprinsă.

— De ce?, a întrebat ea cu o voce pe care Doubhée a găsit-o neplăcută.

— Pentru că trebuie să ne infiltrăm în curtea lui Dohor, a explicat calm. Aceasta este singura modalitate de a-l ucide şi, în acelaşi timp, de a recupera documentele de care avem nevoie pentru a rupe blestemul.

Theana s-a cutremurat uşor.

— Nu înţeleg... Ce legătură are asta cu bagajele noastre?

Doubhée s-a ghemuit în faţa ei şi a privit-o în ochi.

— Chiar crezi că ne putem infiltra la curte îmbrăcate aşa? Am putea la fel de bine să ne prezentăm la poartă ca un magician al Consiliului apei şi un asasin al Breslei.

Theana s-a înroşit şi s-a uitat în jos.

— Încă mai am multe de învăţat... Ritualul este complex şi...

— Ai două zile. E timpul să ajungem la Shilve. Acolo, vom cumpăra ceea ce este necesar pentru a ne deghiza. Atunci ne vom schimba numele şi ne vom lăsa lucrurile personale. Vom deveni doi oameni complet diferiţi şi vom uita cine am fost.

În loc de orice răspuns, Theana şi-a scos cărţile din geantă, a aprins un foc magic şi a început să studieze din nou.

La ce se gândea? Era supărată sau obosită? Regreta că s-a îmbarcat în această călătorie?

Doubhée a remarcat cu aviditate aerul ei condescendent, dar ea nu a adăugat nici un cuvânt. S-a înfăşurat în haină şi a adormit. În acea noapte, ea nu a auzit-o rugându-se.

Hainele lor trebuiau să fie cât mai modeste posibil. Şi trebuia să găsească un unguent care să schimbe pielea feţelor lor, precum şi un unguent pentru a îmbătrâni mâinile.

Doubhée s-a strecurat în partea de jos a lui Shilve cu mersul său obişnuit tăcut şi ascuns. Ea a mers fără ezitare la magazinele care au interesat-o, în timp ce Theana trebuia s-o urmeze. Din nou, ea nu i-a explicat nimic. Era zgârcită cu vorbele, distantă. Theana se tot întreba: ar fi putut Lonerin să călătorească cu ea? A fost atât de rece şi cu el? Şi în acest caz, ce l-a făcut să se îndrăgostească de ea? Dar poate s-a comportat aşa cu ea pentru că o considera o rivală...

În magazinul de otravuri, ea a observat-o în tăcere în timp ce denumea cu exactitate plantele de care avea nevoie. Nu era ceva teribil şi fascinant la abilităţile sale reci. Câţi oameni fuseseră deja ucişi din cauza lor?

Când au plecat de la magazin, Doubhée a luat-o deoparte.

— Aş vrea să pregăteşti un filtru care să-mi facă să-mi crească părul.

Părul ei a fost într-adevăr sacrificat în timpul unuia dintre ritualurile Breslei.

— Spune-mi de ce ai nevoie.

Theana s-a înroşit uşor. Nu era familiarizată cu astfel de farmece.

— Nu ştiu, n-am făcut-o niciodată...

Doubhée s-a uitat dur la ea.

— Gândeşte repede, nu avem nici o secundă de pierdut.

Şi-au dezvoltat deghizările în timpul nopţii. Până atunci, ele au umblat prin pădure şi pe cărări ascunse pentru a evita patrulele de recunoaştere şi grupurile de mercenari. Dar acum trebuia să continue în spaţiu liber, şi nerecunoscute.

Şi-au pus hainele noi, iar Doubhée şi-a ars-o pe a ei. A făcut-o fără nici un regret. Theana, pe de altă parte, ezita. Tunica ei era de mare valoare pentru ea. Era cea a foştilor preoţi ai lui Thenaar, şi i-a fost dată chiar de tatăl său. Nici un alt magician al Lumii Pământene nu a purtat un astfel de lucru, pentru că ea a fost ultima care practica acest cult.

— Dă-i drumul, spune Doubhée.

Theana a strâns materialul între degete.

— Nu există altă cale?

Ochii lui Doubhée erau de gheaţă..

— Acoperirea noastră trebuie să fie perfectă. Nu ne putem permite să lăsăm urme în urmă.

— Hainele astea înseamnă mult pentru mine... A obiectat Theana cu o voce foarte mică.

— Îmi pare rău, a spus Doubhée, impasiv.

Faţa lui luminată de flăcări nu trăda nicio emoţie.

Theana s-a dezbrăcat încet, ca de Provocare, ţinându-şi lacrimile.

«Focul Breslei a ars adevăratul cult al lui Thenaar», a gândit ea, repetând o frază de la tatăl ei.

Nu ea a aruncat tunica în flăcări, ci Doubhée. Pentru a-şi înmuia umilinţa, Theana s-a gândit la momentul în care se va întoarce în Consiliu, la celelalte haine similare pe care le avea în camera ei, în casa maestrului Folwar.

S-a ascuns în spatele trunchiului unui copac pentru a-şi pune hainele noi, a şters singura lacrimă care i-a scăpat şi s-a întors la foc. Doubhée a răspândit ierburile pe care le cumpărase în faţa ei şi le-a amestecat în boluri mici pentru a face unguente. Cu gesturi sigure, ea a aplicat unele pe faţa, altele pe palmele ei. Părul ei era înfăşurat într-o pastă care expira un miros de mosc. I-a dat două boluri Theanei.

— Poftim, trebuie s-o faci şi tu.

Întotdeauna acele ordine seci, ca şi cum ar fi vorbit cu o menajeră. Theana nu s-a mişcat.

— Ce rost au toate astea?

— Nu eşti credibilă ca ţărancă, mâinile tale sunt prea netede. Pielea ta este, de asemenea, prea albă, nu este arsă de soare. Acest preparat te va face să îmbătrâneşti puţin. Celălalt este pentru părul tău, pentru a-i schimba culoarea.

Theana s-a uitat în jos. Nu era prima dată când şi-a transformat înfăţişarea, dar până atunci a fost doar pentru momente scurte, şi doar ca parte a experimentelor magicianului ei. Acum, era o chestiune de a transforma aspectul său pentru mai multe zile la rând, şi această idee a speriat-o.

Din colţul ochiului, a văzut-o pe Doubhée, care a continuat să se ungă cu unguent.

— Cel pentru mâini, păstrează-l doar pentru câteva minute, cel pentru faţă toată noaptea. O să-ţi dea nişte riduri. Efectul durează o lună, atunci va trebui să obţinem mai mult. De asemenea, păstrează-l pe cel pentru păr toată noaptea.

Theana s-a uitat la amestecurile pe care trebuia să le folosească. Erau ierburi pe care le cunoştea bine, ierburi pe care doar un botanist le putea folosi şi le putea doza corect.

— Vei găsi ingredientele pe care mi le-ai cerut în geantă. "Pregăteşte-mi filtrul de care am nevoie", a adăugat Doubhée.

Theana a luat repede ceea ce avea nevoie şi a plecat în pădure. Trebuia să fie singură. Ceea ce era pe cale să facă ar marca ruptura definitivă între Theana care l-a iubit pe Lonerin, care a oftat pentru el în timp ce studia magia între zidurile Consiliului, şi noua Theana, o femeie de acţiune în căutare de ea însăşi, care l-ar ajuta în curând pe duşmanul ei să ucidă un om.

A oftat, în timp ce stelele străluceau rece deasupra capului ei. Apoi, a scufundat fără ezitare două degete în primul bol.

A doua zi, amândouă erau transformate. Doubhée avea un ten mai bronzat, şi părul lung blond pe care îl purta într-o coadă groasă. Dar mai mult decât aspectul său, era moliciune nouă a privirii ei, zâmbetul modest care plutea pe buzele ei şi modul în care ţinea mâinile încrucişate pe pântec care au făcut-o să arate ca o altă persoană.

Cât despre Theana, a fost şocată când s-a văzut pe ea însăşi. Ea avea mâinile bătătorite, şi pe fruntea ei se încrucişau riduri mici pe care ea le-a văzut de multe ori la ţărăncile rupte de munca pe câmpuri şi aşteptarea bărbaţilor care au plecat la război. Pentru prima dată, şi-a dat seama cât de mult semăna cu tatăl ei. Întotdeauna i-a spus, dar nu i-a venit să creadă. I-a luat mult timp să-l iubească pe acest om care şi-a dedicat viaţa rătăcitoare unui cult uitat, dispreţuit de toţi, chiar şi de propria fiică. Au fost doar câţiva ani înainte de moartea sa când ea a înţeles în cele din urmă cine a fost cu adevărat, şi apoi s-a convins ea însăşi că nu a fost demnă de el. Şi în mod ciudat, acum că ierburile au îmbătrânit-o, a găsit expresiile tatălui ei pe fiecare linie a feţei ei.

"Îi calc pe urme", şi-a spus ea cu un strop de teroare. Dar nu a avut timp să renunţe la gândurile ei. Doubhée a venit în spatele ei, cu pumnalul în mână, şi a apucat-o de păr.

— Ce faci?, a întrebat Theana în timp ce a scăpat.

— Trebuie să-l tai.

— Nu e suficient să-şi schimbe culoarea?

— Nu, e prea strălucitor, prea îngrijit.

De data aceasta, Theana s-a simţit copleşită de furie. Ea nu a vrut să se supună acestei noi umilinţe.

— Nu, a spus ea, întorcându-se în faţa lui Doubhée.

Ea şi-a apucat buclele pentru a le proteja şi a simţit cu durere moliciunea lor sub degete.

Doubhée nu părea mânioasă. Doar supărată, ceea ce era, probabil, mai rău.

— Nu ne jucăm. Dacă suntem demascaţi, moartea ne aşteaptă, înţelegi? Deghizarea noastră este totul, şi trebuie să fie perfectă. Eşti un vrăjitor al consiliului, eşti recunoscut.

— Sunt studentul unui consilier, cine crezi că mă recunoaşte? Majoritatea oamenilor nici măcar nu-mi ştiu numele, a protestat ea, strângându-şi părul mai strâns.

Doubhée a oftat. Şi-a coborât pumnalul, arătând descurajată.

— De ce ai venit cu mine? Credeai că va fi uşor? Nu te interesează soarta mea, şi o înţeleg. Poate chiar mă urăşti, şi pot să înţeleg şi asta. Dar atunci de ce?

Theana şi-a muşcat buzele. Degetele ei încet dădeau drumul părului, cu umerii relaxaţi. Şi-a întors capul de la privirea lui Doubhée. Ochii ei erau o prăpastie, un abis din care nu puteai scăpa. Chiar şi Lonerin a fost absorbit.

— Chiar e necesar?

— Da.

Theana s-a întors încet şi i-a oferit gâtul lui Doubhée.

— Atunci fă-o.

După ce i-a căzut părul la pământ, Doubhée şi-a adunat armele într-o grămadă mică în faţa Theanei. Din anumite motive obscure, ea a simţit că trebuie să-i dovedească ceva. Erau cuţitele ei de aruncat, săgeţile, arcul, şi apoi haina ei, cea pe care o cumpărase cu primii bani pe care Stăpânul îi dăduse în schimbul muncii ei. Una peste alta, era toată viaţa ei în grămada asta.

— Nu le iau cu mine, a spus ea, privind-o pe Theana în ochi.

Magiciana părea să fie atinsă.

Singurul lucru pe care nu l-a putut lăsa în urmă a fost pumnalul ei. Ea s-a convins că o armă i-ar fi de folos şi că nimeni nu o va observa dacă o va ascunde sub rochie. Dar adevărul era că nu se putea despărţi de el. Din ziua în care Stăpânul i-l oferise, datorită lui a rămas în viaţă.

— Şi asta, o păstrezi?

Nu a fost nici o acreală în întrebarea lui Theana, doar curiozitate. Cu toate acestea, Doubhée a simţit că a fost prinsă în flagrant.

— E mai bine să ai o armă care să ne apere, în caz de ceva, mormăie.

În parte adevărat a fost că au trebuit să se ferească de evenimente neprevăzute. Simţurile ei erau încă amorţite de ritualul pe care magiciana îl practicase cu câteva zile înainte. Cât despre Theana, e clar că nu ar fi putut lupta.

S-au întors pe drum în tăcere.

Bestia a reapărut la scurt timp după începutul călătoriei lor.

Theana ştia că vor fi recidive în timpul expediţiei, şi ca măsură de precauţie ea a luat o bună provizie de poţiune pregătită de Lonerin. La fiecare şapte zile, Doubhée a trebuit să ia o doză pentru a calma Bestia care îi scormonea cu şiretenie în piept. Încetul cu încetul şi-a dat seama că era ceva ciudat. Până în a doua săptămână deja, poţiunea nu a mai avut acelaşi efect. S-a simţit prost, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit Theanei. Dacă Lonerin ar fi fost acolo, ar fi observat imediat starea ei. Ar fi apucat-o de braţ, ar fi examinat-o, iar ochii lui s-ar fi umplut de acea milă insuportabilă, care a fost în cele din urmă adevăratul motiv pentru care ea a decis să-l părăsească.

Theana, pe de altă parte, se pare că trăia în lumea ei. Se apropiau una de cealaltă, ca doi străini pe care soarta i-ar fi alăturat. Doubhée a preferat să-şi strângă dinţii şi să simuleze indiferenţă. Dar în cele din urmă, a trebuit să capituleze. Simptomele se înrăutăţeau. Ea a simţit furia Bestiei crescând sub sternul ei, mâinile ei tremurau, iar visele ei erau pline de masacre şi sânge. Atunci a decis să vorbească.

— E o problemă.

Vocea ei părea răguşită, de nerecunoscut. Theana, stând lângă ea lângă foc, a trebuit să observe, pentru că s-a uitat la ea cu curiozitate. Pentru o clipă, Doubhée a regretat dorinţa excesivă a lui Lonerin.

Ea i-a explicat situaţia în câteva cuvinte. Îi era ruşine. Era prima dată când i-a arătat slăbiciunea ei, şi era ca şi când i-ar fi spus unui străin un secret oribil.

Theana s-a uitat în jur, arătând pierdută, iar Doubhée a avut impresia că nu ştia ce să facă.

— Dacă aş avea lucrurile mele... i-a şoptit magiciana.

S-a ridicat.

— Aşteaptă-mă aici, a adăugat ea, şi a dispărut în pădurea din apropiere.

Ea a revenit cu ierburi şi unele tulpini pe care le-a curăţat de frunze.

— Lasă-mă să-ţi văd braţul, i-a spus ea.

Doubhée se supuse. Se simţea vulnerabilă, ca de fiecare dată când cineva o examina.

Theana a observat simbolul pe larg şi l-a atins repetând o rugăciune cu o voce joasă. Apoi a mestecat ierburile şi le-a împrăştiat pe braţ.

Cu ochii pe jumătate închişi, ea a trecut apoi crengile mici peste sigiliu, legănând capul uşor.

— Te obişnuieşti cu poţiunea, spune ea în sfârşit, în timp ce ştergea uşor terciul verzui de pe braţul ei.

Acest lucru nu a fost nimic nou pentru Doubhée. Acest lucru i s-a întâmplat deja când era la Breaslă. Poţiunea Reklei era din ce în ce mai puţin eficientă de-a lungul timpului, iar când a reuşit să scape, Lonerin a trebuit să inventeze una nouă.

— Credeam că poţiunea lui Lonerin a rezolvat problema asta...

Theana a dat din cap.

— Ţi s-a pus un sigiliu. Orice poţiune poate avea doar un efect limitat. Corpul tău se obişnuieşte cu ea, şi din moment ce nici un filtru nu poate ataca blestemul, va fi întotdeauna aşa.

Doubhée s-a uitat în jos. S-a săturat de povestea asta. S-a gândit la Dohor şi la plăcerea pe care ar fi avut-o în a-l ucide.

— Încă te pot ajuta.

Doubhée a ridicat brusc capul.

— Practic o magie uitată acum de Lumea Pământeana. Mulţumită ei, cred că-ţi pot bloca temporar sigiliul cu altceva în afară de un filtru.

Doubhée a fost surprinsă. Ea nu a considerat-o niciodată pe Theana ca fiind un magician de top.

— Pot vindeca puteri magice, otrăvuri şi chiar şi unele boli benigne.

— Poţi s-o faci şi cu sigiliul meu?

Theana a dat din cap. Dintr-o dată părea mult mai încrezătoare.

— Mai mult decât atât, ne-ar permite, de asemenea, să ascundem puterea sigiliului de magicienii curţii. În starea ta actuală, orice magician îţi poate simţi prezenţa datorită aurei magice care te înconjoară.

— Şi de ce nu mi-ai spus mai devreme?

Vocea lui Doubhée trebuie să fi trădat un indiciu de sarcasm, pentru că Theana a intrat imediat în defensivă.

— E un preţ de plătit. În primele dăţi, această magie îţi va amorţi simţurile.

— Asta este?

— Te vei simţi în comă, confuză. Muşchii vor răspunde mai lent. Este o magie puternică, corpul tău va ieşi obosit din asta, şi pentru câteva zile, te vei simţi prost. Dar încetul cu încetul te vei obişnui cu ea, şi deja după câteva aplicaţii te vei simţi mult mai bine.

Doubhée a oftat.

— Şi dacă continui să iau poţiunea, cât mai pot rezista?

— Va trebui să reducem intervalele dintre doze chiar mai mult; din ceea ce mi-ai spus, ar trebui să-l bei deja cel puţin o dată la cinci zile, dacă nu mai mult, şi situaţia se va înrăutăţi rapid.

— Dacă îţi aleg magia?

— Ritualul trebuie reînnoit la fiecare două săptămâni sau chiar mai frecvent.

Doubhée se gândeşte.

— Bine, dă-i drumul.

În acel moment, ea nu se aştepta să întâlnească duşmani. De data aceasta, succesul misiunii sale depindea mai puţin de abilităţile sale de luptă decât de calitatea deghizării sale. Şi în acest domeniu, slăbiciunea fizică putea juca doar în favoarea ei.

— Ţine-ţi braţul.

Doubhée şi-a ridicat mâneca pentru a arăta simbolul. Culorile sale erau mai intense decât de obicei. Căldura emanată din desen era palpabilă, pielea din jurul lui era roşie. Putea simţi Bestia consumându-i încet mintea: o tortură zilnică pe care s-a săturat să o îndure.

Theana ţinea aceeaşi crenguţă în mână pe care o folosise pentru a controla starea blestemului. Ea a aruncat-o în jarul pe terminate pentru a înnegri vârful, şi apoi i-a testat căldura cu degetul ei.

— Va dura ceva timp şi va durea, a avertizat-o ea.

Doubhée şi-a permis un zâmbet sarcastic. Ce ştia fata asta despre durere? Nu a fost niciodată rănită şi nu ştia ce înseamnă să porţi un blestem atât de teribil.

— Închide ochii şi încearcă să te concentrezi asupra ta. Blestemul va predomina pentru câteva momente, atunci când vei fi în imposibilitatea de a te mişca.

Privirea ei a devenit incredibil de intensă şi Doubhée era aproape uimită. A închis ochii şi s-a pregătit pentru ce e mai rău.

Theana a cântat o litanie lentă similară cu rugăciunile pe care le-a recitat în mijlocul nopţii, atunci când a fost sigură că nimeni nu a văzut-o. Apoi, instinctiv intăreşte muşchii braţului.

Ea a pus apoi vârful ramurii pe braţul lui Doubhée şi a început să deseneze semne complexe, mici rune misterioase pe care funinginea le-a imprimat pe piele.

Ea a continuat rapid, urmând linii imaginare care au apărut magic sub pleoapele închise. Întotdeauna era aşa când şi-a exersat arta. Ea a vizualizat corpurile ca o încurcătură de arabescuri luminoase care transportă fluxuri energetice şi fluide corporale. Era ca şi cum ar fi ridicat pielea lumii şi i-ar fi dezvăluit secretele. Aceasta era ceea ce tatăl său a învăţat-o, puterea pe care Thenaar a conferit-o adevăraţilor săi preoţi.

Doubhée, curioasă, a deschis un ochi. Nu a simţit decât puterea hipnotică a litaniei. Braţul ei era acoperit cu simboluri, iar Theana a continuat să deseneze altele noi. Cu fiecare semn,

corpul său a slăbit şi Bestia s-a agitat. Muşchii ei s-au relaxat şi a trebuit să se întindă. Theana şi-a însoţit mişcarea cu corpul ei, dar nu i-a dat drumul la braţ nicio clipă.

În cele din urmă, ea a îndepărtat crenguţa şi a respirat profund.

Doubhée era întinsă pe jos, cu corpul complet abandonat. Nu era obişnuită să-şi piardă controlul, şi era îngrijorată de asta. Pieptul ei se ridica şi cobora din ce în ce mai repede.

— Aproape am terminat, i-a şoptit Theana, dar vocea ei era departe.

Doubhée era uimită. Ea a simţit magicianul trecând crenguţa peste liniile deja trase, şoptind pentru fiecare un cuvânt într-o limbă necunoscută. Cu excepţia Bestiei.

La fiecare dintre invocaţiile ei, ea a simţit-o ascuţindu-şi ghearele, gata să atace. Dorinţa de moarte a devenit tiranică, iar Doubhée s-a opus cu forţă imaginilor masacrelor pe care le-a comis: uciderea soldaţilor în pădure, prima dată când simptomele blestemului au apărut; şi apoi Rekla, sunetul sinistru al gâtului său când s-a rupt; şi moartea lui Filla. Dar totul era inutil. Oroarea acestor amintiri a făcut loc mirosului sângelui pe care îl simţea de fiecare dată: un miros irezistibil, care a intoxicat-o în ciuda ei însăşi.

Capul i-a explodat, iar vuietul asurzitor al Bestiei i-a spart timpanele. Corpul său a fost zguduit de tremurat şi fiori, şi pentru câteva momente membrele sale s-au transformat în cele ale unui monstru. Doubhée a simţit teroarea pură, străveche. A perceput acut că nu exista nici o cale de ieşire din acest abis, că era suficientă o singură muşcătură astfel încât conştiinţa ei să dispară pentru totdeauna. Ea trăia deja cu blestemul de ceva timp, dar doar în acest moment a înţeles cu adevărat ceea ce o aştepta la sfârşit, sfârşitul pregătit pentru ea de Dohor şi Yeshol.

Theana a observat-o, netulburată de acest corp, care s-a ridicat pradă unei voinţe sălbatice, nici de metamorfoza sa.

— Asta îţi place, Lonerin? Bestia asta, blestemul ăsta întunecat? S-a amuzat.

Dar ea s-a pocăit imediat de acest gând meschin. Trebuia să rămână concentrată, făcea un ritual puternic şi situaţia ar putea scăpa de sub control în orice moment. A închis ochii şi a rostit ultimul cuvânt. Runele pe care le-a desenat s-au stins brusc, iar simbolul de pe braţ s-a desprins.

Doubhée a simţit că Bestia se retrage, ca şi cum ar fi fost aspirată în adâncurile minţii ei, în timp ce îşi recăpăta treptat corpul greu şi dureros. A respirat intens şi s-a îndreptat în timp ce tuşea. A fost ea însăşi din nou.

Theana a rămas nemişcată. Şi ea părea încercată. A privit-o pe Doubhée care încerca să se aşeze, şi s-a întrebat din nou de ce a decis s-o ajute. A căutat din nou determinarea care a condus-o până acum, fără nici un rezultat. Şi-a şters sudoarea de pe frunte şi s-a dus să pregătească un pat de frunze pentru noapte.

Doubhée nu şi-a imaginat niciodată că acest ritual ar putea s-o lase atât de epuizată. Corpul său, dar şi mintea, nu funcţionau bine. Dacă până atunci ea a fost cea care a condus misiunea, impunându-şi ritmul şi modul de călătorie, era acum atât de slabă şi confuză încât a trebuit să se bazeze în întregime pe Theana.

— Nu mi-ai spus că abilităţile mele de raţionament ar fi la fel de afectate, a ţipat ea.

Theana a aruncat o privire vinovată.

— Efectele variază de la o persoană la alta, şi, de asemenea, depind de sigiliu ...

Doubhée a râs de scuzele alea patetice. Preocuparea ei era că nu era în posesia facultăţilor ei mentale.

Pe bună dreptate, pentru că atunci când Theana a vrut să se oprească în acest sat de frontieră, ea nu a putut spune nu. În orice altă ocazie, ea ar fi reacţionat diferit. Ştia că două femei singure nu ar fi trebuit să traverseze un loc care tocmai fusese jefuit. Mercenarii nu se aşteptau la altceva. Dar ea nu a avut luciditatea de a face faţă situaţiei. Exact ca atunci când soldatul a surprins-o în spatele zidului şi a capturat-o.

2

Armata lui Dohor

Dobhée şi-a recăpătat cunoştinţa când a auzit sunetele armelor ciocnindu-se, râsete şi urlete.

O durea capul, dar nu er doar din cauza loviturii pe care a primit-o. Era încă confuză, şi i-a luat ceva timp să înţeleagă unde se află şi ce i s-a întâmplat.

Obrazul ei se odihnea pe paiele umede, a văzut înainte ei două picioare strânse de o frânghie.

— Eşti teafără?

Vocea anxioasă a fost urmată imediat de apariţia unei feţe în câmpul său vizual. I-a luat câteva secunde să o recunoască. Era Theana, transformată de deghizarea pe care au dezvoltat-o cu câteva zile mai devreme. Această amintire a chemat-o pe alta, încet, ca perlele unui colier.

Doubhée a dat din cap dureros.

— Ajută-mă să mă ridic.

Theana s-a târât spre ea şi a apucat-o de braţ. Atunci Doubhée şi-a dat seama că amândouă aveau mâinile legate la spate.

Reuşeşte să se aşeze. Theana se uita la ea, palidă şi dezordonată, arătând de parcă aştepta ceva. Doubhée s-a uitat în jurul ei. Erau într-o căruţă cu podea acoperită cu paie şi pereţi alcătuiţi din cuşti stivuite una peste alta. O cantitate incredibilă de butoaie şi lăzi erau îngrămădite în apropierea lor.

Doubhée a încercat să-şi întoarcă capul, luptându-se cu greaţa care îi răscolea stomacul. În spatele uşilor cuştilor, vedea soldaţi.

— Ai fost inconştientă mult timp... Am încercat să mă răzvrătesc, dar nu puteam face prea multe; După aceea, am leşinat şi eu, şi când m-am trezit, eram legată acolo. Am încercat prin toate mijloacele să-mi eliberez mâinile, chiar m-am rănit ...

Cu vocea sacadată Theana aruncă priviri nervoase în toate părţile.

— Mai taci din gură! a ordonat Doubhée.

Erau în mijlocul unei tabere militare. În jurul lor erau amplasate o duzină de corturi albe în stare proastă şi un pavilion mare. Unii soldaţi au venit şi au trecut prin tabără, alţii, stând în faţa corturilor lor, prăbuşiţi pe la colţuri. Doubhea s-a uitat la steaguri şi, în ciuda memoriei sale risipite, a recunoscut trupele lui Dohor.

— Când s-a întâmplat asta?, a întrebat ea.

— Ieri după-amiază.

Doubhée s-a uitat la cer. Era după-amiază. Probabil că a fost lovită! A încercat să-şi mişte braţele pentru a căuta pumnalul, dar a observat că legăturile o împiedicau să facă acest lucru. Şi-a simţit muşchii. Nu şi-a recuperat încă toată puterea, dar doar agilitatea putea fi suficientă. S-a aplecat pe podea, şi-a aruncat umerii înapoi, aducându-şi simultan genunchii la piept şi a reuşit să-şi strecoare mâinile pe sub picioare. S-a trezit cu braţele în faţa ei.

Theana a fost uimită.

— Cum ai făcut asta?

— E vorba de antrenament, a răspuns Doubhée uscat. Cu un membru al Breslei, pentru care contează, ea a adăugat cu o voce joasă, urmărind împrejurimile.

Încă o dată, a trebuit să-i mulţumească lui Sherva, Gardianul Gimnaziului, pentru că a învăţat-o exerciţiile de relaxare.

Şi-a pipăit buzunarul. Pumnalul era încă acolo.

— Ne-au percheziţionat?, a întrebat ea.

Theana a dat din cap.

— Nu ştiu, şi eu mi-am pierdut cunoştinţa, ţi-am spus...

Vocea ei era gâfâită, trebuia să fie terorizată.

— Trebuie să evadezi, i-a şoptit ea la ureche, cu ochii lărgiţi de frică.

— Stai calmă, putem spune că aceasta este decizia cea mai sensibilă.

— Glumeşti, nu-i asa? Cum rămâne cu misiunea?

Doubhée i-a pus mâna vioi peste gură.

— Tăcere! Misiunea noastră a început deja, aşa că nu mai pomeneşti niciodată cine suntem sau ce facem.

Vocea ei era o şoaptă.

— Suntem ţărănci, Sanne şi Leah, şi am trăit în acest sat, e clar? Am scăpat de primul atac ascunzându-ne într-un grajd, şi am ieşit când am crezut că s-a terminat. E în regulă, nu-i aşa?

Theana a dat din cap.

Atunci s-a deschis uşa.

— Coboară, repede!

Doi soldaţi stăteau pe fundul căruţei: unul tânăr şi slab, celălalt mai în vârstă şi plin de muşchi. Sunetul vocii lui este suficient pentru a o face pe Theana să tremure ca o frunză. Doubhée nu a încercat să o liniştească: teroarea ei era în concordanţă cu deghizările lor. De aceea a fost la fel de îngrozită, în timp ce unul dintre soldaţi a apucat-o de braţ. Nu a avut probleme să-şi joace rolul. S-a simţit foarte slăbită. S-a clătinat şi s-a lăsat să cadă în braţele bărbatului.

— Ai încercat să fugi?, a spus acesta din urmă, arătând spre mâinile lui Doubhée.

Ea nu a răspuns, şi şi-a luat aerul cel mai demn de milă pe care putea. Acest tip de greşeală nu semăna cu ea, şi s-a uitat la partenera ei cu angoasă.

Soldatul s-a apropiat de ea ca s-o păzească. Şi-a scos sabia şi, cu mâna liberă, i-a zdrobit maxilarul.

— Fă-o din nou, şi eşti moartă, a ţipat el, uitându-se în ochii ei cu un aer rău.

Lama sabiei sale i-a mângâiat pielea gâtului fragil, iar Doubhée şi-a dat seama că nu glumea.

Theana a început să ţipe, iar celălalt soldat a scuturat-o violent.

— Gura!, a spus el, ca şi cum s-ar fi uitat la un animal. Sau vom avea grijă şi de tine.

Cei doi bărbaţi au făcut schimb de priviri şi le-au împins pe un drum accidentat care tăia un tufiş dens în două. Doubhée a profitat de ocazie pentru a observa împrejurimile. Peisajul i se părea imediat familiar. Aerul şi-a pierdut mirosul penetrant de iod şi sare, tipic pentru Ţara Mării, şi mirosea doar a iarbă şi muşchi. Micul tufiş prin care le-au condus cei doi

bărbaţi nu era nimic special, dar Doubhée a recunoscut imediat pământul, Ţara Soarelui. Nu erau departe de graniţă şi se îndreptau spre locul unde Dohor conducea.

Călătoria lor scurtă s-a încheiat lângă un mic pârâu. La vederea sa, Doubhée a avut o lovitură în inimă. Îl cunoştea şi nu-şi putea ascunde tulburarea.

Cei doi bărbaţi au forţat-o să îngenuncheze pe ţărm, lângă Theana. S-a uitat la ea şi a văzut că plângea. Şi de data asta, nu putea s-o învinovăţească.

Ea avea încă mâini amorţite, dar a reuşit să strecoare una aproape de pumnalul ei, doar în caz că era nevoie.

— Spală-te şi bea. În starea asta, nimeni nu te va cumpăra.

Doubhée s-a grăbit să se supună. Soldatul a apucat-o de păr, răsucindu-i faţa spre el.

— Şi fără prostii, mă auzi?

Zâmbea cu înverşunare, iar Doubhée a lăsat o lacrimă să curgă. Bărbatul şi-a eliberat uşor strânsoarea şi ea şi-a scufundat capul în pârâu.

Prospeţimea valului şi moliciunea curentului de pe piele au făcut-o să se simtă bine. Era întotdeauna în acest fel, atunci când s-a scufundat în apă, un ritual vechi pe care ea l-a efectuat de fiecare dată când a finalizat o misiune. De data asta, a ajutat-o să-şi limpezească mintea. Era ca şi cum ceaţa care i-a învăluit mintea de când Theana a folosit magia pe ea s-a dizolvat în sfârşit. Chiar şi corpul său şi-a recăpătat o parte din vechea vigoare.

Soldatul i-a scos cu brutalitate capul din apă.

— Ajunge, să mergem!, a spus el, împingând-o în faţa lui.

Theana i-a văzut plecând. De ce îi separau? Dacă au luat-o pe Doubhea, ea era pierdută.

— Nu! A ţipat. Nu ne separa!

Doubhée ştia că în curând îi va spune pe numele ei real. Era prea supărată ca să-şi amintească acoperirea pe care au inventat-o. Aşa că a început să urle singură, luptându-se aşa cum cerea rolul ei.

— Léa, Léa !

Lovitura, plasată între omoplaţi, i-a tăiat respiraţia. A căzut şi a reuşit să-şi pună mâinile în faţă pentru a-şi proteja faţa.

— Nu mai ţipa! Asta nu ne va opri să vă separăm! A ţipat soldatul care era cu ea.

Doubhée a ridicat încet capul. Suferea peste tot, dar a încercat să rămână lucidă. S-a uitat la Theana, încercând să o facă să înţeleagă că nu o va lăsa niciodată.

Theana s-a calmat şi nu s-a mai opus.

— Haide!, i-a spus soldatul mai în vârstă însoţitorului său, ridicând-o pe Doubhée. Ia-o şi pe a ta. Astea două îmi par plângăcioase şi nu vreau să le aud răsfăţându-se până la capăt!

Celălalt a suflat tare şi a început s-o împingă pe Theana în faţa lui. Doubhée s-a ridicat cu mari eforturi, fără a se baza pe suspine şi plângeri.

— Fără tam-tam, da? Din fericire, într-o zi sau două vom scăpa de voi, spuse soldatul..

— Unde ne duci? murmură Doubhée.

Omul a râs.

— Unde te putem transforma în monede de aur frumoase: la piaţa de sclavi din Selva.

În castronul umplut cu un bulion limpede plutea două bucăţi de pâine neagră. Theana a implorat în zadar să i se dezlege mâinile: în schimb, a primit doar un râs lung de la întreaga trupă.

— Haide, mănâncă, a strigat soldatul.

Bolul era în faţa ei, dar Theana a refuzat să se târască pe podea şi să se hrănească ca un porc. Umilinţa i-a adus lacrimi în ochi, în timp ce Doubhée privea în tăcere la scenă. Ea a fost cea care a ajuns în patru labe. S-a aplecat şi a mâncat, cu faţa scufundată în castron.

— Văd că învăţăm repede!, a spus soldatul în mijlocul râsetelor şi ţipetelor camarazilor săi.

Theana, incredulă şi îngrozită, a decis în cele din urmă să-i urmeze exemplul.

Când trupele s-au distrat destul, amândouă au fost puse în căruţă. Soarele apunea, iar întunericul se îngroşa de la secundă la secundă. Mâinile şi picioarele lor erau legate de un lanţ ataşat de gratii cu un lacăt mare, braţele lor împreunate la spate.

— Noapte bună. spuse bătrânul soldat pe un ton sarcastic.

Uşa s-a trântit şi erau din nou singure.

Nu au schimbat niciun cuvânt. Theana a ţinut capul în jos, şi Doubhée s-a gândit doar la locul unde sunt duse. Piaţa de sclavi. Selva.

Era satul ei natal, locul unde a început totul. Ea ştia că mama ei nu mai locuia acolo: o văzuse în Makrat, unde conducea un mic magazin de ţesături cu un bărbat care nu era tatăl ei. Dar mai erau mulţi oameni care o cunoşteau acolo, cea mai bună prietenă a ei, Pat, şi apoi Mathon, prima ei dragoste, ca să nu mai vorbim de părinţii lui Gornar.

Nici unul dintre ei nu ar fi putut s-o recunoacă, nu numai pentru că ea era deghizată, ci pentru că ea a părăsit satul acum mai mult de zece ani. Nu a mai rămas nimic din acea Doubhée sălbatică care se jucat cu ceilalţi copii în pădurea din jur. Dar crima pe care a comis-o a fost gravată pe propria piele.

Nu putea să doarmă. Dintr-o dată a auzit-o pe Theana târându-se pe paie şi sprijinindu-se cu faţa în jos. Ea s-a rugat, ca întotdeauna, iar cuvintele ei au fost însoţite de gemete uşoare, abia perceptibile.

Doubhée a ascultat-o, încercând să înţeleagă sensul acestei litanii ciudate. Un cuvânt a speriat-o: Thenaar. Theana făcea o invocare devotată zeului negru, cu vocea vibrantă de speranţă.

Şi-a adus braţele înapoi în faţă din nou, după ce le-a pus sub genunchi, şi a fost peste ea într-o clipă. Cu un gest, i-a împins capul de grătare şi i-a pus lanţul pe gât. Theana a gemut strangulată.

— Ce-ai spus? a întrebat cu o voce odioasă.

Ochii Theanei erau plini de spaimă, şi a deschis gura în zadar pentru a căuta aer. Doubhée a eliberat puţin presiunea pentru a-i permite să respire.

— Ai şoptit un nume chiar acum în timp ce te rugai. Ai spus Thenaar.

Uimirea a dispărut din ochii Theanei, dar nu şi frica.

— Lasă-mă.

— Nu până nu îmi explici.

O mie de îndoieli i-au trecut prin minte. Poate Theana era un spion al Breslei? O Victorioasă care a decis să o urmeze pentru a o aduce înapoi în Cameră?

— E Dumnezeul meu, a spus fata cu mândrie.

Doubhée i-a strâns lanţul în jurul gâtului.

— Trădătoare murdară, a şuierat, presând şi mai tare.

Theana abia reuşeşte să-şi scuture capul, cu ochii bulbucaţi. Buzele i se făcuseră purpurii, şi încerca să murmure ceva.

Amintirea timpului petrecut în sectă, oroarea pe care Breasla i-a provocat-o, totul s-au amestecat în spiritul lui Doubhée şi au orbit-o. Cu toate acestea, a slăbit treptat strângere. Un spion al Breslei nu s-ar fi trădat niciodată într-un mod atât de stupid. Deci, de ce să-şi asume un astfel de risc prin pronunţarea numele lui Thenaar?

— Încearcă să fii convingătoare, murmură ea pe un ton ameninţător.

Theana a căzut cu faţa în paie şi a început să tuşească. Doubhée a ridicat-o cu brutalitate.

— Thenaar este un zeu elf antic, Shevraar.

— Ştiu asta, dar nu-mi place.

Tânăra magiciană s-a luptat puţin înainte de a continua.

— De-a lungul timpului, numele lui a fost distorsionat, la fel şi închinarea lui. Treptat, credinţa antică în Shevraar şi-a pierdut esenţa, iar unii eretici au transformat-o într-un cult însetat de sânge. Ei ucid în onoarea lui, pentru că văd în el doar partea întunecată şi distructivă, uitând că Thenaar este, de asemenea, un zeu creativ şi iubitor.

— Nu mă interesează teoria. Spune-mi cine eşti şi ce vrei.

Theana şi-a lărgit ochii înţelegând echivocul.

— Crezi că sunt unul dintre ei? Crezi că am venit cu tine să te vând, pentru că şi eu cred în această religie absurdă?

Dintr-o dată, era serioasă, aproape furioasă.

— Eşti ca oamenii care mi-au ucis tatăl, spune ea printre dinţi.

— Despre ce vorbeşti?, a întrebat Doubhée, nedumerită.

— Desigur, nu ştii nimic despre magie, nu ţi-ai dat seama că practicile mele nu au nimic de-a face cu ale lor. Sunt o preoteasă a adevăratului Thenaar. Tatăl meu a aparţinut ordinului său, şi el a fost ultimul care i s-a închinat. Breasla l-a considerat un obstacol, un martor al trecutului care a fost eliminat, motiv pentru care l-a persecutat toată viaţa. El a predicat dragostea, măreţia lui Thenaar, el m-a învăţat că el a fost un zeu al creaţiei, al schimbării, şi mai presus de toate a declarat deschis că Breasla era un cult eretic, distorsionat, o insultă la adresa credinţei adevărate.

Doubhée a continuat să asculte fără să înţeleagă cu adevărat.

— Datorită puterii lui Thenaar ţi-am blocat sigiliul. Magia mea se bazează pe practicile preoţeşti ale acestui zeu: tatăl meu a fost cel care m-a învăţat.

— Vrei să spui că cultul lui Thenaar nu este doar cel al Breslei?

Theana a dat din cap.

— Credinţa lor este o pervertire a credinţei autentice. În plus, ştii că Nihal însăşi a fost dedicată lui Shevraar, şi totuşi ea a fost cea care ne-a salvat lumea.

Doubhée s-a sprijinit de gratii. Toate astea i s-au părut absurde. Oamenii s-au ucis între ei pentru a impune altora propria lor interpretare a voinţei unui zeu.

— Oricum, te rogi la Thenaar în fiecare seară în faţa ochilor mei... ochii cuiva care a fost distrus de Breaslă.

— Ai spus-o bine, de Breaslă. Thenaar nu are nimic de-a face cu Breasla Asasinilor. Credinţa în Thenaar este cu totul altceva.

Doubhée a privit-o cu ironie.

— Deci eşti aici să pui lucrurile la loc, nu-i aşa? Pentru a dovedi autenticitatea credinţei tale împotriva celei a Breslei?

De data asta Theana a fost cea care nu a înţeles la ce se referea.

— Nu ştiu ce să zic. Folosesc doar ceea ce m-a învăţat tatăl meu.

— Ah, bine...

Doubhea s-a uitat la cer, chicotind.

— De ce râzi?

— E amuzant, nu-i aşa? Iată-mă din nou flancată de un fanatic al acestui zeu ridicol!

Theana părea ofensată.

— Nu sunt un fanatic. Nu mă pune în aceeaşi tagmă cu cei care au transformat o credinţă autentică într-un cult al morţii.

— Dar când te rogi, eşti ca ei, a spus Doubhée, nemiloasă. Repetaţi această litanie fără gust până când nu mai are sens, nici chiar pentru tine.

— Rugăciunea mea nu e la fel ca cea a Breslei. Ar trebui să ştii mai bine decât mine, din moment ce i-ai văzut cu ochii tăi.

Doubhée lasă privirea să rătăcească dincolo de cuşca lor, spre noaptea adâncă şi întunecată.

— Adevărul este că religia ta m-a pus în această stare, şi mi-a închis în piept un monstru a cărui oroare depăşeşte imaginaţia. Aceasta este ceea ce aduce credinţa ta: moarte şi distrugere.

— Asta e faţa pe care ai văzut-o în Casă, a răspuns Theana. Adevărata credinţă nu are nimic de-a face cu moartea, ci cu viaţa. Ea ne-a ghidat pe mine şi pe tatăl meu de-a lungul anilor de exil, şi mi-a dat aceste mâini cu care ţi-am pecetluit blestemul.

Doubhée s-a prefăcut că nu aude.

— Ştiu doar că toţi preoţii pretind că au găsit *sensul*, simţul lumii. Dar am văzut doar oameni murind. Viaţa aşa cum o ştiu e haos.

Theana i-a susţinut privirea.

— Este pentru că nu ai găsit drumul încă, a răspuns ea cu o voce lipsită de furie.

Doubhée a simţit o vagă iritare, cucerind-o.

— Pentru că tu l-ai găsit?

Theana şi-a înghiţit saliva.

— Nu, dar ştiu că există.

O tăcere groasă i-a urmat cuvintele. Doubhée s-a uitat la cerul înstelat. O multitudine de lumini reci au privit, impasiv, noapte după noapte, fluxul vieţii pe Pământ. Ca şi când nimic urât nu le-ar putea desigila splendoarea.

— Când vom scăpa?, a întrebat-o brusc Theana.

— Nu acum, oricum. Ne duc în centrul Pământului Soarelui, şi asta e direcţia noastră. În trei zile, vom fi în Selva, şi apoi te voi anunţa. Până atunci, nu este nimic în neregulă dacă călătorim cu căruţa, mai degrabă decât pe jos.

— Da, dar...

— Nu ni se va întâmpla nimic, a adăugat Doubhée cu fermitate. Îmi recapăt puterile. Nu ne vor atinge un fir de păr din cap.

Theana s-a uitat în jos, neliniştită şi ezitantă.

— Mulţumesc pentru mai devreme, spune ea cu sinceritate. Am înţeles ce ai făcut la pârâu şi apoi...

Nu a mai putut continua.

Doubhée s-a simţit la fel de incapabilă să răspundă. Această declaraţie evidentă de slăbiciune a prins-o cu garda jos.

— Nu numai pentru tine am făcut-o.

— Dar din cauza mea te-au lovit.

Doubhée nu a răspuns.

— Nu se va mai întâmpla, a adăugat Theana. Nu vreau să fiu o greutate moartă pentru tine.

Doubhée s-a uitat în altă parte. Ea nu credea că lucrurile ar putea funcţiona între ele, dar ea aprecia această revărsare de sinceritate.

— Nu te mai gândi la asta şi dormi, a spus ea. E mai bine să ne odihnim.

S-a întins peste paie şi a închis ochii.

3

Spre Abis

Ido şi San au progresat încet. Sau cel puţin, asta era impresia pe care copilul a avut-o de când au intrat în Lumea Pământeană.

Călătoria lor, cu toate acestea, a început sub cele mai bune auspicii. Ideea de a vizita un loc la fel de legendar ca Lumea Pământeană, emoţia unei noi aventuri alături de acest mit viu care era Ido, toate au ajutat la înviorarea lui San. După viaţa sa plictisitoare în timpul şederii sale scurte la Consiliul Apei, unde a fost în mod constant sub supravegherea unui soldat, băieţelul era dornic să plece. Trebuia să se amăgească, să nu se gândească la nimic. Pentru că oprirea, odihna, însemna să se confrunte cu tumultul pe care-l simţea în piept.

S-au întâmplat atât de multe în ultimele luni, lucruri care i-au întors viaţa cu susul în jos. Mai întâi intruziunea Breslei în casa lui, şi uciderea părinţilor săi; apoi răpirea şi salvarea de către Ido; şi în cele din urmă descoperirea că avea puteri enorme pe care nu bănuia niciodată că le-ar fi posedat. Era ca şi când, în momentul în care Sherva şi tovarăşul ei au dărâmat uşa casei lui, realitatea s-a suspendat, şi că totul a căpătat brusc consistenţa incertă a unui vis, sau a unui coşmar. Breasla l-a căutat să-i folosească trupul ca un fel de container pentru sufletul lui Aster, şi dacă planul său s-ar adeveri, întreaga Lume ar fi aruncată într-un nou iad, ca cea cu care Nihal s-a confruntat cu patruzeci de ani mai devreme.

San s-a simţit singur, aşa cum nu a fost niciodată. Chiar şi magia, pe care a simţit-o dintr-o dată alergând în el, a fost o noutate tulburătoare. Ido a fost singura lui ancoră. El a fost protecţie şi mântuire, el a fost cel care ştia, singurul capabil să-l ghideze. Copilul s-a uitat la spatele drept, în ciuda vârstei înaintate, şi s-a gândit că i-ar plăcea să fie ca el într-o zi. În jurul lor, totul era întunecat şi confuz, dar cu Ido, pe dragonul care i-a condus la Lumea Pământeană, era şi lumină.

Când şi-au luat zborul, lui San i s-a luat răsuflarea. Frumuseţea peisajului de sub ei, vântul care i-a tras părul pe spate şi i-a îngheţat obrajii, culorile şi mirosurile izvorului în curs de formare... Dar dorinţa lui de noutate şi aventură nu a fost pe deplin satisfăcută până când nu au ajuns la mare. Cu părinţii săi, el nu a părăsit niciodată căldura liniştitoare a Ţăriu Vântului, el s-a mulţumit cu visele citind în cărţile sale descrierile râurilor uriaşe şi ale întinderilor nelimitate de apă. Acum le-a văzut cu ochii lui, şi putea verifica singur cât de vast şi schimbător era oceanul.

În prima dimineaţă, când l-a văzut la capătul orizontului, era încă o bandă subţire şi strălucitoare la marginea cerului. Până la prânz, se transformase deja într-o frunză uriaşă de gri închis, peste care norii negri, umeziţi de ploaie, apăsau. Seara, în cele din urmă, când au ajuns la Ecues de Ascos, s-a transformat într-o paletă de nuanţe infinite de albastru.

Ido a făcut dragonul azuriu să aterizeze în vârful stâncii.

Era vânt, iar mirosul de iod era omniprezent. Dar cel mai impresionant era vuietul valurilor.

San s-a aruncat cu atât de mult avânt în partea de jos a dragonului încât Ido a trebuit să-l prindă de guler.

— Whoa! Liniştiteşte-te!

Dar în faţa aerului său nerăbdător, piticul bătrân nu s-a putut abţine să nu zâmbească. El i-a arătat prăpastia dinaintea lor.

— Ştii cât de sus e stânca asta?

San s-a uitat la locul unde piatra se termina brusc şi a dat din cap.

— Aproape o mie de stânjeni.

Copilul a simţit că gura i s-a uscat.

— Deci, dacă vrei să aruncăm o privire, dă-i drumul, dar fii atent, i-a strecurat înainte de a-l lăsa să plece.

Băieţelul s-a apropiat cu prudenţă de margine. Huruitul de jos era asurzitor, chiar mai mult decât cel al cascadei Laodaméa pe care era construit palatul regal, şi care l-a impresionat deja prima dată. S-a uitat timid la cer şi la mare şi a simţit o durere vagă. Era ceva dincolo de această întindere vastă? Şi, dacă da, i-a explorat cineva vreodată limitele? Dar poate că nu exista nici un scop pentru tot acest albastru, poate că cerul şi marea au continuat să se reflecte reciproc veşnic, fără a se alătura vreodată. Era ceva prea mare pentru a fi doar gândit, era infinitul, a cărui percepţie singur l-ar fi zdrobit.

A avut curajul să se uite în jos. La o distanţă care părea incalculabilă, valurile se spărgeau cu stropi uriaşi. Marea, albastră cum era, a devenit la început aproape neagră, apoi s-a transformat în spumă albă. Apa s-a căţărat apoi pe stâncă, ca un animal care încerca să se agaţe de ea şi să iasă din abis.

— Impresionant, nu-i aşa?

Ido, stând lângă el, contempla şi el abisul.

San s-a uitat intens la el, cu sentimentul că se gândeau la acelaşi lucru. Er sigur că acest gol, de asemenea, avea sens pentru pitic.

«El şi cu mine suntem la fel, pentru că amândoi suntem fiinţe solitare.»

În acea noapte, San a avut probleme cu adormitul. El şi Ido au găsit adăpost la un pescar care avea casa pe marginea stâncii. Era un om taciturn, cu pielea închisă la culoare, uscată, ca pielea tăbăcită, cu mâinile bătătorite ale cuiva care îşi trage plasele în fiecare zi. San auzise de ospitalitatea locuitorilor din Ţara Mării, şi şi i-a imaginat întotdeauna roşcaţi şi amabili. San primul a negat această imagine, cu acest pescar care nu se potrivea deloc, dar era primitor.

Bărbatul le-a oferit supă şi s-a retras imediat în camera sa, după o scurtă clătinare din cap.

Întins pe patul lui, San l-a auzit pe Ido sforăind uşor. Dar era altceva care i-a atras atenţia. Vuietul neîncetat al valurilor. În tăcerea absolută a casei, zvonul a devenit bântuitor. El a crezut că, dacă sentimentele ar fi avut un sunet, cel al suferinţei sale ar fi ăsta.

Dragonul azuriu a plecat în aerul senin al dimineţii, împreună cu cavalerul care îi însoţea.

— Şi acum?, a întrebat San, ţinându-şi haina în jurul lui.

Era frig, iar vântul era în mare parte puternic.

— Ce e mai bun încă nu a venit, a răspuns Ido enigmatic.

Apoi s-a uitat la mare.

— Vin după noi. Şi o să-i întâlnim.

Au coborât de-a lungul stâncii, pe o cărare atât de îngustă şi abruptă încât era complet invizibilă de pe vârf. Era un fel de scară întortocheată săpată în stâncă, care s-a oprit la recifele de la marginea apei. Aceasta a dus la un port mic, suficient de mare pentru a ancora o navă de aprovizionare medie.

Au aşteptat mult timp. Vântul le-a biciuit hainele, în timp ce soarele descria arcul său obişnuit deasupra apelor. În cele din urmă, i-au văzut venind.

San ştia despre ei ceea ce citise în *Cronicile lumii Pământene:* oameni albi care trăiau sub mare, suflete nobile care abandonaseră Lumea, au apărut pentru că s-au săturat de război şi care au creat o utopie sub suprafaţa apelor.

Văzându-i în carne şi oase era la fel de emoţionant pe cât era de ciudat. Subţiri în cea mai mare parte, aveau pielea albă şi ochii limpezi, pierduţi într-un look îngheţat. Arătau ca nişte fantome, cu părul lor lung şi strălucitor şi mişcările atât de elegante şi de lente încât se putea crede că erau încă sub mare.

Nava lor i-a dat acelaşi sentiment: agilă, cu vele mari albastre ca un arc subţire; Ca şi cum ar putea zbura pe apă.

Când li s-au alăturat, au îngenuncheat înaintea lui Ido şi l-au întâmpinat pe San cu respect.

— Regele Tiro te intâmpină, şi te incredinţează contesei care ne trimite, spune unul dintre ei, se pare, şeful.

Ido şi-a plecat pentru scurt timp capul.

— Cât timp ne va lua să ajungem acolo?, a întrebat el în timp ce se îmbarca.

— Două săptămâni de navigaţie, şi încă trei pentru a ajunge în localitate.

În primele zile, San a fost foarte încântat de navigaţia pe mare. Petrecea mult timp pe punte studiind schimbările de lumină. Fiecare oră avea culoarea sa specială, şi în funcţie de înălţimea soarelui la orizont, apa în sine părea să năpârlească. Noaptea, privea stelele. În aceste momente de contemplare, durerea asociată cu pierderea părinţilor săi era mai acută. Apoi s-a retras de pe punte şi s-a dus în cabină.

— Spune-mi despre bunica mea, i-a cerut lui Ido, care aproape întotdeauna accepta şi imediat s-a lansat în povestirea de legende şi anecdote.

Copilul le cunoştea pe de rost, dar auzindu-le de la cineva care le experimentase avea un efect complet diferit. Suferinţa s-a retras treptat şi totul părea să dispară. De aceea îi plăcea să fie cu Ido atât de mult. Pentru că înţelegea.

Apoi, la jumătatea drumului, starea de spirit a lui San s-a întunecat. Fiind închis într-un astfel de spaţiu închis l-a enervat. Acolo sus, pe punte, nu putea scăpa de el însuşi, şi plictiseala a târât mereu în spatele lui hoarda de fantome.

Astfel, el a început să se distreze cu magia. Simple evocări de fulgere şi mici focuri magice, dar nu şi-ar fi permis niciodată să facă acest lucru dacă tatăl său ar fi fost în viaţă.

Acum, dimpotrivă, contururile binelui şi răului, ale dreptăţii şi ale celor nedrepte, şi-au pierdut claritatea. De cel puţin două ori în timpul ultimei sale călătorii cu Ido, el le-a salvat vieţile prin darurile sale. A reuşit chiar să doboare un dragon. Atunci de ce să nu te antrenezi? Pentru un băiat ca el, posedarea unei astfel de puteri era o distragere a atenţiei. Pe de altă parte, nu s-a pus problema ca el să-şi etaleze talentele în public. Îi era ruşine, şi chiar dacă Ido ştia cu ce îşi ocupa timpul, a preferat să aştepte până când a fost în altă parte sau ca el să se odihnească.

— Magia există şi în Lumea Pământeană, ştii? La fel ca a noastră, a spus piticul într-o seară, în timp ce în linişte fumat pipa lui cu un aer mulţumit.

San nu reacţionează.

— Te-ai putea antrena *serios* cât suntem jos.

Încă nici un răspuns.

— Te-ai gândit puţin la propunerea mea de a deveni magician?

San a ridicat din umeri.

— Un pic, da.

— Nu este ca să te grăbesc, dar sunt sigur că te-ar amuza mai mult decât să repeţi aceleaşi mici jocuri pentru începători pentru totdeauna, a spus piticul, clipind.

Da, San nu s-a înşelat. Ido îl cunoştea foarte bine.

După două săptămâni, au ajuns în cele din urmă pe insulă. Nu exista nici o singură casă, doar copaci destul de ciudaţi şi flori strălucitoare pe care San nu le-a mai văzut înainte.

— Sennar a coborât în Lumea Pământeană prin vârtej. Este o intrare, dar este una dintre cele mai periculoase, şi nu o folosim niciodată, cu excepţia cazului în care este de o necesitate extremă. Aceasta este prima pe care am realizat-o, când nu ne-am imaginat deloc că trebuie să ne întoarcem în Lumea Vârfului. După aceea, am construit mai multe, mai sigure. Acestea fac parte din ea, a explicat ghidul lor.

El era mai degrabă în carne şi oase, pentru un rezident din Zalenia; el a păstrat doar ochii limpezi şi părul alb. Numele lui era Fania.

Avea întotdeauna un efect ciudat pentru San să audă numele bunicului său şi această aventură îndepărtată care a avut accente legendare pentru el. Această misiune a lui Sennar, el a ştiut-o pe de rost: Aïrès, piratul care l-a însoţit cu nava tatălui său pentru o mare parte din călătoria sa, furtuna, monstrul, şi în cele din urmă vârtejul. Nu şi-a imaginat niciodată că într-o zi va merge pe aceeaşi cale.

Intrarea era o galerie subterană.

— Asta este?, a întrebat el, dezamăgit.

— După voi, le-a răspuns celor care au servit ca escortă. Jos, vom găsi caii de care avem nevoie pentru călătoria noastră.

Au mers pe jos pentru o vreme, şi apoi, dintr-o dată, zidurile de piatră conectate la pereţii de sticlă ai tunelului.

— Bine aţi venit în Lumea Pământeană, a spus Fania.

San s-a uitat în jurul lui. Erau bine sub mare, nu exista nici o îndoială despre asta. O duzină de stânjeni sub el, roci şi alge marine, şi peste tot, un albastru absolut şi dens, traversat ici şi acolo de peşti colorați. Şi mai sus, în depărtare, reflexia soarelui.

Lui San nu i-a venit să creadă. Nu s-a gândit niciodată că Lumea Pământeană ar putea fi atât de fabuloasă.

Timpul părea să se fi dilatat. Tunelul a dus la unul din multele bule care au format această lume. În acest balon imens de sticlă a fost închis un sat întreg, cu casele sale, câmpurile sale cultivate şi locuitorii săi cu alură spectrală. Şi primul balon a fost urmat de altul, şi apoi de altul.

Deşi fascinat de ceea ce a văzut, San şi-a dat seama curând că ochii oamenilor erau grei de suspiciune faţă de locuitorii din Vârf, aşa cum erau numiţi. S-a simţit observat, spionat şi s-a ascuns cu ruşine pe la spatele lui Ido.

Teritoriul a fost împărţit în judeţe, şi de fiecare dată când au trecut graniţele unuia dintre ele, au trebuit să aştepte cel puţin o zi înainte ca paznicul să primească permisiunea de a-i lăsa să treacă. Aceşti oameni păreau să aibă un fel de obsesie pentru siguranţa lor, mai ales când aveau vizitatori din Lumea Pământeană.

San a început să simtă ceva anxietate. A înţeles pe deplin importanţa acestei călătorii. Era necesar ca el să se ascundă de Breaslă, pentru că dacă l-ar fi găsit, ar fi sfârşitul. Dar, în acelaşi timp, a simţit că se îndepărta de lupta cu duşmanii săi, şi chiar mai mult, fugind de ucigaşii părinţilor săi. Era corect că erau liberi să calce pe pământul de sus în timp ce el însuşi se ascundea sub mare? Era corect că el a fost obligat să rămână între fustele lui Ido atunci când Consiliul Apei a încercat toate mijloacele pentru a învinge Breasla?

După un timp care părea fără sfârşit pentru el, în cele din urmă au ajuns la destinaţie.

— Aici a rămas bunicul tău odată ce a ieşit din vârtej, a spus Ido, arătând spre ceva de mai sus de capetele lor.

San s-a uitat în sus. Balonul în care se aflau, ca toate baloanele pe care le-au traversat până în acel punct, era conectat la exterior de un tub imens de sticlă. La sfârşitul lui, se putea vedea un impetuos şi terifiant vârtej.

Băiatul a deschis ochii mari.

— Vârtejul?

Ido a dat din cap, zâmbind.

— Exact.

— Deci aici domneşte contele Varen, a observat San cu puţin entuziasm.

— A domnit, l-a corectat Ido. Ştii, nu toată lumea e destul de norocoasă să poată trăi mai mult de o sută de ani ca piticii. Mă îndoiesc că e încă pe aici...

San s-a gândit la călătoria bunicului său, la frica şi emoţia pe care le-a simţit la descoperirea acestei lumi şi şi-a amintit de bătrânul pe care l-a întâlnit în Laodamea. El era incontestabil în imposibilitatea de a suprapune această faţă severă şi obosită de-a lungul anilor, peste imaginea de tânăr nesăbuit care a făcut o astfel de călătorie riscantă.

Palatul contesei s-a decupat brusc în faţa ochilor lor, sobru şi impunător în acelaşi timp. Era o clădire dreptunghiulară simplă străpunsă de mai multe ferestre, la intrarea căruia erau staţionaţi doi paznici.

Interiorul era la fel de gol şi luminos, cu zidurile sale înalte albe, care trimiteau lumina orbitoare a soarelui înapoi peste tot. Ido şi San tocmai intraseră când gărzile care îi însoţeau au îngenuncheat.

— Ridicaţi-vă, a spus o voce în faţa lor.

Era o femeie, îmbrăcată într-o rochie lungă, care-i dezvelea braţele. Ea trebuie să fi fost de cel puţin cincizeci de ani, după cum reieşea din multele riduri din jurul ochilor ei, dar faţa ei a păstrat caracteristici aproape copilăreşti, care i-a dat un aspect destul de ciudat: era ceva nevinovat şi copilăros în ea, dar, în acelaşi timp, emana o fermitate şi o putere sufletească extraordinare. San s-a simţit imediat intimidat.

Ca şi locuitorii din Zalenia, ea avea ochii albastru foarte palid, dar părul ei era sarea şi piperul.

Ido a îngenuncheat. Femeia şi-a pus mâna pe umărul lui şi l-a invitat să se ridice.

— Te rog, serios... Nu există nici un motiv.

Ea s-a uitat apoi la San cu o intensitate atât de mare încât băiatul a fost forţat să se uite din nou în jos.

— Bine ai venit în Zalenia, San, a spus cu o voce moale, care contrasta cu alura ei impunătoare. Sper că şederea ta aici va fi mai plăcută decât a bunicului tău.

San a îndrăznit în cele din urmă să ridice capul.

— Aceasta este Ondine, contesa judeţului Sakana, a spus Ido.

San a fost invitat să viziteze grădina palatului. Stând pe unul dintre balcoane, Ondine nu şi-a luat ochii de la el. Îi studia faţa, căutând ceva.

Ido fuma în linişte lângă ea. A înţeles ce simţea femeia asta.

— Crezi că seamănă cu el?

— Da. În felul în care se mişcă, silueta lui...

Piticul şi regina au decis imediat să lase deoparte formalităţile şi să se tutuiască. Ei s-au simţit instinctiv legaţi de un fel de prietenie fraternă, o comunitate ciudată de suflet pentru doi oameni care nu se văzuseră niciodată şi care se cunoşteau doar din ceea ce citiseră unul despre celălalt în cărţi.

Şi-au petrecut ora următoare vorbind despre trecut, despre Sennar. Chiar înainte de a afla în mod specific despre situaţia din Lumea Pământeană, Ondine a vrut să ştie totul despre magician. Piticul a ghicit intuitiv care erau sentimentele adevărate ale contesei, şi nu a fost rugat să-i spună totul. De asemenea, el ştia că memoria celor dragi supravieţuieşte exact în lucrurile mici, în acele detalii inutile ale vieţii de zi cu zi care le aduc înapoi la viaţă.

— Îmi imaginez c-o vezi pe Nihal în el, i-a spus Ondine la un moment dat în povestea sa.

Ido a dat din cap în timp ce îşi băga pipa în gură.

— Chiar seamănă cu el în pielea personajului. Pentru mine, e ca şi cum aş vedea-o din nou. Au aceiaşi ochi.

Ondine a oftat, iar privirea ei era plină de o tristeţe infinită.

— Fiecare dintre noi caută ceva în el ce am pierdut, nu-i aşa?

Ido a tras prelung fum din pipa lui. Ondine era mult mai tânără decât el, şi nu-şi văzuse propria lume destrămată în faţa ochilor ei. Cu toate acestea, ei au simţit aceeaşi nostalgie sfâşietoare pentru ceea ce a fost şi nu va mai fi niciodată din nou. Asta i-a unit.

— I-ai spus că vii aici?

Ido a dat din cap.

— Şi ce a spus? a şoptit Ondine.

Piticul a închis ochii pentru câteva momente. El a vorbit despre Ondine cu Sennar la momentul plecării sale. Dintr-un motiv ciudat, el a avut apoi impresia că nu se vor mai vedea niciodată.

«Spune-i că nu am uitat-o. Şi mai presus de toate, că nu a trecut o zi fără ca eu să simt remuşcări pentru ce i-am făcut. Spune-i că, pentru mine, ea a fost întotdeauna fata care stătea pe marginea drumului, pe acest drum pe care am refuzat să-l fac cu ani în urmă. În memoria mea, ea este la fel de frumoasă cum a fost atunci, şi este încă în aşteptarea mea. Spune-i că fără ea nu aş fi ajuns la sfârşitul acestei călătorii, că îi datorez viaţa mea şi multe altele. În cele din urmă spune-i că am încercat să-mi onorez promisiunea, dar că viaţa a fost mai puternică, şi că am eşuat.»

Acestea au fost cuvintele lui Sennar.

Ido inspiră din nou din ţevă şi reţinu fumul pentru o lungă perioadă de timp. Apoi a aruncat un nor efervescent în aer.

— Îşi aminteşte promisiunea pe care ţi-a făcut-o să fie fericit cu Nihal. A încercat, dar viaţa a fost mai puternică.

Ochii lui Ondine erau plini de lacrimi.

— Nu te-a uitat deloc. Şi încă se gândeşte şi astăzi la ce s-a întâmplat în ziua plecării sale.

Lacrimile au început să curgă uşor pe obrajii contesei. Ea a respirat calm, impasiv, cu ochii fixaţi pe San. O femeie puternică, întărită de ani lungi de durere tăcută. Ido s-a gândit la multele femei ca ea pe care le cunoştea: a văzut-o din nou pe Sulana în ziua nunţii sale, şi apoi trupul său în sicriu în ziua înmormântării sale. S-a gândit la calmul hieratic al Soanei, la calmul său, la puterea lui. Şi ceva adânc în sufletul lui l-a rănit. Câtă singurătate a trebuit să marcheze viaţa acestei femei...

— Nu am putut s-o fac, a spus brusc contesa. Nu este pentru că nu am încercat, dar există întâlniri care schimbă cursul unui destin, şi asta a fost una dintre ele pentru mine. Mai întâi am căutat să uit în munca cu contele, când am început să-l slujesc în palat, apoi în alte braţe. Dar întotdeauna lipsea ceva. Poate că eu n-am înţeles niciodată, am fost cea care nu a vrut niciodată să renunţe şi să uite.

A şters cu degetul o lacrima din colţul ochiului.

— Şi apoi a fost adopţia, iar eu am devenit fiica lui Varen. Politica m-a prins în vârtej: afacerile statului, lupta pentru a schimba lucrurile, astfel încât nou veniţii ca mine să fie acceptaţi şi să nu mai fie tratat ca sclavi sau marginali. Poate că şi asta a fost doar o cale de a uita, de a da formă acestei dureri care ardea în mine şi nu mi-a lăsat niciun răgaz.

Ido s-a uitat în jos. De câte ori de la moartea Sanei a încercat să-şi înece durerea în luptă? Şi el a vrut să scape de inevitabil căutând o ieşire pentru această suferinţă care nu a găsit altă cale de ieşire.

— Şi acum mă regăsesc contesă, şi nici măcar nu ştiu cum am făcut-o. Sunt primul nou venit în ascensiune, o victorie extraordinară pentru care mulţi mă invidiază. Ar trebui să mă simt mândră de fiecare dată când văd că un nou venit îşi asumă o funcţie de putere, şi că

îşi trăieşte viaţa în mod normal, şi totuşi tot ce am realizat în acei ani mi se pare a fi derizoriu.

Ido a făcut aceeaşi observaţie în trecut, şi nu-şi putea imagina tumultul care l-a stârnit.

Ondine s-a oprit.

— Iartă-mă, te-am purtat cu aceste discursuri stupide, şi care, de asemenea, nu te privesc.

Avea ochii roşii şi se uita la el printre lacrimi.

Ido a tras din nou din pipa lui. Aroma tutunului l-a calmat.

— Te înţeleg prea bine, dimpotrivă. Când oameni ca tine şi ca mine merg pe calea finală, ar putea să nu se gândească la acest tip de lucru? Cu toate acestea, eu consider că nimic din ceea ce facem nu este în zadar, chiar dacă ne costă durere. Nimeni nu poate evita regretele, dar nu trebuie să uităm să privim obiectiv succesele, nu crezi?

Ondine zâmbeşte din nou, trecându-şi spatele mâinii pe obraz. Părea uşurată. Ido a crezut că era cu adevărat frumoasă, în ciuda tinereţii ei consumate în singurătate. Ea a fost în măsură să transforme slăbiciunea ei în putere.

— Unul din servitorii mei te va duce în camerele pe care ţi le-am pregătit.

— Mulţumesc.

Contesa s-a ridicat să plece, dar piticul a prins-o de încheietură.

— Băiatul pare foarte bun la magie.

— E încă nepotul lui Sennar…

— Crezi că cineva de aici de la palat e capabil să-l antreneze? Mi se pare destul de agitat, şi este încă foarte deranjat de moartea părinţilor săi. Ar avea nevoie de o ocupaţie.

— Sunt mulţi magicieni buni în ţinutul meu. Sunt sigură că vom găsi unul care va face treaba, a răspuns contesa, zâmbind.

Ido i-a înapoiat zâmbetul.

— Chiar eşti o gazdă excepţională.

Ondine a roşit uşor.

— Iar tu, un linguşitor, a spus ea, îndepărtându-se cu pas uşor.

Ido a observat abordarea ei hotărâtă. Probabil că nu şi-a acordat niciodată un astfel de moment de sinceritate. Piticul a simţit în adâncurile inimii sale o compasiune profundă pentru această femeie singură, care a luptat atât de mult în viaţa ei, şi imaginea ei a fost suprapusă în mintea lui peste cea a Soanei. Şi a simţit din nou cât de bătrân şi obosit era.

«E timpul să plecăm», a meditat el. Dar imediat, enormitatea acestui gând l-a zdrobit.

S-a uitat în direcţia lui San. Micul său protejat a adormit sub un copac.

Mirosul de sânge a fost deosebit de intens în acea zi. A fost un mare sacrificiu, şi un fel de euforie atârna deasupra Casei. O senzaţie pe care Yeshol, Gardianul Suprem, o cunoştea bine: exaltarea crimei. Asasinii au simţit-o mai ales în tinereţea lor, când uciderea încă le dădea o impresie de omnipotenţă. Apoi anii au trecut, şi nu a mai fost aproape nici un exaltat. Rekla a fost unul dintre ei. Ea avea o adevărată plăcere în vărsarea de sânge, şi şi-a găsit sensul în viaţă doar în cultul lui Thenaar.

Yeshol nu va înceta niciodată să regrete. El nu s-a simţit niciodată legat de niciunul dintre Asasini: pentru el, ei erau doar instrumente pe care Dumnezeul său le-a folosit pentru a-şi

sluji voinţa. Doar Thenaar a contat. Dar el a iubit-o pe Rekla cum un frate poate iubi o soră. A văzut-o ajungând la Casă când era încă o fată slabă şi înfricoşată, a văzut-o devenind o femeie încrezătoare în ea şi abilităţile ei, şi a văzut credinţa ei creascând. Era mai mult decât un subordonat. Ea era ca el.

Yeshol a înţeles că ea a murit când a încetat să mai primească rapoarte despre misiunea sa. Ultimul său mesaj a fost acum câteva săptămâni, şi nu s-a mai întâmplat niciodată. Gardianul Suprem avea de asemenea, un al şaselea simţ care l-a avertizat întotdeauna atunci când unul de-al său a coborât în domnia lui Thenaar. Bestia trebuie s-o fi ucis-o.

A ordonat acest masacru în onoarea ei. Majoritatea postulanţilor au fost masacraţi la poalele statuii lui Thenaar. A fost o baie de sânge, ceva teribil. Ei au fost târâţi în faţa zeului negru, şi asasinii aleşi şi-au băgat lamele în inimile lor, unul câte unul. Ochii stinşi ai victimelor au creat un contrast spectaculos cu privirea de foc a torturatorilor lor. Toate sărbătorite cu strigăte de jubilare, rugăciuni urlând, râsete şi cântece.

Yeshol a stat la poalele statuii zeului pe tot parcursul ceremoniei, impasiv, dar mulţumit. Toată lumea şi-a pierdut minţile, cu excepţia lui. În euforia generală, el singur a rămas lucid. Nici măcar o clipă nu şi-a uitat misiunea şi momentele dificile prin care treceau.

Oamenii săi i-au spus că băiatul care urma să primească spiritul lui Aster ajunsese în Laodamea, dar că dispăruse fără ca cineva să ştie unde s-a dus.

Din acel moment, Sherva a fost cea care a investigat pentru el, acelaşi Sherva care a lăsat ca pâinea de sub nas să-i fie luată. Chiar şi rataţii ca el încă mai puteau să-l slăvească pe Thenaar. Datorită lui a descoperit totul. Acum ştia unde conducea Ido copilul. Dar nu a avut prea mult timp să acţioneze, iar afacerea era riscantă.

Când carnagiul s-a terminat, şi-a chemat patru oameni, care au intrat şi au îngenuncheat în faţa biroului său. Pielea lor expira acelaşi miros înţepător care domnea în sala sacrificiului.

— Am o misiune de maximă importanţă pentru voi. Să nu îndrăzniţi să daţi greş.

Cei patru Victorioşi abia s-au uitat în sus.

— Veţi merge în Lumea Pământeană şi îl veţi aduce înapoi pe San.

— Este acolo în Zalenia?, a întrebat unul dintre bărbaţi.

Yeshol a dat din cap sec.

— E cu Ido. Piticul este al tău, fă ce vrei cu el. Dar îl vreau pe băiat, cu orice preţ.

Cei patru Victorioşi şi-au plecat capetele. Obedienţă şi supunere absolută, exact ceea ce Yeshol se aştepta de la ei.

— Haide, a spus el în cele din urmă, întorcându-se la statuia lui Thenaar.

Cei patru bărbaţi s-au ridicat şi au ieşit în linişte. Yeshol a închis ochii. Pentru prima dată după ani de zile, s-a temut de înfrângere. Şi era speriat. Bestia a început să scape de sub controlul său, ea a ucis-o pe Rekla, iar San s-a dovedit mai greu de capturat decât credea el. Şi dacă nu o poate face? Gardianul Suprem începuse deja să studieze un plan de urgenţă. Cu câteva zile mai devreme, îl întâlnise pe Dohor în particular.

— Am nevoie de mai multe cărţi.

— Şi am nevoie de mai multe crime, a răspuns regele cu un zâmbet batjocoritor.

— Aceasta se numeşte convergenţă a intereselor, a răspuns Yeshol, plecându-şi capul.

— Spune-mi de ce ai nevoie.

Texte scrise de Aster, lucrări foarte vechi elfeşti pierdute în timpul distrugerii Enawar, oraşul antic al Marelui Pământ, pe care Aster, Tiranul, l-a distrus pentru a instaura domnia

sa însetată de sânge. Dohor singur ar putea accesa aceste relicve: fundaţiile antice ale oraşului erau sub cetatea ce a fost construită pentru el. În schimbul acestor favoruri, Yeshol şi-a pus asasinii în slujba regelui, şi chiar i-a permis lui Dohor să participe la unele dintre ritualurile care au avut loc în templu.

Cu această ocazie, a fost în măsură să verifice încă o dată dacă din acest om pragmatic şi ambiţios ar fi putut face un foarte bun credincios. Dacă nu ar fi fost în întregime dedicat lui însuşi şi setei lui de putere.

4

Negustorul de oameni

Când Doubhée s-a trezit, soarele era deja sus. Primăvara era tot mai aproape, mirosul de ierburi şi flori plutind în aer. Caravana era deja pe drum de două zile, iar porţile Selvei nu erau departe.

Theana era nemişcată în faţa ei, pierdută în gândurile ei. Poate se ruga? Din moment în care au vorbit despre Thenaar, Doubhée nu a auzit-o închinându-se zeului ei cu voce tare. Devenise mai precaută, şi cu temnicerii lor. Era ca şi cum şi-ar fi acceptat misiunea.

— Bună ziua, a spus magiciana cu un zâmbet.

Doubhée a răspuns cu un semn din cap. S-a simţit mai bine, corpul ei a început să răspundă, iar mintea ei era mai lucidă. A studiat rapid deghizarea partenerei ei. Totul părea în ordine, acoperirea lor era în regulă.

— Mai arăt la fel ca acum câteva zile?, a întrebat ea în timp ce se ridica.

Theana a dat din cap.

— Ok. Pentru că ar fi o problemă să trebuiască să pregătim unguentele.

— Dar, orice s-ar întâmpla, trebuie să repet ritualul sigiliului tău în cel mult nouă zile.

Doubhée şi-a întors capul brusc. Ea nu a avut nici o dorinţa de a se supune acestei torturi din nou, nu acum că şi-a recuperarea puterea.

Tânăra magiciană i-a zâmbit din nou. Trebuie să-i fi observat expresia.

— Nu-ţi face griji, calvarul va fi mai puţin dureros. Acum, corpul tău este obişnuit cu el, va suferi mai puţin şi te vei recupera într-o zi sau două maxim.

— Sper, a spus Doubhée. Pentru că până atunci, cu siguranţă vom fi pe fugă din nou.

Uşa celulei lor s-a deschis brusc.

— Haideţi, frumuseţile mele, e timpul să facem o baie, a strigat unul dintre soldaţi.

Doubhée şi Theana şi-au întrerupt imediat discuţia şi şi-au reluat rolurile.

Incidentul a avut loc cu zece ani mai devreme. Viitorul părea atunci plin de promisiuni, iar soarele strălucea sus pe cer, ca în acea zi.

Când soldaţii au dus-o pe malul râului, Doubhée a recunoscut imediat piatra de care îl lovise pe Gornar la cap. Ea a fost mereu acolo, rotundă, perfectă. Pentru o secundă, imaginea sângelui care i-a pătat mâinile în acea zi s-a întors la ea cu forţă. În acel moment, i-a luat câteva momente să-şi dea seama de fapta sa. Capul lui Gornar îi atârna în braţe, dar nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat, nu-i venea să creadă că tocmai a ucis pe cineva. N-a putut s-o facă.

— Deci, te hotărăşti sau nu?

Soldatul a împins-o spre apă, iar Doubhée a închis ochii. A trebuit să şteargă acele amintiri, era într-o misiune şi nu-şi putea permite greşeli. Selva a fost doar un pas în

călătoria care avea să o ducă la Dohor. A încercat să se concentreze, dar mâinile ei au început să tremure.

Apa i s-a părut brusc roşie, şi a trebuit să o ia singură ca să se spele pe faţă. Din colţul ochiului, a văzut că Theana o spiona cu un aer interogativ. Ea a ignorat-o şi a continuat să se stropească cu apă, în ciuda frisoanelor care i-au trecut prin corp.

— Dezbracă-te, a spus soldatul, când au terminat de spălat pe faţă.

Doubhée a înţepenit.

— Nimeni nu te va vrea la piaţă cu cârpele alea pe spate. Fă-te curată şi pune-ţi asta.

Soldatul a aruncat pe pământ două veste de piele şi fuste de dansatori realizate din voaluri simple.

Theana i-a aruncat lui Doubhée o privire disperată. Şi-a înghiţit saliva, i-a întors spatele soldatului şi încet a să-şi desfacă şireturile cămăşii.

«Haide, dă-i drumul, e timpul să dovedeşti că eşti hotărâtă să mă urmezi.»

Pentru o vreme care părea infinită pentru ea, Theana a rămas nemişcată. Apoi s-a întors la rândul ei, a închis ochii şi s-a dezbrăcat încet. Pentru prima dată de la începutul călătoriei lor, Doubhée a crezut că are curaj.

Cele două fete s-au trezit în scurt timp îmbrăcate în costumele fine de tifon pe care le purtau sub haine.

Deşi vraja le-a schimbat înfăţişarea şi, mai presus de toate, a îmbătrânit-o foarte mult pe Theana, soldatul le privea într-un mod care nu lăsa nici o îndoială în privinţa gândurilor sale.

— Păcat că trebuie să vă vindem! Aproape că sperat că nu veţi găsi un cumpărător, a spus el apropiindu-se.

Îşi trecu mâna pe sub neglijeul lui Doubhée şi şi-i alunecară degetele peste carnea ei albă. Ea a închis ochii, încercând să controleze furia oarbă care-i fierbea în piept. Mâna ei ardea să apuce pumnalul ascuns în buzunarul fustei lăsate pe podea.

— Ţi s-a spus să nu te atingi de marfă!

O lovitură violentă a căzut pe gâtul soldatului. Superiorul lui, probabil, l-a lovit prin surprindere.

Soldatul doar ridică din umeri şi a zâmbit obscen.

— Vin, vin!, a spus el, aproape amuzat, trăgând cele două lanţuri spre el.

Profitând de altercaţia dintre cei doi bărbaţi, Doubhée a recuperat pumnalul din buzunarul fustei şi a luat două flacoane mici din hainele partenerei ei. A fost atât de rapidă că nimeni nu a observat, nici măcar Theana, care murea de ruşine, ţinându-şi ochii cu încăpăţânare fixaţi în pământ.

— Eşti bine, îi şopti Doubhée în timp ce trecea pe lângă ea.

Satul era plin de zgomot şi soldaţi. Peste tot erau sclavi înlănţuiţi: bărbaţi, dar mai ales femei şi copii. Selva roia ca niciodată. Doubhée nu a recunoscut nici măcar o faţă. Era ca şi cum în zece ani Selva *ei* ar fi dispărut.

Şi totuşi casele erau la fel, cu pereţii identici, dispunerea străzilor neschimbată. Soldatul le-a condus pe alei sub ochiul curios sau dezgustat al trecătorilor. Din când în când, cele două fete mai primeau şi priviri de milă, dar care se întorceau imediat.

În trecut, nu exista o piaţă de sclavi în Selva. Era un sat prea mic, prea pierdut. Acum, că războiul a avansat frontul, dimpotrivă, apropierea sa de zona de luptă a făcut-o un loc ideal pentru astfel de schimburi. Selva crescuse. Centrul a rămas acelaşi, dar periferia era plină de construcţii noi.

Doubhée s-a gândit la procesul ei. Străbătuse exact aceeaşi cale pentru a-şi auzi sentinţa. Cine ştie dacă Trarek, bătrânul satului care a judecat-o, era încă în viaţă? Şi băiatul care i-a dat libertatea în pădure, ce s-a întâmplat cu el? Cu siguranţă nu şi-a imaginat salvarea vieţii unui asasin al Breslei, o femeie care era pe cale să-şi ucidă regele.

— Totul e în regulă? a întrebat-o Theana discret.

Doubhée a dat din cap.

— Pari confuză. Poate sigiliul nu mai funcţionează...

Doubhée a oprit-o dintr-o privire.

— Totul e în ordine.

Nu a avut nici o dorinta de a-i dezvălui adevarul.

— M-am născut aici, a spus în cele din urmă mergând mai departe pentru a preveni ca Theana să-i mai pună vreo întrebare.

Au ajuns repede în piaţă. În amintirile lui Doubhée, era un loc special, aproape solemn, unde oamenii veneau în zilele de sărbătoare cu hainele de duminică. Era uimită să vadă că era, în realitate, doar un patrulater grosier de doar treizeci de braţe. Platforma de lemn a negustorilor de sclavi era aproape înghesuită, iar clienţii au fost nevoiţi să dea din coate pentru a-şi croi drum prin mulţimea adunată la piciorul ei. Unii, obligaţi să rămână într-una din benzile laterale, s-au ridicat pe vârful picioarelor pentru a încerca să vadă marfa mai bine.

Soldatul le-a condus într-un cort întins în spatele scenei. Înăuntru, mirosea a bărbaţi şi frică. Înghesuite într-un colţ, un grup de femei plângeau, altele au încercat cu orice preţ să păstreze aerul demn, altele încă aveau ochii goi şi resemnaţi. În mijlocul lor stătea negustorul. Lui Doubhée i-a luat ceva timp să-l recunoască. Se îngrămădea şi părea mult mai mare decât cei 20 de ani pe care trebuia să-i aibă. Şi totuşi nu se putea înşela: era Renni, tovarăşul ei de joacă.

Şi el a fost acolo în ziua procesului. Doubhée şi-a amintit perfect că el a acuzat-o prima dată. Cu o voce pătrunzătoare care i-a înfipt cuvinte otrăvitoare în suflet când era deja înecată de vinovăţie. S-a uitat la el cu ochii îngroziţi, dintr-o dată paralizată.

Soldatul a împins-o din spate.

— Nu mai face tam-tam!

Renni s-a întors. Bărbia lui triplă era întinsă pe piept, mâinile sale uriaşe erau încleştate pe cotierele scaunului, care îl ţinea cu dificultate. Doubhée şi-a amintit de un copil slab şi plin de viaţă care nu avea nimic de-a face cu grămada aia josnică de grăsime. A fost uimită de urâţenia privirii lui, şi în timp ce se holba la ea, şi-a amintit ce i-a şuierat înainte de sentinţă: "Vei primi ceea ce meriţi, poţi fi sigură".

— O problemă?, l-a întrebat Renni pe soldat.

Vocea lui era la fel.

— Nu, totul este în regulă; doar târfe care fac numai cum doresc, ca de obicei.

Renni zâmbeşte cu dispreţ.

— Asta nu e treaba noastră, nu-i aşa? Asta e problema cui le va cumpăra.

Soldatul a tras lanţul şi, imediat ce Doubhée nu a mai simţit contactul Theanei, s-a simţit transparentă, ca şi cum fiecare dintre organele ei ar fi devenit vizibil. Era imposibil ca el să nu o recunoască, să nu fi mirosit mirosul oribil de crimă care a înconjurat-o. Ea nu a putut să nu-şi amintească mâinile sale pătate de sânge, cel care a găsit-o vinovată înainte de toate şi pentru totdeauna.

Renni a început să se întoarcă în jurul ei, uitându-se la ea ca la un animal. I-a palpat braţul, a făcut-o să-şi deschidă gura. A atins-o cu degetele unsuroase, iar mâna lui a zăbovit în cele din urmă în locul în care vina lui Doubhée a luat o formă vizibilă: simbolul. Fata a început să se agite. Renni i-a ridicat mâneca şi a dezgolit simbolul.

— Ce zici de asta?

El a privit-o drept în ochi, şi Doubhée nu a fost în măsură să articuleze un singur cuvânt.

— Deci? a tunat el?

— Este simbolul unei caste preoţeşti.

Doubhée s-a întors. A fost vocea Theanei. Ezitantă, tremurând, dar ea a fost cea care a vorbit.

— Nu am mai văzut aşa ceva, spuse Renni, uitându-se mai atent la el.

— Prietena mea a fost dedicată zeului copil, pentru a o vindeca de febră roşie.

Bărbatul a privit-o brusc cu admiraţie.

— Deci eşti un supravieţuitor...

Doubhée a dat din cap, confuză. Asta a fost adevărat, la urma urmei, teribil de adevărat.

Renni a examinat-o apoi pe Theana, iar apoi a început să evalueze preţul total. În cele din urmă, el s-a lăsat puternic pe scaunul său şi a rostit verdictul:

— O sută de carole pe cap.

Soldatul s-a plâns.

— Eşti nebun, nu?! Femeile astea sunt marfă de primă clasă!

— Asta e tot ce-ţi pot oferi, ia-o sau las-o.

Doubhée a ascultat vocile lor de la distanţă. Încântare sau nu, ea încă mai găsea greu de crezut că vechiul ei prieten din copilărie nu a recunoscut-o. Era aproape tentată să-i spună cine era ca să afle dacă în sfârşit a iertat-o. Şi ceilalţi au uitat-o, sau au considerat-o moartă? Aceste gânduri s-au învârtit în capul ei şi foarte repede totul a devenit confuz.

La un moment dat, Theana a luat-o de braţ şi a făcut-o să se aşeze.

— S-a terminat, i-a şoptit la ureche cu uşurare.

Temnicerul lor tocmai plecase cu o geantă jerpelită în mână, dar Doubhée nici măcar nu-l văzuse. Ea a fost complet sub influenţa trecutului ei, iar amintirile ei au devenit brusc mai prezente decât realitatea.

Renni şi-a ataşat lanţul de singurul pichet disponibil, şi apoi a plecat fără un cuvânt.

Theana a observat imediat expresia halucinantă a lui Doubhée. Cu o mişcare a capului, ea a indicat deschiderea cortului prin care negustorul de sclavi tocmai plecase.

— Îl cunoşteai?

Doubhée a făcut semn că da, punându-şi fruntea între genunchii aduşi la piept.

— Obişnuiam să ne jucăm împreună când eram mici. A fost unul dintre cei care m-au condamnat la exil.

Theana a rămas tăcută.

— Nu am timp să explic, a şoptit Doubhée, ridicându-şi capul. E o poveste lungă şi n-ai înţelege.

Magiciana părea deranjată de cuvintele ei, dar nu a insistat.

— Totul va fi bine, nu trebuie să îţi faci griji, concluzionează Doubhée.

În realitate, fiind în acest loc a fost distrusă. Iar sentimentul de vinovăţie, care de atâţia ani a fost o prezenţă vagă în fundul stomacului, o foaie de sticlă între ea şi lume, s-a transformat brusc, sub privirea lui Renni, într-o durere cicălitoare.

Clapeta cortului s-a îndepărtat. Un tânăr soldat a făcut un pas hotărât şi a dezlegat câteva femei pentru a le duce pe scenă, unde Strigătoarea le arăta publicului pentru a creşte preţurile. Theana a urmărit scena cu nerăbdare. Ea se întreba cu siguranţă când va veni rândul lor şi ce se va întâmpla în continuare. Celelalte femei s-au retras de fiecare dată când soldatul a intrat: câteva cuvinte şoptite de alinare, dar cele mai multe au plâns.

Doubhée s-a retras în întregime în gândurile sale. Cu genunchii strânşi sub bărbie, ea s-a simţit ca în zilele de după moartea lui Gornar, când s-a refugiat în pod, zidită în tăcere încăpăţânată. Nimic nu s-a schimbat de atunci, deşi au trecut zece ani şi între timp ea a întâlnit oameni ca Maestrul şi Lonerin. În timpul călătoriei în Ţinuturile Necunoscute, ea s-a convins că nu mai este la fel, că a făcut un mic pas înainte. A decis să ajute pe cineva într-o misiune care nu o privea, şi a simţit un sentiment diferit în ea, care nu a avut nimic de-a face cu remuşcări sau blestem. În dezolarea acestui cort, ea era convinsă, dimpotrivă, că toate acestea au fost inutile: nimic nu ar elibera-o vreodată de vina care a ţinut-o.

— Haide, ridică-te.

Doubhée s-a uitat în sus şi a văzut că soldatul arăta spre ea. Se supune în tăcere. Bărbatul i-a luat lanţul Theanei şi le-a luat pe amândouă.

Când s-au dus pe scenă, gălăgia mulţimii a crescut în intensitate. Theana şi-a strâns în mod convulsiv braţul, dar Doubhée nu a reacţionat.

Strigătoarea a făcut un semn, iar soldatul care le-a însoţit a vrut să le separe. Theana s-a luptat ca o nebună, ţipând. Bărbatul le-a lovit pe amândouă la glezne, iar magiciana s-a prăbuşit pe podea, în timp ce Doubhée şi-a muşcat buzele. Durerea fizică a adus-o în cele din urmă înapoi în simţiti.

"Ai o misiune de îndeplinit", şi-a spus ea însăşi.

— O preoteasă tânără şi frumoasă. Este a ta pentru doar cinci sute de carole, a exclamat Strigătoarea publicului, în timp ce soldatul o lua cu forţa pe Theana de pe scenă.

Doubhée a scanat din nou mulţimea, hotărâtă să nu fie prinsă din nou în trecut.

— Te rog, nu ne separa!

Vocea Theanei a trezit-o complet. Trebuia să vină cu un plan, repede. Dar gândurile ei s-au oprit când o a doua lovitură de bici i-a căzut pe gleznă. A căzut în genunchi. Peste tot, ea a perceput chicotelile bărbaţilor şi privirile lor care îi străbăteau corpul.

— O mie cinci sute carole fiecare, şi le vreau pe amândouă.

Tăcerea a căzut brusc asupra publicului. Chiar şi Strigătoarea publică a tăcut. Doubhée a ridicat uşor capul pentru a vedea cine a vorbit.

Vocea venea de la capătul pieţei, de la un tânăr care domina mulţimea cu un cap. Purta o haină lungă, din care se vedea doar un guler de argint brodat fin. Doubhée s-a uitat la faţa lui. Ea ştia aceste caracteristici fine şi părul atât de blond că părea alb. Episodul teribil care a avut loc în momentul uceniciei sale s-a întors imediat la ea.

Forra, cumnatul lui Dohor şi şeful operaţiunilor de pe Pământul Focului, a călcat în picioare cadavrele rebelilor pe care tocmai îi măcelărise soldaţii săi, iar un băiat de lângă el l-a privit din vârful calului său. A fost prima dată când l-a văzut pe Learco, fiul regelui.

Strigătoarea şi-a recăpătat repede simţurile.

— Nu este în obiceiurile noastre să vindem doi sclavi de acest fel, în acelaşi timp ...

— Zece mii de caroli, şi ţine-ţi biciul un pic.

Publicul a exclamat de uimire. Cifra era de aproape zece ori mai mare. Chiar şi Theana nu mai gemuse şi s-a uitat la scenă cu un aer dezorientat. Doubhée se întreba ce făcea fiul regelui într-un astfel de loc şi de ce era dispus să plătească o astfel de sumă pentru doi sclavi inutili şi nici măcar foarte atractivi.

Strigătoarea publică s-a închinat profund, dar se pare că nu l-a recunoscut pe prinţ, pentru că şi-a permis să adauge:

— Mă scuzaţi dacă vă cer să-mi arătaţi banii, nu?

Learco şi-a făcut drum prin agitaţie cu mişcări rapide şi elegante. Ajungând în faţa scenei, el a aruncat pe podea cu şipci separate o geantă care s-a deschis turnând un flux de piese strălucitoare: cel puţin cinci mii de carole.

— Restul, ţi-l dau mai târziu, când îmi vei da fetele.

Lemnul scenei s-a scuturat puternic.

— Nu e nevoie, Înălţimea Voastră! ţipă o voce stridentă.

Renni s-a strecurat în faţa Strigatoarei publice şi a forţat-o să îngenuncheze.

— Onorează-ţi Stăpânul, animalule! a tunat, plecându-se la pământ.

Vraja s-a rupt. Privitorii au înţeles în sfârşit cu cine au de-a face, şi într-o clipă tot locul s-a transformat într-o mare de capete coborâte.

— Doamne, dă-mi onoarea de a-ţi oferi aceşti doi sclavi. Te rog, ia-ţi banii înapoi.

Prinţul, fără să clipească, l-a privit cu milă.

— Poţi păstra banii, dar în schimb vreau biciul tău.

— Orice doriţi, Înălţimea Voastră, mormăi Renni, şi cu o lovitură puternică, i-a strigat Strigătoarei publice să-i dea biciul.

Learco a sărit pe scenă şi le-a ajutat pe Doubhée şi Theana să se ridice. Doubhée se întreba dacă a recunoscut-o. Nu i-a uitat niciodată ochii clocotind de furie. Dar prinţul nici măcar nu s-a uitat la ea.

"Bineînţeles că sunt deghizată", s-a amuzat de uşurare.

Renni i-a predat lanţurile prinţului.

— Eliberează-le, a ordonat Learco, iar celălalt s-a grăbit să dea din cap, scotocind prin buzunare pentru a-şi găsi cheile.

— Trăiască prinţul! A strigat cineva.

A urmat o altă ovaţie, apoi alta, şi curând întreaga mulţime a început să ovaţioneze viitorul tânăr suveran, atât de frumos şi atât de mărinimos.

Learco nu le-a acordat atenţie şi le-a scos pe cele două fete de pe scenă.

— Mulţumesc, stăpâne, mulţumesc, i-a şoptit Theana cu o voce frântă.

— Nu am realizat nimic excepţional, a răspuns Learco.

Doubhée a remarcat că privirea sa era chiar mai tristă şi stinsă decât în amintirea sa.

— Nu te simţii legată de mine în nici un fel, a adăugat prinţul. Du-te acasă, eşti liberă.

El nu a terminat de vorbit că a fost deja în mişcare departe. Haina lui, care se umfla în aerul proaspăt de dimineaţă, i-a amintit lui Doubhée de o altă haină şi de un alt bărbat pe care a încercat să-l abandoneze destinului său.

— Aşteaptă!

Learco s-a oprit şi s-a întors spre ea.

— Nu avem unde să mergem, imploră Doubhée masându-şi încheieturile. Satul nostru a fost distrus, şi iată-ne prea aproape de front... Ştii ce se întâmplă cu două femei singure în timpul războiului. Ce rost are să ne salvezi, dacă ne dezamăgeşti aşa?

Tânărul a străpuns-o cu ochii. Ochii lui verzi străluceau intens, dar culoarea lor strălucitoare era un contrast ciudat cu apatia dureroasă care emana din ea.

— Sunt soldat, îmi petrec viaţa pe câmpul de luptă, nu te pot proteja.

Doubhée a îngenuncheat în faţa lui şi i-a atins cizmele.

— Eşti fiul regelui! Sunt sigură că două fete ca noi pot fi utile curţii. Ştim să facem o mulţime de lucruri: sora mea a fost cea care a condus casa din sat după ce mama noastră a murit. Te rugăm să...

Theana a profitat de planul lui Doubhée din zbor şi s-a închinat în faţa picioarelor prinţului.

Ca răspuns, acesta din urmă s-a retras, jenat.

— Ridică-te, a spus el.

Doubhée nu s-a mişcat şi l-a privit într-un mod îndurerat. Ochii prinţului erau voalaţi de milă.

— Sunt în drum spre tabăra principală din Karva, unde voi uni forţele, a declarat el în cele din urmă. Poate te pot încredinţa cuiva care te va duce la palat cu recomandările mele. Oricum, nu-ţi pot promite nimic...

Doubhée a sărit în picioare, l-a apucat de mână şi a sărutat-o.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc!

— Ajunge! a protestat prinţul, îndepărtându-şi mâna. Nu plec până diseară. Dacă mai vrei să vii cu mine, fii aici la apus.

A scos nişte bani din geanta pe care o purta pe umăr.

— Cumpără nişte haine. *Adevărate.* Haine adevărate, a spus el, aruncând o privire asupra costumelor lor.

Cu aceste cuvinte s-a topit în mulţime.

Doubhée i-a urmat silueta subţire cu ochii până când a dispărut pe aleile intortochiate. Fără să ştie de ce, şi-a simţit inima umflată şi capul greu.

Theana a fost cea care a adus-o din nou pe pământ, scuturându-i braţul.

— Ai spus că după Selva vom fi libere, i-a spus ea.

Doubhée s-a întors să se uite la ea. Uşurarea ei a fost de scurtă durată.

— De ce te plângi? Trebuia să mergem la curtea lui Dohor din Makrat, nu-i aşa? Şi cine e mai bun decât fiul regelui să ne dea o mână de ajutor să intrăm?

Theana i-a dat drumul la braţ şi a oftat.

— Nu-ţi fie teamă, atâta timp cât suntem cu el, nu ni se poate întâmpla nimic.

Doubhée trebuia să se îndepărteze de acest sat şi să rămână singură să se gândească. Trecutul său reapăruse violent, şi aproape că-şi ratase planurile.

5

Călătorie în trei

Abia după zidurile oraşului, Doubhée a avut senzaţia că respiră din nou.

A mers prin toate aleile ocolitoare, fără oprire, cu un pas rapid şi ascuns cum făcea atunci când îşi practica abilităţile ei de hoţ în Makrat. I-a ordonat Theanei să cumpere tot ce aveau nevoie, inclusiv haine, şi apoi s-a înecat în mulţime.

Acum savura mirosul intens care plutea în jurul pădurii. S-a aşezat la poalele unui copac şi a încercat să mediteze. Era cel mai bun mod de a-şi elibera mintea: Maestrul i-a spus să exerseze în timpul uceniciei sale. Dar de când a intrat în Breaslă, şi-a pierdut obiceiul de a se trezi în zori pentru a medita.

A închis ochii şi s-a sprijinit pe trunchi în speranţa că-şi va găsi calmul, dar imaginile din copilăria ei au devenit chiar mai vii. Era ceva în locul ăsta care a torturat-o în ciuda ei. Nu a putut scăpa de senzaţia arzătoare de a-i aparţine. Şi ar fi putut? Aceste păduri au fost cele în care ea a mers ca şi copil cu tatăl ei. Poate că mintea lui încă hoinărea acolo căutând-o? Când a fost alungată din sat, el s-a dus pe urmele ei. A murit încercând s-o aducă înapoi, iar ea nu a avut niciodată timp să-l jelească. Îi lipsea teribil, pentru prima dată.

A observat că ochii ei erau umezi.

S-a ridicat şi şi-a dat seama că nu e posibilă evadarea. Selva se apropia de ea ca o capcană, şi în cele din urmă a cedat valului de amintiri care căutau prin toate mijloacele să se întoarcă. Poate ar fi avut ceva de învăţat?

Odată, când era mică, ea şi tatăl ei eliberaseră un iepure prins într-un laţ de vânător exact acolo. Tatăl său îi zâmbea, în timp ce animalul era în pădure. Şi acolo, printre aceste tufişuri, ea s-a ascuns o după-amiază întreagă să-şi îngrijoreze mama. Ea a aruncat colecţia ei de insecte în râu, şi în ciuda ei a fugit în pădure.

«Aici nu mă vor găsi, vor crede că mi s-a întâmplat ceva rău, îi va învăţa minte», a gândit ea.

Buzele ei au schiţat un zâmbet palid. Ştia că se apropie de locul unde a început totul, dar nu putea face nimic pentru a evita asta. Ajungând la marginea peşterii, s-a oprit, nedumerită. Şi-a amintit-o enormă, o vizuină îngrozitoare, fără fund.

Dar nu era decât o gaură neagră, umedă, acoperită de muşchi. "Doar de mărimea unui copil", a gândit ea înainte de a intra. Acolo se refugia alături de prietenii ei - Mathon, Renni, Pat şi Gornar - în timpul celor mai fierbinţi ore. Acolo şi-au depozitat comorile.

S-a târât înăuntru cu senzaţia de eşec. Care este folosul de a fi mers atât de departe în timpul acestor zece ani, în care a suferit şi luptat, în cazul în care în cele din urmă ea nu a plecat de acolo?

Înăuntru, nimic nu se mişcase. Sabia ruginită, prada lor preţioasă, era încă acolo, într-un colţ, lângă două tije vechi de pescuit din lemn acum putred. Doubhée şi-a imaginat prietenii ei, nemişcaţi în faţa intrării în peşteră, fără ea sau Gornar. Poate că au ezitat, întrebându-se dacă ar trebui să intre pentru a recupera comoara. Şi în cele din urmă, s-au retras, cu Renni

la conducere, fără îndoială. Poate că în acel moment au ghicit că totul s-a schimbat pentru totdeauna?

În acel moment, Doubhée a devenit pe deplin conştientă de gravitatea gestului său. În acea zi, ea nu numai că l-a ucis pe Gornar. În prima zi de vară, toţi erau morţi. Nici unul dintre ei nu a mai fost la fel, şi asta a fost din cauza ei.

A căzut în genunchi fără să-şi dea seama, încheieturile ei s-au încleştat pe stâncă. Ar fi dat totul pentru a putea să se întoarcă în timp, să-şi şteargă remuşcările, dar nimic, nici măcar apa pură a torentului care lua totul în calea lui, nu ar fi spălat niciodată sângele cu care mâinile ei erau pătate.

S-a târât afară din peşteră şi a îngenuncheat pe ţărm, trupul ei fiind zguduit de suspine.

— Îmi pare rău, a murmurat, şi ochii i-au coborât spre apă. Scuze, n-am vrut să...

Un sunet de paşi a făcut-o să tremure. Instinctiv şi-a dus mâna la pumnalul ascuns sub vesta de piele pe care i-o pusese soldatul. Dar când s-a uitat în sus, degetele i-au căzut imediat. Stând pe celălt mal, Learco s-a uitat la ea, nemişcat în armura lui strălucitoare. Faţa lui nu reflecta încrederea în sine aşteptată de cineva care are soarta unei mulţimi de oameni în mâinile sale. A observat-o cu tristeţe, aproape compasiune.

Doubhée şi-a amintit prima lor întâlnire. De data aceasta, de asemenea, în faţa spectacolului moarţii, ea a avut sentimentul că trăieşte acelaşi lucru. Acest moment teribil i-a făcut diferiţi de ceilalţi şi asemănători unul altuia. La fel ca acum. Learco părea să înţeleagă motivul durerii sale, şi chiar să-l împărtăşească.

Doubhée şi-a şters lacrimile în timp ce traversa torentul, cu cizmele scufundate ca viţeii în apă.

Când i s-a alăturat, s-a aplecat spre ea.

— N-ai avut nimic de făcut în sat? A întrebat-o, holbându-se în ochii ei.

Tulburată, Doubhée a dat din cap.

— Nu, eu...

O tăcere jenantă plutea deasupra lor, dar Learco nu s-a uitat în altă parte.

— Orice s-ar fi întâmplat, s-a terminat acum.

Doubhée s-a uitat în altă parte, încercând să-şi înghită lacrimile. Era ceva liniştitor în tonul vocii lui, şi totuşi, în adâncul ei, ea a simţit că el însuşi nu crede în cuvintele sale.

A întins mâna ca s-o ajute să se ridice. Doubhée nu a refuzat-o, iar când a stat în picioare, l-a privit drept în ochi.

— Bucură-te de aceste ultime ore în sat, îi spune prinţul. Ai grijă de tine. Singurătatea nu e un companion bun.

— Şi tu eşti singur, a răspuns ea.

Learco avea un zâmbet amar.

— În acest caz, nu te sfătuiesc să urmezi exemplul meu.

Şi, fără să adauge un cuvânt, a dispărut în desimea pădurii.

Doubhée s-a gândit că şi el ar trebui să caute un moment de singurătate cu el însuşi.

Pentru prima dată după mult timp, a simţit că împarte ceva cu cineva. Ea ceruse iertare la marginea torentului şi el o auzise. Era ca şi cum ea i-ar fi încredinţat teribila greutate a secretului ei. Dar poate că însuşi prinţul avea unul.

Când Doubhée şi Theana s-au întâlnit, soarele apunea în piaţa principală din Selva. Negustorii îşi demontaseră corturile, şi tot ce rămăsese erau standuri goale şi gunoaie peste tot.

Nu era o privelişte prea plăcută, dar Doubhée s-a simţit uşurată. Chiar dacă vizita în peşteră a testat-o, fiind surprinsă într-un moment atât de intim, i-a făcut bine. Poate că întoarcerea acolo a avut sens, că nu a fost o imersiune banală în trecut.

Theana a sosit cu braţele pline cu două coşuri pline de provizii şi un pachet mare care conţinea noile lor haine.

— Am încercat să iau tot ce ne-ar putea fi de folos, spune ea, punându-şi povara pe pământ.

Ea a tresărit sub efort, dar părea mulţumită.

Doubhée se uită la ea cu ironie: partenera ei de călătorie nu era cu siguranţă obişnuită cu acest tip de echipă sau cu misiuni ca ale lor.

— Văd asta, a răspuns rece.

Theana şi-a ridicat sprâncenele.

— Cu cât iei mai multe lucruri cu tine, cu atât va fi mai greu să-l minţi pe Learco. Credeam că măcar ai înţeles asta, Doubhée.

Theana s-a uitat cu nerăbdare la bagaje. În ciuda eforturilor ei, ea a motivat întotdeauna că fiind asistenta lui Folwar, obişnuiţi să trăiască printre alambicurile de laborator şi nu pe un câmp de luptă.

Văzându-i expresia, Doubhée a regretat imediat cuvintele sale dureroase. În cele din urmă, ea a lăsat-o să aibă grijă de tot pe cont propriu.

— O să ascundem totul sub haine, a spus ea, scăpând de problemă cu un gest de mână. Să ne schimbăm în cortul sclavilor, oricum, nu mai e nimeni acum.

Cele două fete şi-au îmbrăcat noile haine în tăcere, în timp ce cerul a devenit violet.

"Ora purpurie." Doubhée a oftat. Când era copil, a fost martor la acest capriciu ciudat al naturii: imediat după apus, totul era colorat cu o lumină purpurie ireală, ca şi cum o vrajă ar fi căzut pe pământ. Un moment extraordinar pe care l-a iubit.

— Crezi că e înţelept să călătoreşti cu prinţul?

Doubhée s-a întors brusc. Încă o dată, vocea Theanei a sunat înainte ca copilăria ei să o prindă din nou.

— Dacă putem câştiga încrederea lui, nu va fi nici o problemă, spune ea cu convingere.

Apoi, fără să ştie de ce, s-a simţit brusc inconfortabil. A continuat să se pregătească ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar când s-a uitat în sus, a observat că partenera ei se holba la ea, nemişcată.

Theana a roşit uşor şi Doubhée s-a întărit. Ştia exact unde să bată.

— Te deranjează, nu-i aşa? Felul meu de a fi... ceea ce sunt, vreau să spun.

Ea a încetat să-şi mai lege fusta şi s-a uitat la ea cu un aer de sfidare.

— Te întrebi cum cineva poate fi atât de rece şi de a-i folosi pe alţii atât de dezinvolt. Recunoaşte, nu-ţi face griji.

Tonul vocii ei s-a întărit, dar ea a simţit nevoia să marcheze distanţa dintre ele, între criminal şi fata ridicată în curtea magicienilor.

Theana s-a îmbrăcat din nou, dar nu a reacţionat, ca de obicei. Sau, mai degrabă, ea şi-a îndreptat umerii şi i-a susţinut privirea în tăcere.

— Mă gândeam cât de greu trebuie să fie să suporţi greutatea blestemului pe care îl târăşti în spatele tău, a spus ea.

— Scuteşte-mă de mila ta, a răspuns Doubhée vioi. N-am avut nevoie de a lui Lonerin, aşa că a ta...

— Nu e milă. Şi chiar dacă ar fi, nu ar fi nimic în neregulă. Mila ne aduce mai aproape de alţii, ne permite să-i înţelegem.

Doubhée s-a simţit atinsă de căldură. Ea a gândit acelaşi lucru în după-amiaza, în apropiere de torrent. Dar admiţând asta însemna să-şi coboare garda şi nu-şi putea permite.

— O frază frumoasă pe care preoţii tăi trebuie să te fi învăţat, a observat cu sarcasm.

Theana a încercat să-şi controleze furia. Fără folos. Exasperată, sfârşeşte prin a exploda:

— Acestea nu sunt fraze preoţeşti: aşa sunt, încearcă să te obişnuieşti cu mine. Eu sunt fata care se roagă noaptea şi a cărei inimă e plină de speranţă.

Această explozie bruscă de mândrie a destabilizat-o uşor pe Doubhée. Cu toate acestea, ea nu a vrut să cedeze.

— Şi eu nu trebuie să mă rog sau să sper.

Privirea Theanei a devenit aprigă.

— Oh, pe bune? Şi unde te-a dus acest mare gol din tine până acum? În afară de supravieţuire şi ucidere, ce ai făcut în viaţa ta?

Aceste cuvinte au coborât ca un cuţit arzător până la locul precis în care Doubhée suferea. Gura i s-a uscat şi s-a trezit fără cuvinte.

— Am un scop, a adăugat magiciana fără milă. Şi tu, în afară de uciderea lui Dohor, ai planuri?

Doubhée, anihilată, şi-a băgat în sac hainele vechi şi l-a aruncat-o peste umăr.

— Să mergem, a spus ea, apoi, cu o joasă.

Ea a constatat că jena a înlocuit provocarea în ochii Theanei.

— Pentru mine, de asemenea, este dificil să călătoresc cu tine, a oftat aceasta din urmă. Cred că este clar acum că nu ne putem suporta una pe cealaltă. Dar nu există nici un motiv pentru a continua acest război subteran.

Doubhée nu se aştepta la un discurs atât de direct. Nu s-a gândit niciodată că Theana va putea lua problema în propriile mâini în acest fel.

— Poate că am făcut o eroare de evaluare şi nu ar fi trebuit să vin cu tine. Dar sunt aici şi cred în misiunea noastră. Fac tot ce pot ca să-mi îndreplinesc sarcina, sper că ai observat. Deci, nu mai face mişto de cine sunt eu: este, de asemenea, parţial din cauza credinţei mele că eşti încă în viaţă.

Doubhée s-a uitat în altă parte. Încă o dată, totul se prăbuşea sub picioarele ei.

Learco era singur în mijlocul pieţei. Purta aceeaşi armură ca dimineaţa, şi le aştepta, privirea lui s-a pierdut în depărtare. Doubhée a simţit o ciupitură curioasă în inimă când l-a văzut. Aproape că i-a dezvăluit adevărata ei identitate, iar asta a pus-o dintr-o dată într-o poziţie de inferioritate. Ea a încetinit pentru a o lăsa pe Theana să o ia înainte, iar tovarăşa sa l-a întâmpinat cu o reverenţă perfectă. Puteai vedea că era obişnuită să vorbească cu suveranii. Doubhée a imitat-o şi, de asemenea, şi-a plecat capul.

— Ţi-am spus deja că nu merită.

Vocea obosită a lui Learco i-a amintit de cuvintele pe care i le spusese după-amiaza: "Orice s-ar fi întâmplat, s-a terminat acum."

— Va trebui să călătorim împreună câteva zile. Nu este nevoie să vă deranjaţi cu aceste formalităţi.

Tânărul s-a uitat la amândouă, fără să se oprească la niciuna dintre ele.

— Suntem pe pământul tatălui meu, dar nici aici nu lipsesc duşmanii. Înainte să mă urmaţi, trebuie să fiţi conştiente că aceasta nu va fi o călătorie odihnitoare.

De data asta, Doubhée a vorbit.

— Domnul meu, am trecut deja prin momente dificile, iar acum că nu avem casă, singura noastră speranţă este să te urmăm. Ce poate fi mai rău decât soarta tristă a tovarăşilor noştri din sat?

Ea a jurat că Learco s-a uitat brusc la ea cu mai multă intensitate decât a făcut-o cu Theana.

«Stai calmă, nu poate şti nimic despre tine. La râu, trebuie să fi crezut că plângi din cauza a ceea ce ţi s-a întâmplat.»

Prinţul a dat din cap.

— Atunci să începem acum. Sunt aşteptat în Karva în cinci zile, şi în seara asta, cel puţin, vom putea să ne mişcăm în siguranţă. Zona este liniştită.

Au mers o mare parte din noapte. Dimineaţa, s-au oprit într-un sat. Learco le-a aranjat pe cele două fete într-un han pe cheltuiala lui, şi a dispărut restul zilei.

Doubhée şi Theana au profitat de ocazie pentru a reface ritualul Bestiei. Ele ar fi putut aştepta încă şase zile, dar nu ştiau dacă ar avea posibilitatea sau timp pentru a face acest lucru mai târziu. Mâinile Theanei tremurau de oboseală, dar dorinţa ei era prea mare pentru a-i arăta partenerei ei ce temperament era. Ea nu a putut-o ierta pentru schimbul de cuvinte sumbre pe care le-a avut. Nu atât dispreţul care i-a fost arătat de Doubhée a supărat-o, ci faptul că ea a reuşit s-o facă să rostească cuvinte crude de care i-a fost imediat ruşine. A împins-o la limitele ei, la care nu ar fi vrut să ajungă.

Cu toate acestea, nu a lăsat sentimentele să o influenţeze în timpul ritualului. Ca întotdeauna înainte de o incantaţie, ea şi-a golit mintea şi a încercat să se uite la Doubhée ca la orice altă persoană de care a avut grijă în timpul anilor ei la Laodaméa.

De data asta, totul era mai simplu. În cele din urmă, Doubhée şi-a controlat forţele rulând câteva pene cu pumnalul său. Părea satisfăcută. Theana, pe de altă parte, s-a sprijinit pe peretele din spatele patului ei, complet epuizată şi cu fruntea plină de sudoare: această operaţie a necesitat multă energie de la ea.

— Mă simt mai bine decât data trecută, i-a şoptit Doubhée. Multumesc...

— Îmi fac doar datoria, a răspuns Theana, jenată.

Tăcerea s-a instalat din nou între cele două fete. Doubhée întinsă pe pat, cu faţa spre tavan.

— Te-am întrebat cu ceva timp în urmă, dar nu mi-ai răspuns, a spus ea. Şi nu mă pot abţine să nu mă întreb de fiecare dată când mă uit la tine. De când am plecat, ai îndurat greutăţi care trebuie să fie groaznice pentru tine, totul pentru cineva pe care-l urăşti. De ce?

Theana s-a înroşit, a fost prinsă cu garda jos.

— Ne-am salvat vieţile reciproc. Acum, ceva ne uneşte, nu crezi? a insistat Doubhée.

— Vreau să ştiu care este adevăratul motiv pentru care te-ai confruntat cu această misiune.

— Nu ştiu, a răspuns Theana. Poate e dorinţa de a mă schimba, dorinţa de a-mi testa abilităţile. Sau poate... Poate că m-am săturat să aştept întoarcerea lui Lonerin.

"Am spus-o, chiar am spus-o!" s-a amuzat imediat, revoltată. Lonerin era un subiect tabu între ele. Nu ştia exact ce s-a întâmplat între el şi Doubhée, dar cu siguranţă ceva la care visase de mult timp fără să-l primească vreodată.

S-a temut de reacţia partenerei ei. Greşit. Doubhea a privit-o cu un zâmbet care i-a deschis inima.

— Poate că adevărul este că am vrut doar să fug, a adăugat ea cu un oftat jenat.

— N-ar trebui, a răspuns Doubhée, serios. Şi el încearcă să fugă de tine.

Theana a fost aproape mişcată de aceste ultime cuvinte. Doubhée ar fi putut profita de mărturisirea ei pentru a răzbuna cuvintele dure pe care i le-a adresat atunci când au vorbit despre credinţă şi speranţă. Dar, dimpotrivă, ea a ascultat-o. I-ar fi plăcut să-i spună ceva, poate să-i mulţumească la rândul ei, dar înainte să deschidă gura, Doubhée i-a luat-o înainte:

— Dormi. Mâine ne aşteaptă o zi grea şi trebuie să ne recâştigăm puterea.

S-a ridicat să închidă obloanele camerei, în timp ce Theana s-a întins pe pat şi a închis ochii. În întunericul moale, umbra lui Lonerin a coborât asupra lor ca o amintire dulce.

A doua zi, când le-a luat de la han, Learco nu mai purta armura.

— Aş prefera să mă plimb fără toate aceste zdrenţe. Mă face prea uşor de recunoscut şi nu-mi place să fiu agresat de oameni care se apleacă înaintea mea sau îmi cer favoruri, explică el. Ca să nu mai vorbim de duşmanii tatălui meu...

Avea o geantă cu lucrurile sale pe umeri. În rest, era îmbrăcat ca un tânăr obişnuit, cu pantaloni din pânză şi o cămaşă de in strânsă în talie, lângă o curea mare, la care atârna o sabie cizelată. Doubhée s-a minunat de subţirimea lui. Trebuie să fi fost cu un an sau doi mai mare decât ea, dar avea corpul zvelt al unui adolescent. Musculatura sa, oricât de dezvoltată de antrenamentul militar, abia se observa sub ţesătura cămăşii sale.

Au pornit în tăcere. După câteva momente de complicitate la han cu o zi înainte, cele două fete şi-au reluat distanţa. Ele nu mai vorbeau, iar Theana a deschis gura doar pentru a-şi şopti rugăciunile lui Thenaar. În mod ciudat, Doubhée a încetat să-i mai acorde atenţie, şi când a auzit-o, i-a dat chiar şi un fel de calm.

Cu Learco a avut probleme. Totul a început cu întâlnirea lor de pe malurile râului. Doubhée nu a putut-o ajuta, dar simţea o simpatie instinctivă pentru acest tânăr, şi chiar o recunoştinţă ciudată care au enervat-o.

Ceea ce a simţit a fost un obstacol în calea îndeplinirii misiunii ei. Trebuia să rămână lucidă şi nemiloasă.

Learco era fiul nemesisului ei, prima persoană pe care ea a vrut *cu adevărat* s-o omoare. Înainte de acel moment, ea nu a avut niciodată bucuria crimei, a făcut acest lucru numai din necesitate. Dar pentru Dohor, era diferit. Acest om a inoculat-o în mod deliberat cu

blestemul, el a fost cel care a plantat Bestia în inima lui. O crimă de neiertat, pentru care ea a vrut să-l vadă suferind. Şi ce cale mai bună decât să-i omoare fiul?

Desigur, acesta nu era momentul pentru a-l elimina pe Learco, era intrarea lor la curtea lui Dohor. Dar făcând asta, mai devreme sau mai târziu, ştia că-şi va lovi duşmanul în inimă. Acest gând întunecat a ajutat-o să se detaşeze de acest tânăr şi de ciudata atracţie pe care a exercitat-o asupra ei. "Cel pe care trebuie să-l omori nu e decât o bucată de lemn." Aceste cuvinte ale lui Sarnek, Maestrul său, au răsunat continuu în capul său. Nu a fost niciodată în măsură să urmeze acest precept, dar era vital să facă acest lucru cu Learco.

Într-o seară s-a trezit în toiul nopţii. Learco dormea la poalele unui copac, cu sabia în pumn. Doubhée a recunoscut somnul uşor al unui om antrenat în luptă. S-a oprit să-l observe, zăbovind pe pielea moale a gâtului lui. Să-l omoare. Să rupă legătura întunecată dintre ei. Să-l elimine pe singurul care-i cunoştea slăbiciunea. Un gând tulburător, amestecat cu vinovăţie şi dorinţă.

Tocmai obiceiul său de pe câmpul de luptă l-a trezit pe Learco. În timp ce dormea, avea impresia familiară a pericolului iminent. A deschis ochii şi s-a ridicat brusc. Cea mai tânără dintre cele două fete pe care le-a salvat stătea la câţiva paşi de el, cu genunchii încleştaţi în braţe. S-a relaxat.

— Nu poţi dormi?

Fata a tresărit, arătând aproape speriată. Avea ceva în ochi pe care Learco îl cunoştea bine, ceva ce văzuse de multe ori uitându-se în oglindă. A simţit o uşoară ciupitură în spatele inimii.

— Nu, domnul meu.

Vocea ei a încercat să fie neutră, dar Learco a văzut un strigăt de ajutor, aproape un ţipăt. Şi dintr-o dată s-a simţit foarte aproape de această fiinţă speriată.

Nu era prima dată când a perceput o formă ciudată de asemănare cu această fată. Se întâmplase deja lângă râu.

— Nici eu nu pot dormi, spuse el zâmbind.

În lumina palidă a semilunii, părea fragilă şi pierdută. L-a aşteptat.

— E la fel ca ultima dată când te chinuia? a întrebat-o.

— Da, a murmurat.

Amintirea tuturor nopţilor nedormite pe care le-a petrecut i-a trecut prin minte. Nu era nimeni care s-o consoleze, atunci, nimeni care să-i fie confident în durere.

— Nu scapi de demonii trecutului, nu-i aşa? Fiecare dintre actele noastre este gravat sub pielea noastră, iar cicatricile nu se mai estompează.

Fata nu a părut surprinsă de această propoziţie. Dimpotrivă, ochii ei spuneau că ea a înţeles prea bine.

"E ca şi cum mi-aş spune-o mie", a gândit Learco.

— Cel puţin acum sunt în siguranţă, a spus ea.

Această propoziţie îl umple pe Learco de o furie înăbuşitoare. Înainte de a-şi începe antrenamentul ca soldat pe câmpul de luptă, la vârsta de treisprezece ani, el nu a avut niciodată contact cu oamenii asupra cărora tatăl său conducea. Pentru el, supuşii au fost

doar o masă fără formă şi confuză pe care Dohor a avut-o la dispoziţia sa, cu răceală decizând cine ar trebui să trăiască sau să moară. Şi nu credea că e ceva în neregulă cu asta. Tatăl său era rege, şi un rege avea acest drept.

Apoi războiul l-a dus din sat în sat, unde descoperise adevărata faţă a acestui popor peste care şi el va avea într-o zi dreptul la viaţă şi la moarte. A fost faţa suferinţei, purtată de o multitudine de bărbaţi, femei şi copii care s-au târât până la marginea lagărelor, mânaţi de singurul lor instinct de conservare.

— Nu-ţi face griji pentru ei, sunt doar pioni, nimic altceva, i-a spus unchiul Forra.

Fata asta er una dintre ei. Mâinile îi tremurau de furie.

— Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme; Nu am putut împiedica distrugerea satului tău.

S-a uitat din nou la el cu aerul ăla tulburat.

— Asta e războiul, domnul meu.

— Nu, i-a tăiat-o. E un război fără rost. Şi asta n-ar fi trebuit să înceapă. Cucerirea unui pământ după altul... Pentru ce? Ce rost are?

— Pentru binele poporului nostru... s-a aventurat Doubhée.

Learco a fixat-o cu intensitate.

— Chiar crezi asta? Tu şi sora ta, ce bine obţineţi din toate astea? Ai avut o casă şi o familie. Acum eşti redusă la urmărirea unui străin care ţi-a promis sclavie, într-o formă uşor mai puţin brutală. Asta numeşti "bine"?

Learco s-a simţit uşurat că a vorbit. Acestea erau gânduri pe care el le-a rumegat în timpul celor opt ani de formare, dar pe care nu le-a exprimat niciodată cu voce tare.

Fata părea să-şi fi pierdut uzul vorbirii. Learco s-a întrebat ce crede. I-a părut rău pentru el? A fost revoltată? Ei bine, nu a contat! El i-a salvat viaţa şi ceea ce au împărtăşit cu o zi înainte i-a apropiat. Nu mai erau bariere între ei.

— Am văzut atâtea orori, am vărsat atât de mult sânge... Poate la început am crezut cu bună credinţă că e bine. De fapt, asta am fost învăţat. Apoi sângele a acoperit totul: idealuri, vise. Acum sunt doar morţi, iar eu merg pe cadavre.

El a văzut-o tremurând uşor în noapte: ea a avut ochii voalaţi ai cuiva care a înţeles cu adevărat, şi el a fost mângâiat.

«Ce ar spune tatăl tău? Moştenitorul tronului care are încredere într-un sclav...»

Nu i-a păsat.

— Un rege n-ar trebui să vorbească aşa, nu-i aşa? Cum te cheamă?

Fata părea să ezite pentru un moment, buzele ei deschizându-se şi închizându-se.

— Sanne, a răspuns în cele din urmă, cu o voce mică.

— Sanne, un rege nu ar trebui să vorbească aşa...

El a fost conştient de faptul că a făcut ceva de neconceput, dar era în pace cu el însuşi. Vorbind s-a eliberat de o greutate care era pe inima lui de o eternitate.

— Încearcă să uiţi, cel puţin pentru seara asta, a spus el. Îţi petreci viaţa fugind de tine, aşa stau lucrurile.

I-a întors spatele şi s-a întins din nou pe pământ, cu sabia lângă el. Putea simţi ochii fetei îndreptaţi spre spatele lui, ochi dureroşi şi adânci. A stat treaz până când a auzit-o când s-a culcat.

6

Un rămas bun definitiv

Salazar se întindea în faţa lor. Din ruinele marelui turn, casele împrăştiate pe câmpie ca monedele căzute dintr-o pungă prea plină. Era prima dată când Lonerin a văzut acest oraş legendar pe care-l cunoştea doar din cărţi. Cu toate acestea, el nu a fost mişcat, probabil pentru că, spre deosebire de Sennar, el nu a avut nici o legătură cu acest oraş. De la sosirea lor, magicianul părea nervoas, agitat. Poate că anii lungi de singurătate petrecuţi urmărind fantoma lui Nihal au gravat în memoria lui cea mai mică alee, cea mai mică piatră şi chiar cea mai mică palmă de iarbă din acest loc unde au trăit împreună.

Lonerin s-a întors, dar ochii lui au întâlnit doar o privire îngheţată.

Aşa era de la începutul călătoriei lor, cu câteva zile mai devreme.

După deliberările Consiliului, ei au pornit rapid în oraşul în care Tarik a fost ucis pentru a începe căutarea talismanului. Sennar a bătut la uşa camerei sale în toiul nopţii. Lonerin era întins pe pat, cu ochii fixaţi pe tavan, ocupat să se gândească la Theana. El a văzut-o atât de hotărâtă când îşi pregătea lucrurile să o urmeze pe Doubhée, încât abia o recunoştea. Nu mai era asistenta fragilă şi ezitantă a lui Folwar cu care era obişnuit. Totuşi, credea că o cunoaşte bine. Au crescut împreună, au împărţit totul în timpul lungilor lor ani de studiu. Ani care i-au unit subtil, într-un mod de care ei înşişi nu au devenit conştienţi. Abia atunci Lonerin şi-a dat seama cât de mult era viaţa lui legată de cea a Theanei, rolul ei, în trioul ciudat pe care amândoi l-au format cu Folwar, şi-a atins echilibrul prin prezenţa ei. El nu a putut înţelege motivul deciziei sale. Theana nu era o femeie de acţiune, cel puţin nu cea pe care o cunoştea. Şi mai presus de toate, distanţa pe care a simţit-o între ei l-a lăsat incredul.

Sennar a intrat exact când gândurile lui au luat o întorsătură dureroasă. El a fost lapidar:

— Pregăteşte-ţi lucrurile.

Lui Lonerin i-a luat ceva timp să-şi dea seama.

— Uh... Adică?

— Adică, plecăm acum. Te aştept afară, pe metereze. Grăbeşte-te.

Lonerin pregătise totul în grabă, aproape fără să-şi dea seama ce făcea. S-a grăbit afară cu un pachet legat sub braţ. Silueta lui Sennar se evidenţia pe metereze, la marginea cascadei, în lumina palidă a lunii pline. Nu avea bagaje.

— Ţi-a luat mult timp, a spus el, impasiv.

— Iartă-mă, dar nu mă aşteptam să călătoresc noaptea...

Sennar s-a uitat la el enervat, apoi a ridicat mâna, iar din spatele zidului perimetrului a apărut o figură neagră uriaşă care masca luna. Două aripi puternice s-au desfăcut în întuneric.

— Vom merge cu Oarf până la frontieră. Nu mai avem timp, aşa că e mai bine să nu pierdem mai mult mergând.

Dragonul şi-a aţintit ochii de jăratec în cei ai lui Lonerin, cu aerul său obişnuit de neîncredere. Tânărul magician şi-a amintit imediat prima lor întâlnire pe Ţinuturile Necunoscute, când Oarf aproape că l-a ucis pe el şi pe Doubhée. La întoarcerea la Laodaméa, abia au învăţat să se tolereze, dar dragonul părea mereu în gardă. Era evident că întotdeauna se baza doar pe stăpânul său.

Sennar a avut ceva dificultăţi în a se prinde pe spatele dragonului din cauza piciorului său schilodit, ceea ce l-a forţat să folosească un baston. Lonerin a fugit să-l ajute, dar l-a oprit cu o privire.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, nu sunt atât de bătrân, spuse el cu o voce ascuţită. Treci în spate.

Lonerin s-a supus, dar abia a început să se caţere pe fundul lui Oarf când a simţit că muşchii i se întăresc sub mâini. A fost chiar mai greu să găsească o prindere pe această suprafaţă zveltă, dar a ajuns în cele din urmă acolo.

De-a lungul călătoriei, Lonerin a simţit că Sennar fugea de ceva. Au plecat fără să anunţe pe nimeni, iar acum zburau ca şi cum ar fi avut o hoardă de duşmani pe urmele lor. Oarf a înghiţit leghele cu o viteză impresionantă, dar Sennar nu părea niciodată mulţumit. Părea îngrijorat, consumat de urgenţa de a acţiona.

Seara, în faţa focului bivuacului, ochii lui priveau cu nerăbdare împrejurimile, iar singurul său subiect de conversaţie era ritualul.

— Ai înţeles că asta era o vrajă deosebit de complexă. Va trebui să-l eliberezi pe Aster din închisoarea unde este închis prin atragerea spiritului său în talisman, care va fi un catalizator. Acest lucru necesită să îţi pui sufletul în joc, ceea ce necesită puteri pe care încă nu le posedazi.

Această declaraţie l-a lăsat pe Lonerin nedumerit. El era convins că cu câţiva ani mai devreme a atins apogeul puterilor sale, un nivel maxim specific fiecărui magician, aşa cum poate fi dimensiunea sau culoarea părului. El a crezut că de atunci a fost doar o chestiune de învăţare a noi vrăji, şi că abilităţile sale ar rămâne întotdeauna aceleaşi.

— Dar dacă nu le am, pot face asta?

— Fiecare magician are o forţă latentă pe care nu o exploatează. Tot ce trebuie să faci e s-o scoţi de acolo.

— Iartă-mă, mi se pare că mi-am dezvoltat tot potenţialul, iar maestrul însuşi...

Sennar i-a impus tăcerea cu o fluturare de mână.

— Sunt doar prostii. Poate că mi-am pierdut mult din putere, dar te asigur că nu ţi-ai explorat încă tot potenţialul. Există farmece foarte puternice pe care le consideri inaccesibile şi care sunt, dimpotrivă, la îndemâna ta. E doar o chestiune de antrenament.

Bătrânul magician a început imediat pregătirea lui Lonerin pornind de la bază, cele mai elementare exerciţii de concentrare. A profitat chiar de orele de zbor pentru a-i explica tot ce credea că-i poate fi de folos.

— E un ritual străvechi, aşa că va trebui să-l reciţi în elven. Va trebui, desigur, să-l înveţi pe de rost, precum şi gesturile care îl însoţesc. Trebuie să fii capabil să-ţi separi sufletul de

corp şi să te ridici la o stare de extaz aproape mistic. Este un fel de moarte aparentă, dificilă şi dureroasă, care poate deveni, de asemenea, reală...

Imediat ce s-au oprit pentru noapte, Sennar şi-a continuat explicaţiile sau l-a rugat pe Lonerin să repete ceea ce l-a învăţat cu o zi înainte. Tânărul magician a apelat la tot ce era mai bun din abilitatea sa. Unele exerciţii, uneori, părea prea de bază.

— Concentrează-te pe respiraţia lumii.

— Dar ştiu deja s-o fac...

— Nu la nivelul care îţi va fi de folos.

Alte exerciţii i s-au părut ciudate.

— Îţi cer să extragi energia vitală din această plantă, aşa.

Sennar a luat o frunză, a pus-o între palme şi s-a încruntat uşor. Când şi-a deschis mâinile, era pe o parte frunza uscată, pe de altă parte, o lumină verde strălucitoare.

Acest lucru i-a amintit lui Lonerin de o formulă interzisă pe care o citise.

Sennar i-a observat problemele.

— Nu fi neprihănit. Chiar şi cei mai puri dintre noi pot recurge la magie interzisă atunci când este necesar. Dar fii sigur, această vrajă nu este una dintre ele.

Sennar a scuipat tot. Frustrat, morocănos, lipsit de răbdare.

— Îmi pare rău că nu m-am ridicat la nivelul aşteptărilor tale, a spus Lonerin într-o seară.

— Aşa stau lucrurile. Din păcate, soarta mi-a încredinţat un smintit, a replicat Sennar cu intenţia evidentă de a-l umili.

Dar Lonerin nu s-a simţit jignit. Avea o admiraţie nemărginită pentru acest om. El a fost întotdeauna modelul său, eroul său. El a fost chiar dispus să fie maltratat de el, pentru că ştia chinul pe care l-a îndurat.

Acum zburau peste Ţinutul Vântului, o regiune pe care Sennar nu o văzuse timp de patruzeci de ani. Lonerin s-a întrebat cum s-a simţit când a găsit-o. Acolo a fost scrisă povestea lui, şi mai presus de toate unde i s-a înnodat destinul cu al lui Nihal. Aceste locuri trebuie să fi vorbit cu el cu siguranţă: marea stepă pe care a călătorit alături de jumătate-elfa şi Soana după atacul din Salazar; pădurea, abia vizibilă la orizont, unde a fost păstrată ultima piatră care urma să se alăture talismanului puterii, piatra Ţării Vântului.

Lonerin s-a uitat la faţa lui Sennar, căutând o urmă de emoţie, memorie, regret. Dar silueta lui zbârcită a rămas impenetrabilă.

L-au lăsat pe Oarf la un post de frontieră şi au continuat călare, complet ascunşi sub haine lungi. Întreaga stepă la nord de Ţara Vântului era acum sub controlul Consiliului Apei, dar restul teritoriului era încă în mâinile lui Dohor şi a aliaţilor săi.

— Un comerciant bătrân şi tânărul său ucenic, cine ar fi suspicios cu un cuplu ca acesta!, a spus Sennar, explicându-i lui Lonerin rolurile pe care urmau să şi le asume.

Lonerin a surprins o sclipire în ochii limpezi ai însoţitorului său de călătorie, şi s-a gândit că bănuia cauza: Sennar a folosit deja o deghizare similară, cu ani în urmă, când el şi Nihal au intrat pe teritoriul inamic pentru a merge la Seferdi. După toţi aceşti ani petrecuţi în tăcere rumegând cosmaruri din trecut, retrăind aceste evenimente intime a fost, probabil, o modalitate pentru el de a se elibera de ele.

Când Salazar s-a profilat la orizont, magicianul şi-a oprit calul şi a observat în tăcere pereţii incintei cu privirea unui strateg. Apoi şi-a îndemnat calul.

— Să mergem. Trebuie să începem cu casa lui Tarik.

Salazar nu mai avea nimic din locul unde a început povestea lui Sennar. Era un oraş în ruine, mizerabil şi în haos.

Cei doi magicieni s-au oprit într-o pensiune să mănânce o gustare şi să-şi odihnească puţin capetele.

— Ido mi-a spus că Tarik locuia în vechea casă a mamei sale.

Lonerin a fost surprins de vocea liniştită cu care Sennar a rostit aceste ultime cuvinte.

"Chiar a depăşit moartea fiului său?", s-a întrebat el.

— Dacă e adevărat, trebuie să mergem la turn. Vom merge după-amiaza, eşti de acord?

Lonerin nu s-a putut abţine să nu se uite la el cu alţi ochi, iar bătrânul magician s-a încruntat.

— Deci?

— Nimic, nimic. Sunt de acord, mormăi tânărul înclinând capul.

I-ar fi plăcut să depăşească distanţa pe care o simţea între ei, dar Sennar nu părea dispus să-l ajute. A început să-şi mănânce supa la viteză maximă, aproape mârâind, ochii i-au coborât cu încăpăţânare pe castron.

Ascensiunea turnului era dureroasă. Scările care duceau de la un etaj la altul au fost parţial distruse, şi cu bastonul, Sennar a avut probleme în a le urca. Odată ajuns în vârf, pasul său a devenit şi mai ezitant. Ochii îi erau voalaţi, şi privirea lui a început să rătăcească peste pietre înnegrite de fumul de la un foc îndepărtat. Lonerin şi-a simţit gâtul încodat.

— Dă-mi braţul, piciorul ăsta blestemat face totul mai dificil, s-a îmbufnat Sennar, şi magicianul s-a grăbit să-l ajute.

Bătrânul nu a vrut să lase să apară nimic din emoţia sa, dar Lonerin a observat tremurul uşor al degetelor sale noduroase. Sennar s-a agăţat de el aproape cu disperare.

— Tarik a trăit deasupra uşii, acolo trebuie să mergem, spuse el, intrând într-un coridor lateral.

A accelerat pasul şi în cele din urmă i-a dat drumul braţului lui Lonerin, ca şi cum ar fi fost prins în amintirile sale. Dintr-o dată, părea să-şi fi recăpătat puterea şi uşurinţa tinereţii sale. Bastonul lui nu mai atingea pământul, şi avansa, căutând sprijin pe pereţi. Lonerin a trebuit să accelereze ritmul ca să-l urmeze.

— Tatăl adoptiv al lui Nihal, Livon, a ales să locuiască deasupra uşii pentru comoditate. El a avut arsenalul său acolo, şi fiind aproape de intrarea în turn a fost un loc minunat pentru un comerciant. Şi totuşi a fost o alegere fatală.

Vocea lui se ridica treptat, vorbea din ce în ce mai repede.

— Aici Nihal venea să se joace cu prietenii săi, între borcanele negustorilor şi tarabele cu fructe. O mulţime de oameni au trăit aici, nu ca acum!

S-a întors spre tânărul magician, cu ochii strălucind, iar Lonerin a văzut în ochii lui Salazarul copilăriei sale, Salazarul lui Nihal şi epoca de aur, când Aster nu cucerise încă Ţara Vântului.

— Mai încet, te rog, a încercat să spună Lonerin.

Sennar era prea absorbit în amintirile lui ca să-l asculte. La următorul viraj, Lonerin l-a pierdut din vedere.

"La naiba!"

A început să fugă, căutând sunetul vocii sale. Dar nu a fost nimic mai mult decât o tăcere groasă şi bruscă.

— Unde eşti, d-le?

S-a întors spre colţul coridorului şi l-a văzut. Nemişcat. Încadrat de pervazul unei uşi deschise spre un întuneric trist. Lonerin încetini, conştient de ceea ce se întâmplă. Era prima dată când a văzut casa lui Nihal, sau mai degrabă a lui Tarik. Ido a descris-o cu lux de detalii în timpul Consiliului Apei, dar el nu a reuşit să transmită aspectul terifiant al acestui loc îngheţat de timp unde s-a întâmplat totul. De la prag, puteai vedea o cameră destul de mare, total cu susul în jos. Mobilă spartă, resturi de sticlă şi sânge, peste tot. Lonerin nu ştia ce să spună, ce cuvinte să folosească, dar Sennar i-a luat-o înainte. S-a uitat în jos, a dat din cap puţin, apoi s-a uitat la el cu un aer decis.

— Să ne despărţim. Tu cauţi în bucătărie, eu în dormitor. Ştii cum e talismanul?

Tânărul nu a putut răspunde. S-a uitat trist la Sennar, cu o intensitate atât de mare încât magicianul s-a lăsat dus de val.

— Nu sta acolo! Nu avem timp de pierdut. Deci, ştii sau nu?

— Da, da, cred că da, a răspuns Lonerin cu o voce joasă.

— Atunci caută-l!

Sennar a intrat rapid, călcând în picioare bucăţile de sticlă, şi s-a strecurat în cameră.

Lonerin l-a urmat cu un pas incert. Mirosul murdar al Breslei plutea prin casă. Oriunde a intrat, secta Asasinilor a lăsat în urmă o aură a morţii şi a disperării. El a ocolit pata de sânge imensă din mijlocul camerei, dar în curând şi-a dat seama că era imposibil să se deplaseze în interior fără a păşi pe petele uscate care colorau podeaua. Memoria de neşters a corpului mamei sale, printre celelalte victime ale Breslei, i-a venit imediat în minte, iar furia l-a cuprins pe neaşteptate, ca întotdeauna. Oricât de mult a fugit, ura, duşmanul său implacabil, l-a prins întotdeauna.

A închis ochii pentru a încerca să-şi controleze emoţiile. Din cealaltă cameră a venit sunetul sertarelor deschise, al mobilierului mişcat furios. S-a uitat din nou în jur, încercând să se concentreze asupra talismanului: un medalion de aur, cu un iris mare în centru înconjurat de opt cavităţi, fiecare dintre ele găzduind o piatră de culoare diferită. Irisul a fost spart de Nihal când a decis să-şi sacrifice viaţa pentru a-şi salva soţul şi fiul în Ţinuturile Necunoscute.

Lonerin a început prin a căuta în câteva piese de mobilier rămase, apoi vatra, în cazul în care ar fi ascuns vreo nişă secretă. Era ca un hoţ care încălca intimitatea celor care au trăit între aceste ziduri.

"Doubhée simte la fel când jefuieşte o casă?", s-a întrebat el, iar imaginea fetei apăru brusc în mintea sa. Nu putea să ştie ce simte pentru ea. Totul se împărţea în mintea lui: dragoste şi afecţiune, prietenie şi ură. Chiar şi feţele femeilor din viaţa lui s-au suprapus: Doubhée şi Theana; şi, între ele, umbra neclară a mamei sale.

"Unde poate fi?"

Apoi a început să exploreze zidurile, bătând fiecare cărămidă cu pumnul. Dar acolo, de asemenea, nici o ascunzătoare. El a ridicat chiar şi şipcile smulse de pe podea să se uite dedesubt: nimic.

Dintr-o dată, agitaţia din camera alăturată a devenit asurzitoare, şi un strigăt a răsunat. Lonerin a fugit la uşă şi a îngheţat în prag. Sennar, îngenuncheat în mijlocul unei grămezi de haine şi mobilier răsturnate, avea în mâini cearşafuri pătate de sânge, faţa crispată într-o grimasă chinuitoare.

— Nu e acolo, nu e acolo! a ţipat, uitându-se la Lonerin cu un aer disperat, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

A încercat să se ridice, dar piciorul său a refuzat să-l care, forţându-l să îngenuncheze din nou.

— La naiba! a tunat el.

Vocea lui s-a transformat curând într-un geamăt slab, şi şi-a îngropat faţa în cearşafuri.

Lonerin s-a apropiat încet, aproape pe vârful picioarelor. I,-a pus uşor mâna pe umăr. Bătrânul s-a întors brusc şi l-a îmbrăţişat. Tânărul magician a fost uimit de acest gest brusc şi neaşteptat.

— A locuit aici, ştii? A murit pe patul ăla, iar eu nu eram acolo! Era Ido aproape de el în acea zi, dar nu propriul său tată. Nici măcar n-am apucat să-i spun cât m-a costat să-l las să plece aşa... nici cât de mult mi-a lipsit! Nu i-am putut cere iertare, nici măcar pentru că am lăsat-o pe Nihal a noastră să moară fără să fac nimic!

Lonerin şi-a simţit ochii tremurând, iar imaginea mamei sale alergând disperată la templul lui Thenaar pentru a-şi oferi viaţa în schimbul propriei sale vieţi i-a trecut din nou prin minte. A înţeles durerea pe care trebuie să o fi simţit, suferinţa infinită care a împins-o în acel scop. Nici un cuvânt de alinare nu poate alina moartea unui copil.

Stătea nemişcat, cu braţele încleştate în jurul umerilor bătrânului magician.

Lonerin l-a scos din turn. După acel moment de prăbuşire, Sennar şi-a recăpătat controlul asupra sa. Şi-a şters lacrimile furios şi a încercat să-şi recapete înfăţişarea, dar corpul său a fost vizibil copleşit de greutatea remuşcărilor care au fost îngropate pentru atât de mulţi ani.

— Ai găsit ceva? L-a întrebat, sprijinindu-se de unul dintre zidurile aleii unde stăteau.

Lonerin a dat din cap cu un aer trist.

— Nu era acolo, a spus Sennar, uitându-se în sus la turn. Sau a fost acolo şi cineva l-a luat. Casa era plină de haine şi tinichigerie, dar nimic care să poată fi revândut. Crezi că obiectele de valoare au fost furate?

Sennar a dat din cap.

— Tarik luase sabia mamei sale cu el.

Lonerin şi-a amintit de arma de cristal negru a lui Nihal, descrisă în toate cărţile ca un obiect nepreţuit. Poate Sennar avea dreptate.

Bătrânul s-a ridicat de lângă perete.

— Trebuie să aflăm cine a avut grijă de cadavre.

Cu aceste cuvinte a mers în centrul oraşului, iar Lonerin i-a urmat exemplul. Tânărul a ezitat o clipă înainte de a se lansa:

— Cred că ştia asta.

Sennar s-a întors vioi.

— Tarik ştia cât de mult îl iubeşti, ştia totul. Şi te-a iubit profund.

O licărire de tandreţe a trecut prin ochii bătrânului magician. Fără să spună un cuvânt, s-a uitat lung la Lonerin, şi apoi a pornit din nou.

— Piticul a venit într-un suflet, şi m-a condus imediat la acest om. Am făcut imposibilul să-l salvez, dar era prea târziu.

Preotul care l-a tratat pe Tarik era destul de jalnic, cu tunica peticită şi cu privirea de animal rănit. Nu trebuia să fie foarte bătrân, judecând după vocea lui şi felul în care vorbea, dar era mai mult decât vârsta lui. Lonerin şi Sennar stăteau în faţa lui într-o tavernă din Salazar, în mijlocul fumului de la pipe şi mirosul de bere.

— Femeia era deja moartă, a adăugat preotul, iar rănile bărbatului erau prea grave pentru a fi tratate. În dimineaţa următoare, când m-am întors, era mort. I-am promis piticei că am grijă de cadavre, şi m-am ţinut de cuvânt.

Lonerin a observat tremurul imperceptibil care i-a fluturat mâinile lui Sennar.

— I-ai îngropat?, a întrebat magicianul cu o voce albă.

Preotul a dat din cap ezitant.

— A doua zi. Locuiau retraşi, foarte puţini oameni îi cunoşteau. Am întrebat în cartier, dar nu am putut găsi pe nimeni care a vrut să aranjeze înmormântarea. Aşa că m-am ocupat de asta. Nu au fost mai mult de o duzină de oameni la ceremonie.

— Unde?, a întrebat Sennar.

Preotul s-a uitat la el fără să înţeleagă.

— Unde i-ai îngropat? i-a specificat magicianul,.

— În cimitir, chiar în afara oraşului. Eu sunt cel care a sculptat pietrele. I-am pus unul lângă altul. Îi cunoşteai?

— Nu, s-a grăbit să-i răspundă Lonerin. A fost o anchetă? Şi ce s-a întâmplat cu afacerea lor?

Preotul s-a uitat la cei doi magicieni la rândul lui. Evident, îi era frică şi îşi cântărea cuvintele. Probabil se întreba cine sunt aceşti doi oameni şi de ce îl supuneau la acest interogatoriu.

— Nu a fost nici un motiv pentru a investiga. O spargere a mers prost, cel puţin asta a spus mesagerul Bătrânului. În ceea ce priveşte afacerile lor, nu era nimeni să le vrea. Prieteni, au avut foarte puţini, părinţi, aici în Salazar, nici unul. Femeia nu era din Ţinutul Vântului şi nimeni nu ştia de unde era familia ei. Cât despre părinţii lui...

A făcut un gest de mână.

Degetele lui Sennar s-au contractat.

— Aşadar? l-a întrebat Lonerin.

— Nimic. Am vândut ce se putea vinde. Dar lenjeria, mobila şi mărunţişurile sunt încă acolo. Cine ar vrea hainele oamenilor ucişi într-un mod atât de barbar?

— Cine s-a ocupat de vânzare?, a întrebat Sennar.

— Molio, un negustor care locuieşte la primul etaj al turnului. A luat totul, cred că trebuie să fi vândut o parte din ele. Nu-l cunosc bine, dar magazinul lui e destul de reputat: se spune că găseşti orice.

Lonerin s-a sprijinit pe scaunul din spate. Era un început foarte prost. Obiectele lui Tarik ar putea fi oriunde.

— Mulţumesc, ne-ai fost de mare ajutor, a spus el cu un oftat, şi preotul părea să se relaxeze.

— Spune-mi adevărul, v-au înşelat cu ceva? Ştii, piticul ăla care a fugit fără să spună cine era... Şi apoi felul în care au fost ucişi... Dincolo de versiunea oficială, întotdeauna am crezut că nu era ceva clar acolo.

Sennar s-a uitat la el, iar preotul s-a făcut foarte mic pe banca lui.

— Doar ca să ştiu...

— Nu, nu. Suntem colecţionari, a minţit Lonerin. Acest om avea obiecte interesante, în principal arme, pe care ne-ar fi plăcut să le achiziţionăm. Când ne-am dus să-l căutăm, am aflat că e mort.

— Am înţeles, a spus preotul, privirea lui fugind.

Lonerin şi Sennar şi-au plătit berea, şi apoi au părăsit taverna în tăcere.

Au luat o cameră pentru noapte într-o tavernă în suburbii. Amândoi erau epuizaţi, iar Sennar nu era în stare să meargă la negustor imediat.

Cu toate acestea, el a simţit nevoia de a face un singur lucru.

— Unde e cimitirul?, l-a întrebat pe hangiu.

Şi-a amintit doar de cel vechi, care probabil trebuia să fi fost absorbit de oraş.

— La vest, la aproximativ 800 de metri de ultimele case. Nu poţi greşi, e înconjurat de un zid mare şi negru.

Sennar s-a întors la Lonerin.

— Trebuie să mă duc singur.

Tânărul magician s-a uitat la el cu nerăbdare.

— Eşti obosit, şi trebuie să fie cel puţin o oră de mers pe jos de aici...

Sennar l-a redus la tăcere cu un gest.

— O voi face eu. Nu mă subestima.

Şi a pornit, cu piciorul inflamat şi, mai presus de toate, de inima grea de tot ce văzuse. Imaginile cu casa lui Tarik, violată de aceşti asasini, îl chinuiau. Şi-a imaginat fiul întins pe acest pat, respirând dureros, în timp ce Ido îl ţinea de mână. Ido, şi nu el.

El ştia, totuşi, că acesta nu era timpul pentru a ceda la remuşcări. El trebuia să se concentreze asupra misiunii sale, deoarece Nihal a iubit Lumea Pământeană, iar fiul său şi-a petrecut scurta existenţă acolo. Acestea au fost singurele două motive care meritau păstrate. Dar cum putem uita?

Casele s-au distanţat treptat, iar zidul negru despre care hangiul îi vorbise curând a apărut în faţa ochilor săi, imens şi impunător ca moartea. A traversat gâfâind porţile cimitirului. Era agitat, chiar dacă nu voia să recunoască. Soarele era pe cale să dispară în spatele incintei înalte şi să arunce umbre lungi şi sinistre în interior.

Sennar a mers încet pe alee, în mijlocul rândurilor de morminte. Arăta ca un fel de grădină melancolică, unde fiecarei vieţi îi corespundea un ciot anonim.

A început să citească numele distras. Familii întregi zăceau acolo. A întrebat un om care săpa o groapă unde putea găsi mormântul lui Tarik. S-a uitat la el ca la orice bătrân şi i-a arătat, mormăind direcţia de urmat. Nimeni din Lumea Pământeană nu mai ştia cine era el; Nihal şi numele său au fost amintite, desigur, după cum reiese din multele statui ridicate în

centrul pieţelor, dar nimeni nu era în măsură să recunoască în acest om în vârstă eroul care a salvat lumea lor de Tiran.

În timp ce se apropia de locaţia indicată, a încetinit şi s-a oprit. Două pietre, fără o singură floare. Terenul era săpat recent. Trei luni nu trecuseră încă. Vieţile lor au fost trecătoare şi tăcute, şi nimeni nu şi-a mai putut aminti de ele.

Sennar a căzut în genunchi, golit. Tarik si Talya. Cine ştie cum era nora lui? Nu-şi putea imagina ce fel de femeie i-ar fi plăcut fiului său. Şi-a amintit de el ca pe un tânăr fără barbă, dar deja pregătit să ia o decizie crucială pentru viaţa lui. Ce om a devenit? Arăta ca el, sau ca mama lui? Şi ce muncă făcea? Fusese fericit, regretase în momentul morţii sale, sau şi-a îndeplinit măcar parţial dorinţele?

— Nu, a murmurat el. M-am bucurat prea puţin timp de ce am avut, şi după moartea mamei tale am pierdut totul. Chiar şi pe tine.

«E un străin întins acolo, un străin. Dacă l-aş vedea trecând acum, nici măcar nu l-aş recunoaşte», se gândi el. Şi gândul ăsta i-a tăiat respiraţia.

— Îmi pare rău că nu am fost acolo, fiul meu, a spus el cu o voce tremurândă, cu ochii în jos. Tu eşti cel care a avut dreptate, înţeleg asta acum. Poate e prea târziu, dar vreau să mă revanşeze faţă de tine. Ultimii ani ce mi-au mai rămas de trăit, vreau să-i folosesc pentru a-ţi îndeplini visele. Vezi, nu-i aşa? M-am întors, am reluat lupta. Încă mai cred în ceva, asta ai vrut de la mine, nu?

A simţit lacrimile care i-au venit în ochi, dar le-a alungat. Era sătul să plângă.

— Fiul tău e în siguranţă cu Ido şi cu cineva care m-a ajutat enorm în trecut. Jur că nu voi permite să i se întâmple nimic. El este tot ce mi-a rămas, şi îl voi proteja până la ultima suflare.

A pus mâna pe pământul rece ca salut final. Tarik era plecat pentru totdeauna. A fost o vreme când ar fi putut să-l aducă înapoi, dar a preferat să-l lase să plece. Şi poate că făcea acelaşi lucru cu San. A oftat. A trăit destul de mult ca să ştie că nu există alegeri bune sau rele. Viaţa a ajuns mereu să ne conducă oriunde voia. Era timpul să reia lupta: el datora asta memoriei fiului său, şi memoriei lui Nihal.

S-a ridicat dureros şi a luat drumul spre ieşire.

7

Doi asasini

Karva era un sat din Ţara Soarelui, printre altele. Aceleaşi case de piatră, aceleaşi străzi drepte, aceeaşi agitaţie care era semnul distinctiv al locului de naştere al lui Doubhée. Dar imensa tabără militară care se stabilise la mai puţin de-o leghe de zidurilor sale a schimbat totul. De acum înainte, oraşul era plin de soldaţi care se îndreptau spre el din toate ţinuturile aflate sub controlul lui Dohor. În mod evident, locuitorii nu au putut suporta manierele lor vulgare şi aroganţa cu care se adresau chelneriţelor în taverne şi comercianţilor de pe străzi. În ceea ce priveşte împrejurimile taberei, erau pline de refugiaţi care au urmat armata în speranţa de o masă caldă sau un loc de muncă. Doubhée credea că acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Makrat; era ca şi cum războiul schimba treptat faţa Ţării Soarelui, transformând fiecare oraş într-un avanpost al frontului.

L-a observat pe Learco. Părea chinuit, dar s-a gândit că nu era grija ei. Călătoria lor cu prinţul se apropie de sfârşit, şi asta era un lucru bun. Nu a reuşit să fie aproape de acest tânăr, chiar dacă nu a putut înţelege cu adevărat de ce.

Prinţul s-a dus imediat în tabără. La intrare, gardienii s-au închinat respectuos în faţa lui. Fără să se uite la ei, Learco s-a îndreptat direct spre un soldat în trecere.

— Îl caut pe Forra.

La acest nume, Doubhée a simţit un fior alergându-i pe spate. Forra era cel mai loial locotenent al lui Dohor, omul care a ordonat masacrul rebelilor Ţării Vântului cu ani în urmă. El a fost, de asemenea, cel care a ordonat tâlhăria care a pecetluit blestemul. Panica a cuprins-o câteva secunde, dar s-a motivat. În rarele dăţi când vorbea cu el, faţa ei era acoperită; Nu avea s-o recunoască.

— În cortul principal, Domnule, la capătul acestei alei.

Learco a plecat cu pas rapid. Când au ajuns în faţa cortului mare, Doubhée a ţinut-o pe Theana de încheietură. Prinţul trebuie să-i fi perceput ezitarea, pentru că s-a întors.

— Veniţi cu mine. Intenţionez să vă încredinţez lui.

"Asta e tot ce lipsea", a meditat Doubhée, dând din cap.

Cortul era mobilat cu un lux incredibil. Erau perne care acopereau pământul, iar patul de tabără aşezat într-un colţ nu avea nimic de invidiat pentru cel al unui rege. În centru, o carafă argintie stătea pe o masă care se prăbuşea sub coşuri cu fructe exotice. Forra stătea în spate, pe un scaun sculptat delicat. Era fără cămaşă, arătând o musculatură incredibil de viguroasă pentru un bărbat de 50 de ani. În spatele lui, o femeie subţire de o frumuseţe fascinantă îi freca umerii cu un burete în timp ce-i masa gâtul.

Doubhée nu şi-a putut suprima un fior. Faţa lui feroce, care în acel moment exprima un fel de linişte extatică, a umplut-o de furie irepresabilă. El a fost cel care i-a făcut înscenarea în mod deliberat, realizând planul lui Dohor care a condamnat-o pentru totdeauna. Simbolul de pe braţul ei pulsa, iar Bestia a scos un geamăt ascuţit care i-a traversat creierul.

Ea a închis ochii pentru a se calma, dar ştia că dorinţa ei bruscă de sânge nu era în întregime din cauza blestemului.

Learco a îngenuncheat, iar Theana l-a imitat imediat, urmată imediat de Doubhée.

— Unchiule...

— Ah, aici erai! a exclamat Forra, deschizând ochii.

A împins-o cu brutalitate pe femeie şi a izbucnit intr-un râs furtunos.

— Nepotul meu preferat! Ridică-te, ridică-te, până când se dovedeşte contrariul, tu eşti prinţul!

Learco s-a supus, dar şi-a ţinut capul plecat. Forra i-a dat o bătaie puternică pe umăr, iar apoi s-a uitat ambiguu la cele două fete.

— Cine sunt astea?

Şi fără să aştepte un răspuns, s-a îndreptat spre ele. Le-a luat pe amândouă de braţ, forţându-le să se ridice, şi apoi le-a privit cu atenţie, pipăindu-le carnea cu mâinile lui mari şi bătătorite.

— Un mic trofeu de război frumos, nu? Mai ales aceasta, a spus el, arătând spre Doubhée şi izbucnind într-un alt râs nepoliticos. Nu credeam că eşti genul care să facă astfel de lucruri... Nu că ar fi greşit, dimpotrivă. Mă bucur că în sfârşit te hotărăşti să te bucuri de plăcerile vieţii.

Learco a rămas impasiv.

— Le-am cumpărat de la piaţa de sclavi din Selva. Ele sunt două surori, iar cea mai mică este bine familiarizat cu arta preoţilor.

Doubhée i-a mulţumit mental Theanei pentru prezenţa de spirit de a cumpăra cămăşi cu mâneci lungi care i-au ascuns simbolul de pe braţ. Exista riscul ca Forra să-l recunoască.

— Nu-mi pasă, atâta timp cât îţi plac, i-a răspuns bărbatul, stând jos şi făcându-i semn femeii să-şi reia masajul. Chiar dacă îmi permit să subliniez că am un gust mai bun decât tine... a adăugat cu o privire.

— Aş vrea să le dau o slujbă.

Forra s-a uitat la el fără să înţeleagă.

— Lasă-le acolo, trupa va avea grijă de ele.

— Nu. Vreau să fie duse la Makrat, la tatăl meu.

Forra zâmbeşte cu un aer batjocoritor.

— E uimitor cum unele lucruri nu se schimbă niciodată. Au trecut ani de când ţi-ai început ucenicia, dar eşti încă atât de naiv.

Learco a încasat insulta fără să clipească.

— Le-am cumpărat, îmi aparţin de drept. Pot face ce vreau cu ele.

Forra şi-a fluturat mâna într-un semn de indiferenţă.

— Fă ce vrei, fiecare are propriile lor distrageri.

Şi după o pauză, el a adăugat:

— Tatălui tău n-o să-i placă, ştii asta?

Learco şi-a strâns uşor pumnii.

— Dar deja l-ai făcut să vadă toate culorile, iar asta nu e cu siguranţă cea mai rea. Vom vorbi despre asta între bărbaţi.

Forra s-a uitat oblic la cele două fete.

— Va fi cu siguranţă loc pentru două fete de bucătărie la curte, deşi mi-aş fi imaginat un loc de muncă mult mai bun pentru aceste două servitoare.

— Sunt sub protecţia mea, a repetat Learco.

— E bine, am înţeles, a răspuns unchiul său cu o voce obosită. Acum trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

Menajera şi-a coborât uşor buretele şi s-a apropiat de cele două fete.

— Urmaţi-mă, a spus ea.

Forra a început încet să se îmbrace.

— Ajută-mă, i-a poruncit prinţului arogant.

Learco se supuse. L-a obligat să-i pună armura bucată cu bucată, înnodatând fiecare dantelă delicată. El îndeplinise aceeaşi sarcină de ani de zile, pe toate câmpurile de luptă pe care l-a târât unchiul său.

Omul se uită la el nemişcat, tremurând. E un om bătrân, ochii lui sunt plini de groază. Dacă ar fi putut, ar implora milă, dar teroarea l-a făcut mut. Learco simte mâna grea lăsându-se pe garda sabiei.

Forra e în spatele lui şi se holbează la el. "Dă-i drumul", a spus el.

Aceasta este a doua oară când i-a cerut să ia măsuri, iar vocea sa este din ce în ce mai iritată. El a fost stăpânul său timp de două luni, şi are numai treisprezece ani. Până atunci, credea că nu există nici un om mai inflexibil decât tatăl său. Ani de zile a încercat în zadar să-i îndeplinească dorinţele, antrenându-se cu sabia până la punctul de epuizare, căutând cu orice preţ să-i imprime corpului fragil statura unui războinic. Toate acestea fără nici un semn de aprobare sau încurajare din partea tatălui său.

— Eşti un om slab, i-a repetat mereu cu o voce sumbră.

Cuvinte care l-au făcut să se simtă ca un topor.

Mama lui nu exista, el o vedea doar în zilele ceremoniale. În restul timpului, ea ducea o viaţă retrasă în apartamentele ei, unde s-a închis de bunăvoie cu ani în urmă. N-a reuşit niciodată să vorbească cu ea, cu atât mai puţin să o atingă. O femeie fugară, aproape un străin. La acea vreme, unchiul său Forra era încă un mit îndepărtat, un om imens şi puternic de care nu se apropiase niciodată.

Şi apoi, într-o zi, decizia tatălui.

— Vei lupta pe frontul Ţării Vântului cu unchiul tău. Este timpul pentru tine să înveţi elementele de bază ale luptei şi antrenamentul pe bune, în război.

La aceste cuvinte, Volco, majordomul tatălui său, a protestat.

— Domnul meu, el este încă un copil...

— Când m-am alăturat Academiei, eram cu un an mai tânăr decât el.

— Dar războiul...

— Eu sunt regele şi eu decid ce e mai bine pentru fiul meu!

Astfel, Forra a devenit stăpânul său, iar Learco începuse să-l urmeze pe câmpurile de luptă. Purtând o armură prea grea, şi o sabie pe care nu o simţise niciodată a lui.

De atunci, nimic altceva decât sânge, şi mirosul urât al câmpurilor de luptă pline de cadavre. Îl urmăreşte pe unchiul ăsta peste tot, care îl incită constant să se răzbune.

Nimeni nu pare să se teamă că e rănit, că va muri. El este trimis în luptă ca un simplu infanterist. Camarazii lui de arme i-au salvat viaţa până acum. Ei stau alături de el în timpul bătăliei, ei ucid în locul lui. Două luni, şi încă se poate lăuda că nu omorâse pe nimeni.

Learco știe că nu așa își va satisface tatăl. Știe că vrea să-l vadă devenind la fel de nemilos ca un asasin. Are 13 ani, dar a înțeles deja că regatele se bazează pe cadavre și că în venele lor curge sângele a mii de oameni. Dar nu poate s-o facă. Nu vrea.

Forra îl pedepsește la fiecare eșec. Cincizeci de bice, fiecare dintre ele trăgându-i noi dungi roșii pe spate.

— Întotdeauna trebuie să fii în prima linie în luptă, m-ai înțeles?

Un refren neîncetat, care îi penetrează mintea cu aceeași violență cu care biciul îi sfâșie carnea.

Și apoi acea zi faimoasă.

— Astăzi executăm rebeli. Vreau să fii aici.

Learco și-a plecat capul. Nu e prima dată când asistă la o execuție. Au fost mult mai multe în aceste cinci luni, dar el nu s-a obișnuit încă cu ele. El închide întotdeauna ochii atunci când sabia călăului cade, și, în același timp, explozia bucuriei mulțimii îi provoacă un chin suplimentar. Dar nu are de ales. Îl urmărește pe Forra fără să spună nimic până la locul ales.

Sabia cade inexorabil peste cinci ghinionești. A mai rămas doar unul, cel mai bătrân.

— Ăsta e al tău.

Cuvintele unchiului său rezonează în capul lui.

— Dar eu...

— Nu vei fi niciodată bărbat, nici soldat, până când nu vei ucide pentru prima oară.

Ca într-un vis, Learco se lasă să stea pe scenă. Sabia călăului, pe care a fost gravat acest verset crucial, este pusă în mâna lui:

"O, zeilor, bine ați venit în sufletul omului pe care sunt pe cale să-l ucid."

Dar el nu se uită la armă, el vede doar ochii îngroziți a bătrânului și simte o imensă milă.

— Nu vreau, șoptește el, întorcându-se la Forra.

Îl cunoaște pe acest om de nezdruncinat, dar este convins că în acest moment privirea lui ar topi inima tatălui său însuși.

— Fă-o, asta-i tot.

— Te rog să...

— Chiar acum!

Learco simte privirea mulțimii, cea a soldaților, cântărindu-l.

Călăul îl aruncă pe bătrân în genunchi, îi apasă capul pe butuc. Bietul om începe să țipe, iar strigătele lui paralizează din nou mâna prințului. Acest om nu i-a făcut nimic, iar acum este acolo, neajutorat, așteptând o soartă pe care nu o merită.

O lovitură puternică în mijlocul spatelui îl trimite la pământ. Frigul lamei de pe obrazul lui întâlnește căldura sângelui care iese din crestătura pe care tocmai a desenat-o acolo.

— Fă-o, fă-o!

Ordinul lui Forra este convingător, nu există nici o modalitate de a scăpa de el.

Learco plânge în tăcere. Își ia sabia, o ridică. Omul imploră îndurare, încă țipă. Tot nu găsește puterea să acționeze. Apoi Forra îl trage spre el, îl apucă de mâini și i le strânge de gardă până îl răneşte. Lovesc împreună, dar numai Learco își abate sabia pe gâtul victimei sale. Închide ochii pentru a nu vedea, țipă și el, dar în momentul exact când simte carnea tăiată, știe că după aceea el nu va mai fi la fel din nou. Această execuție marchează sfârșitul copilăriei sale.

Și apoi biciul, din nou.

O lovitură, cinci, zece. Learco le urează bun venit cu plăcere. Încearcă să nu lase plângerile să scape, pentru că el crede că le merită. S-a hotărât: nu mai vrea să ucidă niciodată. Poate va face doar o excepţie pentru Forra. Vrea să-l vadă mort, decapitat, şi chiar plănuieşte să-l omoare cu o sabie vrăjită care îi va dedica sufletul blestemului etern.

— Să nu mai tremuri niciodată ca o fecioară în public, mă auzi?

Forra îi ţipă în urechi. Learco îşi şterge sângele de la gură. Şi-a muşcat buzele până le-a însângerat, ca să nu-i dea satisfacţia de a ţipa. Se uită la el într-un mod greşit, cu un aer de rebeliune, şi unchiul său râde.

— Iată în cele din urmă o privire de rege! Aşa trebuie să te uiţi la mine, pur şi simplu! Nimeni nu ar trebui să te oprească de la exercitarea puterii tale! Acum ajută-mă să-mi pun armura.

Learco se ridică. Nu poate spune nu. Una câte una, el ridică diferite piese, şi în timp ce leagă şireturile, urechile lui încă rezonează de strigătele sfâşietoare ale bătrânului pe eşafod.

Learco leagă ultimul nod al armurii. Au trecut opt ani, dar nimic nu s-a schimbat cu adevărat.

Forra s-a aşezat din nou pe scaunul său şi l-a privit.

— Aşează-te.

Tânărul a luat un scaun dintr-un colţ şi s-a supus. Era înfuriat de cât de mult era încă supus acestui om.

— Tatăl tău a decis că trebuie să te întorci la Makrat.

Această veste l-a lăsat pe Learco uimit. El a fost trimis să lupte la frontieră după ce nu a reuşit în misiunea sa de a-l ucide pe Ido. Era convins că pedeapsa va dura mai mult.

— Pot să întreb de ce această schimbare?

— Neor. A primit iertarea.

Learco îşi lărgeşte ochii de neîncredere. Neor era unul dintre verii lui Dohor. Nu l-a mai văzut de foarte mult timp, iar ultima imagine pe care a avut-o cu el a fost cea a unui om încercat, care suferea. "Încearcă să rezişti, Learco, fă-o pentru mine", a spus el în acea zi, luându-i faţa în mâinile sale. La acea vreme, el era încă un copil, şi nu a înţeles. Apoi tatăl său l-a încredinţat lui Forra, şi aceste cuvinte au căpătat sens.

— Pari surprins, a spus unchiul său cu un zâmbet.

— Nu credeam că va fi vreodată iertat, asta-i tot.

— Timpul trece, şi apoi soţia lui e moartă acum.

Sibille. El şi-a amintit bine de ea: când soţul ei a fost condamnat în exil, ea a avut grijă de mama lui, Sulana. A ajutat-o cu dăruire, informând-o despre ceea ce se întâmplă la palat şi transmitend dorinţele ei slujitorilor.

Când, în mod ironic, Sulana a murit de febră roşie ca primul ei născut, Sibille a decis să trăiască în camera ei, şi încetul cu încetul s-a retras, de asemenea, din lume. Learco abia o cunoştea, dar stima lui pentru soţul ei, Neor, s-a extins la ea.

— Eşti mare acum, poţi înţelege unele lucruri. Acum că nu mai există nici o ameninţare pentru soţia sa, Neor poate deveni foarte periculos. Deja a complotat împotriva tatălui tău, ar putea s-o facă din nou. Prin urmare, în mărinimia sa, Majestatea Sa îl duce înapoi la

curte, îi oferă câteva titluri nobile şi unele acuzaţii pentru a-şi flata mândria, iar acum lupul cel rău devine miel.

Forra a izbucnit într-un alt râs tunător.

Learco s-a uitat la el fără să-i împărtăşească ilaritatea. Neor, cel puţin aşa şi-a amintit, nu era genul de om care să fie cumpărat.

— Va fi o ceremonie?, a întrebat el.

— Cu mare fast. Şi familia se va reuni din nou. Voi fi, de asemenea, acolo, imaginează-ţi: măcelarul din Ţara Soarelui, care merge la curte în haine ceremoniale!

Forra a fost, fără îndoială, cel mai apropiat om de Dohor, omul pe care îl considera mâna sa dreaptă, dar îi plăcea să se distingă de alţi curteni: era fiul nelegitim al fostului rege şi datora totul lui Dohor. Fără acest om care l-a primit, chiar dacă era fratele vitreg al Sulanei, probabil ar fi dus o viaţă mizerabilă.

— Şi tu vei fi, la ceremonie.

Learco s-a ridicat fără să vorbească. S-a închinat, aşa cum învăţase acum să facă, şi a părăsit cortul.

— Veţi pleca mâine, le spune femeia lui Theana şi Doubhée.

Avea o faţă splendidă şi îngheţată, din care părea că a şters toate emoţiile.

— Cu prinţul, a adăugat ea.

Inima lui Doubhée îi sare din piept, dar ea reuşeşte să o ascundă.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat, simulând indiferenţă.

— Vărul regelui a obţinut iertare de la suveranul său; Prinţul va trebui să participe la ceremonie. Întreaga curte va participa la petrecere.

Femeia a ieşit în tăcere din cortul în care le conduse şi le-a lăsat în pace.

— Prefer să călătoresc cu prinţul, a spus Theana cu un oftat de uşurare. Nu m-aş fi simţit niciodată în siguranţă cu niciunul dintre aceşti oameni!

Doubhée a dat din cap fără convingere. Ea se simţea confortabil cu ideea de a porni din nou pe drum alături de Learco. Dar nu a avut de ales, şi era, probabil, cel mai sigur mod de a intra la curte. Aşa că a încercat să se gândească doar la misiunea ei.

Dar în acea noapte, a avut probleme să adoarmă.

A doua zi, micul grup a pornit din nou prin pădure spre Makrat. Learco a refuzat orice escortă. Armura şi bagajele lui erau în doi saci mari. Theana şi Doubhée au fost forţate să împartă aceeaşi şa.

Tânărul prinţ părea chiar mai gânditor decât de obicei. Doubhée s-a întrebat dacă acest lucru se datorează întâlnirii sale cu Forra. Ea a simţit curios nevoia de a vorbi cu el, să ştie ce simţea. Pentru a-şi alunga gândurile rătăcitoare, a discutat cu Theana ce să facă la curte.

În acea noapte, luna era mare şi aerul era moale.

Pentru prima dată, Learco părea să doarmă liniştit. Doubhée a decis să profite de ocazie pentru a pregăti machiajul de care avea nevoie: nu ar fi fost prudent să vină şi să meargă la

curte cu simbolul blestemului vizibil în mod clar pe braţul ei. A trebuit s-o ascundă. Ea însăşi a dezvoltat cataplasma, dar Theana a adăugat un ingredient special.

— E praf de lună, o piatră zdrobită cu proprietăţi mimetice, a şoptit ea. Nu e magie, dar aproape.

Doubhée a privit cum simbolul se estompează încet, sub efectul unei iluzii fantastice.

— Care sunt planurile tale, odată ce ajungem acolo? O întreabă apoi pe Theana.

Fata s-a uitat la Learco, care continua să doarmă. Cu toate acestea, şi-a târât tovarăşa mai departe, şi a spus cu o voce joasă:

— Nu va trebui să faci nimic până nu găsesc ce-mi trebuie. Eu mă ocup de căutarea documentelor şi...

A preferat să nu spună mai multe.

— Sarcina nu este simplă.

Ca de fiecare dată când aborda astfel de subiecte, Theana a început să tremure.

— Ai făcut vreodată astfel de lucruri?, a întrebat ea răsuflând.

— Nu, am practicat foarte puţin, arta crimei, a răspuns Doubhée sec. Sunt mai mult un hoţ. Un hoţ care a fost antrenat de Asasini.

— Cum e posibil aşa ceva?

Tânăra magiciană părea jenată să-i pună aceste întrebări, iar răspunsul nu a fost mai puţin neîndemânatic.

— Maestrul meu a fost membru al Breslei.

Theana se întăreşte.

— Părăsise secta de dragul unei femei. Apoi a supravieţuit câţiva ani vânzându-se ca asasin. Mi-a salvat viaţa când am fost alungat din Selva, şi ca să stau cu el, l-am forţat să mă accepte ca student.

Theana a privit-o cu intensitate. Apoi s-a uitat la foc şi i-a pus întrebarea care plutea între ele din piaţa de sclavi.

— De ce ai fost exilată?

Doubhée a oftat şi a închis ochii. Fără să ştie de ce, i-a spus totul. Poate pentru că a simţit că ceva s-a schimbat între ele. Aşa că, cu voce joasă, i-a spus despre Gornar şi acea primă zi de vară.

Când a terminat, o tăcere grea a căzut peste mica poiană. Theana nu şi-a luat ochii de pe foc.

«Nu ştie ce să spună. Nimeni nu ştie ce să-mi spună. În plus, nu există cuvinte pentru asta. »

— Dacă nu te-ar fi alungat, nu ai fi fost astăzi aici, a şoptit în cele din urmă Theana. Dacă, în loc să te condamne, te-ar fi ţinut în sat, nu ai mai fi ucis niciodată, iar acest băiat ar fi fost o amintire dureroasă.

— Nu-i învinovăţesc pentru ceea ce au făcut. Ei au avut dreptate. Dar poate ar fi trebuit să mă omoare şi pe mine.

— Din cauza unui accident? Să omori un copil?

Theana a ridicat vocea şi Doubhée i-a făcut semn să tacă.

— Eu l-am ucis.

— Ai fost o victimă ca şi băieţelul care a murit.

Doubhée a dat din cap.

— Nu poţi înţelege. Indiferent de ce ucizi, e important s-o că ai făcut-o. În al doilea rând, lucrurile nu mai sunt niciodată aşa cum erau.

— Pentru că nu te poţi ierta. Dacă ei înşişi ar fi încercat, poate...

— Sunt lucruri pe care nu le poţi ierta.

Theana era pe cale să riposteze când Doubhée a auzit un zgomot în spatele lor. S-a întors instinctiv. Learco stătea în faţa ei, cu sabia în mână.

— Tăcere, le-a spus tânărul, care şi-a dat seama că ceva nu e în regulă. În spatele meu!

Într-o clipă, Doubhée s-a întrebat dacă i-a surprins cuvintele, dar nu a avut timp să se gândească la asta pentru că Learco a apucat-o de braţ şi a forţat-o să stea în spatele lui. A făcut la fel cu Theana, apoi s-a pregătit pentru atac. Pericolul a alungat din mintea lui Doubhée orice altă preocupare.

Cel puţin cinci oameni, foarte apropiaţi. Ea le-a perceput prezenţa şi le-a auzit paşii rapizi prin iarbă. Era prea mult pentru Learco. Mâna i s-a închis instinctiv peste golul lăsat de pumnalul de pe flancul său. Ce pot să fac?

— Orice s-ar întâmpla, stai mereu între mine şi copacul din spatele lui, i-a şoptit prinţului, cu vocea tensionată de bătălia iminentă.

Au apărut din pădure ca un singur om. Nu aveau însemne şi purtau haine mizerabile. Tâlhari. Fără îndoială, ţăranii alungaţi de pe câmpurile lor de război, şi care nu ştiau că se confruntă cu fiul regelui.

Doubhée a apucat-o pe Theana de încheietură şi a forţat-o să se sprijine cu ea de copac. Cealaltă mână s-a dus direct în buzunarul care conţinea pumnalul, sub fusta ei. Ea nu l-a putut folosi în faţa lui Learco, dar în cazul în care ar fi murit în luptă, ea l-ar putea folosi în continuare pentru a-şi apăra viaţa şi pe cea a partenerei sale.

Learco a atacat imediat. Inteligenţa sa rapidă i-a permis să-şi doboare primul adversar prin surprindere, cu o lovitură bine plasată în abdomen. Cu aceeaşi mişcare, s-a întors şi a eliminat un al doilea. Apoi s-a îndreptat spre alţi doi bărbaţi cu o viteză şi un calm care au uimit-o pe Doubhée. Era un soldat priceput.

Confruntarea a fost sângeroasă, iar Learco precis, nemilos. El a continuat să crească ritmul său, astfel încât să nu dea timp duşmanilor săi să reacţioneze. Ei nu au fost instruiţi în luptă, şi au avut pentru ei doar forţa numerică. Sloturile şi paradele au fost rapid înlănţuite. Tăcerea luminişului răsuna de sunetul săbiilor şi gâfâitul oamenilor. Apoi, dintr-o dată, prinţul a gemut. O lamă tocmai i-a zgâriat flancul.

Tânărul nu şi-a făcut probleme. El a continuat să lupte, în ciuda sângelui care începea să curgă din rana sa.

Doubhée s-a întors cu un salt: unul dintre tâlhari s-a îndreptat spre ele. A rămas indecisă pentru un moment: să le salveze vieţile şi să le dezvăluie deghizarea, sau să se bazeze pe Learco?

Nu trebuia să aleagă. Learco a intervenit între ele şi agresor, plasându-şi cu precizie lovitura. Dar mişcarea sa a lăsat partea stângă descoperită, şi o tăietură nouă, mai adâncă decât cea anterioară, a apărut pe braţul său. Doubhée l-a văzut strângându-şi pleoapele sub efectul durerii, înainte de a reveni la atac. Privindu-l cum se luptă cu energia disperării, ea s-a întrebat ce l-a determinat să le protejeze atât de pasional, să-şi rişte viaţa pentru doi străini. Lupta era prea inegală, era evident că prinţul avea să fie ucis în cele din urmă. Mâna i-a strâns garda pumnalului.

«Dacă moare, nu e problema ta, nu ai nevoie de el să-ţi ducă la îndeplinire planul. Dacă îţi tragi pumnalul ca să-l ajuţi, va trebui să-l omori după aceea. »

Cu toate acestea, ceva i-a spus să intervină. Era pe cale să-şi scoată arma când mâna rece a Theanei a oprit-o.

— Ţine-ţi urechile acoperite.

Doubhée s-a uitat la ea, nedumerită. Era palidă ca o cârpă, şi tremura, dar părea hotărâtă.

— Fă-o, asta-i tot!

Doubhée se supuse. Imediat, sunetul armelor a tăcut, precum şi gemetele şi gâfâielile. Cei cinci oameni care i-au atacat zăceau la pământ, alături de Learco.

— Ce s-a-ntâmplat...

— Nu ai citit *Cronicile lumii Pământene?,* a întrebat Theana, sprijinindu-se de copac, cu respiraţia tăiată.

Doubhea i-a făcut semn că nu înţelege.

— Este un farmec pe care Sennar l-a folosit în timpul evadării sale de la Salazar cu Nihal. Acesta permite mai multor persoane să adoarmă în acelaşi timp.

Doubhea s-a uitat în jos. Era o idee bună, dar acum?

— Şi cum îi vom explica lui Learco această utilizare a magiei când se va întoarce în simţiri, în opinia ta?, a întrebat ea, cu o urmă de iritare în glas.

— Nu-şi va aminti nimic, a răspuns Theana, stând jos. Oricum, a fost mai bine decât să te forţez să intervii, nu crezi?

Doubhée a trebuit să recunoască că avea dreptate. Theana a reacţionat cu calm la o situaţie periculoasă.

— Să ne grăbim, nu sunt obişnuită cu astfel de farmece şi ei cu siguranţă se vor trezi în curând.

Doubhée a dat din cap. Ştia exact ce să facă.

Ea a tras dintr-una din şeiul prinţului o frânghie lungă cu care i-a legat în siguranţă pe bărbaţii care zăceau pe jos. Ar fi trebuit să-i omoare, ştia, dar nu a vrut să trezească Bestia. Bariera care a ţinut-o la distanţă părea puternică, dar ea nu a avut nici o dorinţă de a o pune la încercare.

— Îl luăm pe Learco şi plecăm.

Theana a ajutat-o să-l ridice pe prinţ şi să-l urce pe cal.

— Rănile lui nu sunt grave, dar trebuie tratate cât mai curând posibil, a spus ea.

— Mai întâi trebuie să ne adăpostim. Nu ar fi prudent să zăbovim pe aici.

S-au oprit într-un mic luminiş destul de departe de locul atacului. Ele nu au avut puterea de a merge mai departe, şi Learco a început să geamă. Din somnul impus de farmec, el a trecut la un fel de semi-conştiinţă.

Cele două fete l-au pus delicat pe iarbă, iar apoi s-au pus pe treabă. Doubhée a căutat plantele pe care Theana i le-a indicat, plus câteva cu care a vrut să pregătească un balsam.

— Eşti un expert în botanică, a observat magiciana.

— Un asasin trebuie să cunoască plantele pentru otrăvurile sale, şi un hoţ pentru somnifere, a explicat Doubhée cu o voce neutră. În plus, am avut întotdeauna o pasiune pentru ierburi.

Theana a început imediat vraja. Gesturile nu erau foarte diferite de cele pe care le foloseau pentru a reţine sigiliul. Ea a înmuiat în mod similar capătul unei ramuri de mesteacăn într-un amestec pe care îl pregătise. Apoi, cu ochii închişi, ca într-o transă, a desenat simboluri ciudate în jurul rănilor lui Learco. Cu o voce joasă, ea a scandat o litanie lentă. De fiecare dată când spunea numele lui Thenaar, Doubhée se speria. Cu toate acestea, ea l-a văzut pe Learco recâştigându-şi treptat culoare, respiraţia sa sacadată devenind regulată. Ar putea zeul însetat de sânge al Breslei să aibă cu adevărat o altă faţă, aceea a milei şi compasiunii?

Theana era terminată şi Learco se odihnea liniştit. Rănile lui nu mai sângerau.

— Poţi aplica balsamul pe care l-am pregătit, spune magiciana, vizibil afectată. Se va vindeca mai repede şi va putea merge din nou mâine.

Doubhée nu a aşteptat să i se repete de două ori. Ea a început să răspândească unguentul cu atenţie, mângâind pielea lui Learco cu vârful degetelor. Când a atins tăietura de pe braţ, şi-a amintit brusc de Stăpân. Şi el s-a rănit într-un mod similar, şi prin grija pentru el ea i-a provocat moartea. Acest gând a tulburat-o şi a simţit o anxietate ciudată. S-a grăbit să termine şi s-a întors spre Theana.

— Vom face de strajă până în zori. Oamenii care ne-au atacat s-ar putea să nu mai fie de temut, dar nu se poate spune că nu mai sunt alţii. Şi în orice caz, trebuie să avem grijă de el.

Noaptea i s-a părut nesfârşită. Se tot gândea la Learco luptând pentru ele, fără să poată explica motivele lui. Ea s-a uitat la faţa lui palidă şi liniştită şi a simţit în ciuda ei o admiraţie mută pentru acest tânăr. În acelaşi timp, ,se întreba de ce era atât de obsedată de el. A oscilat între momentele în care el a căutat prezenţa ei, şi atunci când l-a văzut ca pe o ameninţare şi a sperat că ceva se va întâmpla care să-i separe.

Apoi, dintr-o dată, a deschis ochii. Pentru prima dată, a observat cât de luminos şi verde intens erau irişii lui, cât de adânci erau.

— Ce s-a întâmplat?, a întrebat Learco.

— Am fost atacaţi.

— Îmi amintesc asta. Ce a urmat?

— I-ai bătut. Pe toţi cinci, a minţit. Dar ai fost rănit.

Learco şi-a examinat braţul şi a încercat să-şi examineze flancul, dar a trebuit să renunţe din cauza durerii.

— Nu te mişca, sau rana se va redeschide, a spus ea, îngenunchind lângă el.

Tânărul prinţ s-a uitat la ea zâmbind.

— Poţi să vorbeşti cu mine, să ştii.

Deranjată, Doubhée s-a uitat în jur, căutând cu disperare ceva la care să se uite care să nu fie faţa lui. Theana dormea, n-a putut s-o ajute.

— Tu ai fost?

S-a uitat la el cu o privire interogativă.

— Cine m-a îngrijit?

Doubhée şi-a amintit de minciuna Theanei, care o prezentase ca pe o tânără preoteasă.

— Da, a mormăit..

— Mulţumesc.

Ceva se agita în ea.

— Nu trebuie să... Nu trebuie să-mi mulţumeşti, ne-ai apărat.

Learco s-a îndreptat uşor şi a ridicat din umeri..

— N-ar fi avut niciun sens să te salvez în Selva şi să te las să mori aici.

— Dar suntem străine pentru tine, de ce faci toate astea pentru noi?

Tânărul a privit-o drept în ochi.

— Mi se pare că am făcut multe împotriva ta, nu?

Doubhée i-a făcut semn că nu înţelege.

— Ţi-am spus seara trecută, îţi aminteşti? Războiul v-a făcut pe voi două fugare, iar războiul eram eu. Ştii câţi oameni am ucis în viaţa mea?

Doubhée ar fi râs dacă ar fi putut.

«Şi ştii câţi am ucis eu? Şi ultimul va fi tatăl tău. »

A simţit un fior alergându-i pe spate.

— Eşti fiul regelui. Dacă ai ucis, e pentru regatul tău.

— Nu te preface. Ştiu că mă înţelegi.

Şi s-a uitat din nou la ea cu atâta intensitate încât şi-a simţit sângele îngheţând în vene. Şi-a amintit ce i-a spus Theanei cu doar câteva ore mai devreme.

«Ne-a auzit. Sunt descoperită. Trebuie să-l omor. »

Numai gândul ăla a supărat-o.

— Eu...

— Cu puţin înainte de atac, te-am auzit vorbind cu sora ta. Vorbeai despre ce ţi s-a întâmplat când erai copil.

«El stie! Ne cunoaşte planurile! »

— Nu ştiu cine eşti cu adevărat, mă îndoiesc că fata aia e sora ta, dar nu-mi pasă. Tot ce trebuie să fac e să te privesc în ochi ca să ştiu că eşti din acelaşi loc întunecat ca şi mine. Noi trei ştim lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le-ar putea înţelege niciodată.

Doubhée era tensionată la gândul a ceea ce Learco ar fi putut înţelege despre misiunea ei, dar aceste ultime cuvinte au atins-o într-un mod pe care nu şi l-a imaginat niciodată.

— De asta plângeai zilele trecute la râu, nu-i aşa? De asta ai cerut iertare?

Doubhée şi-a redus toate apărările.

— Da.

Learco zâmbeşte trist.

— Când aveam 13 ani, Forra, omul pe care l-ai văzut în cort, m-a forţat să execut un om. I-am tăiat capul în faţa unei mulţimi ţipând, şi înainte de asta nu omorâsem niciodată. Ştii ce vreau să spun, nu-i aşa? Ştii ce se întâmplă când omori pe cineva, când viaţa ta se destramă brusc şi lumea îşi schimbă complet culoarea şi consistenţa.

Doubhée a simţit că ochii ei se umezesc. Nimeni nu i-a spus vreodată astfel de lucruri. Însuşi Stăpânul nu-i vorbise niciodată aşa. O lacrimă s-a rostogolit pe obraz, arzând.

Prinţul a ridicat încet mâna şi a şters-o cu degetul mare.

— Dacă înţelegi toate astea, atunci poţi înţelege şi de ce încerc să te salvez.

Doubhée plângea acum fără reţinere.

— Pentru cei care au murit, nu putem face nimic, vina noastră nu va mai fi ştearsă. Dar pe cei vii, încă îi putem ajuta.

În timp ce vorbea, prinţul nu se oprise să-i mângâie obrazul; s-a îndreptat cu un uşor geamăt şi a îmbrăţişat-o uşor. Doubhée i-a înţepenit la început în braţe, apoi s-a predat căldurii îmbrăţişării lui şi şi-a permis să-i suspine pe umăr.

În întunericul nopţii care i-a învăluit, ea a văzut o licărire de linişte, o pace pe care ea nu credea că ar putea-o găsi.

PARTEA A DOUA

Am decis că am fost destul de răbdător cu fiul meu. Am crezut că pot întări prin disciplină caracterul indolent pe care l-a moştenit de la mama lui, dar am fost prea optimist. Să-l încredinţez lui Neor a fost, de asemenea, o greşeală. Are nevoie de cineva care să-l facă să meargă drept, şi cred că l-am găsit pe cel potrivit pentru el. Forra este, fără îndoială, cel mai credincios dintre oamenii mei. Brut şi prost, cu siguranţă, dar nemilos, şi ca războinic, el nu are egal. El e cel care-l va face pe fiul meu luptătorul crud care vreau să fie. El va arunca toate milă din inima lui, şi-l va face fiul vrednic al tatălui său. Atunci în sfârşit voi avea moştenitorul pe care l-am dorit dintotdeauna, de când primul Learco a murit de febră roşie. Un bărbat după chipul meu, care îmi va perpetua domnia asupra Lumii Pământene. Pentru că numele meu este destinat să intre în istorie, iar secolele următoare îşi vor aminti de mine cu teroare şi admiraţie. Astfel, imperiul meu nu va avea sfârşit...

FRAGMENT DIN JURNALUL LUI DOHOR,

REGELE PĂMÂNTULUI SOARELUI

8

Din trecut

Patru zile după atacul tâlharilor, pământul întins a lui Makrat stătea în faţa lor. Ei au trebuit să încetinească ritmul, pentru că, în ciuda îngrijirii pe care a primit-o, Learco era încă slăbit şi uşor obosit. Prin urmare, ei au înaintat cu paşi mici, oprindu-se pentru o lungă perioadă de timp, pe timp de noapte şi la mese pentru a-i permite să se odihnească. Doubhée a insistat să se oprească toate turnurile de pază, în ciuda protestelor prinţului. Oricum, ea a avut probleme cu somnul de la ultima lor discuţie, şi el trebuia să-şi refacă puterile.

Fata nu s-a simţit niciodată atât de confuză în viaţa ei. Noaptea, când tăcerea era absolută, gândurile începeau să se învârtă în capul ei. În centrul acestui vârtej era Learco. Tânărul prinţ cu un fizic subţire a atras-o din ce în ce mai mult, dar melancolia feţei sale, precum şi conştientizarea cunoaşterii lui, de asemenea, complice la sentimentele sale, a deranjat-o şi a făcut-o să se simtă rău. Mai presus de toate, s-a urât pentru că s-a lăsat atât de prosteşte noaptea trecută, şi pentru că a plâns ca o femeie vulgară. Prinţul a devenit un intrus care şi-a însuşit secretele profitând de un moment de slăbiciune din partea sa.

De aceea a simţit o oarecare uşurare când au ajuns în apele puţin adânci din Makrat. S-a terminat. Acum s-ar putea concentra pe misiunea ei şi s-ar putea elibera de această obsesie dulce-amăruie.

Doubhée a simţit încă o dată că se duce acasă. Selva era trecutul, locul unde se afla rămăşiţele copilului; dar a crescut în Makrat, şi mai ales în cartierele lui sărace. Era în acest loc putred şi corupt căruia i-a aparţinut.

Acolo, totul vorbea cu ea despre vechea ei viaţă ca hoţ, şi despre Stăpân. Destul de ciudat, memoria acestui om acum părea mai puţin vie. Ea l-a iubit, a fost totul pentru ea, dar acum aparţinea unui alt timp. A avut un efect ciudat asupra ei. S-a simţit aproape vinovată că a lăsat umbra să dispară pentru totdeauna. Cine şi-a amintit de Sarnek în lume, cu excepţia ei?

Theana a îmbrăţişat-o, îngrijorată.

— N-ai mai fost niciodată aici? A întrebat Doubhée.

Tânăra magiciană a dat din cap.

— Cunosc palatul regal, dar nu cunosc oraşul.

Doubhée şi-a imaginat foarte bine cât de înfricoşător ar putea fi Makrat, cu casele îngrămădite una peste alta şi aleile sale urât mirositoare. Deşi în cele din urmă au împărtăşit o mulţime de lucruri în timpul acestor săptămâni împreună, diferenţele dintre ele au fost ireductibile.

De la sosirea lor în capitală, micul grup a călătorit incognito. Learco şi-a tras gluga pe faţă şi nu a scos-o până când a ajuns la palat. Gardienii au îngenuncheat imediat la vederea lui, dar au ridicat priviri oblice şi inchizitoriale la cele două fete.

— Tatăl meu e aici?

— Te aşteaptă în sala tronului, Înălţimea Voastră.

Tânărul s-a întors către Doubhée şi Theana.

— Urmaţi-mă.

Au întrat pe coridoarele reşedinţei regale. Doubhée auzise adesea de palat, dar nu a avut niciodată ocazia să intre în el. Nu era genul de loc în care un hoţ ca ea îşi permitea să meargă.

A fost lovită de splendoarea sălilor. Deja din exterior, palatul şi-a expus toată splendoarea: creneluri, cupole şi basoreliefuri în aur masiv, urmau una după cealaltă într-o desfăşurare de lux aproape opresivă. Dar interiorul era chiar mai spectaculos, cu suita sa lungă de saloane de marmură albă împodobită, bolţile înalte, şemineele uriaşe care scăldau fiecare cameră într-o lumină caldă, umplând aerul cu mirosuri picante.

Doubhée a mers cu capul ascuns între umeri, uitându-se în jur cu uimire şi jenă. Theana, pe de altă parte, avansa cu paşi rapizi, privind drept înainte. Doar tremurul uşor al mâinii i-a trădat nervozitatea. Doubhée s-a gândit că i-ar putea fi frică să-l întâlnească pe Dohor, un om pe care toţi l-au descris ca fiind teribil, inamicul jurat al Consiliului Apei.

Ei au ajuns în cele din urmă la o uşă mare de bronz, împodobită cu frize cârlionţate. Cei doi soldaţi înarmaţi cu suliţe care o păzeau, s-au închinat profund când l-au văzut pe prinţ.

— Îi cer tatălui meu o audienţă.

— Regele a fost deja anunţat de sosirea ta, a spus unul dintre gardieni, în timp ce se ridica. Ambele femei vor trebui să aştepte afară.

— Vreau să intre şi ele. Trebuie să vorbesc despre ele cu tatăl meu.

Paznicul părea să ezite..

— Stăpâne, ştiţi ordinele, oamenii de rând nu sunt admişi în prezenţa Majestăţii Sale.

— Îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta.

Soldatul s-a uitat din nou la Learco, întrebându-se ce să facă, iar apoi, cu ajutorul tovarăşului său, a deschis canaturile grele ale uşii.

O cameră imensă a apărut în faţa ochilor lor, aproape în întregime acoperită cu mozaicuri de aur. În centru atârna un candelabru imens de aur încrustat cu pietre preţioase, care cântărea cu un aer ameninţor pe oricine era pe cale să apară în faţa regelui. Spaţiul era împărţit în trei nave mari cu coloane mari de granit negru, iar cele de pe părţile laterale erau sculptate din nişe fiecare găzduind o statuie. Learco, Doubhée şi Theana au defilat sub ochii aspri ai feţelor lor de piatră. În partea din spate a camerei stătea tronul, o capodoperă de argintărie, de asemenea, încrustat cu o multitudine de pietre preţioase. Era ridicat de la sol, iar dimensiunile sale erau clar concepute pentru a da ideea puterii Majestăţii Sale.

Pe măsură ce se apropiau, la sunetul constant al paşilor lor pe marmură, faţa regelui a devenit mai clară. Dohor semăna izbitor cu fiul său, dar cu trăsături mai puţin delicate. Părea dublura întunecată a lui Learco, care ar fi scos toată bunătatea din suflet pentru a face loc doar pragmatismului politicii şi cruzimii războiului. Purta o armură surprinzător de sobră şi îşi aştepta fiul cu un aer aspru. Cu toate acestea, el nu s-a arătat interesat de cele două fete.

Learco a îngenuncheat la 10 paşi de tron şi şi-a plecat capul. Rănile sale nu erau complet vindecate, şi el s-a mişcat cu prudenţă, suportând în tăcere înţepătura dureroasă care-i muşca flancul.

— Tată...

— Ţi-a luat ceva timp, punctează, Dohor.

Spatele lui Learco a fost zguduit de un tremurat.

— Dar mai bine mai târziu decât niciodată, a adăugat regele cu un zâmbet dispreţuitor.

Prinţul nu reacţionează; el a stat nemişcat, cu ochii în jos, imitat de Doubhée şi Theana.

— Văd că ai întâlnit obstacole, a continuat regele cu o voce plină de aluzii.

— Am fost atacaţi de tâlhari. Erau cinci, şi am avut ceva dificultăţi în a-i învinge. M-au rănit, dar din fericire cele două sclave pe care le-am adus cu mine sunt experte în arta preoţilor şi au avut grijă de mine.

Regele s-a ridicat, cu o grimasă sarcastică pe faţă.

— Nu numai că eşti bătut de bătrâni, ci şi de primii hoţi care au venit! a şuierat în timp ce se apropia încet de fiul său.

Stătea deasupra lui cu toată statura lui, cu ochii plini de furie oarbă, şi l-a lovit violent în stomac. Learco şi-a protejat instinctiv rana, sufocând un strigăt de durere.

Doubhée şi Theana au rămas nemişcate, îngheţate şi uimite.

— Eşti un nevolnic... scuipă regele.

— Iartă-mă, tatăl meu, asta nu se va mai întâmpla niciodată...

Regele s-a întors cu răceală să se aşeze pe tronul său.

— De ce le târăşti pe aceste două femei cu tine?

Learco a ridicat capul pentru prima dată.

— Le-am salvat într-un sat de lângă graniţă. Duşmanii noştri le-au distrus casele, nu au unde să trăiască. Le-am adus aici să le angajez ca menajere.

Dohor a dat din cap.

— Vedeţi cât de mărinimos este tânărul nostru prinţ... De ce soarta nu mi-a dat un moştenitor care să-mi îndeplinească sarcina? Cu tine, îmi pierd timpul. Nu vei fi niciodată în stare să mă urmezi. Te laşi mişcat de primul cerşetor care trece pe aici şi eşti lipsit de orice autoritate.

A oftat adânc şi şi-a lăsat privirea să rătăcească prin fereastra mare care se deschidea spre stânga sa.

— Fratele tău ar fi putut face asta dacă ar fi trăit.

Vocea lui a cedat imperceptibil, iar Learco, încă îngenuncheat pe pământ, şi-a strâns pumnii.

— Du-le la Volco, şi asigură-te că nu vor mai apărea în faţa mea, conchide el. Fie că le pune în bucătărie sau în altă parte, dar nu le garantez siguranţa dacă le mai văd o dată, sunt clar?

— Da, domnul meu.

Dohor l-a respins cu un fluturat de mână.

— Acum pleacă. Retrage-te în apartamentele tale. Vom vorbi din nou la cină.

Learco s-a ridicat şi a mers încet spre ieşire, şchiopătând uşor.

Theana l-a urmat imediat. Doubhée, ea, a mai rămas în genunchi pentru câteva momente. S-a simţit sufocată de o furie neagră, intolerabilă. Reuşise. În sfârşit s-a confruntat cu bărbatul pe care trebuia să-l ucidă. Nu l-a mai întâlnit niciodată, dar l-a urât de când s-a

alăturat Breslei. Pentru prima dată, dorinţa de a ucide a apărut spontan din inima ei. Nu Bestia a cerut sângele acestui om, ci ea singură. S-a ridicat încet, cu ochii fixaţi pe tron, cu ochii plini de ameninţări. Pentru o fracţiune de secundă, o umbră a trecut peste faţa suveranului, ca şi cum ar ghici ceva. Apoi Dohor şi-a întors capul şi Doubhée a dispărut.

Volco era un bătrân afabil. L-a îmbrăţişat cu afecţiune pe Learco şi l-a privit în ochi.

— Lasă-te examinat cât mai curând posibil de către vindecătorii noştri, prinţul meu, a spus el cu tristeţe.

— O voi face, nu-ţi fie frică.

— De ce ai atât de puţină grijă de tine?

Learco i-a zâmbit şi a schimbat subiectul, explicându-i în linii mari cine sunt cele două fete şi de ce i le-a încredinţat.

— Nu-ţi face griji, voi găsi un loc bun pentru cei doi protejaţi ai tăi, a spus bătrânul, mângâindu-i obrazul.

Learco părea un pic jenat, dar, în acelaşi timp, atins de această afişare de afecţiune.

— Vă las pe mâini bune, le-a spus el lui Doubhée şi Theana. Vom avea ocazia să ne revedem în curând.

Şi-a plecat uşor capul ca semn de salut şi a ieşit.

— Urmaţi-mă, le spuse Volco celor două fete.

Ele s-au supus şi au călcat pe urmele bătrânului nesigure. Corpul său era uscat şi fragil, dar le-a inspirat încrederea. Doubhée s-a gândit că le-ar fi de folos să-i câştige simpatia. Ea era încă tulburată de sentimentele care o copleşiseră în sala tronului, dar îşi recâştiga încet controlul asupra ei însăşi.

— Atunci şi voi aţi avut ocazia să vedeţi bunătatea prinţului nostru, a oftat Volco. Ştiţi, regatul e plin de oameni pe care i-a ajutat, sau le-a salvat viaţa. Femei, copii, şi chiar duşmani, uneori, deşi el nu vrea să fie cunoscut.

El a vorbit despre Learco ca despre un fiu, şi tandreţea pe care o avea pentru el a fost evidentă în toate cuvintele sale.

— Dar nu mai adusese pe nimeni la palat până acum. Majestatea Sa nu tolerează generozitatea lui, o consideră a fi slăbiciune. Este adevărat că un rege trebuie să fie inflexibil, a adăugat el, conştient de faptul că cuvintele sale ar putea părea ambigue.

În timp ce vorbea, mergea fără ezitare pe coridoarele vastei reşedinţe regale. Curând, basoreliefurile şi ornamentele au cedat locul unor ziduri simple de piatră de dimensiuni mai mici. Se scufundau în măruntaiele palatului.

— Întotdeauna avem nevoie de menajere aici, mai ales dacă sunt protejate de prinţul nostru, a continuat bătrânul. Trebuie să fiţi mândre de onoarea pe care v-o oferă.

— Şi suntem, a răspuns Theana modest.

În cele din urmă au ajuns într-un coridor cu vedere la o duzină de uşi. Volco a scos un set greu de chei de la centura lui şi neliniştit a introdus una dintre ele în încuietoarea celei din faţa lui. Interiorul i-a amintit lui Doubhée de casa sa de la Breaslă: o cameră modestă, fără deschideri spre exterior, mobilată cu două paturi spartane şi două cufere din lemn.

— Vă puteţi stabili aici, le spune bătrânul majordom cu un zâmbet.

— E perfect, a observat Doubhée când a intrat.

— Şi numele voastre?

— Eu sunt Sanne, iar ea e sora mea, Leah. Avem unele cunoştinţe despre arta preoţilor, şi cunoaştem plantele foarte bine.

Volco a dat din cap.

— Cred că un loc în bucătărie vi s-ar potrivi, nu-i aşa?

— Suntem deja atât de norocoase că prinţul a decis să ne salveze, că totul va fi bine, spune Theana cu umilinţă.

Volco zâmbeşte cu un aer tandru.

— Voi afla şi vă voi anunţa. Acum odihniţi-vă. Până diseară vă voi spune totul.

Imediat ce a ieşit, Theana s-a aruncat pe cel mai apropiat pat.

— Iată-ne aici!

Doubhée stătea tăcută pe celălalt pat. Asta era adevărat. În cele din urmă, a fost mai puţin complicat decât se aştepta. Norocul a fost de partea lor.

— E mai bine să stai liniştită câteva zile, i-a explicat ea Theanei. Trebuie să ne familiarizăm cu acest loc, să-i înţelegem regulile şi, mai presus de toate, să nu atragem atenţia. Suntem necunoscute, cu siguranţă vor fi suspicioşi la început. Oricum, în prima fază nu voi avea nevoie de tine. Nu vei lua măsuri până când ritualul nu va fi efectuat.

Theana a dat din cap, dar Doubhée a surprins o ezitare pe faţa ei.

— La ce te gândeşti? A întrebat.

Fata s-a uitat în altă parte şi s-a întins pe pat.

— N-am crezut niciodată că mă voi amesteca în aşa ceva... murmură.

— Cu toate acestea, tu ai ales să fii aici.

— Ştiu... ştiu...

Dar Theana nu s-a putut abţine să nu-i fie frică. Înainte de a pleca, ea era convinsă că va trebui doar să-şi folosească puterile, că lucrul va fi rapid şi nedureros şi că, în acelaşi timp, îi va permite să contribuie la salvarea Lumii Pământene. Dar dintr-o dată, enormitatea misiunii a anihilat-o. Trebuia să ucidă un om, un om care era cu siguranţă un tiran, dar care avea un fiu, o familie.

— Te-ai răzgândit?, a întrebat Doubhée.

Theana a dat din cap.

— Doar că, până acum, nu era real. Acum... Acum e iminent.

— Nu te poţi întoarce.

— Ştiu asta prea bine.

Dar nu a schimbat nimic: unde era dreptatea în ceea ce aveau de gând să facă?

— Le voi face pe toate.

Doubhée a vorbit, privirea ei s-a pierdut în gol, distantă.

— Îl voi ucide, va trebui doar să mă eliberezi de blestem. Sângele lui nu va cădea pe tine.

Theana a oftat. Era aproape mai rău: să se ascundă în spatele lui Doubhée, să se absolve, gândind că alţii făceau treaba murdară. Dar ea a apreciat în continuare încercarea ei de a o elibera de vinovăţie. Ea zâmbeşte.

— O facem împreună şi vom răspunde împreună.

— Întotdeauna am fost singură, a obiectat Doubhée.

— Poate că a venit timpul să nu mai fi.

Learco a străbătut distanţa până la camera lui. A simţit un fel de uşurare la gândul de a-şi găsi bârlogul, locul unde s-a refugiat mereu când voia să fie singur. Acolo se ascundea când se întorcea de pe câmpul de luptă. Ororile războiului au dispărut între zidurile liniştitoare ale locului unde a crescut. Şi apoi, la o aruncătură de băţ de camera lui, era camera mamei lui. Un teritoriu interzis unde nu a intrat niciodată, dar care a fost o parte integrantă a vieţii sale. Chiar dacă mama lui a fispărut, era ca şi cum ar fi fost încă acolo, prezentă. Aşa cum a fost întotdeauna prezentă durerea de a nu fi fost acceptat de către ea.

Se gândea la asta când a observat o figură în partea de jos a coridorului. Încetineşte. Era un bărbat îmbrăcat extravagant, cu pantaloni verzi şi o cămaşă roşie cu mâneci largi. Imediat ce l-a văzut pe Learco, a început să-şi fluture braţul şi a semnalat că vrea să vorbească cu el. Prinţul s-a oprit: era ca şi cum trecutul lui ar fi venit să-l întâlnească.

Omul s-a apropiat cu un zâmbet larg. Ca şi el, avea părul blond aproape alb, dar mai lung. Îl purta într-o coadă de cal, iar faţa lui era încadrată de o barbă lungă şi îngrijită. Nu s-a schimbat prea mult de când l-a văzut Learco: Neor.

— Unchiule...

Neor l-a strâns în braţe cu entuziasm.

— La naiba, ce faci? Learco, eşti bărbat acum...

Părea mişcat. Se îndepărtă şi-l privi în ochi.

— Câţi ani au trecut de când... Nouă, zece?

— Opt, l-a corectat Learco, la fel de mişcat. Opt.

Neor s-a uitat în altă parte.

— Haide, avem multe de vorbit.

S-au stabilit în grădina interioară unde Sulana şi Dohor şi-au sărbătorit nunta. Learco s-a ascuns de multe ori acolo când era copil pentru a căuta un pic de linişte.

Unchiul lui l-a condus într-un colţ retras. Ei s-au aşezat pe pământ, aşa cum au făcut atunci când Neor era încă maestru şi Learco elevul iubit.

Vărul lui Dohor era faimos pentru manierele sale excentrice, dar şi pentru abilităţile sale de sabie. Acesta a fost motivul pentru care suveranul a decis o dată să-l ia la curte, în ciuda naturii sale rebele. În primele zile, totul a mers bine, iar Neor s-a dovedit a fi un aliat valoros. Foarte repede, însă, el a arătat un entuziasm mediocru pentru proiectul politic al vărului său. El a refuzat iniţial anumite misiuni şi s-a opus regelui, mai întâi în privat şi apoi în faţa Consiliului în plen. Atunci Dohor s-a distanţat de ruda sa; el a ajuns să-l excludă din cele mai importante decizii, în timp ce îşi întărea legăturile cu Forra, care era mai maleabil şi, mai presus de toate, lipsit de scrupule.

La acea vreme, Learco era prea tânăr pentru a înţelege ce se întâmplă; abia mai târziu a reuşit să ghicească, din zvonurile care circulau la curte, că unchiul său şi-a purtat rebeliunea în afara zidurilor palatului.

Acest bărbat subtil şi-a dat seama repede cât erau visele de mărire ale lui Dohor de inechitabile şi periculoase. La început a încercat să-şi facă vocea auzită în Consiliu, dar fără rezultate. În cele din urmă, el a incitat poporul să se revolte, să pedepsească fapta regelui.

Ultimul act a fost jucat atunci când Dohor a decis să-i încredinţeze educaţia lui Learco. Se pare că a fost o sarcină de mică importanţă pentru el, în principal conceput pentru a păstra vărul departe de prieteniile sale periculoase.

Nu a durat mult, dar Learco şi-a amintit de ea ca fiind cea mai bună perioadă din viaţa lui. Neor era un maestru excelent, care a ştiut să tempereze severitatea cu cantitatea potrivită de afecţiune. În această curte îngheţată, între o mamă absentă şi un tată prea exigent, Neor a fost un colac de salvare pentru Learco: nu se aştepta la lucruri imposibile de la el, nu i-a fost ruşine să-i arate cât de mândru era de progresul său şi, mai presus de toate, l-a ascultat cu atenţie.

În timpul celor patru luni pe care le-au petrecut împreună, unchiul său l-a învăţat viaţa. Learco a simţit în sfârşit că şi-a găsit un suflet pereche, cineva pe care să conteze şi cu care să se confunde.

Şi într-o zi, totul s-a terminat. Tatăl său a considerat că pregătirea sa este prea fragedă şi i-a luat această povară vărului său pentru a i-o da lui Forra.

Learco şi-a amintit că a spionat conflictul violent dintre cei doi bărbaţi. El a auzit vocile lor îndepărtându-se, ţipând mai tare şi mai tare, în timp ce el suferea în tăcere pe cealaltă parte a uşii. Acesta a fost momentul în care Dohor a descoperit că Neor nu doar predicase revolta, ci a făcut manevre pentru a-l pune pe rege în minoritate în Consiliu, ceea ce însemna că a încercat indirect să-l elimine.

Cazul s-a rezolvat fără tam-tam. Neor a fost exilat în Ţara Zilelor, unde urma să aibă grijă oficial de administrarea unei provincii. În realitate, el a fost retras într-un palat din mijlocul deşertului, unde nu a mai putut intra în contact cu niciunul dintre prietenii săi. Soţia sa a fost dusă la tribunal pentru a-l descuraja să zămislească alte comploturi. De atunci, Learco nu mai auzise nimic de el.

— Am auzit că de multe ori porţi arme acum.

Learco s-a uitat la unchiul său, iar pentru un moment cele două imagini, cea reală şi una din amintirile sale, s-au suprapus.

— Într-adevăr. Doar că nu-mi place războiul.

Nu avea rost să mintă; Unchiul lui îl cunoştea mai bine decât oricine.

Neor a zâmbit.

— Nu te-ai schimbat atât de mult...

Learco şi-a înghiţit dureros saliva.

— Doar că acum sunt un criminal.

Unchiul său s-a uitat în jos şi a adăugat cu un zâmbet amar:

— Dacă aş fi putut, aş fi rămas cu tine.

— Nu ai de ce să te învinovăţeşti. În acel moment, nu am înţeles. Astăzi, ştiu ce s-a întâmplat.

Tăcerea s-a instalat între ei. Learco a fost cel care a rupt-o primul.

— Cum au fost aceşti ani?

— Nu mai buni decât pentru tine, cred. Şederea mea pe Pământul Zilelor a fost un chin. Nici măcar nu am fost acolo când a murit Sibille. Ultima imagine pe care o am cu ea este faţa

ei scăldată în lacrimi în ziua în care ne-am luat rămas bun. Nu-ţi poţi imagina ce înseamnă asta.

Learco nu a spus nimic, dar faţa lui a devenit şi mai serioasă.

— De acum, sunt obosit, sunt slab, iar tatăl tău ştie asta. Dar nu m-a îmblânzit.

Neor s-a întors către nepotul său şi şi-a aruncat ochii înfocaţi în ai săi.

— În aceşti opt ani, ideile mele nu s-au schimbat. Şi, deşi m-au costat scump, nu aş ezita să iau aceleaşi decizii mâine.

Learco şi-a întors capul. Această declaraţie neanticipată l-a stânjenit. La curte, unchiul său era considerat un trădător, un om josnic care a îndrăznit să muşte mâna care l-a hrănit. Dar el nu l-a putut vedea în acest fel. În realitate, el chiar a crezut că unchiul său a acţionat corect. Şi ar fi vrut să se comporte ca el, dacă ar fi putut să se opună lui Dohor.

— Tu ce crezi? L-a întrebat brusc, Neor.

Learco s-a uitat la el cu un aer tulburat.

— Eu...

— Nu ne-am mai văzut de opt ani, şi o persoană se poate schimba mult în opt ani. Mai ales dacă era un copil de treisprezece ani, care a devenit bărbat între timp. Dar ştiu că nu ţi-ai negat natura. Am încredere în tine.

Mâinile lui Learco au început să tremure uşor.

— Îmi voi pleca capul în faţa regelui în timpul ceremoniei, şi îl voi îmbrăţişa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu toate acestea, nu am nimic de pierdut acum, voi finaliza ceea ce am început.

Learco s-a uitat în jos.

— Nu vreau să ştiu nimic despre ce-mi spui.

Cuvintele lui l-au surprins pe unchiul său.

— Vrei să spui că-l vei urma? N-ai vrut s-o faci când erai copil şi acum eşti gata să te înclini?

— E tatăl meu.

— Un tată care te-a făcut un criminal, tu ai spus-o. Un tată care continuă să te dispreţuiască...

— Dar e încă tatăl meu.

Tăcerea era grea de vorbele nerostite.

— Ştiu că mama ta a vorbit cu tine înainte să moară.

Learco s-a cutremurat. Amintirea acestei femei îngropate sub păturile ei l-a lovit în stomac cu forţa unui pumn.

— Sibille mi-a spus într-una din scrisorile lui. Ştiu ce ţi-a spus.

Mâinile lui Learco erau acoperite cu o sudoare rece.

— Era pe cale să moară, iar ura a consumat-o.

— Poate. Dar cererea ei a fost corectă..

— Îmi ceri să-i răspund pentru a-i onora memoria? Îmi ceri să te ajut să-l omori pe rege, pentru că mama mi-a ordonat s-o răzbun după ce a murit?

Neor s-a uitat la el.

— Nu-ţi cer să acţionezi împotriva voinţei tale, ci doar să te gândeşti la motivele pentru care a ordonat un astfel de act atroce.

Learco îşi răsuceşte mâinile. Ştia că acum această amintire nu-i va lăsa nici un răgaz. Unchiul său i-a pus mâna pe umăr, iar prin acest gest a simţit toată căldura vechii lor afecţiuni.

— N-am avut intenţia să te chinui când în sfârşit ne-am regăsit. Cu toate acestea, tu eşti singurul căruia îi pot spune lucrurile aşa cum sunt, şi am vrut să te anunţ despre planurile mele. Cer ajutorul tău. Vremurile sunt tulburi, şi sunt conştient de impunerea unei responsabilităţi teribile asupra ta. Dar gândeşte-te la asta. Pământurile voastre au nevoie de un nou conducător.

Neor s-a ridicat încet şi, înainte de a pleca, s-a întors spre nepotul său pentru ultima oară.

— Mă bucur că te-am văzut. Mi-ai urmat sfatul, te-ai opus. Bravo! a adăugat cu un zâmbet trist.

Learco a simţit că ochii lui se înnorau. Unchiul său se îmbarcase pe o cale fără întoarcere..

9

Cărţile negre

Sherva s-a închinat profund. Biroul lui Yeshol era întunecat, iar mirosul de sânge era mai pătrunzător decât de obicei. În ultimele zile, ritmul sacrificiilor a crescut dramatic, semn că lucrurile se grăbeau.

Yeshol a continuat să scrie în cartea deschisă înaintea lui, impasiv.

— Domnul meu...

Gardianul Suprem s-a uitat în sfârşit în sus.

— Pace.

Sherva s-a ridicat. A simţit o senzaţie neplăcută în golul stomacului. De la eşecul său cu San, nu mai era sigur de nimic. A fost tratat, desigur, şi apoi interogat pe larg. Uimit de durerea rănilor sale şi de remediile ciudate care i-au fost date de noul Păstrător al Otrăvurilor, a spus tot ce ştia, şi chiar mai mult. L-a descris pe San şi zilele pe care le-a petrecut cu el, a dat indicii despre Ido. Pe scurt, el şi-a făcut datoria, dar a continuat să se teamă pentru că a eşuat. Cei care au făcut-o înaintea lui au plătit aproape întotdeauna cu viaţa lor. Şi nu vroia să moară. Nu era atât de mult moartea de care se temea, ea l-a însoţit întotdeauna, în timpul lungilor săi ani ca asasin - cât ideea inutilităţii existenţei sale dacă ar muri acum; El ar ajunge cu gâtul tăiat în bazinele din sala mare, ca un Postulant vulgar. Acest lucru nu era deloc ceea ce a aspirat încă din copilărie. Visul lui era să devină un asasin legendar, cel mai bun. Dar încă nu a reuşit să-l ucidă pe Yeshol, care a continuat să-l domine prin forţă şi viclenie. Fără acest act final, viaţa lui ar rămâne incompletă, şi acest gând a fost intolerabil pentru el.

La întoarcere, a fost demis din funcţie. De la Gardianul Gimnaziului, a devenit din nou un asasin obişnuit, un criminal printre alţii.

— Ar trebui să fii deja mort, eşti conştient de asta, dar încă ne poţi fi de folos, şi nu-mi place să-mi irosesc puterea, a spus Yeshol în timp ce îl privea.

Îngenunchind la picioarele lui, Sherva a plâns. Acest fanatic bătrân îl considera un simplu instrument în serviciul unui zeu pe care îl dispreţuia.

— Dă-mi o şansă să mă întorc la muncă. Ştii că pot s-o fac.

— Ai primit deja tratament preferenţial, nu e suficient pentru tine?

— Ştii dragostea mea pentru perfecţionism.

El a fost trimis pentru a investiga evadarea lui Ido şi San. Sherva a trecut de foarte multe ori, a găsit informaţia care i-a fost cerută, dar nu a avut niciun scop. Dintr-o dată, viaţa lui părea meschină şi nesemnificativă pentru el. Târâtul devenise specialitatea lui, umilindu-şi modul de viaţă. Şi acesta nu era ceea ce mama lui, nimfa care nu s-a adaptat, chiar şi după exilul impus de către colegii săi pentru că iubea un om, l-a învăţat. I-a moştenit mândria. «Într-o zi vei ieşi în evidenţă faţă de toţi ceilalţi şi vei arăta puterea sângelui tău celor care m-au umilit», i-a spus ea, privindu-l în ochi.

Să fie cel mai bun. Acesta devenise singurul lui scop. Nu contează dacă a trebuit să verse sânge pentru asta. Şi-a amintit privirea cu care s-a uitat mama lui la el când era copil. Atunci a decis să lupte, să distrugă această lume care nu merita nimic altceva. Prin urmare, el a ales calea crimei, şi s-a dedicat ei ca un ascet. A trebuit să arate tuturor din ce lemn era făcut. Ce a mai rămas din acel vis acum?

Imediat ce a ajuns acasă, şi-a făcut raportul. Cei doi fugari au fugit în Lumea Pământeană, şi trei săptămâni au trecut deja de la plecarea lor. Trebuie să fi pus deja piciorul pe fundul mării. Yeshol, chiar dacă în mod evident îl crezuse, nu l-a chemat pe Sherva de atunci. De aceea a luat iniţiativa. El s-ar duce la superiorul său şi i-ar cere să-l implice în această misiune. Numai în acest fel ar putea spera să-şi recâştige titlul pierdut.

Yeshol s-a uitat la el cu răceală.

— Ei bine?

Sherva nu-şi permitea să fie consternat.

— Ţi-am executat ordinele. Te-ai gândit la cererea mea? Pot să-mi reiau îndatoririle?

Tăcerea care a urmat i s-a părut nesfârşită. În cele din urmă, Yeshol a oftat.

— Ai făcut o treabă bună, dar ţi-ai făcut doar datoria, nimic mai mult.

Sherva şi-a strâns pumnii.

— Atunci trimite-mă pe urmele copilului. Am o problemă de rezolvat cu Ido.

Yeshol s-a uitat la el grav.

— Nu eşti persoana potrivită.

— Nu are sens să mă laşi în viaţă dacă nu-mi dai ocazia să-mi răscumpăr vina!

Sherva a ridicat vocea, în ciuda lui însuşi, şi o strălucire de furie a traversat ochii superiorului lui. Yeshol s-a plimbat prin biroul său cu paşi lenţi şi grei şi s-a oprit în faţa lui. S-a uitat sever la el şi i-a apăsat mâna pe umăr pentru a-l forţa să îngenuncheze. Sherva s-a opus. N-a vrut să cedeze, nu de data asta.

— Chiar intenţionezi să mi te opui?

Vocea Gardianului Suprem a fost un şuierat, dar Sherva a ascultat doar furia lui. El nu a înţeles cum a ajuns în acest punct, cum a fost capabil să se abată atât de mult de la calea sa.

— Eu...

Yeshol şi-a eliberat presiunea.

— Am trimis deja alţi oameni în această misiune, a spus el, ignorând privirea copleşită a subordonatului său. Cu toate acestea, voi avea în curând o nouă sarcină să îţi încredinţez, o crimă pe care o vei găsi cu siguranţă pe placul tău. Trebuie să te reconectezi cu sângele, şi cu Dumnezeul tău.

«Ceea ce am nevoie este doar să mă eliberez de tine şi de blestematul de Thenaar!» a protestat Sherva în interior, strângându-şi pumnii şi mai tare.

— Înţeleg că nu mă voi întoarce niciodată la îndatoririle mele de gardian?

Yeshol s-a întors să se aşeze.

— Exact. Un titlu este nimic, Sherva, nu scade sau creşte valoarea. Ştii cât valorezi, şi eu ştiu asta. Dar ai dat greş, iar eşecul tău e şi mai rău tocmai pentru că eşti unul dintre cei mai buni oameni ai noştri. De ce nu-ţi iei partea? Nu-mi voi anula decizia. Lasă-mă acum.

Sherva a rămas nemişcat câteva momente, ezitand. Ar trebui să acţioneze imediat sau să-şi premediteze mişcarea? Ardea de dorinţa de a sări la gâtul lui Yeshol pentru a stabili odată pentru totdeauna cine era cel mai puternic. Şi chiar dacă actul său l-ar costa viaţa, moartea părea preferabilă acestei umilinţe.

Se înclină spre Victorios, cu mâinile încrucişate pe piept şi se îndreptă spre uşă.

— Nu sta împotriva mea, spuse Yeshol brusc din spatele lui. Nu numai că sunt mai puternic decât tine, şi nu-ţi poţi imagina cât de mult, dar am un zeu cu mine, înţelegi? Sunt dispus să fac orice pentru el, i-am dedicat cea mai mică dintre respiraţiile mele, integritatea sufletului meu. Şi în schimb, mi-a promis că nu voi da greş.

Sherva nu s-a întors. El a ascultat aceste cuvinte, tremurând cu furie reţinută.

— Du-te la templu şi caută-l pe el. Păcatul tău te înnebuneşte.

Sherva a dat din cap scurt, şi a ieşit aproape trântind uşa. Vederea holului Casei l-a sufocat. Şi a avut o revelaţie. Dacă ar mai îngenunchea o dată, ar face-o mereu. Era un obicei mult prea uşor. Trebuia să părăsească Casa, să taie podurile, să-şi şteargă trecutul. Da, Breasla i-a dat multe, era în ea când a dobândit stăpânirea artelor marţiale, şi capacitatea sa supranaturală de a-şi îndoi articulaţiile. Dar de ani de zile, secta nu mai avea nimic să-i ofere. Era timpul să plece şi să trădeze pentru mai bine.

San s-a uitat afară şi a oftat. Dincolo de zidurile de sticlă era o panoramă fantastică, traversată de peşti suspendaţi în albastrul infinit al mării. Cum ar putea cineva să stea cu o asemenea ispită în faţa ochilor?

— San !

Băiatul s-a întors cu un salt.

— Vrei să nu mai visezi şi să mă asculţi?

— Da, Quar, a oftat copilul.

— *Maestre* Quar l-a corectat omul care stătea în faţa lui cu o voce aspră.

— Maestre, a repetat San, fără prea multă convingere.

Îşi urma lecţiile deja de trei săptămâni. Ido intrase în camera lui a doua zi după ce au ajuns la Ondine.

— Contesa are un maestru excelent dispus să te înveţe magia. Ce părere ai despre asta?

Decizia nu era uşoară. El dorea mai mult decât orice să-şi dezvolte puterile, dar asta ar însemna încălcarea unei interdicţii formulate în mod explicit de către tatăl său. Pe de altă parte, trebuia să-şi ocupe mintea, să nu rămână inactiv. De aceea a fost de acord.

Maestrul era un magician bătrân, cu un aer arogant care i-a umplut creierii cu un amalgam inutil.

— Când vom aborda farmecele?

— Magia nu înseamnă să faci trucuri stupide. Este nevoie de o cunoaştere aprofundată a naturii.

În conformitate cu acest principiu, San a studiat cu mai multă sete. Şi-a ocupat după-amiezele aplecându-se peste cărţi, în faţa bătrânului magician care l-a luat la întrebări imediat ce a avut ghinionul să privească în sus.

— Deci, îţi plac cursurile? L-a întrebat Ido în fiecare seară, în timpul cinei.

San nu a avut inima să-i recunoască că erau plictisitoare. Ido era atât de entuziast încât nu a îndrăznit să-l dezamăgească.

Cu toate acestea, el era din ce în ce mai împovărat de inacţiune. Avea nevoie disperată de exerciţii fizice. Aşa că i-a cerut piticului să-i dea lecţii de scrimă. Era, de asemenea, o scuză

grozavă pentru a fi mai mult cu el şi pentru a-i spune alte poveşti despre bunica lui şi aventurile pe care le-au împărtăşit.

Prin antrenamentul cu sabia, San şi-a măsurat amploarea puterilor. A existat, desigur un recurs natural atunci când lupta s-a transformat în dezavantajul său. Odată, chiar înainte de a fi lovit de sabia de lemn a lui Ido, a invocat instinctiv o barieră în jurul corpului său.

— Fantastic! Quar te-a învăţat asta?

San a ezitat puţin înainte de a răspunde.

— Da.

Nu ştia exact de ce a minţit. În orice caz, s-a simţit foarte mândru de el însuşi.

Apoi şi-a reluat obiceiul de a practica magia singur. Dacă studia cu Quar în timpul zilei şi se antrena seara cu Ido, şi-a dedicat nopţile experienţelor sale. El a găsit mult mai interesant să afle noi farmece, mai degrabă decât să-şi aglomereze mintea cu teorii plictisitoare despre natura şi alte astfel de stupidităţi.

— Quar pretinde că uneori eşti nerăbdător, i-a spus contesa odată.

Îi plăcea să vorbească cu el şi îi căuta compania. Ea lua masa în mod regulat cu el şi Ido.

— Te-ai plictisit?

— Nu... Doar că...

Lui San îi era frică să pară nerecunoscător. Contesa a fost deja foarte amabilă să-i ofere un maestru al magiei.

— Doar că aş vrea să ştiu ce se întâmplă acolo, pe Pământul meu...

Da. Ce s-a întâmplat în Lumea Pământeană? Şi ce punea la cale Bresla? Aceste întrebări l-au obsedat, aşa cum îl bântuiau imaginile din acea seară când viaţa lui s-a schimbat.

— San! l-a strigat Quar.

Copilul s-a speriat. Stând în faţa lui, bătrânul maestru s-a uitat la el cu o faţă roşie de furie. El a pierdut din nou firul, deranjat din gândurile sale.

— Spune-mi din nou ce tocmai am spus.

San i-a susţinut cu neruşinare privirea.

— Nu ştiu.

— Şi eşti mândru de asta?

— Ai văzut că am fost distras, de ce mă întrebi ceva ce nu pot răspunde?

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta! Îmi datorezi respect!

— Nu vorbesc pe nici un ton.

Departe de a fi impresionat, buzele lui Quar s-au cutremurat, iar ochii i s-au lărgit sub efectul furiei. San l-a găsit ridicol. S-a gândit la una sau două formule magice care l-ar putea pune înapoi la locul lui. Era pe cale să le pronunţe, când Quar şi-a închis brusc cartea.

— Refuz să învăţ un copil prost care nici măcar nu mă ascultă. Ajunge pentru azi.

Probabil se aştepta ca San să o ia ca pe o pedeapsă, dar acesta din urmă a rostogolit rapid pergamentul pe care îl studia.

— Perfect, a spus el, ridicându-se într-un salt, fericit cu libertatea sa neaşteptată.

— Nu te vei duce în rai, murmură Quar. Vreau să ştii pe de rost pentru ziua de mâine compoziţia celor patru tipuri de pământ, precum şi numele spiritelor protectoare asociate cu ele.

— Sigur că da! i-a aruncat tânărul alunecând afară.

El era mai mult decât sătul de aceste lecţii! Învăţa mai bine de unul singur decât cu bătrânul ăla răsfăţat... Era ciudat: el, care, doar câteva luni mai devreme, privea puterile

sale cu groază, acum nu mai simţea nimic, doar mândrie şi curiozitate pentru ele. Era puternic, a simţit-o. El deja experimentase cu unele dintre experienţele bunicului său ca şi copil, şi chiar şi cu altele pe care le făcuse Tiranul. Desigur, acest lucru nu a fost cel mai bun exemplu, dar Aster a fost mai presus de toate un mare magician. Faptul că el a folosit ulterior puterile sale în serviciul răului a fost o altă întrebare, Ido însuşi a spus-o.

San a fugit la bibliotecă. De obicei mergea acolo noaptea, luând o mie de măsuri de precauţie ca nimeni să nu-l vadă. Accesul în această cameră, cu toate acestea, a fost primul privilegiu pe care i l-a acordat Ondine.

— Poţi veni să iei cărţi oricând doreşti. Îţi vei da seama că acestea sunt balsamuri preţioase pentru a linişti un suflet suferind, i-a declarat ea într-o seară.

Cu toate acestea, dintr-un motiv necunoscut, el a preferat să-şi ţină secrete orele lungi petrecute în mijlocul cărţilor.

El a intrat în linişte în interior; nu era niciodată un paznic. În realitate, doar contesa frecventa acest loc. Acolo ea a colectat multe cărţi despre Zalenia, precum şi multe altele care vorbeau despre Lumea Pământeană şi magia ei.

San s-a dus direct la rafturile care-l interesa. Îl descoperise recent şi de atunci s-a simţit irezistibil atras de această piesă de abanos, înaltă până la tavan, plină de volume negre. Inima îi bătea un pic mai tare la vederea ei.

Prima pe care a citit-o a fost o lucrare istorică, o biografie a lui Aster a unui autor anonim scris sub forma unui cântec lung. Omul semnase doar "Menestrel". Lectura sa l-a fascinat şi, în mod natural, a început să-şi măsoare progresul în raport cu cel al Tiranului. Aster, de exemplu, şi-a tratat mama rănită când era încă nou-născut. „Nu, n-am făcut asta niciodată..." dacă ar fi trebuit să recunoască în interior cu o uşoară amărăciune. «Sau poate că tatăl meu nu mi-a spus, din moment ce el nu a văzut puterile mele într-o lumină bună. »

Cartea a evocat apoi munca lui Aster pentru Ţara Nopţii şi cum a încercat să-i ajute pe oamenii poporului său să crească plante comestibile pe pământurile lor permanent, fără soare. El a fost mişcat de setea sa de dreptate, de dorinţa sa de a îmbunătăţi lumea. A simţit un ecou al acesteia în inima lui, chiar dacă scopurile sale erau mult mai modeste: să răzbune moartea părinţilor săi. Uneori se gândea la asta când lupta împotriva lui Ido. El era un războinic ilustru, poate un Cavaler Al Dragonului; apoi zbura în Ţara Nopţii, spre acest templu pe care şi l-a imaginat teribil, şi a anihilat Breasla Asasinilor. De asemenea, s-a gândit la asta în timpul lecţiilor plictisitoare ale lui Quar: datorită magiei, şi-a eliminat duşmanii şi l-a ucis pe Sherva, ucigaşul tatălui şi mamei sale. Erau gânduri ciudat de dulci, vise simple pe care le credea, dar care reduceau la tăcere strigătele pe care le simţea adesea ridicându-se în inima lui.

Apoi a trecut la poveşti elven; legende antice, relatări detaliate ale războaielor teribile pe care le-au purtat. Şi magie. O magie neobişnuită, despre care Quar n-a vorbit niciodată. Nu a avut nimic de-a face cu spiritele naturii sau cu astfel de prostii. Nu, era o magie care a îndoit natura la voia lui şi a operat miracole. Şi l-a fascinat.

În acea zi, San a cercetat rafturile cărţilor negre pe larg. Citise deja câteva, dar în acea după-amiază voia ceva special. Ochiul său a căzut pe o lucrare relativ mică; pe cotorul său, scrisul argintiu, pe jumătate ros de mucegai. Erau rune, singurul lucru interesant pe care îl studia cu Quar. *Compendiul luptei,* un titlu care a avut un gust de acţiune. A tras-o încet. Era într-o stare foarte proastă şi se temea că i se va nărui între degete. Coperta sa de catifea

neagră era împodobită cu un pentagramă roşie. San a mângâiat-o cu vârful degetelor. Marginile unghiurilor, de la legătură, erau ascuţite, şi el a fost atent să nu se rănească.

S-a aşezat cu picioarele încrucişate pe podea şi a deschis prima pagină. În interior, un marcaj roşu închis evoca dureros culoarea sângelui uscat.

El a întors o pagină, şi ochii lui a căzut pe un scris de mână mic şi regulat.

Fac pasul de mă educa în practicile magice ale crimei în timpul Micului Război. Nu a fost o alegere uşoară, şi am făcut-o fără tragere de inimă. Cu toate acestea, moartea şi sângele deja locuiau în mine, mirosul lor pătrunsese deja până în fundul sufletului meu. Pentru a-mi pedepsi duşmanul am decis să fac acest lucru, în scopul de a-i răzbuna pe cei dragi pe care el i-a furat de la mine. Nici o oroare nu m-a oprit, pentru că războiul m-a obişnuit cu ce e mai rău, şi dorinţa ca morţii mei să se odihnească în pace nu mi-a lăsat niciun răgaz.

San s-a uitat în sus. Micul Război. Un conflict care datează din zilele îndepărtate când elfii erau încă stăpâni ai Lumii Pământene. A fost groaznic să descopere că exista deja o chestiune de moarte şi sânge la acel moment, şi el avea o simpatie ciudată pentru acest om care a folosit un limbaj pe care l-a înţeles atât de bine.

Şi el şi-a dorit ca morţii săi să se odihnească în pace, sau cel puţin spera că morţii săi îl vor lăsa în pace în cele din urmă. El a învăţat încetul cu încetul pe cheltuiala sa: absenţa celor dragi este mai opresivă decât prezenţa lor, iar umbra lor, ecoul durerii şi urii lor, nu ne lasă niciodată să plecăm.

S-a cufundat în lectură, în faţă cu imaginea tatălui său rănit mortal, care se târa spre uşă.

A plecat din bibliotecă după lăsarea întunericului. El a citit aproape întreaga carte, fără a fi conştient de timpul care a trecut. Imediat ce a pus piciorul afară, s-a întâlnit cu un servitor în mare agitaţie.

— Dar unde naiba ai fost? Contesa şi cavalerul te-au aşteptat la cină, îşi fac sânge rău!

— Citeam...

— Excelenţa Sa, Ido m-a instruit să te conduc la el.

Servitorul l-a apucat de braţ şi l-a târât după el. A mers pe coridoare în mijlocul unei mulţimi de servitori agitaţi.

— L-am găsit, l-am găsit! Spune-i contesei că totul e în regulă.

În sfârşit au ajuns la uşa camerei lui Ido.

— La naiba! Unde te-ai dus? a exclamat piticul văzându-l.

— L-am găsit în faţa bibliotecii, a spus servitorul.

Ido a continuat să tragă din pipa lui, emiţând un şir de nori mici de fum compact. San ştia că e un semn rău.

— Poţi să ieşi, şopti piticul servitorului, care nu l-a făcut să repete de două ori.

Uşa s-a închis şi San a simţit că picioarele i se înmoaie.

— Pe unde ai fost?

Vocea piticului vibra de furie, iar privirea lui era ascuţită ca un pumnal.

— Nicăieri, eu...

— Răspunde!

— La bibliotecă, mormăi San în şoaptă. Ondine mi-a spus mereu că pot merge oricând vreau...

— Cred că nu ai înţeles bine situaţia.

Ido l-a apucat de braţ şi şi-a apăsat faţa de a lui. Mirosul de tutun l-a luat pe San de gât.

— Ai uitat de ce suntem aici?

— Nu făceam nimic greşit.

— Nu asta e problema. Am vrut să am încredere în tine, şi te-am lăsat să faci ce vrei. Nu mi-am imaginat că eşti doar un copil prost şi fără creier...

San s-a gândit să-şi ceară scuze, dar în acelaşi timp a simţit că nu are de ce să se învinuiască.

— Ido, de ce toată chestia asta, eu...

— Taci din gură! a tunat piticul cu o voce care l-a speriat pe San. Crezi că suntem în siguranţă aici? Crezi că Yeshol a renunţat? Ei bine, mai gândeşte-te o dată! Deci, dacă dispari, cred imediat că ţi s-a întâmplat ceva, e clar?

Băiatul şi-a întors capul. Privirea furioasă a lui Ido l-a impresionat prea mult.

— Bine... Dacă tu crezi că...

Ar fi vrut să riposteze, dar îi lipsea curajul.

— Îmi pare rău, a spus cu o voce moale.

Piticul se holba la el.

— Tot nu înţelegi.

— Ţi-am cerut iertare, la ce te aştepţi mai mult? a protestat copilul.

Ido a oftat.

— Văd că ai luat cele mai rele părţi ale bunicii tale. Mi-a jucat un truc ca ăsta cu ani în urmă, şi am avut încredere în ea. Nu voi repeta greşeala. De mâine, te vei muta sub supravegherea unui gardian.

San şi-a lărgit ochii.

— Nu! Nu asta!

Piticul s-a dus la fereastră.

— Nu e o pedeapsă. Noi nu suntem aici în vacanţă, protecţia ta este o prioritate pentru salvarea Lumii Pământene.

— Ido, am fost la bibliotecă! Citeam!

— De acum înainte, vei merge acolo sub escortă.

San a scos un oftat lung. El a simţit furia, ciuda acumulată de la sosirea lor în Zalenia, fierbând în el.

— N-am nevoie de paznicul tău. Ştiu să mă apăr!

Ido s-a întors şi s-a uitat la el cu o privire batjocoritoare.

— Da, e o idee bună. Şi cu ce? Cu mâinile?

— Mă antrenez.

— Sabia nu e punctul tău forte, şi oricum, abia ai început.

— Am puteri... Am magia.

San şi-a încleştat pumnii cu încăpăţânare.

— Oh, da, magie! Uitasem: Quar a venit să se plângă că elevul său, băiatul cu *mari* puteri, nu este în stare să stea o oră să asculte pe cineva care ştie mai multe decât el!

— Nu ştie nimic, nu are o zecime din puterile mele!

Ido a izbucnit cu un râs grav.

— Aşa, deci? Nu mi-ai spus că vrei să înveţi, că vrei să iei lecţii? Dacă a fost atât de puţin aproape de inima ta, ar fi trebuit să ai onestitatea de a-mi refuza propunerea.

— Aceste lecţii sunt mortal de plictisitoare, a protestat San. Mă forţează să stau nemişcat şi să-mi îndes capul cu lucruri inutile, când am ucis deja un dragon cu mâinile mele. Ai văzut-o chiar tu!

Ido nu a fost impresionat de strigătele sale.

— A fost o coincidenţă şi n-ai mai putea s-o faci din nou. San, studierea necesită un minim de durere, şi chiar învăţarea magiei poate părea uneori plictisitoare. Ce-ţi imaginai? Că o să te distrezi? Asta e viaţa, San: faci un efort.

— Dar Quar îmi interzice să mă mişc! Toţi ne ascundem ca iepurii! Ai făcut lucruri măreţe în trecut, ai învins-o pe Dola, şi... Şi... Refuz să mă ascund ca un laş. Cine ştie ce face Breasla acolo? Mi-a ucis părinţii, ştii? Şi ai vrea să stau liniştit pe scaunul meu şi să ascult prostiile unui bătrân prost!

San gâfâia. Pieptul i s-a ridicat şi a căzut violent, ca şi nu ar fi fost suficient aer în cameră.

Ido se holba la el impasiv, cu pipa în mână.

— Ai terminat?

Vocea lui era calmă, îngheţată, ceea ce-l înfurie pe San.

— Te sfătuiesc să mă iei în serios!

Palma a răsunat în toată camera. San s-a simţit brusc golit. S-a uitat la Ido, neîncrezător.

— Şi eu te sfătuiesc să nu mă tratezi aşa îţi tratezi maestrul magiei. Am trăit un pic mai mult decât tine, băiete, şi nu e prima dată când am avut de-a face cu un mucos aşa de prost. Ne ascundem aici pentru că dacă Bresla te găseşte, eşti mort. Ştiu, eşti un erou! Nu contează dacă mori! Ei bine, lasă-mă să-ţi reamintesc că moartea ta ar semnifica anihilarea Lumii Pământene. De asta am grijă de tine.

Ido i-a întors spatele şi s-a întors la fereastră. San l-a observat printre lacrimi. Până atunci, Ido a fost singurul său sprijin: erau doi supravieţuitori, aveau aceeaşi durere. Dacă era cineva cu care cuvintele erau de prisos, el era. Dar nu mai e. Se simţea singur şi abandonat.

— Te înţeleg, a spus piticul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Inacţiunea mă apasă şi pe mine, ce crezi? În ultimii trei ani, am fost uitat: am organizat în linişte rebeliunea din spate, în condiţii de siguranţă în Laodaméa, în timp ce oamenii mei mor pe front. Cum crezi că mă simt? Dar există un timp pentru a acţiona şi un timp să aştepţi, şi înţelegerea acesteia este una dintre calităţile unui mare războinic.

S-a apropiat din nou de San.

— San, am vorbit deja despre asta şi mi s-a părut că lucrurile erau clare... Contribuţia ta la luptă e să nu fii ucis. Te asigur că nu e nimic altceva.

«Dar nu are nimic de-a face cu lupta! Şi nu mă ajută să uit această cameră plină de sânge, nici pe tatăl meu care se târăşte pe pământ, şi mama mea nemişcată pe podea... »

San şi-a dat frâu liber lacrimilor, cu umerii zguduiţi de suspine. Ei au vorbit despre asta, da, şi chiar a crezut atunci că ar putea suporta inacţiunea. Dar nu era cazul, şi-a dat seama. Acesta este motivul agitaţiei lui din timpul călătoriei şi a plictiselii în timpul lecţiilor lui Quar. Erau două feţe ale aceleiaşi monede: dorinţa de răzbunare. Şi dacă la momentul respectiv nu a avut mijloacele de a face acest lucru, acum era diferit. Pentru că ştia că e puternic, pentru că simţea că puterile lui cresc, pentru că învăţa repede.

Ar fi trebuit să se încreadă în Ido. Piticul văzuse multe dintre fiinţele pe care le iubea murind, poate că ar fi găsit un alt răspuns decât această "aşteptare". Dar el era tăcut. S-a mulţumit doar cu suspinul pe umăr, fără a găsi nici o consolare.

— Jură-mi că n-o s-o mai faci.

San se uită la pământ pentru o lungă perioadă de timp şi în cele din urmă a dat din cap încet. Ido l-a îmbrăţişat.

— Nu îţi iau custodia, dar aceasta este ultima dată. Eşti un băiat bun.

San a dat din cap din nou, dureros. Şi-a uscat lacrimile, dar când Ido i-a zâmbit, nu a putut să-i întoarcă zâmbetul cu sinceritate.

10

Camera lui Sulana

Doubhée şi Theana au început să lucreze chiar din seara în care au sosit.

Volco a bătut delicat la uşa lor să le spună.

— V-am găsit un loc bun.

Bătrânul majordom le-a condus la bucătăriile vaste ale palatului, permanent scufundate în abur şi fum. Dohor obişnuia să-şi sigileze alianţele cu cine generoase, şi era agitaţie neîncetată. Treburile erau nesfârşite.

La intrare, Doubhée şi-a amintit imediat de Casă şi de bucătăriile unde Lonerin transpirase sânge şi apă în timpul lunilor pe care le petrecuse acolo. Ea o văzuse o singură dată, dar postulanţii care se mişcau acolo în mijlocul fumului — bărbaţii şi femeile care îşi vânduseră sângele sectei din disperare – au făcut-o să arate ca o fantomă. Această amintire i-a făcut greaţă, dar s-a controlat şi a continuat să joace rolul unei fete din popor, îngenunchind la picioarele lui Volco şi sărutându-i mâinile pentru a-i mulţumi.

— Este mulţumită prinţului, nu a mea, a spus el, făcându-i semn să se ridice.

În acea seară, cele două fete s-au culcat epuizate. Theana nu era obişnuită să lucreze: până atunci, viaţa ei era dedicată în principal studiului şi oboselii mai mult intelectuale decât fizice. În ceea ce o priveşte pe Doubhée, nici ea nu era într-adevăr mai familiarizată cu acest tip de muncă. Amândouă s-au aruncat pe paturile lor, cu muşchii inflamaţi şi mâinile amorţite de apa îngheţată. Theana a alunecat sub păturile ei fără să spună un cuvânt, dar Doubhée a rămas trează mult timp. În ciuda oboselii, a avut probleme cu adormitul. Duşmanul ei era la doar câţiva metri deasupra ei, în aripa palatului rezervată nobililor, şi, ascuns undeva în acest labirint, erau documentele capabile să o salveze. Cum să dormi când viaţa ta era legată de două lucruri atât de aproapiate şi totuşi atât de îndepărtate? Nevoia de a acţiona şi de a se răzbuna s-a transformat în obsesie. Era ca şi când, de când a călătorit în Ţinuturile Necunoscute, ceva s-a descuiat în ea. Era în sfârşit gata să-şi ia destinul în propriile mâini.

Ea a închis ochii, şi ca într-un vis, a simţit cu blândă suferinţă că dincolo de aceste ziduri, undeva, şi Learco era în căutarea de somn.

Doubhée a respectat linia de acţiune pe care a indicat-o Theana: în primele zile, ambele şi-au îndeplinit sarcinile în tăcere şi cu zel, pentru a nu atrage suspiciuni. Nu a fost o plăcere, pentru că celelalte femei le-au încredinţat cele mai grele treburi şi s-au distrat abuzându-le fără motiv. Seara, Doubhée şi-a auzit însoţitoarea plângând în pat, în timp ce îşi recita rugăciunile mai fervent decât de obicei.

— Vom încerca să acţionăm cât mai repede posibil, a şoptit ea, nereuşind să găsească alte cuvinte de alinare.

Theana nu a răspuns, copleşită.

Oportunitatea a apărut la o săptămână după sosirea lor. Doubhée s-a ridicat în toiul nopţii, în timp ce palatul era cufundat în somn. Şi-a strecurat hainele de damă într-o pungă şi a îmbrăcat pantaloni negri din pânză şi o vestă bărbătească din piele pe care le furase cu o zi înainte din spălătorie. Acest costum întunecat i-a amintit dureros de uniforma Victoriosului, dar era singura deghizare potrivită pentru a se deplasa pe coridoarele întunecate. Cu un fel de uşurare mută, ea şi-a legat pumnalul la talie; indiferent cât de departe a ajuns, lupta făcea parte din fiinţa ei, şi doar înarmată se simţea ea însăşi. Şi-a legat părul cu o panglică şi era pregătită.

Noaptea a întâmpinat-o cu dulceaţa unui iubit neglijat prea mult timp. Doubhée s-a amestecat cu încântare în întunericul tăcut. Cercetarea a fost întotdeauna activitatea ei preferată în activitatea de hoţ.

S-a strecurat pe coridoare, pregătindu-se să se năpustească la cel mai mic avertisment. Dar nu a întâlnit nici un paznic; la etajele inferioare trăiau doar servitori şi era imposibil să le accesezi din exterior. Ce sens ar fi avut să-i urmăreşti?

Cu o uşurinţă incredibilă a reuşit să forţeze camera managerului şi fură stiloul şi pergament. Pentru a nu omite niciun detaliu, ea a decis să ia notiţe.

Şi-a ascuns hainele de menajeră la intrarea etajelor inferioare. În cazul în care este prinsă, le-ar putea recupera şi schimba rapid. A început explorarea pe etajele de servitori, încercând să elaboreze un plan precis. Stăpânul i-a spus mereu că era esenţial să cunoască locurile în care trebuie să operezi. Era mai bine să ştii exact unde era cea mai apropiată ieşire când trebuia să fugi în grabă... Cu toate acestea, obiectivul acestei prime ieşiri a fost, de asemenea, de a pune punctele sale forte la încercare. Cu o zi înainte, Theana îşi reînnoise ritualul pentru a treia oară; Doubhée a fost asigurată că a simţit că trupul ei era plin de viaţă şi alert, şi că simţurile ei păreau să se fi rafinat şi mai mult. Desigur, a fost un semn că Bestia era încă în creştere în ea, dar în acelaşi timp, ar putea fi, de asemenea, util pentru ea.

În a doua seară, ea s-a aventurat la etajele superioare ale palatului. A ales să procedeze nivel cu nivel şi, prin urmare, s-a aventurat în zona menajerelor şi a asistenţilor personali ai curtenilor, iar apoi în aripa locuită de diferiţi demnitari. Ea a notat toate elementele care a crezut că erau interesante pe pergamentul ei şi a studiat obiceiurile gardienilor. Cel mai mic acces la exterior era păzit de un regiment de oameni, iar Doubhée a întâlnit mai mulţi care patrulau pe coridoare. De data aceasta, a observat că aceştia, făceau runde în camere pustii.

"Nu multe ieşiri şi puţine locuri în care să se ascundă", a meditat ea.

Soldaţii erau tineri în general. Se spune că Dohor i-a ales la Academie, la care a fost General Suprem timp de mulţi ani. Aceşti studenţi şi-au petrecut lunile de învăţare pentru a monitoriza sufrageriile goale şi coridoarele părăsite: un mod destul de steril de a folosi o resursă care a fost folosită cândva pentru a proteja toţi oamenii Lumii Pământene.

Cu toate acestea, judecând după zelul şi vigilenţa lor, Doubhée a presupus că se confruntaseră adesea cu situaţii reale de pericol. Ceea ce nu funcţiona în favoarea ei.

În seara următoare, s-a dus direct la etajul rezervat nobilimii. Au fost mai multe runde. Ea a trebuit să-şi dubleze atenţia, mulţumindu-i încă o dată lui Sherva pentru că a învăţat-o să se mişte în felul întortocheat al unui şarpe.

Nu trebuia să intre în fiecare apartament. Este nevoie doar de câteva detalii pentru a ghici pe cine adăposteau: supraveghere sumară, un curtean simplu; coridor păzit de un singur soldat, la ordinul unui ministru; santinelă staţionată în faţa uşii, un ministru.

O uşă nu era păzită, ceea ce pentru Doubhée părea ciudat, având în vedere că ea era pe etajul oamenilor importanţi, cei care contau în jocurile de putere ale regelui. După ce a verificat dacă camera era goală, a alunecat într-o cameră alăturată şi a mers până la balcon cu un pas sigur. Când a ajuns la el, nu s-a putut abţine să nu tremure: ultima dată când a făcut aşa ceva a fost în timpul acelui zbor care i-a întors viaţa cu susul în jos livrând-o Bestiei. Această amintire a ameţit-o, dar tot a deschis fereastra. Vântul rece al nopţii a înconjurat-o cu parfumurile lui. Sub picioarele ei se afla o grădină luxuriantă, împodobită cu fântâni. "Un loc perfect pentru a mă ascunde", a remarcat ea într-un colţ al minţii. A urcat pe balcon şi s-a lăsat pentru un moment în gol, aşa cum îi plăcea dintotdeauna să facă. Apoi s-a aplatizat printre umbrele pe care luna le-a aruncat asupra palatului şi a început să urmeze în tăcere faţada. Cu un salt, ea s-a propulsat pe marginea celuilalt balcon şi s-a agăţat de o piatră cu o mână fermă. A fost un salt ameţitor, dar nu a ezitat nicio secundă. Odată ajunsă în faţa ferestrei, s-a ridicat, abia şi-a pierdut respiraţia, şi a păşit în faţă exact cât a fost nevoie pentru a arunca o privire înăuntru. Acolo inima ei s-a oprit, mâinile au început să-i tremure uşor, şi aproape a căzut.

Stând în mijlocul camerei, în faţa unei mese pe care era aşezată o ceaşcă, Learco, nemişcat, avea ochii aţintiţi pe pământ. Lumina lunii i-a dat părului lui o reflexie argintie. Capul lui părea scăldat de lumină, iar Doubhée s-a uitat la el, orbită. Inima ei a început să bată agitat, şi timpul a îngheţat. De ce i-a făcut prinţul asta? Ei au petrecut doar câteva zile împreună, iar ea a reacţionat ca şi cum ar fi fost îndrăgostită de el. Cufundată în gândurile ei, s-a temut brusc că s-a lăsat văzută. S-a dat înapoi rapid, tulburată. Learco avea curând să deschidă fereastra şi să o descopere!

Dar nu era nici cel mai mic zgomot, cu excepţia murmurului de ramuri fluturând în briză şi strigătul îndepărtat al unei bufniţe. Dar Doubhée nu a mai putut continua. Nu mai era în stare. A coborât încet de-a lungul faţadei palatului şi s-a întors în pat.

Learco s-a uitat brusc spre fereastră. Părea să vadă o faţă. Fără să ştie de ce, s-a gândit imediat la fata pe care a salvat-o în Selva: Sanne. A urmat cu ochii umbra copacilor, care au aruncat reflecţii ciudate pe sticlă. I-ar fi plăcut să fie acolo. La curte, nu avea prieteni. Fata asta l-a ascultat şi i s-a părut că au aceeaşi viziune asupra lumii. Era singura persoană căreia a avut curaj să-i vorbească despre trecutul său.

S-a simţit ca un prost. Sanne era o străină pe care o întâlnise pe stradă, o simplă fiică a poporului care trebuie să fie încă uimită că a primit încrederea unui rege. Cum ar putea avea o opinie atât de absolută şi definitivă despre ea? Şi totuşi era sigur că nu se înşeală. El a simţit un sentiment special pentru ea, un sentiment pe care-l simţea în creştere în el.

De aceea i-a venit în minte atât de des. Pentru că ea a înţeles.

Noaptea era imensă, iar cuvintele lui Neor, cu câteva zile mai devreme au creat un gol în el pe care nu-l mai putea închide. Era ca şi cum o uşă s-ar fi deschis în el prin care fantomele trecutului ar putea intra în linişte în viaţa lui. Learco şi-a luat capul în mâini, în timp ce această amintire blestemată, amintirea pe care şi-ar fi dorit atât de mult să o şteargă, s-a întors să-l viziteze din nou.

Are 14 ani şi mama lui e pe moarte. El a fost adus în grabă de pe câmpul de luptă, astfel încât ar putea să o ajute în ultimele momente ale vieţii sale. Ea vrea să vorbească cu el, i s-a spus, şi inima lui a tresărit. Acest lucru nu s-a întâmplat înainte, atât de mult timp, încât el abia îşi aminteşte faţa ei. Learco avansează încet spre camera lui Sibille, asistenta sa. Pentru el, această femeie este aproape la fel de mult un mister ca şi mama lui. Deşi nu a vorbit niciodată cu ea, a echivalat-o în mintea lui cu Neor. El apasă mâna cu teamă pe clanţă, şi când intră, vede o femeie în vârstă îmbrăcat în negru, cu părul lung alb adunat într-un coc, care se uita la el rece, aproape cu ostilitate.

— În sfârşit eşti aici.

Learco îşi înclină capul într-un semn de salut.

Sibille se ridică şi vine să-l întâlnească cu paşi tăcuţi.

— Mama ta te aşteaptă de câteva zile. Starea ei se înrăutăţea rapid, şi mă temeam că nu vei ajunge la timp.

Learco îşi înghite dureros saliva. Dintr-o dată, se simte confuz, speriat. Totul pare la fel de ireal ca un vis. Incapabil să spună un cuvânt, el urmăreşte ochii lui Sibille, care deschide delicat uşa camerei mamei sale şi se scufundă în întuneric. Learco aude doar sunetul vocii sale.

— Doamnă, fiul lui Dohor e aici...

Learco îngheaţă. "Fiul lui Dohor". Deci asta e pentru mama lui?

Sibille reapare şi îi face semn să meargă mai departe.

Primul pas este cel mai dificil. Picioarele îi tremură, ca prima dată când a văzut un câmp de luptă. Este mulţumit de faptul că întunericul gros o împiedică pe mama sa să-l vadă. Mirosul morţii şi al mucegaiului este penetrant. Obloanele sunt trase, iar lumina care filtrează prin golurile lor aruncă lame de foc pe pământ. Treptat, ochii lui se obişnuiesc cu întunericul, şi el distinge două picturi pe pereţi, un dulap şi o masă modestă. Singurele simboluri de lux în această cameră aproape monahală, sunt patul maiestuos sculptat cu baldachin, şi covoare grele care sufocau sunetul paşilor săi.

Learco merge mai departe, ca şi cum ar fi hipnotizat. Bătaia inimii lui îi rezonează în urechi. Una dintre picturi o înfăţişează pe mama sa tânără. Ea are caracteristici fine, copilăreşti, şi părul castaniu uşor ondulat, care cade pe umerii ei slabi. Lumina este prea slabă pentru a distinge culorile, dar Learco ştie că ochii ei sunt verzi, ca şi ai lui.

Acesta este modul în care el îşi aminteşte, frumos şi inaccesibil. Acum nici măcar nu ştie ce faţă are. Înainte de a ajunge la noptiera ei, se uită la celălalt portret. Un copil de doar trei ani, holbându-se în faţa lui, cu un aer serios care contrastează cu trăsăturile sale de copil. Părul lui e blond închis, iar Learco ştie perfect cine este. E omonimul lui, singurul fiu pe care Sulana l-a recunoscut vreodată. Fratele său a fost luat de febra roşie şi toţi şi-l amintesc ca pe un dar preţios. Ori de câte ori el nu reuşeşte într-o misiune, tatăl său şi curteni îl comparau cu acest model, inimitabil şi perfect, tocmai pentru că el nu a avut timp să dezamăgească aşteptările. Learco şi-a dat seama repede că nu poate concura niciodată cu acest ideal.

Un zornăitor răguşit îi distrage atenţia de la aceste gânduri triste. Sub păturile care abia se ridică pentru a desena forma imprecisă a unui corp, ceva s-a mişcat. Ea.

Sibille îl împinge până la marginea patului, şi apoi, fără să vorbească, iese.

Mama lui pare înecată în mijlocul păturilor ei. Părul alb este întins pe perna ei, iar fața ei unghiulară, scobită de boală, seamănă cu cea a unui spectru. Mâinile ei subțiate și noduroase sunt lăsate de-a lungul corpului. Gura îi este deschisă, contractată într-o grimasă care-l umple pe Learco de groază. Nu poate reține o mișcare respingătoare față de această femeie la care visează de ani de zile.

O frică nebună și oarbă îl copleșește, ca cea care-l invadează când aude țipetele soldaților devenind sălbatici și disperați, în timp ce sângele începe să vopsească pământul. Dacă ar putea, ar fugi din această cameră și din coșmarul care este Makrat pentru el.

Una dintre mâini îi aleargă repede spre încheietura mâinii lui și îl prinde. Learco tremură de dezgust.

Ochii verzi se deschid brusc: sunt încă tăioși. Dar expresia lor trădează o ură incontestabilă.

— Ai ajuns prea târziu.

Vocea ei este diferită de cea pe care și-a imaginat-o în nopțile sale singuratice, moale și caldă, așa cum poate fi vocea unei mame cântând un cântec de leagăn copilului ei. Cel adresat lui este uscat și metalic, aproape asexual.

— Am făcut-o cât de repede am putut, răspunde el, cu gâtul încordat.

— Haide, trebuie să vorbesc cu tine.

Learco speră cu naivitate că ea îi va spune în cele din urmă ceea ce el aștepta. Poate că îi va dezvălui secretele care îi înconjoară viața: de ce l-a refuzat, de ce l-a urât. Adânc în inima lui, tânjește după acest moment de reconciliere.

— Știu că ești fiul lui, și cred că sunt multe lucruri care ne unesc. Acest monstru te-a pus în burta mea ca să poți fura locul dragului meu Learco.

Mama lui e brusc zguduită de gemete. Learco, pe de altă parte, este paralizat de groază. Bătăile inimii lui încă accelerează și sângele bate dureros în templele lui..

— Dar îmi datorezi viața ta, o viață pe care aș fi preferat să nu ți-o dau, și pe care ți-o cer înapoi acum.

— Mama...

Acest cuvânt vine spontan la buzele lui, chiar dacă pare o prostie pentru el, de îndată ce a rostit-o. Chiar și așa, o iubește pe această femeie, și dacă ea i-ar cere să moară, s-ar fi supus.

— Sunt în agonie și am făcut multe greșeli în viața mea. Una dintre ele datează de mulți ani, când am consimțit la o căsătorie care nu avea niciun motiv să aibă loc. Cu toate acestea, am încercat s-o remediez cu toată puterea mea! a spus Sulana, ridicându-și vocea. Zeii sunt martori că am vrut să scap de el! Dar acest nenorocit m-a supus jugului său dându-mi acel înger care era Learco. Și nu l-am putut opri să mi-l ia...

Începe să tușească, iar Learco caută cu disperare un ulcior cu apă. Vede unul pe masă, și, eliberându-se cu forța de mâna mamei sale, fuge să umple un pahar. I-l dă, iar ea îl bea lacom. De îndată ce a terminat, ea apucă încheietura mâinii lui din nou și continuă.

— A doua mea greșeală a fost să nu încerc să-l omor. Eu i-am permis să devină ceea ce este acum, eu i-am dat puterea de care avea nevoie...

— Te rog, mamă, nu obosi. Taci și lasă-mă să stau aproape de tine o vreme...

Learco simte lacrimile care-i curgeau pe obraji. Nici măcar nu și-a dat seama că plânge.

— De aceea te întreb un singur lucru, sau mai degrabă, cer, pentru că nu te-am ucis înainte să te naști când aș fi putut face asta. Ești debitorul meu.

Cu un efort, ea se îndreaptă în sus și-și apropie buzele de urechea lui.

— Omoară-l, șuieră, înainte de a cădea înapoi pe perna ei, epuizată.

Learco, neîncrezător, nu ştie ce să răspundă.

— Desigur, te-a modelat după asemănarea lui şi poate chiar îl iubeşte. Cu toate acestea, asta este ultima mea dorinţă: ucide-l pe Dohor, sau riscă să fii blestemat.

Ea îşi aruncă ochii de gheaţă în ai lui, iar el nu reuşeşte să se uite în altă parte.

— Acum, du-te, nu mai am nimic să-ţi spun.

Learco stă lângă pat, paralizat. Este ca şi cum sângele lui s-ar fi transformat în ceară; O simte mişcându-se încet prin vene.

— Pleacă! strigă Sulana.

Ea apucă dureros un clopoţel de pe noptiera ei şi îl agită, ceea ce produce un clinchet subtil.

Uşa se deschide aproape imediat, iar Sibille apare, rapid şi silenţios.

— Du-te, du-te, a spus ea, luându-l pe Learco de braţ cu un amestec de delicateţe şi putere.

Learco se lasă târât, incapabil să-şi desprindă ochii de pat. Nu-i mai poate vedea faţa, dar ştie că mama lui se uită la el cu o ură imensă.

Cupa a căzut la pământ, vărsând vinul pe care îl conţinea pe podea. Learco a sărit şi a părăsit camera. Avea nevoie de aer curat. Pe hol, totul era liniştit, spre deosebire de tumultul pe care îl simţea în piept. De ce locul ăsta blestemat nu s-a dezintegrat în faţa ochilor lui în clipa asta?

Aproape a traversat diferitele etaje, fără să se îngrijească de privirile alarmate ale gărzilor care se plecau grăbit în calea lui. Odată ajuns în grădină, s-a năpustit pe iarba umedă şi s-a uitat la cerul înstelat, respirând adânc. Aerul curat şi murmurul limpede ca cristalul fântânilor i-au liniştit sufletul chinuit pentru un moment.

« Dar nimic nu mă poate spăla cu adevărat», a meditat el.

El a contemplat luna, rotundă şi luminoasă, şi a înţeles unde trebuia să meargă.

Era o idee absurdă, dar imperativă. El s-a îndreptat cu fermitate spre camerele servitorilor. Ştia puţine despre aripa asta a palatului, şi i-a luat ceva timp să găsească uşa pe care Volco i-a indicat-o.

«Trebuie să doarmă după o zi grea de muncă. E o idee nebunească, n-am văzut niciodată un prinţ care să caute consolare de la ţăranii vulgari. »

Când a ajuns la capătul ultimului coridor, s-a oprit. Era acolo, în faţa lui, furişându-se spre camera ei.

— Asteaptă!

Doubhée a îngheţat. Ea s-a felicitat mental pentru că s-a gândit să se schimbe când a ajuns pe etajul servitorilor. Dar tot trebuia să explice ce face acolo la acest moment din noapte. S-a gândit că ar fi mai bine să anticipeze întrebarea.

— Îmi pare rău, eu... a început, întorcându-se brusc.

S-a oprit din vorbă. Era prinţul, ea nu i-a recunoscut vocea.

— Veneam după tine.

S-au uitat unul la altul pentru un moment în tăcere. Acum că era în faţa ei, Learco nu ştia ce să-i spună.

— Prinţe, eu... Nu am putut dorm, a şoptit Doubhée pe un ton patetic.

— Nu trebuie să te justifici. Nu eşti prizonieră aici. Poţi merge unde vrei.

Fata şi-a muşcat buzele.

— După cum poţi vedea, nici eu nu pot dormi, a spus Learco cu un zâmbet.

Şi împotriva oricărei logici, Doubhée s-a simţit fericită că era acolo, la o aruncătură de băţ de ea.

— Vrei să mă însoţeşti în grădină?

Doubhée a ezitat: el era prinţul, şi poate că era mai bine să fie precaută şi să se întoarcă în camera ei. Dar dintr-o dată s-a simţit incapabilă să-l refuze. L-a urmat fără să spună un cuvânt.

S-au plimbat prin culoarul scăldat în lumina lunii. Lui Doubhée îi plăcea să iasă noaptea, îi amintea de numeroasele contracte pe care le-a îndeplinit în întuneric şi de anii petrecuţi cu Stăpânul. Amintirea acestui om asociat cu imaginea lui Learco lângă ea i-a dat din nou fiorul.

Prinţul a observat.

— E în regulă?

— Da, eu...

Learco a pus-o să stea pe iarba de lângă el şi i-a acoperit umerii cu haina. La această oră târzie, roua a pătruns prin haine.

«Profită de el pentru a extrage unele informaţii, este o oportunitate de aur pentru ancheta ta», îşi spuse Doubhée, dar voinţa sa a refuzat.

— Cum merge?, a întrebat Learco.

Doubhea s-a uitat la el, uimită, apoi şi-a amintit.

— Bine... Foarte bine, a spus ea. Ne-ai salvat şi...

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti de fiecare dată sau să te prefaci că eşti entuziasmată!

— E un loc bun, serios. Sunt departe de război, şi asta e mult, spune ea, încercând să îi ofere vocii ei un ton sincer.

— Nu munceşti prea mult?

A dat din cap cu vigoare.

— Avem, de asemenea, timp să ne odihnim.

Tăcerea s-a instalat între ei. Doubhée nu a înţeles de ce a venit să o ia sau de ce a ţinut-o aproape de el.

— Simt că te-am ajutat zilele trecute, spune Learco dintr-o dată, privind-o în ochi. De aceea te-am rugat să vii cu mine mai devreme. Pentru că acum eu am nevoie de tine.

Doubhée s-a simţit străpunsă de privirea lui. Ea reuşeşte doar să dea din cap în timp ce aşteaptă ca el să continue.

— Sunt prizonier, Sanne. Nu ştiu de ce îţi mărturisesc, dar nu am pe nimeni în care să am încredere... A oftat. Sunt un străin pentru toată lumea de la palat.

— Şi de ce eşti prizonier?

Ochii lui Learco păreau să se limpezească puţin. I-a zâmbit slab.

— Într-un trecut care nu-mi va da drumul.

El i-a spus totul dintr-o suflare, purtat de potopul de cuvinte care au apărut impetuos din sufletul său. I-a spus despre mama lui, ura pe care o avea pentru el şi ordinul chinuitor pe care i l-a dat în pragul morţii.

— Iată, a spus el la sfârşit, mă simt mai uşor. Trebuia să mă eliberez de acest secret.

S-a întrerupt un pic şi a adăugat:

— În toţi aceşti ani, ea nu a căutat niciodată să mă vadă; Nu mi-a spus niciodată un cuvânt de dragoste, nu m-a luat niciodată în braţe. Pentru ea nu am fost niciodată acel fiu al soţului ei, şi ea m-a urât cel puţin la fel de mult ca şi el. Mi-am petrecut copilăria întrebându-mă ce aş fi putut face ca să merit un astfel de tratament. Dar în acea zi mi-am dat seama că singura mea vină a fost să vin pe lume.

Doubhée s-a uitat la el, înnebunită.

— Este un păcat pe care în ochii ei nu l-am ispăşit niciodată; Poate că ea a crezut că ascultarea acestui ordin absurd a fost o modalitate de a mă mântui.

— De ce îmi spui toate astea?, a întrebat Doubhée brusc.

— Pentru că noaptea trecută te-am surprins vorbind despre trecutul tău. Ţi-am descoperit secretul, dar acum suntem legaţi. Şi dacă am ales să-ţi spun, este pentru că nimeni de la curte nu m-ar fi ascultat.

— Există oameni care se nasc sub o stea rea, a comentat Doubhée pur şi simplu, iar când Learco s-a uitat la ea, s-a simţit din nou la fel de vulnerabilă ca în acea zi în pădure.

— Ştii ritualurile Breslei Asasinilor?

Prinţul a zâmbit amar.

— Prea bine, din păcate.

— Şi ştii cine sunt Copiii Morţii?

A dat din cap. Doubhée dintr-o dată a simţit ca era pe marginea unei prăpastii. Să te arunci în ea ar fi fost o nebunie, dar golul a cerut-o. Cu toate acestea, ştia că nimic nu va mai fi la fel dacă ar vorbi.

— Aceştia sunt copiii care au ucis. Fie că sunt nou-născuţi ale căror mame au murit la naştere sau copii care ucid accidental sau în mod deliberat, Breasla îi consideră a fi aleşi oficial. Îi caută peste tot, îi aduce în rândurile ei şi îi antrenează să-i facă asasini.

Din felul în care Learco s-a uitat la ea, a înţeles că el a ghicit. Ceva din ea tot ţipa că el era fiul duşmanului ei, dar ea trecuse de punctul fără întoarcere.

— Aceşti copii se nasc cu un destin care este clar. Cea mai mare greşeală a lor este că s-au născut.

Doubhée a simţit disperarea făcându-şi loc printre lacrimile sale.

— N-ai avut nimic de-a face cu asta. Breasla este doar o adunătură de fanatici.

— Poate, dar aceşti copii sunt condamnaţi să devină criminali. Nu pot scăpa de soarta lor.

— Pentru că tu crezi că drumul meu e predestinat? Chiar crezi că trebuie să mă supun mamei mele?

Doubhée ezită câteva clipe.

— Vreau doar să spun că nici tu nu ai nimic de-a face cu asta. A fost ura mamei tale, nu a ta.

S-a uitat în jos.

— Desigur, a murmurat. Nu a fost a mea...

— Pe râu, în timpul călătoriei, mi-ai spus că orice s-a întâmplat, s-a terminat.

Learco s-a uitat din nou la ea.

Doubhée şi-a înghiţit lacrimile.

— Ştiu că ai spus-o ca să mă consolezi, dar poate trebuie să o şi crezi.

Prinţul a zâmbit şi i-a mângâiat uşor obrazul. Părea mai senin.

— Sau poate încredinţându-ne unul altuia poverile noastre, în cele din urmă se vor uşura...

Doubhée i-a întors zâmbetul.

S-a ridicat.

— Cred că trebuie să te trezeşti devreme mâine. E mai bine să pleci.

Ei au trecut în tăcere prin grădinile învăluite în întuneric, în timp ce zorii au început să coloreze uşor răsăritul cu o dungă purpurie subţire.

Când au ajuns la intrarea în palat, tânărul s-a oprit şi a privit-o.

— E ceva misterios la tine, Sanne, sau oricine ai fi.

Doubhée a încercat să-şi păstreze calmul, dar aceste cuvinte au îngheţat-o.

— Cu toate acestea, trecutul tău îţi aparţine şi nu vreau să-l cunosc, a adăugat Learco cu o voce joasă, înclinându-se spre ea şi şoptindu-i la ureche: "M-aş putea întoarce să te iau şi altă dată?"

Un fior lung a trecut prin spatele lui Doubhée. Prinţul o privi intens şi ea a dat din cap.

11

Anchetă printre cărţi

Theana s-a trezit înainte de răsărit. În primele zile, Doubhée a trebuit întotdeauna s-o scuture ca s-o scoată din somn. După ziua ei de muncă în bucătărie, era complet epuizată, şi doar prin puterea voinţei a reuşit încă să se roage la dumnezeul ei înainte de a adormi. Dar în cele din urmă a reuşit să găsească un ritm, iar acum, uneori, o saluta pe Doubhée la întoarcerea ei din excursiile ei nocturne.

— Tu nu dormi niciodată? a întrebat-o în timp ce se pregătea.

— Am învăţat să mă mulţumesc cu câteva ore de somn, a răspuns Doubhée.

Theana avea îndoielile ei. Tovarăşa sa era palidă şi pierdea în greutate vizibil.

— Dacă nu te faci bine, trebuie să-mi spui.

— Bine, a spus Doubhée, evident, ca să-i facă plăcere.

În acea dimineaţă, Theana se îmbrăca deja când a văzut-o pe Doubhée alunecând înăuntru. Părea mai tulburată decât de obicei.

— N-ar trebui să ajungi acasă aşa târziu.

Doubhée s-a uitat la ea aproape uimită.

— Încerc doar să profit din plin de puţinul timp pe care-l avem.

Dar tonul vocii sale era evaziv, iar ochii ei aveau o expresie ciudată.

Theana s-a uitat mecanic la locul simbolului de pe braţ. De la plecarea lor, ea a impus deja de trei ori vraja pentru a bloca blestemul, şi din anumite motive pe care nu şi le putea explica, a simţit că efectul a durat mai puţin decât se aştepta.

— Cred că va trebui în curând să fac ritualul din nou, spune ea, privind spre scândura strâmbă a podelei sub care se adăposteau accesorii ei magice.

Doubhée părea absentă, consumată de un foc interior, iar mâinile ei tremurau. Dar nu era doar blestemul, Theana a simţit clar.

I-a atins umărul.

— Spune-mi adevărul, a şoptit.

Doubhée a întors capul, iar Theana a oftat.

— Care este sensul prezenţei mele aici, Doubhée? De când am ajuns aici, ai ieşit în fiecare seară, iar eu sunt mulţumită de rolul menajerei.

— Aşa s-a convenit de la început. În plus, nu te-ai putea mişca fără să fii observată, şi...

— Ştiu, i-o tăie tânăra magiciană. Nu mă plâng. Dar dacă nu îmi spui adevărul despre sănătatea ta, nu te pot ajuta, înţelegi?

Ele au trăit cot la cot timp de aproape două luni, iar Theana a început să-şi înţeleagă ciudata parteneră de călătorie: caracterul ei evaziv, tăcerile ei şi, mai presus de toate, suferinţa ei. Ea a văzut mai clar ceea ce l-a atras pe Lonerin la ea, şi a fost ceva care a atras-o pe ea însăşi fără ştirea ei. Sufletul torturat al lui Doubhée exercita o fascinaţie asupra oamenilor ca ei şi stârnea o dorinţă irezistibilă de-a o ajuta.

— Te simţi mai rău?

— Uneori.

— Crezi că sigiliul este mai puţin eficient?

Doubhée a sărit în sus.

— Opreşte-l, a spus ea, în mişcare spre partea din spate a camerei.

— De aceea sunt aici.

— Nu-mi place felul în care mă priveşti!

Theana se ridică la rândul ei.

— Doubhée, te înţeleg...

— Nu, tu nu înţelegi nimic. Te-am privit vreodată cu milă? Asta e insuportabil! Lonerin de asemenea se uita la mine aşa, ca şi când ar fi trebuit să mă salveze cu orice preţ, ca şi când aş fi fost victoria lui personală împotriva sorţii. Nu am nevoie de nimeni care să mă salveze.

— Nu este nimic rău în a fi slab. Toţi avem nevoie de cineva.

— Ah da, şi tu ştii ceva despre asta, nu-i aşa? Tu care te rogi în fiecare noapte dumnezeului tău prost, doar ca să scapi de frică...

Doubhée şi-a dat seama imediat că a mers prea departe. Totuşi, Theana nu părea jignită, nu a protestat.

— Destul acum. Vreau doar să ştiu cum te simţi, spuse ea în sfârşit pe un ton sever.

Doubhée a capitulat cu un aer obosit.

— Recent, Bestia s-a manifestat fără motiv. Nici măcar nu cred că are legătură cu slăbirea magiei tale. O simt aşa, brusc. Lumea se schimbă şi se înroşeşte iar apoi trece de la sine. Sennar mi-a spus că nu există nici un remediu şi sunt conştientă de asta. Singura soluţie e să-mi ucid duşmanul, şi cu asta îmi petrec fiecare noapte. Nu există nici o altă cale.

— Nu ştiu să te ajut mai mult de atât.

— Deja faci multe, spuse Doubhée şi se forţă să surâdă. Fără tine, Bestia ar fi reapărut deja. Şi ceea ce contează şi mai mult e ceea ce vei face când vom avea documentele.

Theana a încercat să zâmbească, dar nu a putut. Era aproape amuzant să vadă că lucrurile nu s-au schimbat. La Consiliul Apelor se simţise de atâtea ori inutilă, şi iată că, după tot ceea ce a avut de înfruntat în această călătorie, tot era cazul: ea nu a putut face nimic decât să asiste, neputincioasă la evenimente. Ca acum mulţi ani.

O reţinem cu forţa. Nimeni nu-i ascultă explicaţiile.

— Nu este ce crezi tu! N-a făcut nimic rău!

Oamenii ţipă, în timp ce tatăl lor este luat

— Asasinule!

— Eşti în cârdăşie cu monştrii ăştia!

— Moarte, preotului asasinilor!

Spânzurătoarea e deja gata.

Cu toate acestea, ei au găsit în cele din urmă un paradis de pace la sfârşitul acestei rătăciri fără sfârşit; ei s-au stabilit pe Pământul Mării şi pur şi simplu au încercat să ducă o viaţă izolată acolo. Dar nu i-a putut cere tatălui ei să nu se mai roage la dumnezeul lui. Şi a fost suficient ca cineva să-i audă numele o dată pentru ca totul să se schimbe.

— Nu este ceea ce crezi! ţipă ea din toate puterile, când capul tatălui ei este trecut prin frânghie.

El încă mai are puterea de a striga să plece, să fugă, dar ea nu poate, este martoră neajutorată la execuţia lui. Ea şi-a renegat credinţa şi cultul lui Thenaar, şi-a blestemat numele şi chiar s-a gândit să-şi lase tatăl singur cu nebunia ei. Dar acum îşi dă seama cât de mult are nevoie de el. Viaţa ei depinde de acest om.

Dar nenumăraţi oameni s-au dus la templul Dumnezeului Negru, şi nimeni nu s-a mai întors. Ura pentru acest cult sângeros este imensă pe acest pământ unde stăpânul feudal, un om drept şi stimat, tocmai a fost ucis de Breaslă.

«Ne vom muta aici pentru că este un loc unde Breasla şi-a perpetuat ororile. Trebuie să curăţăm numele lui Thenaar de noroiul cu care secta l-a pângărit.» Asta a spus tatăl ei când au ajuns în acest sat. Acum se uită la ea cu o tristeţe amestecată cu resemnare. Vrea doar ca ea să fugă, să nu vadă ce se va întâmpla.

O mână o apucă de braţ şi o scoate din mulţime.

— Taci, şuieră un om, conducând-o departe în spatele unei case.

— E nevinovat, o să-l omoare când nu a făcut nimic? Spune-le!

Omul este mai în vârstă decât tatăl său; Arată drăguţ, cu părul lui rar pe craniu. Îşi pune mâna peste gura ei.

— Nu putem face nimic în legătură cu furia oamenilor.

Ea încearcă să se elibereze, să scape, dar strânsoarea omului este solidă. De fapt, ea are doar 12 ani. Complet neajutorată, priveşte de departe cum are loc spânzurarea, vede trupul tatălui ei neliniştit în ultimele convulsii, oameni lovindu-l când cade la pământ. Din nou şi din nou. Până când Folwar îşi ascunde ochii şi o îmbrăţişează.

Volco a ajuns în bucătărie imediat după prânz. Theana, îngenuncheată pe piatră cu o cârpă murdară în mâini, spăla podeaua. Doubhée era puţin mai departe, departe de ochii lor.

Tânăra magiciană s-a uitat în sus şi s-a ridicat repede.

— Stăpâne...

Volco i-a pus mâna pe umăr şi i-a zâmbit frumos. I-a amintit de Folwar, salvatorul ei. Şi el arăta drăguţ.

— Cred că ai obosit să lucrezi mereu aici...

— Nu, stăpâne, sunt fericită să-mi slujesc regele, a răspuns ea vioi.

— Calmează-te, nu te acuz de nimic, a observat Volco, amuzat. Mă întrebam dacă ai vrea să mai faci o treabă pentru mine. În altă parte decât aici.

Ideea de a renunţa la mop pentru un moment şi de a-i da genunchilor un răgaz a fermecat-o, dar ea nu a vrut să fie prea nerăbdătoare.

— După cum vrea stăpânul meu.

— Vino cu mine.

Au mers încet pe coridoarele lungi care conectau măruntaiele palatului la etajele superioare, cele unde curtea şi-a dus viaţa sa luxoasă şi intrigantă.

— E o sarcină mai liniştită decât cea pe care ai făcut-o până acum. Asta e biblioteca.

S-au oprit în faţa unei uşi mari de bronz pe jumătate deschise. Volco a intrat, iar Theana l-a urmat timid. Ceea ce a văzut i-a încălzit inima. Erau într-o cameră dreptunghiulară mare, împărţită în culoare înguste separate de rafturi din lemn de cireş. Fiecare dintre ele era complet acoperit cu cărţi. Deşi biblioteca era relativ modestă, Theana nu şi-a imaginat niciodată să găsească o asemenea comoară într-un loc ca acesta.

— De obicei, am grijă de ea personal, spune Volco cu o oarecare satisfacţie. Aici prinţul, binefăcătorul tău, şi-a făcut educaţia.

Theana părea uimită.

— Munca nu este complicată; nimeni nu a făcut curăţenie aici de ceva timp. Tot ce trebuie să faci este să aerisești cărţile un pic şi să pui frunze de dafin în interior pentru molii.

Fata a dat din cap cu nerăbdare, în timp ce bătrânul majordom a făcut-o să meargă în jur. Pentru prima dată de la începutul călătoriei sale, s-a simţit în elementul ei; desigur, biblioteca unde a studiat era incomparabilă cu asta, dar era suficient de expertă pentru a fi înţeles de la prima vedere că erau multe lucrări valoroase. Şi multe, mult prea multe lucrări interzise...

Volco a deschis un dulap prăfuit care conţinea saci plini de frunze uscate şi numeroase cârpe de lână.

— Foloseşte asta, bine? O foaie pe prima pagină, şi una pe ultima.

Theana a dat din cap din nou. Era încântată de ideea de a lucra la bibliotecă.

— Te-ai ocupat vreodată de cărţi?

Fata s-a întrebat un moment ce să răspundă.

— Nu, dar sunt obişnuită cu lucruri dificile.

— Ştii măcar să citeşti?

Theana a dat din cap. Era mai bine să arate cât mai ignorant posibil.

— Ce păcat, a comentat Volco, arătând cu adevărat enervat. Poate aş putea să-ţi dau nişte lecţii...

— Dacă stăpânul meu are răbdare... a zâmbit ea, schiţând o reverenţă.

Bătrânul părea tandru.

— De acum înainte, vei veni aici în fiecare zi după prânz. La început, voi sta cu tine să mă asigur că nu faci vreo prostie, şi apoi vom vedea cum o să procedăm cu lecţiile alea.

Asta a fost tot. Toată după-amiaza, Theana a răsfoit cărţi pretinzând că nu ştie să citească. Volco s-a aşezat într-un colţ şi curând s-a cufundat în a citi o carte de istorie. Între timp, tânăra magiciană s-a întrebat cum să exploateze situaţia. Biblioteca conţinea probabil documente referitoare la viaţa curţii şi poate chiar informaţii despre ceea ce era de interes pentru Doubhée. Zâmbeşte în interior. În sfârşit era rândul ei să urce pe scenă.

I-a spus lui Doubhée în aceeaşi seară.

— Mi s-a dat o slujbă la bibliotecă.

— De asta ai dispărut... a observat fata în timp ce-şi schimba hainele.

Theana a avut întotdeauna o senzaţie amuzantă când a privit-o ce face. Mai mult decât ţinuta ei, Doubhée părea să-şi schimbe pielea: când purta hainele bărbăteşti, bunătatea şi blândeţea pe care le-a arătat în timpul muncii sale în bucătărie şi în toate circumstanţele în

care se afla în prezenţa unor străini, au dispărut. Era uimitor cât de mult a reuşit să-şi schimbe aspectul fizic schimbându-şi doar atitudinea.

— Mă ocup de praful de pe cărţi.

— Ai spus că ştii să citeşti?

Theana a dat din cap, iar Doubhée s-a uitat la ea zâmbind.

— Înveţi repede...

— Spune-mi cum sunt aceste documente.

Doubhée s-a aşezat pe patul ei.

— Aş fi surprinsă dacă ar fi acolo.

— Ce loc mai bun pentru a ascunde un pergament decât în mijlocul altor pergamente ...

— Când le-am furat, erau ascunse într-un sertar săpat într-un perete în spatele unei tapiserii.

— Lasă-mă să încerc, a insistat Theana.

Doubhea a oftat.

— Nu era nimic special la ele. Un pergament simplu închis de o pecete de ceară roşie.

— Şi despre ce vorbeau?

— Nu ştiu.

Magiciana părea dezamăgită.

— Crezi că nu le-aş fi găsit deja dacă ar fi fost mai uşor de identificat? În orice caz, o bibliotecă este o comoară de informaţii: să nu ratăm această oportunitate.

Theana nu a repetat de două ori.

Şi-a început cercetările imediat ce Volco a lăsat-o în pace. Mai întâi a avut grijă să pună deoparte câteva cărţi pentru a nu atrage suspiciunile majordomului, apoi s-a oprit în centrul camerei şi s-a uitat în jurul ei. Habar n-avea unde ar trebui să se ducă. Cum ar căuta ceva despre care nu ştie, care era probabil ascuns într-un perete, şi probabil chiar în altă parte?

«Nu trebuie să fii spion, nu ştii nimic despre astfel de lucruri», i-a şoptit o voce în cap.

Dar Theana s-a răzvrătit. Tocmai pentru a depăşi acest sentiment stupid de neputinţă cu care a urmat-o pe Doubhée. Trebuia să înceteze să-i mai pară rău pentru ea şi să ia măsuri.

A început cu catalogul. Din experienţă, ea ştia că orice bibliotecă avea unul: era, de obicei, o carte mare care cuprindea o listă a tuturor lucrărilor şi o evaluare a lor.

Ea a început să caute diferite ramuri şi a fost uimită de numărul de texte olografe ale lui Aster. Cele mai multe nu erau cunoscute de ea, dar nu exista o listă precisă a manuscriselor Tiranului, şi multe dintre ele au fost arse la rugurile care fuseseră ridicate în perioada euforiei care a urmat căderii sale. Ea a observat, de asemenea, multe texte elven. Scribul care le-a copiat probabil că nu le cunoştea bine limba, pentru că unele runele erau atât de distorsionate încât erau de nerecunoscut.

Eforturile sale au avut în cele din urmă succes: în partea de jos a unuia dintre rafturi, îngropat sub o grămadă de pergamente acoperite cu note, era o hârtie albă mică, care conţinea coordonatele diferitelor lucrări. Se pare că nu a mai fost folosită de mult timp. Poate că Volco avea o memorie prodigioasă şi îşi amintea de locul şi natura tuturor textelor pe care le conţinea? «Nu este o sarcină atât de imposibilă», şi-a spus Theana, uitându-se în

jur: erau cel mult câteva mii de cărţi. Milia, curatorul bibliotecii Laodaméa, ştia pe de rost locaţia şi conţinutul unei jumătăţi bune din cele o sută de mii de volume pe care le adăpostea.

Când a deschis registrul, nu şi-a putut suprima un geamăt: se pare că era criptat. Lucrările au fost indicate doar prin iniţiale, iar locul lor pe rafturi urma, de asemenea, o logică ciudată. Poate era doar o metodă de a scrie a scribului pentru a-şi face treaba mai uşoară?

"Ce facem acum?"

Theana a ezitat. Scoaterea registrului din bibliotecă era riscantă: Volco ar fi putut observa că nu era acolo. Dar nu putea renunţa aşa.

— O descifrez aici, şi-a spus ea însăşi. O să mă aşez într-un colţ şi o s-o descifrez.

S-a simţit mai bine după ce a luat această decizie. Cel puţin urma să-şi folosească abilităţile.

S-a mutat acolo toată după-amiaza. Scrierea a fost dificil de descifrat, şi pentru a complica lucrurile şi mai mult, scribul nu a folosit întotdeauna aceleaşi abrevieri pentru a se referi la aceeaşi noţiune: uneori "cronică" a fost reprezentată de un simplu "C", uneori de "Cro". Şi acelaşi "C" ar putea fi folosit în altă parte pentru "Cronologie."

Dintr-o dată uşa scârţâi. Fata s-a uitat în sus şi privirea ei a aterizat instinctiv pe dreptunghiul ferestrei: era întuneric. Ea a ascuns repede catalogul sub fusta ei şi a apucat prima carte care i-a căzut în mână, precum şi o frunză de dafin. Volco a intrat încet în timp ce ea încerca să-şi calmeze ritmul inimii.

— Mai eşti aici?, a spus bătrânul zâmbind.

— Timpul zboară atunci când facem ce trebuie, a răspuns ea, încercând să ia expresia cea mai nevinovată posibil.

— E aproape ora cinei. O să termini mâine.

— Da, dar cărţile...

— Lasă totul aşa, spune Volco cu un gest de indiferenţă a mâinii. În orice caz, acum nu mai vine nimeni aici înafară de prinţ şi de mine.

Theana a părăsit camera cu sentimentul că acea carte apăsată pe pieptul ei îi ardea pielea.

— Ce s-a întâmplat?

Era întuneric, iar Doubhée se pregătea să iasă. A pus în faţa ei o hartă detaliată a palatului, unde doar câteva camere erau încă lipsite de adnotări. Totul era acolo: ce fel de cameră era, câte uşi şi ferestre avea, şi mai ales obiceiurile ocupanţilor săi: la ce oră adormeau, cum dormeau, câţi paznici îi păzeau.

Theana a deschis cartea furată pe patul ei.

— Catalogul bibliotecii, a explicat ea.

Doubhée s-a apropiat.

— E criptat...

— Asta e ceea ce m-am gândit şi eu la început, dar abrevierile sunt inconsistente. O vezi pe asta? "R". Aici, aceasta înseamnă "rază", în timp ce în continuare aceeaşi indicaţie este asociată cu un număr şi este introdus la sfârşitul evaluării.

Doubhée l-a examinat cu atenţie. Ea şi-a mutat apoi încet ochii de la carte la magiciană şi se uită la ea atât de insistent că în cele din urmă se simţit jenată.

— Ce s-a-ntâmplat?

— L-ai furat?, a întrebat Doubhée cu un zâmbet răutăcios.

Theana roşeşte până la linia părului.

— Volco m-a surprins în timp ce îl consultam, nu l-am putut pune înapoi în locul lui, a trebuit să fac repede ceva şi...

Doubhée a mers la uşă fără să se oprească din zâmbit.

— Compania mea trebuie să fie contagioasă...

— Nu l-am furat! s-a aprins Theana. Este un... împrumut.

— Stai liniştită! Făceam mişto de tine, asta-i tot. Ai făcut ce trebuia. Îmi eşti foarte de folos, a adăugat ea cu sinceritate.

Şi a părăsit camera cu eleganţa suplă şi fluidă a unei pisici.

Theanei nu i-a luat mult timp pentru a descifra notele. Ea a înregistrat cu atenţie pe un pergament referinţele lucrărilor care ar putea fi de interes pentru ele - în esenţă, texte oficiale ale palatului, acte de vânzare şi contracte. Dar încă adăpostea secretul găsirii unui indiciu care s-o ajute pe Doubhée să localizeze documentele de care avea nevoie.

A doua zi a început să cerceteze compulsiv cărţile pe care le notase. Ea s-a trezit scufundată într-o mare de figuri şi nume mai mult sau mai puţin necunoscute, ceea ce i-a permis să urmărească treptat istoria palatului. A descoperit că majoritatea cărţilor interzise, în special cele mai rare, au venit toate din aceeaşi sursă: G.T., aşa a numit-o bibliotecarul zelos, care pentru prima dată a folosit acelaşi acronim pentru toate volumele în cauză.

"Scriere Elven Anonimă", "Cronologia Epocii Arhaice", "Formată în rune necunoscute."

Toate exemplarele erau copii recente. Cum rămâne cu originalele? Ce s-a întâmplat cu ele? Şi de ce Dohor era în posesia tuturor acestor manuscrise ale Tiranului când nici una din bibliotecile Lumii Pământene nu le avea?

Ea şi-a dat seama apoi că unele dintre documentele din catalog nu existau. Aveau o referinţă, la fel ca toate celelalte, dar când le-a căutat pe rafturile corespunzătoare, a găsit doar copii ale altor cărţi înregistrate în diferite locuri. S-au pierdut? Şi în acest caz, de ce nu a fost indicat?

Era nedumerită. Era o adevărată enigmă. Doar din întâmplare a observat că există o mică diferenţă în evaluările cărţilor duble: un simbol, scris cu roşu, lângă cărţile lipsă. A copiat cu atenţie pe un pergament, şi a crezut că cel mai bun lucru de făcut era să vorbească cu Doubhée despre asta. Era foarte încântată de descoperirea ei: după zile de căutare a unui indiciu, ceva a apărut în cele din urmă!

În timp ce era pe cale să plece, un titlu i-a atras atenţia: *Calea Consacraţilor.*

Inima ei a încetat să mai bată şi timpul părea să se oprească, în timp ce trecutul a ajuns-o din urmă.

Avea opt ani. Într-o seară, tatăl său i-a citit un pasaj din *Cronicile Lumii Pământene* la lumina lumânărilor. A auzit-o de cel puţin o duzină de ori. A fost un pic ca discursurile veşnice ale tatălui său despre Thenaar şi Shevraar: lungi şi plictisitoare, şi, mai mult decât atât, secrete. Ea nu a putut dezvălui nimănui că el era unul şi acelaşi zeu, ea nu a putut arăta în public abilităţile ei ca viitoare preoteasă. Tatăl său zâmbea când a auzit-o oftând: a înţeles, dar singurul text care vorbea despre cult fără a fi corupt de minciunile Breslei era acum pierdut. Se numea *Calea Consacraţilor.* S-a ocupat de rolul celor consacraţi şi de puterea lor în lume, mărturia măreţiei dumnezeului lor. Când tatăl ei a menţionat asta, Theana a ridicat urechea şi a întrebat dacă această carte, de asemenea, vorbea despre Nihal, eroina ei.

— Într-un fel, da, i-a răspuns tatăl ei, şi ea a început să viseze, ca şi cum ar fi fost începutul unei fabule.

Era mai puternic decât ea: ea a căutat referinţa şi s-a dus rapid la ramura indicată, una dintre cele mai întunecate şi mai prăfuite din întreaga bibliotecă. Cartea era acolo, păstrată în mijlocul altor volume.

Avea o copertă din piele uşoară, cu inserţii de cupru oxidate. S-a gândit imediat la tatăl ei. I-ar fi plăcut să găsească acest volum! L-a atins cu vârful degetului arătător, iar amintirea vocii lui în timp ce citea *Cronicile* a agitat-o până în fundul sufletului.

A deschis-o cu atenţie. Era cartea autentică, care a traversat toate aceste secole pentru a sfârşi, nu ştim cum, în mâinile ultimei preotese a lui Thenaar. Theana nu s-a putut abţine să nu se roage în interior, îmbrăţişând volumul pe care nimeni din palat nu l-a citit vreodată, şi care părea atât de nesemnificativ încât fusese retrogradat într-un loc ascuns vederii.

A strecurat-o sub corsaj fără nici o ezitare. Într-un fel, această carte îi aparţinea.

Doubhée era plecată, ca întotdeauna seara. La lumina slabă a lumânării, Theana a deschis delicat lucrarea şi a citit primele rânduri cu nerăbdare. Începea cu o rugăciune pe care ea o cunoştea bine, o rugăciune pe care tatăl ei o făcea să o recite în fiecare dimineaţă, şi pe care ea a rostit-o din nou de fiecare dată când a început un nou ritual.

Laudă lui Thenaar, laudă Domnului înarmat cu fulger şi pumnal, creatorul şi distrugătorul, stăpânul ciclului etern al vieţii. În numele lui, eu, Heiraal, sunt pe cale să vorbesc despre fiii săi preferaţi, despre felul în care vin ei pe lume şi cum îi foloseşte Thenaar. Fie ca Dumnezeu să-mi inspire cuvintele şi să mă conducă cu succes la sfârşitul activităţii mele.

Theana a observat imediat adnotările care erau pe margine. Ea a citit-o pe prima, şi sângele i-a îngheţat în vene: "Thenaar, nu Shevraar"; "Consacratul, Aster."

Această carte trecuse în mâinile Breslei, nu exista nici o îndoială despre asta. Nimeni în afară de un asasin nu l-ar fi definit pe Aster ca fiind consacrat.

S-a cufundat în lectura ei cu un amestec de emoţie şi indignare.

Uneori, sfinţiţi sunt aleşi de Dumnezeu: conducători ai oamenilor sau războinici, ei sunt destinaţi să servească şi să manifeste de la o vârstă fragedă o dispoziţie specială pentru artele

de război sau de conservare a păcii. Pentru dublu este faţa lui Shevraar, şi nu ar trebui să fie uitat.

"Erezie", a fost scris cu roşu în margine. Theana a simţit furia invadând-o. Cu această pecete Breasla l-a marcat pe tatăl ei, când i-a descoperit existenţa: "Eretic". Secta începuse să-l persecute când ea era încă copil. Abia îşi putea aminti zilele fericite când erau încă o familie şi trăiau fără să se ascundă.

Oamenii consacraţi apar de obicei în vremuri de confuzie, ei sunt mijloacele prin care Dumnezeu restabileşte ordinea în lume. Pentru că echilibrul etern dintre război şi pace, între moarte şi viaţă nu trebuie niciodată rupt. Aceasta este funcţia lor: să restabilească ordinea prin munca lor.

Miravar a fost al patrulea consacrat. L-a învins pe Marele Duşman, trimiţându-l înapoi în adâncurile iadului din care a venit. Profeţia despre el a fost rostită de Krissa, preoteasa templului lui Seferdi, care şi-a anunţat venirea în timpul Războiului Suprem.

Acestea au fost evenimente de care Theana auzise doar din gura tatălui ei. Marele Duşman a fost omul împotriva căruia Miravar a evocat talismanul puterii, precum Nihal împotriva Tiranului. Seferdi era atunci capitala elfilor.

Oricât de mult ar fi fost pasionată de citirea cărţii, ea a fost revoltată de notele de pe margini. Textul era plin de observaţii cu privire la erezie, părţi subliniate şi respinse în conformitate cu doctrina Breslei. Ceea ce spusese Sennar când Lonerin a venit după el era adevărat: în Lumea Pământeană acţionau forţe al căror unic scop era să corupă tot ce era pur. Astfel, propria sa religie a fost distorsionată de-a lungul secolelor. În cele din urmă, ea şi-a înţeles tatăl şi sentimentul de singurătate care l-a asuprit în aceşti nenumăraţi ani. Să fie ultimii, singurii. Să nu aibă pe nimeni cu care să-şi împărtăşească îndoielile şi certitudinile, nici cui să împărtăşească secretele inimii sale şi cu cine să îndure batjocurile, ca cele ale lui Doubhée faţă de ea.

Ce plan al sorţii justifică această suferinţă la care a fost supus tatăl ei şi acum ea însăşi? Tatăl său a susţinut întotdeauna că există unul, chiar dacă ei nu l-au putut vedea. Un plan din care au făcut parte Miravar şi Nihal. Dar cum rămâne cu ea? Care era scopul suferinţei sale, al singurătăţii sale?

O întreagă parte a lucrării er dedicată artefactelor pe care Consacraţii le-ar putea folosi. Vorbea despre talismanul puterii şi fiecare piatră, în parte: unde să o găsim, ce particularităţi are şi cum să le exploatăm.

Theana a crezut imediat că această carte i-ar fi fost utilă lui Lonerin pentru misiunea sa. Amintirea tânărului magician a stârnit-o puternic. În ultimele zile, aproape uitase de el. L-a văzut din nou, stând în camera lui înainte să plece. Era o imagine dureroasă.

«Uită-l. De aceea ai plecat şi tu. »

Dar era dificil, imposibil chiar. Anii pe care i-au petrecut împreună au consolidat legături între ei din care ea nu s-a putut elibera...

"Pierdut. Va trebui să fie recuperat", a fost înscris la sfârşitul capitolului despre talisman.

Theana a fost uşurată. Breasla nu îl avea, Lonerin nu ar trebui să se întoarcă la Casă să-l caute.

Următorul capitol a evocat alte obiecte folosite de Consacraţi de-a lungul secolelor. În cea mai mare parte, ele au fost distruse în acelaşi timp cu proprietarii lor, dar unele au fost salvate, şi în vremea autorului, ele erau încă păstrate undeva. Acesta din urmă a indicat alături de fiecare dintre ele ceea ce a rămas din ele.

"Fragment păstrat în fortăreaţă, pierdut în timpul distrugerii sale." "Săgeată păstrată în Inelul Oftle." Şi în cele din urmă, "Intact. Conservat în Casă."

Theana a citit la ce obiect se referea.

Lancea lui Dessar

Este una dintre principalele relicve, una dintre puţinele căreia îi este dedicat un templu în întregime. Aceasta este lancea pe care Dessar Consacratul a folosit-o împotriva lui Ratahar, dragonul Marii Rebeliuni. Unii susţin că este un obiect legendar, susţinând că dragonii răuvoitori nu au existat şi că Marele Război este doar o relatare alegorică care ilustrează efectele rupturii dintre elfi şi natură. Cu toate acestea, această suliţă este înzestrată cu puteri extraordinare: în sala templului unde este ţinută, florile de Lactescensia sunt cultivate continuu în absenţa pământului şi a apei. Legenda spune că Dessar a folosit-o ca un catalizator pentru a-şi creşte puterea. În acest fel, el reuşeşte să anihileze forţele lui Ratahar şi să-l ucidă. Se spune că această armă poate anula orice tip de magie, inclusiv sigiliile. În trecut, cu toate acestea, nimeni nu a folosit-o vreodată în acest scop. Într-adevăr, se pare că numai Consacraţii posedă un spirit suficient de puternic pentru a face acest lucru fără a pieri. Toţi cei care au încercat-o recent sunt morţi, pentru că puterea enormă a suliţei absoarbe complet energia oricui se apropie de ea.

Asasinul breslei care citise cartea înainte, a notat în ceea ce priveşte lancea: «Posibil catalizator al spiritului lui Aster? Ar putea trezi spiritul morţilor? »

Theana se cutremură. Potrivit lui Doubhée, Aster a fost închis sub forma unui spirit pur într-o cameră secretă a Casei. Poate că Breasla chiar a intenţionat să folosească această lance pentru a-l aduce înapoi în lumea celor vii?

Spargerea sigiliilor era o experienţă incredibilă, pe care doar un magician extrem de puternic o putea realiza, şi totuşi, în cazuri foarte rare. Theana s-a gândit imediat la sigiliul lui Doubhée. Cu lancea asta, se putea elibera de blestem fără să fie nevoită să verse sânge.

"E păcat că ultimul Consacrat a murit acum 20 de ani..." şi-a spus cu amărăciune.

Uşa s-a deschis în linişte.

— Nu dormi?

Ochii lui Doubhée străluceau cu un foc ciudat, care contrasta cu aspectul său tot mai emaciat.

— Cât e ceasul? A întrebat-o pe Theana.

— Ne trezim în două ore, dacă asta vrei să ştii!

Magiciana se blestemă în interior. Ziua va fi dificilă, cu atât de puţin timp de somn... Şi-a închis repede cartea şi a strecurat-o sub pernă. Din anumite motive necunoscute, i-a fost ruşine să i-o arate lui Doubhée. Reprezenta ceva prea intim pentru ea.

— Ai găsit ceva interesant în lectură?

Theana voia să spună nu când şi-a amintit simbolul. A luat pergamentul şi i l-a arătat.

— Poate că da.

12

Sabia Neagră

Sennar şi Lonerin s-au dus la turn dis-de-dimineaţă. Bătrânul magician insistase să meargă mai devreme. Vizita din ziua precedentă la cimitir părea să-i fi exacerbat dorinţa de a acţiona. Arăta ca cineva care în sfârşit a găsit ceva de care să se ţină. Doar o dată în faţa intrării, Lonerin l-a văzut ezitând pentru o clipă, cu ochii ridicaţi spre turn. Deasupra lor era o fereastră mică, cea din casa în care el şi Nihal se stabiliseră după Marea Bătălie de Iarnă. Timp de cinci ani, au încercat să-şi găsească pacea pe Ţinutul Vântului, înainte de a lua decizia de a dispărea din Lumea Pământeană. Sennar s-a uitat la ea într-un mod amuzat, dar Lonerin nu a pus întrebări, iar bătrânul magician se grăbise să intre.

Magazinul comerciantului era situat în zona de vânzare cu amănuntul. Odată pe timpuri erau afişate mărfuri de toate tipurile, acum avea doar o mână de tarabe triste. Găsirea celui pe care îl căutau nu era dificil. La cotul unui coridor, au văzut o uşă în faţa căreia erau îngrămădite multe obiecte eterogene, dintre care o mare parte aglomerau locul. Clienţii au trebuit să facă un pasaj îngust lipindu-se de perete. Picturi, săbii şi vase de toate felurile atârnau de streaşină deasupra intrării. În ceea ce priveşte podeaua, acesta era acoperită cu un amestec de covoare, borcane, coşuri, scaune şi chiar mese, îngrămădite unele peste celelalte. Deasupra uşii, un semn anunţat pompos: DA MOLIO. DEALER DE ANTICHITĂŢI.

Sennar a intrat primul, atingând cu capul ulcioarele de teracotă atârnând de tavan. Lonerin l-a urmat cu prudenţă, uimit de un asemenea ameste. Cum ar putea un astfel de loc mic să conţină atât de multe? De-a lungul zidurilor, zeci de rafturi se prăbuşeau sub greutatea a nenumărate lucruri de modă veche, în timp ce un miros puternic de piele domnea în magazin.

Sennar i-a strâns braţul.

— Eu vorbesc. Tu, între timp, te uiţi peste tot. E cineva acolo? a adăugat cu voce tare.

Cuvintele sale s-au pierdut între rafturile magazinului fără a primi un răspuns.

— Suntem doi colecţionari de artefacte antice... a reluat el, recurgând la viclenie. Intenţionăm să vă cumpărăm marfă, şi să ştii că preţul nu ne sperie.

S-a auzit un sunet de paşi şi un pitic bătrân şchiopătând s-a apropiat. Era foarte mic, chiar şi pentru rasa lui. Nu avea păr, dar avea o barbă lungă şi abundentă, împodobită cu împletituri şi perle. Purta o pereche de ochelari cu ramă aurie pe nasul lui cârn, iar expresia lui era suspicioasă.

— Ce v-ar plăcea?, a spus el, clasând vizitatorii.

— Venim din Makrat de pe Tărâmul Soarelui, unde conducem un magazin. Am venit aici după ce am contactat un tânăr din acest oraş, un anume Tarik...

Sennar făcu o pauză studiată, iar piticul a ridicat o sprânceană.

— Dar am aflat ieri că a murit cu ceva timp în urmă...

Piticul a făcut o expresie contrariată de circumstanţă.

— Da, o poveste foarte tristă... El şi soţia lui au fost ucişi din cauza unui jaf care a mers prost! Hoţii nici măcar n-au avut timp să ia ceva preţios cu ei.

«Din fericire ai avut grijă de asta... »

Sennar şi-a muşcat limba. A simţit o repulsie instinctivă pentru pitic. S-a uitat la degetele lui slăbănoage şi strâmbe, şi şi-a imaginat că percheziţionează casa fiului său. Dar atingerea uşoară a unei mâini pe spate a fost suficientă pentru a-l calma.

— Ni s-a spus că tu ai avut grijă de marfa valoroasă care rămăsese în casă.

— Într-adevăr. Ştii, cei doi au trăit vieţi foarte retrase, nu aveau prieteni sau rude care să poată revendica proprietatea. Nici nu a existat nici o urmă de testament.

Piticul s-a aşezat în spatele a ceea ce părea a fi un contor, înainte de a fi invadat de o cantitate neplauzibilă de mărunţişuri de toate culorile şi dimensiunile.

— Suntem încă interesaţi să cumpărăm aceste articole, a adăugat Sennar.

Piticul a oftat lung.

— Nu va fi uşor... Au trecut câteva luni de la spargere, iar marfa a găsit rapid un cumpărător. Nimeni nu ar fi putut suspecta că sunt lucruri de valoare în coliba asta...

— Uite ce vom face, a spus Lonerin. Îţi spunem ce obiecte am convenit cu acest om, şi ne spui dacă le mai deţii.

— Cum doreşti.

Sennar a preluat imediat controlul asupra situaţiei. Lonerin nu-i cunoştea fiul, cu atât mai puţin gusturile. Bătrânul magician a menţionat pentru prima dată desene, amintindu-şi, cu inima strânsă, că Tarik a arătat un talent extraordinar încă din copilărie. El a umplut casa cu schiţe si schiţe din ce în ce mai frumoase si detaliate. Şi nu s-a oprit, nici după moartea mamei sale. Pur şi simplu, el a început să le păstreze pentru el însuşi: a căptuşit pereţii camerei sale şi nu le-a permis să iasă ...

— Au plecat imediat; au fost remarcabile, şi a existat o întreagă colecţie!, a răspuns piticul. Am găsit o mulţime de suluri sub un bufet: dragoni splendizi şi, mai presus de toate, un număr incredibil de portrete ale lui Nihal.

Sennar a trebuit să se înarmeze cu curaj pentru a putea continua.

— El ne-a spus despre nişte bijuterii vechi, a intervenit din nou Lonerin, şi bătrânul magician a lăudat inteligenţa lui rapidă.

— Cred că vorbeşti despre soţia lui. Nu cred că intenţiona să le vândă, arătau mai mult ca relicvele de familie. Poate că mi-a mai rămas ceva...

El i-a condus fără ezitare la un colţ întunecat, prăfuit din care a scos o casetă de lemn. Aceasta conţinea doar câteva elemente de mică valoare.

Lonerin s-a apropiat şi le-a examinat critic, iar apoi a început negocierile. Pentru prima dată, Sennar a fost încântat că era aici: el arată inteligenţă si calm, două calităţi care, în acel moment, lui îi lipseau cu siguranţă.

Tânărul magician a cumpărat o pereche de cercei şi un colier, dar înainte de a plăti a ajuns în cele din urmă la motivul real al vizitei lor:

— Tarik ne-a mai spus despre un pandantiv...

Piticul a ascultat.

— La momentul respectiv, ne-a făcut o schiţă, păcat că nu o avem... spune Sennar. Era un fel de medalion mare, împodobit cu opt pietre colorate, cu un ochi în centru.

— Oh, da, cel care a fost spart!

Sennar l-a văzut imediat din nou: un cerc împărţit în opt secţiuni, fiecare împodobit cu una dintre pietrele pe care el şi Nihal le căutaseră în întreaga Lume Pământeană; şi în centrul său, o perlă opalescentă, faimosul talisman al puterii. Nihal l-a spart pentru a salva vieţile soţului şi fiului ei. Zâmbetul pe care i l-a adresat la acea vreme a rămas pentru totdeauna gravat în mintea lui.

— Am avut o mică problemă să-l vând, conchide negustorul.

Lonerin a simţit vizibil lovitura; Sennar, pe de altă parte, şi-a ascuns dezamăgirea cât de bine a putut.

— Deci nu-l mai ai?

Piticul a dat din cap.

— A fost achiziţionat de un colecţionar. El s-a împăcat cu ideea de a-l avea, şi mi-a plătit un preţ foarte exagerat. S-a uitat la el şi...

— Nu-ţi aminteşti numele acelei persoane? I-a tăiat-o Sennar.

Piticul se holba la el, suspicios.

— E unul din vechii mei clienţi, vine o dată pe lună şi scotoceşte ore întregi. Îi place să fie înconjurat de lucruri vechi. Numele lui este Ydath, este un burghez din Barahar, pe Tărâmul Mării.

Sennar a înregistrat informaţia. Hotărât, totul în această misiune părea să-l aducă înapoi în trecutul său. După Tărâmul Vântului, el a trebuit acum să se întoarcă în ţara sa natală.

— Vrei să-l cumperi?, a întrebat piticul, uimit să vadă atât de mulţi oameni interesaţi de acest medalion.

Sennar a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Acestea fiind spuse, mi se pare dificil. Noi, colecţionarii, avem o pasiune reală pentru astfel de obiecte, şi nu ne place să ne despărţim de ele.

— Apropo, mai e un lucru pe care-l căutăm.

Sennar s-a întors spre Lonerin, nedumerit.

— Este o sabie, o sabie frumoasă făcută din cristal negru, a spus Lonerin.

Ochii piticului au început să strălucească, iar inima lui Sennar i-a sărit din piept. Văzu din nou sabia în teacă, sprijinindu-se de piciorul patului.

— O vei ţine aici tot timpul? o întreabă pe Nihal zâmbind.

Se uită la el cu o privire amuzată.

— Pentru moment, da. Trebuie să înţeleg cum poate face parte din noua mea viaţă.

Şi îl sărută uşor.

— Este o reproducere remarcabilă a sabiei lui Nihal, cea pe care eroina noastră a luat-o cu ea. O lucrare extraordinară, într-adevăr! Nu am văzut niciodată o copie atât de reuşită şi vă asigur că am vândut multe, spune comerciantul cu mândrie. Urmaţi-mă.

S-a învârtit cu toată viteza picioarelor sale mici spre o uşă care părea să fie făcută pe măsura sa. În spatele ei era singura cameră îngrijită din tot magazinul. Piticul aparent păstra acolo obiectele sale cele mai preţioase: arme fin cioplite, brelocuri şi feluri de

mâncare mai puţin obişnuite decât în cealaltă cameră. Toate şterse de praf şi frumos aranjate pe rafturi.

Piticul a urcat pe o scară pliantă şubredă.

— Pentru început, este fabricată din cristal negru adevărat, care-i creşte foarte mult preţul, spune el. Ca să nu mai vorbim de perfecţiunea sculpturii... Şi piatra! Piatra albă este o minune pură, şi este o lacrimă autentică!

A dispărut pentru un moment din vederea lor, şi apoi a coborât, ţinând strâns o cutie lungă de catifea. Odată coborât, a pus-o pe o masă şi a deschis-o.

Sennar a simţit că i se învârtea capul şi inima a început să-i bată în piept. Sabia era acolo, în faţa lui, strălucind, în dungi cu mii de zgârieturi, câte una pentru fiecare din nenumăratele bătălii ale lui Nihal. Trebuie să fi fost şi una pentru bătălia finală, cea care a rupt atât talismanul, cât şi viaţa lui. În lumina slabă, lama de cristal neagră strălucea cu reflexii întunecate, iar dragonul de pe garda ei părea să tremure. Lacrima, piatra pe care Phos, adeptul, i-a oferit-o lui Nihal, a emis o sclipire intensă, aproape intolerabilă. Era toată soţia lui în arma aia.

— Ţine ocupat un dulap, imaginează-ţi un pic... Şi mi-e greu s-o vând! Majoritatea clienţilor mei nu-şi pot permite să achiziţioneze un element de această valoare. Dar pentru tine, voi face un rabat de prieten.

Sennar nu l-a mai ascultat, complet cuprins de sabie. Era ca şi cum ar fi văzut-o pe Nihal. După moartea sa, el a pus-o proeminent deasupra şemineului, şi nu a putut spune cât de multe nopţi a petrecut în întuneric uitându-se la ea. S-a întins şi a atins-o uşor. Degetele lui s-au întâlnit cu asperităţile lamei şi amintirile l-au atacat cu violenţă.

— Ai crede că a servit, a spus piticul.

Sennar s-a uitat la el cu un aer dur.

— Cât vrei, a întrebat Lonerin cu o voce fermă.

— O mie de carole.

O sumă exorbitantă.

Tânărul magician s-a prefăcut că protestează.

— Voi recunoaşte că este o piesă unică, dar la acest preţ, am putea cumpăra aproape originalul...

— Pot să cobor la 800.

Lonerin s-a tocmit din nou şi în cele din urmă a luat-o pentru şapte sute de carole. El a fost cel care a înfăşurat-o cu delicateţe extremă în ţesătura purpurie.

— Şi teaca ei?, a întrebat el după aceea.

Piticul a rezolvat problema cu o ridicare din umeri.

— Am vândut-o separat. Era lipsită de valoare, din piele neagră simplă şi uzată... Ce colecţionar ar păstra o astfel de frumuseţe într-o teacă?

— Ne-ai fost de mare ajutor, conchide Lonerin zâmbind.

— Vă mulţumesc, domnule. Sunteţi clienţi buni. Dă-mi un semnal dacă ai nevoie de alte bunuri.

— N-o să ratăm.

Odată ieşit afară, Sennar s-a încuiat în tăcere. Văzând sabia s-a tulburat. Nu a putut descâlci sentimentele sale: era fericit să aibă din nou această armă la care soţia sa ţinea mai mult decât viaţa, sau era doar devastat la gândul că ea nu mai era acolo s-o mânuiască?

Lonerin a aşteptat până au părăsit turnul.

— Cred că acest lucru îţi aparţine, a spus el, înmânând solemn sabia lui Sennar, ca un scutier cu cavalerul său.

— De ce?, a întrebat acesta.

— Pentru că ai pierdut deja multe, şi povestea ta nu merită să putrezească într-un magazin ponosit, darămite să adune praf în casa unui colecţionar bogat.

Bătrânul magician şi-a strecurat degetele de-a lungul gărzii şi apoi pe lamă. Cristalul negru i-a tăiat uşor pielea, dar a fost o durere blândă.

— Nu ştiu să folosesc o sabie. Fără Nihal, arma asta nu înseamnă nimic.

— Dar mintea ei e încă încuiată acolo.

Lonerin l-a privit solemn, în timp ce se uita la el ca la un un mit, un erou. Sennar s-a gândit că Nihal a fost cea pe care a admirat-o prin el. El a eşuat, dar ea nu a făcut-o. Memoria ei încă atârna peste Lumea Pământeană, iar exemplul său a continuat să însemne ceva pentru mulţi dintre locuitorii săi.

— Mulţumesc, i-a şoptit.

Lonerin a zâmbit.

Nu mai zăboveau în Salazar. Când s-au întors la han să-şi ia lucrurile şi să-şi regleze datoriile, hangiul s-a uitat suspicios la ei. Ştia că s-au dus la turn şi că s-au întâlnit cu preotul care a avut grijă de această familie masacrată cu câteva luni înainte. Zvonurile au fugit repede, iar afacerile tulburi erau aspru pedepsite de rege. Nimeni nu era în siguranţă, nici măcar un simplu hangiu.

— Aţi spus că veţi sta câteva zile...

— Ne-a luat mai puţin timp decât ne aşteptam, i-o tăie Sennar.

Explicaţie care nu părea să-l liniştească pe stăpânul locului.

— Nu vreau probleme, înţelegeţi? Sunt un om cinstit.

Sennar a aruncat banii pe care îi datorau pe tejghea şi a adăugat încă zece carole.

— Şi onestitatea ta va fi mulţumită cu un pic în plus, cred?

Bărbatul privea banii cu suspiciune.

— În orice caz, nu vreau să ştiu nimic, a spus el, făcându-i să dispară.

— Nu este nimic de ştiut, a răspuns bătrânul magicianul sec.

Câteva minute mai târziu, au galopat rapid peste stepă.

Lonerin se săturase de această fugă perpetuă, ca şi când ar fi avut o legiune de fantome după ei. A simţit nevoia să se stabilească, să-şi ia timp pentru a reflecta asupra potopului de evenimente şi emoţii care i-au cuprins viaţa în ultimele săptămâni. Misiunea sa, privirea lui Doubhée când şi-a luat rămas bun de la el, plecarea Theanei, resentimentele surde pe care le-a ascuns faţă de Breaslă, toate s-au învârtit în mintea lui şi l-au epuizat.

În acea seară, şi-au ridicat tabăra într-o grămadă de copaci în mijlocul stepei.

Lonerin s-a aruncat imediat la pământ, biruit de oboseală. Deasupra lui, un cer opac a ascuns stelele. A început să se încălzească foarte tare, mai ales pe Tărâmul Vântului, care a fost întotdeauna deosebit de cald.

— Ridică-te, acum nu este momentul să se ne odihnim, a spus Sennar.

— Dar sunt extenuat! Nu ne-am oprit din alergat de zile întregi...

— Nu suntem într-o călătorie de agrement, a răspuns bătrânul magician rece scoţând cărţile din geanta lui.

Studiu. Lonerin n-a putut s-o facă.

— Îmi pare rău, dar în seara asta chiar nu vreau.

Sennar a zâmbit batjocoritor.

— Am de trei ori vârsta ta şi un picior beteag, dar am de trei ori mai multă energie decât tine, din câte văd.

Minciună. Ochii magicianului erau întunecaţi, şi mâinile îi tremurau. Şi el era extenuat, dar nu se putea opri, iar Lonerin ştia de ce.

— Tot cred că ar trebui să dormim. Nu ne-am dat un moment de răgaz de când am plecat, şi orice ai spune, şi tu eşti epuizat. Nu are sens să epuizăm toate resursele noastre în această căutare. Şi trebuie să fiu proaspăt şi pregătit să fac ritualul.

— Nu mai avem timp, băiete. Te poţi odihni odată ce ştii vraja pe de rost. Acţiunea este singura noastră mântuire, în fiecare sens al cuvântului.

Sennar se holba la el, iar Lonerin citea în ochii lui teroarea pe care o simţea la gândul de a rămâne inactiv: trecutul său l-a lovit, cu hoarda lui de amintiri dureroase, şi tot ce putea face era să se mişte mai repede decât el. Să se implice în acţiune şi să acopere cu sunetul paşilor săi vocile care l-au chinuit.

— Trebuie să înţeleg. De când m-am infiltrat în Breaslă, evenimentele s-au derulat atât de repede încât uneori simt că nu ştiu unde sunt. Şi nu mă simt în largul meu cu asta.

Sennar a deschis calm o carte.

— Nu este nimic de înţeles, pentru că evenimentele sunt lipsite de sens. Ei nu se supun nici unui scop pe care trebuie să-l descifrezi. Şi oricum, nu putem întrerupe fluxul.

Lonerin s-a ridicat încet, cu membrele amorţite şi mintea confuză.

— Pentru nepotul tău eşti aici?

Întrebarea i-a venit pe buze spontan. El nu a îndrăznit niciodată să întrebe înainte, dar oboseala l-a determinat să coboare garda.

Sennar a ridicat nasul din cărţii sale pentru un moment şi a zâmbit.

— Nu încerca să întârzii studierea cu întrebări inutile.

— Eşti foarte diferit de omul pe care mi l-am imaginat, a continuat Lonerin, inperturbabil.

Era într-o astfel de stare de epuizare că lucrurile din jurul lui şi-au pierdut coerenţa şi a simţit că are dreptul de a vorbi direct cu cel mai mare magician pe care Lumea Pământeană l-a cunoscut vreodată.

— Ai fost un model pentru mine, şi pentru mulţi alţi oameni. Dar astăzi se pare că ţi-ai pierdut credinţa care te-a animat. Atunci de ce eşti aici?

— Pentru că se pare că Lumea Pământeană încă are nevoie de mine.

Lonerin s-a uitat la el, uimit.

— Pentru ce? a repetat.

Sennar a oftat şi şi-a închis brusc cartea.

— Dar tu de ce ce ai venit aici? De ce te-ai aruncat cu încăpăţânare în cele mai periculoase misiuni? În primul rând, te joci de-a spionii în vizuina inamicului, iar acum te oferi ca un martir într-o aventură din care ai puţine şanse de a ieşi în viaţă.

— Pentru că eu cred în asta, a răspuns Lonerin cu mândrie.

Privirea pe care i-a aruncat-o Sennar a spus clar că era o minciună. El, de asemenea, era agitat pentru nimic, şi de ceva timp. Şi el încerca să umple golul pe care-l simţea în el.

— Cred că mă pot face util, a insistat tânărul magician cu sinceritate. Deşi există şi alte motive pentru care vreau întotdeauna să fiu în prima linie, consider că contribuţia mea poate avea sens. Există încă speranţă pentru Lumea Pământeană, sunt sigur. Pentru mine, ceea ce ai scris la sfârşitul cărţii tale este adevărat: totul face parte dintr-un ciclu, care se termină cu un moment de pace. Nu contează dacă izbucneşte un nou război după aceea. Ceea ce contează este că această pace a existat.

Trăsăturile lui Sennar s-au înmuiat.

— Poate că acest vis nu-mi mai aparţine, a spus el cu o voce joasă, dar eu sunt aici pentru că a fost al lui Nihal şi al fiului meu. Amândoi au crezut în Lumea Pământeană, şi au murit pentru ea. Şi mai e San, într-adevăr. Cel care locuieşte acolo, are dreptul la un viitor, în numele bunicii şi tatălui său care nu a avut unul.

Mâinile îi tremurau în timp ce ţinea în braţe coperta cărţii. Şi-a plecat capul.

Lonerin s-a întins din nou pe pământ.

— Trebuie să ne odihnim, a spus el, ca şi cum şi-ar vorbi singur. Dacă vom continua aşa, s-ar putea să depăşim viteza fantomelor, dar s-ar putea să nu avem puterea să facem ceea ce ne-am propus.

Sennar şi-a pus cartea deoparte fără să vorbească şi a continuat la rândul său.

— Vrei să-mi expui motivele reale?, a spus el pe neaşteptate.

Lonerin şi-a simţit inima sărind în piept. Ura pe care a simţit-o pentru Breaslă l-a orbit dintr-o singură lovitură. Cu toate acestea, el a vorbit fără pasiune.

— Mama şi-a dat viaţa Breslei ca să pot fi vindecat de febră roşie. De atunci, am avut o ură nestinsă pentru această sectă. La început, am vrut să merg la templu înarmat cu o sabie pentru a efectua un masacru. Apoi profesorul meu m-a salvat învăţându-mă magie. Am studiat neobosit, şi m-am alăturat rezistenţei, în care am găsit un motiv să lupt. Dar ura nu dispare niciodată. Distrugerea Breslei este singurul scop al vieţii mele.

Trilurile unui greiere punctară această scurtă relatare, şi Lonerin s-a simţit extraordinar de împăcat cu el însuşi. Şi-a amintit de o seară îndepărtată când i-a făcut aceeaşi mărturisire lui Theana, care i-a încredinţat propriul său secret. A fost prima şi ultima dată când i-a spus despre tatăl ei, şi a făcut-o cu o sinceritate atât de sfâşietoare, o astfel de durere, încât a fost nimicit.

— Te înşeli, chiar şi ura sfârşeşte prin a dispărea.

Lonerin şi-a lărgit ochii. De la întâlnirea lor, el nu auzise niciodată cuvinte de speranţă în gura lui Sennar.

— Oboseala preia controlul. Desigur, amintirile rămân, şi uneori poţi ceda durerii pe care o provoacă, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie.

El a tăcut, iar Lonerin a înţeles că se referea la acea zi în poiana în care a ucis pentru prima şi singura dată în viaţa sa.

— Dar în cele din urmă, ura dispare. Nihal a învins-o pe a ei, ştii? Şi va fi la fel pentru tine. Eşti la o vârstă la care trăieşti fără să te cruţi, unde pasiunea predomină. Dar de-a lungul anilor, cele mai devastatoare incendii ajung să se stingă. Eu însumi nu mai am ură. Tiranul, famminii... Chiar şi elfii. Nu mai urăsc pe nimeni. Doar supravieţuiesc.

Lonerin s-a uitat la cerul fără stele şi s-a întrebat brusc dacă merită să plătească un asemenea preţ pentru a-şi vedea duşmanul cedând. A meritat să pierdem totul, şi apoi să ne resemnăm la absurditatea lumii ca să nu simţim tentaţia morţii?

— Mâine te voi învăţa să-ţi transferi mintea într-un obiect, a declarat Sennar brusc pentru a închide discuţia.

Întrebarea lui Lonerin a rămas suspendată în aer, nerostită.

— Astăzi, odihneşte-te, dar mâine lucrăm, încheie bătrânul magician cu un oftat lung de oboseală.

13

Un pas înainte

Theana a intins pe patul ei un pergament acoperit cu note. Doubhée s-a aplecat să-l examineze. Era o listă pe care magiciana o întocmise şi care enumera o serie de cărţi şi documente, cu locaţia lor. Fiecare dintre ele era simbolizat de un grifon stilizat care ţinea o pentagramă în gură.

— În catalogul bibliotecii, lipsesc multe cărţi şi toate sunt marcate de acest simbol. În locul lor, am găsit doar copii, şi dacă am înţeles abrevierile care se referă la ele, acestea sunt în mare parte cronologii, fapte de donaţii şi pacte semnate de Dohor cu aliaţii săi diferiţi. Poate că documentele pe care le cauţi sunt printre ele.

Doubhée s-a concentrat. A scotocit prin memoria ei, încercând să-şi amintească tot ce a văzut în timpul cercetărilor ei. Retrăieşte mental sufrageriile, pereţii, picturile, mobila. Şi apoi, dintr-o dată, simbolul.

— Mă asculţi?

Dar Doubhée, cu ochii închişi, n-a mai putut-o auzi. Ea şi-a amintit brusc de o cameră aproape goală, unde zărise un tablou care o lovise. Unul dintre personaje ţinea un pergament cu ceva roşu imprimat pe el: grifonul pe care tocmai i l-a arătat Theana. Şi acum că s-a gândit la asta, nu era singurul loc în care l-a observat.

— Am văzut, a spus ea, deschizând ochii. Am văzut simbolul. Era pe un tablou, pe pervazul unui şemineu... Şi, de asemenea, pe uşa unui dulap, dar mic, aproape invizibil.

Theana s-a uitat la ea cu priviri uimite, iar pe buze i-a apărut un zâmbet de speranţă.

— Ce sunt aceste documente?, a întrebat Doubhée, luând lista din mâinile ei.

"15 martie Document", "Cronica din 23 decembrie", "Cartea găsită pe 8 ianuarie." Doubhée a simţit ceva agitându-se în ea. Poate că erau pe drumul cel bun.

— Ele sunt, a murmurat ea.

— Ştiam că ţi-ar fi de folos, a răspuns Theana, cu o notă de mândrie în voce.

Doubhée a recunoscut în sinea ei că era foarte eficientă, într-adevăr. S-a aşezat pe pat şi a început să citească pergamentul.

— Simbolurile împrăştiate prin palat indică cu siguranţă locurile în care aceste documente sunt ascunse. Tot ce trebuie să faci este să-l găseşti pe cel potrivit, a observat ea.

Lângă ea, Theana avea zâmbetul îngerilor, iar Doubhée a avut o adiere de tandreţe pentru ea. Apoi oboseala a trecut repede peste ea. A oftat şi a strecurat pergamentul sub pernă.

— Ei bine, spune ea, să încercăm să ne odihnim. Mâine, spectacolul continuă.

Era extenuată, şi nu doar pentru că ieşise toată noaptea. În acea seară, Bestia a reapărut brusc. S-a întâmplat după întâlnirea cu Learco, sub arcadele grădinii. Pălăvrăgeala lor nocturnă a lăsat-o mereu epuizată şi confuză, iar când se întorcea în camera ei a fost brusc

ameţită. S-a sprijinit de perete, cu capul aproape explodându-i, şi a simţit acea zgârietură familiară sub stern.

Când şi-a ridicat mâneca, şi-a dat seama că simbolul era vizibil din nou. De la sosirea lor la palat, ea l-a camuflat cu cataplasma pe care a născocit-o şi, în general, efectul a durat câteva zile. Dar în acea seară, sigiliul pulsa uşor, şi semnele desenate de magiciană în timpul ritualului, de asemenea, au apărut, în linii curbe şi lăptoase care străluceau pe pielea ei.

Fără îndoială, starea ei se înrăutăţea. Doubhée a închis ochii şi a respirat adânc, iar când s-a uitat din nou, simbolul nu mai era vizibil. Dar ea a refuzat să-şi facă griji în legătură cu incidentul. Ceva mult mai important se întâmpla, ceva care îl privea direct pe Learco.

De atunci, ea şi prinţul s-au întâlnit aproape în fiecare noapte. A crezut la început că Learco ar putea fi un avantaj valoros în succesul misiunii sale. Doar că discuţiile lor nu au avut nimic de-a face cu investigaţia ei. Stăteau într-un colţ retras al grădinii şi vorbeau despre trecut. Learco era la fel de chinuit ca şi ea de amintirile din copilărie: războiul, abuzul pentru el, discuţiile cu tatăl lui, pe care îl ura la fel de mult cât îl iubea. Doubhée l-a ascultat, sorbindu-i vorbele de pe buze; până atunci, a crezut întotdeauna că a fost singura care a trecut printr-un astfel de iad. Inima ei bate mai tare cu fiecare secret dezvăluit, şi încetul cu încetul, aproape fără să observe, ea a avut încredere în ea însăşi.

În a doua seară, ea îi spusese deja povestea procesului. Ea a încercat să împace adevărul cu deghizarea ei ca menajeră, dar era departe de a fi uşor. Cuvintele i-au ieşit din gură atât de impetuos încât nu le-a putut controla întotdeauna. În cele din urmă, a fugit, dând vina pe sine că este o tânără prostuţă. Nu ar fi trebuit să lase garda jos, era o asasină, a venit la palat pentru un scop foarte specific. Orice altceva nici măcar nu ar fi trebuit s-o atingă.

Ea a jurat să nu se întoarcă la prinţ, dar a ratat doar o întâlnire. În seara următoare, Learco a urmărit-o pe unul dintre coridoarele subterane şi a apucat-o de braţ, forţând-o să-l privească în ochi.

— Ce am spus de te-a rănit ieri?

— Nimic, a răspuns ea, coborând imediat ochii.

— Deci vei veni mâine?

— Nu pot.

Cum putea rezista tentaţiei? O parte din ea tânjea după aceste întâlniri. Dar mai devreme sau mai târziu, vedea acei ochi plini de resentimente. Trebuia să-i ucidă tatăl, şi atunci, Learco ar fi considerat-o un duşman. Pentru totdeauna.

— De ce?

Doubhée i-a adresat o privire implorătoare.

— Nu pot. Şi nici tu n-ar trebui.

— Mâine seară, voi fi în grădină. Dacă vrei să vii, ştii unde mă găseşti.

Şi s-a dus acolo cu mâinile transpirate şi cu ochii coborâţi. În prezenţa lui, ea nu a putut păstra aspectul moale pe care l-a afişat toată ziua, care era cea mai bună protecţie a ei. Înaintea lui, ochii ei au devenit din nou puţuri de întuneric.

În fiecare noapte, când se întorcea în camera ei, simţea un sentiment de uşurare şi jura din nou că a fost ultima dată. Cu toate acestea, a doua zi, a mers prin palat în grabă să fie sub arcadele din grădină înainte ca luna să scadă. Learco era încă acolo, aşteptând-o cu ochii lui verzi, pe care era imposibil să-i minţi.

I-a spus, de asemenea, despre momentul în care Maestrul a ucis o căprioară, şi i-a spus despre ucenicia ei. Sinceritatea pe care şi-a îngăduit-o a speriat-o. Încerca încă să presăre

adevărul cu câteva minciuni pentru a preveni ca Learco să devină prea suspicios, dar ceea ce se întâmpla a fost imens, teribil. Şi dulce, de asemenea. Nu s-a dezvăluit niciodată aşa. Nici cu Jenna, cu care ea a împărtăşit mulţi ani de muncă, nici cu Maestrul, nici chiar cu Lonerin.

Learco, pe de altă parte, i-a absorbit suferinţa, a înţeles-o. A fost la fel ca ea şi, în acelaşi timp, diferit, o parte din ea şi ceva străin, destul de aproape pentru a percepe durerea ei şi destul de departe pentru a o alina. Cum ar fi putut să-l îndepărteze?

A dedicat seara următoare studiului. Până atunci, ieşise să investigheze în fiecare noapte şi descoperise deja multe lucruri, dar avea sentimentul că se mişca prea încet în raport cu viteza cu care Bestia o devora. Ea şi Theana au trebuit acum să repete ritualul la fiecare zece zile, pentru că până la a şaptea simţea deja că-i zgâria stomacul.

În această lună de muncă, ea a reuşit să câştige încrederea personalului palatului, ceea ce i-a permis să se apropie de Dohor pentru a verifica dacă îşi respecta obiceiurile. El călătorea întotdeauna escortat de doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume de culoare închisă, fără semne distinctive, două persoane cu mers ascuns şi cu feţe atât de obişnuite că erau greu de observat. Ea a făcut-o. Erau doi asasini: ea îi văzuse în Casă în ziua iniţierii ei. L-au urmat pe Dohor ca umbra lui, iar unul dintre ei a fost chiar degustătorul său personal. Noaptea, supravegheau apartamentele regale la rândul lor. Pentru a se linişti, Doubhée şi-a tot spus că dacă a reuşit să o învingă pe Rekla, temuta Păstrătoare a Otrăvurilor, nu trebuia să-şi facă griji că va înfrunta doi asasini simpli.

În timpul zilei, Dohor se supunea unei discipline riguroase. Trezirea în zori, audierea de dimineaţă cu miniştrii săi - în special Forra, dacă el era la palat - şi apoi o oră de antrenament de sabie, deşi el nu a pus piciorul pe un câmp de luptă de mai mulţi ani. Judecând după modul în care se mişca, regele trebuie să fi fost un spadassin destul de bun, dar timpul şi lipsa de practică i-au atenuat reflexele. S-ar putea să nu fie uşor să-l omoare, dar era o problemă la îndemâna ei. Ea plănuise deja totul: acţiona noaptea, intrând în camera lui Dohor după ce înşela supravegherea asasinilor. Ceea ce o preocupa, cu toate acestea, au fost documentele. De la începutul cercetărilor, nu a găsit niciun indiciu. Din fericire, descoperirea Theanei cu o zi înainte i-a deschis noi căi.

Întinsă pe patul ei, Doubhée a început să cerceteze lista întocmită de magiciană, care dormea profund lângă ea. A observat că a existat o dată lângă fiecare volum. Era cel mai bun mod de a ne întoarce acolo unde au fost ascunse documentele de interes. Şi-a amintit prea bine ziua în care i s-a ordonat să zboare: a fost ziua în care Bestia a intrat în viaţa ei. 16 octombrie. Tot ce trebuia să facă era să caute pe listă pentru a afla ce căuta: "Car.1610.".

A şaisprezecea zi a celei de-a zecea luni. Norocul a fost de partea ei.

"R. Pat. Li. Oct. A citit lângă dată.

Theana a spus că lucrările au fost sortate după raft şi în funcţie de locul lor în rând.

"R" a însemnat cu siguranţă "Raft", şi "Pat" ar putea însemna al patrulea, sau al paisprezecelea, dar în acest caz, trebuie să fi fost un raft foarte mare. Cu toate acestea, Doubhée a înregistrat informaţia şi a continuat. "Li. Oct": "Opta Carte", probabil pentru "a opta carte."

Documentele erau, prin urmare, undeva, în spatele unuia dintre aceste simboluri împrăştiate în tot palatul, în a opta carte a celui de-al patrulea raft. Dar unde?

Doubhea a oftat şi se întinse, cu capul pe pergament. Mai presus de toate, ea nu ar trebui să cedeze la descurajare. Ajunsese la subiect şi acum ştia că uciderea lui Dohor nu era un vis. Dar apoi? Ea a auzit o dată un preot spunând că viaţa era doar o aşteptare. Omul îşi stabileşte în mod constant obiective pentru el însuşi, iar viaţa lui se desfăşoară în anticiparea de a le atinge. Cu fiecare pas făcut, se deschide un nou orizont pentru care să depună eforturi, până la sfârşitul vieţii. La sfârşitul călătoriei ei, era moartea lui Dohor şi a Bestiei. Dar ce cale s-ar deschide în faţa ei cu această crimă pe care se pregătea să o ducă la bun sfârşit?

Lonerin a întrebat-o de multe ori, iar această întrebare a lăsat-o mereu în faţa unui gol. Perspectiva de a se întoarce la Makrat pentru a-şi duce viaţa singuratică ca hoaţă a umplut-o de disperare, dar nu a văzut nimic altceva de care să se agaţe. Lonerin lupta pentru Lumea Pământeană, la fel ca Theana, dar ea?

Imaginea lui Learco apăru brusc în mintea ei. El, de asemenea, purta o povară grea, dar nu şi-a permis să fie zdrobit de vinovăţie. A găsit curajul de a merge mai departe punându-şi întrebări, găsindu-şi propriile valori. Valori pe care Doubhée practic le-a împărtăşit, dar pe care a trebuit să le sufoce pentru a nu-şi pune în pericol misiunea. Dacă voia să-l omoare pe Dohor, nu trebuia să simtă nimic. Odată ajuns pe tron, Learco o va vâna prin regat pentru a răzbuna moartea tatălui său. Şi dacă n-ar fi vrut s-o facă el însuşi, curtenii lui l-ar fi împins acolo.

«Nu trebuie să-mi pun toate aceste întrebări. Trebuie să mă port ca şi cum n-aş avea nici o îndoială. Pentru că nu vreau să mor, cel puţin o simt clar. Nu vreau şi nu pot. E singurul lucru care ar trebui să mă ghideze. »

Dar sentimentul de goliciune nu a dispărut. Ea a observat-o pe Theana pentru un moment în întuneric, iar cuvintele pe care le-au schimbat cu ceva timp mai devreme au rezonat în ea.

"Şi unde te-a dus acest mare gol pe care l-ai avut până acum?"

14

Decizia

Un miros de sânge pătrunde în aer. Acum, Learco a învățat să recunoască acest parfum dulce și metalic. La început, i-a făcut greață. Forra consideră că este cel mai înveselitor parfum din lume, și nu pierdea nici o oportunitate de a-și umple plămânii.

Vântul mătură câmpia și ridică nori de praf. Thal, cel mai înalt vulcan din Ținutul Focului, scuipă jeturile sale de fum în depărtare, dar Learco nu aude nimic. Urechile lui sunt pline de strigăte de durere și lovituri de sabie. Toate celelalte zgomote au dispărut. Esența morții este totul în această tăcere asurzitoare. Tremură și îi e greu să-și țină sabia, sângele i-a făcut mâinile alunecoase. Pentru a scăpa de goliciune, se agață de respirație. Dar tăcerea înghite cel mai mic sunet, până când aerul intră și iese din plămâni.

Pământul e plin de cadavre. Și mai sunt și alțele, între ruinele încă mocninde ale caselor. Learco se simte străpuns de ochii lor fără să se uite. La șaisprezece ani, el a văzut deja mai multe masacre decât poate suporta un om într-o viață. De când l-a forțat să-l ucidă pe acel bătrân, Forra l-a trimis sistematic în prima linie, privându-l de protecția tovarășilor săi. Dar Learco nu se mai teme de moarte, dimpotrivă, știe că este singura lui speranță de a scăpa de această tortură. Satele devastate pe deasupra cărora plutesc stoluri de ciori, și toate aceste agonii la care este obligat să asiste i se ridică la cap.

— Faceți un tur de recunoaștere și nu lăsați supraviețuitori, ordonă unchiului său.

Încă o dată, ceva se revoltă în el. Nu e un asasin. În timpul bătăliei, lovește doar pentru că instinctul de supraviețuire îi ghidează brațul. Și pentru că încă mai caută aprobarea tatălui său.

Dar regele nu are niciodată o vorbă bună despre el. De fiecare dată când se întoarce la palat, Dohor așteaptă să audă relatarea locotenentului său loial pentru a deschide gura. El nu se bazează pe cuvântul fiului său, care așteaptă cu nerăbdare reacția sa, îngenunchind în fața tronului. Dacă relatarea lui Forra este măgulitoare, regele trece peste succesele sale susținând că și-a făcut doar datoria, dar când raportează despre rezistența sa eternă, tatăl său îl hrănește cu disprețul său.

Și nu are rost să fii mai nemilos data viitoare. Learco a încercat să pună mai mult zel în luptă, sufocându-și greața și antipatia față de el însuși, a încercat să urmeze calea pe care Forra nu obosea niciodată să i-o indice. Dar ce rost are când tatăl lui nici măcar nu pare să observe?

În mijlocul amintirilor sale, el aude brusc zăngănitul unei săbii, apoi un sunet de pași grei pe pământ. Forra. L-ar recunoaște printre o mie. Nu se întoarce, îl lasă să se apropie.

— Bună treabă, îi spune unchiul lui, atingându-l pe umăr.

Tăcerea e ruptă, în sfârșit. Dar ceva se rupe în același timp în interiorul lui Learco. Ceea ce s-a întâmplat este chinuitor, el înțelege abia acum. Orbit de dorința de a-l mulțumi pe tatăl său, el s-a luptat cu rebelii alături de camarazii săi de arme, dar făcând acest lucru i-a permis lui Forra să extermine civili nevinovați. Un strigăt vibrant se ridică în el, un strigăt care-l

obsedează toată ziua. Acoperă totul, bucuria care urmează victoriei, complimentele lui Forra, linguşeala celorlalţi soldaţi care îl văd în cele din urmă ca pe unul de-al lor. Learco îi ascultă, tăcălos, conştient că a trecut ultima frontieră, cea pe care n-ar fi trebuit s-o treacă. Acum e complice, ca toţi ceilalţi.

Noaptea cade, luminată de focul rugului. Ardem cadavrele adunate în grabă, şi cu ele, cea mai mică amintire legată de acest sat.

— Asta se întâmplă cu cei care stau în calea regelui nostru! Forra ţipă în mijlocul strigătelor de delir ale trupelor.

Dintr-o dată, Learco are o strângere de inimă, şi se ascunde în spatele unui cort.

— Laşule! Unchiul lui şuieră printre dinţi.

Băiatul se întoarce spre el; nu are puterea de a reacţiona.

— Te-a şocat, nu-i aşa, bastardule? Erau doar rebeli blestemaţi!

— Erau femei şi copii...

— Care ar fi crescut! Aceste femei şi copii se antrenează cu săbii, şi o fac pe manechine care au capul tău şi al tatălui tău! Eşti conştient că măcelăresc mesagerii pe care îi trimitem aici cu pietre?

Learco nu răspunde. Forra aparţine unei alte lumi, nu va putea niciodată să înţeleagă ce are în inimă. Nici o vină nu merită o pedeapsă ca cea pe care au provocat-o acestui sat. Un copil este întotdeauna un copil, iar sângele care curge sub armura unui soldat este sângele unui om, indiferent de partea căreia îi aparţine.

— Ridică-te şi opreşte-ţi comedia. Războiul este arma oricărui rege respectabil. Hotărăşte-te, sau în seara asta vei gusta biciul meu din nou.

Learco se supune, se ridică din nou şi îşi şterge gura cu spatele mâinii. El încă nu găseşte puterea de a ripostа, dar nu contează. Acum ştie că nu va putea uita.

Pleacă de la petrecere în mijlocul banchetului şi se retrage în cortul său. Nimeni nu observă. Toţi sunt prea ocupaţi să se distreze ca să observe golul din ochii lui.

Stă pe o bancă şi îşi ia sabia. Lama ei strălucitoare îl cheamă, îşi apasă încheietura mâinii până când apare o linie roşie subţire pe piele. Ultimul lucru pe care-l vede înainte să închidă ochii este faţa contractată a lui Forra deasupra lui.

Learco i-a arătat încheietura mâinii drepte lui Doubhée. O cicatrice lungă i-o traversa dintr-o parte în alta. În lumina palidă a lunii, părea să strălucească. Doubhée s-a uitat la ea, hipnotizată. Şi-a întins degetele ca s-o atingă, şi un fior lung i-a trecut prin spate.

— Nu ştiu de ce a venit Forra să mă ia. Şi tot nu ştiu dacă a fost un miracol sau cel mai rău ghinion al meu. A început să urle ca un om posedat chemându-i pe preot şi pe magicieni. Aproape imediat mi-am pierdut cunoştinţa. Şi când m-am trezit a doua zi, m-au scos din viaţa mea.

Learco privea înainte. Doubhée i-a observat profilul îndurerat, gândindu-se la toate momentele în care s-a mângâiat cu această idee: după dispariţia Maestrului, şi pentru ultima dată în peşterile din Ţinuturile Necunoscute, ziua în care a alunecat spre fundul lacului.

— Nici tatăl meu nu a reacţionat atunci. Ai comis o prostie, demnă de un laş. Dar eşti tânăr, nu măsori consecinţele acţiunilor tale. De aceea mă voi preface că nu s-a întâmplat

nimic. Asta e tot ce mi-a spus, după care m-a pus în serviciul personal al lui Forra timp de o lună.

Learco s-a întors cu capul spre ea şi a luat-o de mână. Doubhée a vrut mai întâi s-o retragă, apoi a cedat la atingerea catifelată a pielii lui. A lăsat-o, inertă, între ale lui.

"Mâinile care ucid, ca ale mele," nu s-a putut abţine să se gândească.

— Mi s-a întâmplat şi mie, i-a şoptit dintr-o suflare. Când omul care mi-a salvat viaţa a murit.

S-a gândit o clipă să plece, dar corpul ei a vrut să rămână, ca şi cum ar fi fost sub efectul unei vrăji.

— El a fost Stăpânul meu şi l-am ucis cu mâinile mele, a adăugat ea cu o voce ruptă. Când a fost rănit ca să mă protejeze, am decis să-l tratez cu ierburi. Ajutându-mă de o carte, am reuşit să pregătesc o cataplasmă. Am vrut să se vindece, şi mai ales să nu se mai uite la mine cu atâta durere. Şi apoi, într-o zi, în timp ce o puneam pe rană, a fost prins de tremurat. A zâmbit şi mi-a şoptit că totul se va termina în curând. Nu mai zâmbise niciodată. L-am îmbrăţişat, ţipând la el să nu mă lase singură, dar imediat după aceea s-a prăbuşit fără viaţă. În interiorul cataplasmei am găsit otravă, şi abia atunci mi-am dat seama că se otrăvise încet, pentru că voia să-l omor. Şi eu, fără să ştiu, m-am supus.

Şi-a întors capul brusc, ca nu cumva să citească în ochii lui Learco aceeaşi milă insuportabilă ca în cei ai lui Lonerin. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

Fără un cuvânt, Learco a îmbrăţişat-o şi a lăsat-o să-şi dea frâu liber durerii. Apoi a îndepărtat-o uşor, i-a luat faţa în mâini şi şi-a apropiat buzele de ale ei. A fost ca mersul pe marginea unei prăpastii, unde ai vrea să te opreşti şi să cazi în acelaşi timp. Ispita era prea puternică, iar Doubhée a cedat în cele din urmă. Buzele prinţului erau moi şi umede, iar Doubhée a simţit că un val de căldură o învăluie. Şi-a lărgit ochii în întuneric, ca şi cum i-ar fi fost frică să descopere că ceea ce se întâmplă nu era real. Atunci s-a întors la ea însăşi. Dintr-o dată s-a eliberat şi s-a uitat la Learco cu un amestec de reproş şi neîncredere.

Părea jenat.

— Iartă-mă, eu...

A sărit în sus şi a mers fără să vorbească la intrarea în palat. Learco abia a avut timp să i se alăture şi să o ia de mână.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te forţez să fugi de mine...

— Nu pot, spune ea, fără să-l poată privi în faţă.

Şi-a eliberat mâna şi a luat calea subteranului.

A fugit spre camera ei, dar nu a intrat. Avea nevoie de singurătate. Ea a preferat să se refugieze în bucătăriile de la care Volco i-a dat o cheie.

Odată intrată, s-a aruncat pe podea şi a început să plângă, cu picioarele încleştate la piept, sufocându-şi suspinele între genunchi. Era supărată. A simţit încă buzele lui Learco pe buzele ei, şi ceea ce a făcut-o nefericită a fost exact certitudinea că de acum înainte ea nu ar putea sta fără el. Learco i s-a insinuat sub piele ca un drog, şi a otrăvit-o. Nu exista nici o mântuire pentru ea, dacă ea nu trece peste tot ce simţea pentru el, în scopul de a-i ucide tatăl; dar nu exista, de asemenea, nici o mântuire nici în afara lui, a înţeles acum cu o claritate dureroasă.

S-a gândit cu amărăciune că era mai bine înainte, atunci când nu exista nici o lumină în viaţa ei, şi când ea nici măcar nu spera să o găsească într-o zi. Să o vadă şi să ştie că nu poate ajunge la ea era şi mai sfâşietor.

Doubhée s-a întors în camera ei cu ochii roşii, cu capul învârtindu-se. Theana dormea liniştită în patul ei. A scos în tăcere harta palatului pe care o desenase în timpul anchetei şi a studiat-o.

Trebuia să facă ceva. Termină-ţi misiunea, orice ar fi. Era singura cale de a pune capăt visului absurd care i-a cuprins nopţile. Această decizie a calmat-o şi s-a simţit din nou la fel de rece şi hotărâtă ca în noaptea în care a decis să rămână cu Sarnek pentru a afla calea crimei.

Ea a plasat mental pe hartă locurile în care a crezut că a văzut simbolul pe care Theana i l-a arătat. Apoi a stabilit traseul pe care urma să călătorească în seara următoare şi a pus totul deoparte. Zorii erau aproape, şi trebuia să doarmă timp de cel puţin câteva ore pentru a fi în formă.

Dar a căutat în zadar somnul, nemişcată în întuneric, ştergând furioasă lacrimile care au continuat să curgă în ciuda ei. Nu a putut şterge din gura ei senzaţia acelui sărut.

15

Adevărul

Learco, în imposibilitatea de a reveni la camera lui, a rămas în grădină pentru a face sute de paşi. Cine era Sanne? Şi de ce i-a mărturisit cu atâta sinceritate? Acum, că ea a plecat, afinitatea specială pe care a simţit-o pentru ea de când s-au întâlnit nu i s-a părut altceva decât iluzii. În cele din urmă, fata asta era doar un străin cu un trecut tulburat şi misterios. Era nevoia lui disperată de a împărtăşi cu cineva povara amintirilor sale care l-au indus în eroare. Şi acum a înţeles că s-a comportat ca un inconştient.

S-a aşezat cu capul în mâini. A trebuit să se calmeze mai întâi, dar nu a putut: imaginea lui Sanne, ochii închişi şi buzele oferite sărutului său, nu l-au părăsit. Era atât de frumoasă încât s-a simţit dezarmat să suporte consecinţele gestului său. Poate pentru că nu au existat alte femei în viaţa lui.

Forra a încercat să-i trimită nişte prostituate, dar nici măcar nu le atinsese. Deşi unchiul său i-a spus că un bărbat trebuie să-şi satisfacă poftele carnale, s-a simţit diferit. Chipurile acestor femei i-au amintit doar de agonia la care a fost martor în aceeaşi zi. Şi ştia prea bine durerea de a se preda sentimentelor şi tandreţei. Ştia că mai devreme sau mai târziu destinul său va fi să se căsătorească cu o nobilă dintr-o altă ţară, aleasă de tatăl său, cu unicul scop de a avea un moştenitor care să-i extindă descendenţa şi puterea. O uniune de comoditate pură.

Nimic de-a face cu ce s-a întâmplat cu Sanne. În ciuda îndoielilor sale, el a simţit că legătura dintre ei a fost sinceră, a cunoscut-o chiar în momentul în care a sprijinit-o de piept. Inima ei bătea, nu se prefăcea. Sărutând-o, a destabilizat-o, i-a forţat voinţa.

El a sărit în sus şi a luat cu siguranţă direcţia camerei lui. Nu trebuia s-o mai vadă. Devenind prietenul său a fost o greşeală teribilă pe care nu a vrut s-o prelungească. A traversat coridoarele lungi cu un pas marţial, fără să-şi facă griji măcar o dată în legătură cu gălăgia. Dar după ultimul viraj s-a oprit: Neor stătea în faţa uşii. S-a înroşit când l-a văzut, ca şi ar fi putut să-i citească pe faţă ce tocmai se întâmplase.

— Nu poţi dormi? l-a întrebat unchiul său pe un ton inchizitor.

— Nu. Prea multe amintiri, a răspuns Learco sec, punând mâna pe mâner. Tu ce faci?

— Te căutam pe tine.

Exact răspunsul de care se temea. A deschis uşa în tăcere şi l-a lăsat să intre.

Unchiul său s-a aşezat pe scaunul din spatele camerei şi a început să se uite distras pe fereastră. Learco s-a dus să stea tăcut pe marginea patului. Neor l-a privit în ochi câteva momente, iar tânărul a înţeles imediat motivul acestei vizite improvizate.

— Ceremonia va avea loc într-o săptămână.

Tânărul a oftat şi şi-a trecut mâna prin păr. Era timpul să fie responsabil.

— Te-ai gândit la asta? l-a întrebat unchiul lui. Cât despre mine, nu mi-am irosit timpul.

Calmul îngheţat cu care a rostit aceste ultime cuvinte aproape l-a speriat pe Learco, dar a admirat - şi a invidiat - puterea care emana din acest om.

— Nu sunt singurul care nu e de acord cu comportamentul tatălui tău.

— Este un despot, a spus Learco fără cuvinte mincinoase, în timp ce şi-a dat seama cu furie că mărturisirea cântărea asupra sa. Cei mai mulţi oameni îl urmează pentru că el este puternic, dar nu există cu siguranţă nici o lipsă de duşmani în regat.

— Nici măcar la curte, crede-mă. Setea lui de cucerire condamnă Ţara Soarelui la înfometare.

Learco şi-a apăsat spatele pe capul patului.

— Ştiu, dar trebuie să-ţi spun ceva.

Conversaţia asta era foarte dureroasă.

— Mulţi oameni doresc să-l înlocuiască cu cineva mai rezonabil ...

— Ca tine?, a răspuns Learco, pe un ton mai batjocoritor decât i-ar fi plăcut.

— Ca tine.

Cuvintele au rezonat puternic în tăcerea camerei.

— Sunt bătrân şi obosit, nepotul meu, a spus Neor; Dar ramurile mai moderate ale Consiliului nostru sunt de acord cu comportamentul tău şi cu refuzul tău de a purta război. Faima ta a făcut înconjurul regatului şi oamenii te iubesc.

— Oamenii mă adoră, l-a corectat tânărul.

Neor a zâmbit.

— Credeam că eşti mai matur, Learco. Asta nu e adulare. Ştii să te faci iubit, spre deosebire de tatăl tău, care nu ştie decât să se facă temut.

La aceste cuvinte, prinţul s-a ridicat dintr-un salt.

— Şi ce?

— Şi astfel sunt oamenii dispuşi să-l detroneze ca să te pună în locul lui.

Learco a fost cuprins de transpiraţii reci, şi febril a început să facă sute de paşi în cameră.

— Îmi ceri să-l omor?

— Îţi cer să-ţi salvezi regatul.

— Dar omorându-mi tatăl!

— Nu neaparat.

Acest răspuns l-a prins cu garda jos. Nu s-a gândit niciodată la ideea de a fi rege. Cel mult se gândise uneori să se răzvrătească împotriva tatălui său, dar acest sentiment de dragoste şi ură pe care l-a simţit faţă de el l-a împiedicat întotdeauna să facă acest lucru. Şi acum i s-a oferit ocazia pe un platou.

— Credeam că deja te-ai hotărât. Ţi-am dat suficient timp să te gândeşti la asta, a continuat Neor. Ştiu că e dificil pentru că e tatăl tău, dar lucrurile trebuie să se schimbe.

— Nu e asta, a spus Learco cu un oftat. Sunt încă tânăr, iar tu îmi ceri să conduc o conspiraţie pentru a cuceri tronul. Nu mă simt pregătit, îmi pare rău...

Adânc în inima lui, el ştia că aceasta a fost doar o scuză pentru a întârzia din nou ceea ce ar fi trebuit făcut cu mult timp în urmă. Poate că mama lui avea dreptate, şi în cele din urmă, avea datoria să-şi ţină promisiunea.

— Curtenii tăi te-ar ajuta să-ţi administrezi regatul. Şi în plus, ai avea doar Ţara Soarelui de condus, celelalte Ţinuturi ar fi returnate popoarelor lor, proprietarii lor de drept. Ai urma exemplul lui Nammen, devenind prinţul care ai visat mereu să fii.

Learco avea un zâmbet deziluzionat. Nammen a fost întotdeauna un mit pentru el, încă din copilărie. Regele elf a fost cel care, odată ce a devenit conducătorul absolut al Lumii

Pământene, a returnat Ţinuturile locuitorilor lor pentru ca ei înşişi să-şi aleagă un rege. Un nebun pentru unii. Un erou pentru el.

— Nici măcar nu ştiu să-mi conduc viaţa, aşa că imaginează-ţi un regat...

— Ai toate calităţile unui rege bun, şi nici măcar nu ştii asta. Eşti cuminte şi înţelept, îţi cunoşti poporul şi îl iubeşti, şi ştii cât costă compromisurile.

Neor s-a ridicat şi acum l-a privit în ochi, dar Learco a fugit din privirile sale. Se simţea prins în capcană, sărutul lui Sanne încă îi ardea buzele, şi astfel, pentru a decide, pe loc, i s-a părut o afacere care nu era la îndemâna lui.

— Nu pot, a spus el, recunoscându-şi slăbiciunea.

Neor, pe de altă parte, nu a predat armele.

— Te înţeleg, dar nu sunt de acord cu tine. Vreau să ştii că vom continua, cu sau fără tine. Îmi pare rău, dar oricare ar fi reticenţa ta, va trebui să-ţi alegi partea mai devreme sau mai târziu.

— Asta e o ameninţare?

— Nu, doar o constatare.

Neor a făcut o pauză şi a adăugat:

— Gândeşte-te la asta. E timpul să înţelegi care e chemarea ta. Nu mai eşti băiatul care te crezi, eşti bărbat şi trebuie să te comporţi ca unul. Fiecare dintre noi luptă pentru un ideal, Learco. Mai ai ceva timp, foloseşte-l cu înţelepciune.

Cu aceste cuvinte a mers la uşă.

— Cred în tine, aminteşte-ţi, a spus el, închizând-o în spatele lui.

Doubhée şi-a reluat investigaţia în seara următoare. Acţiunea era singurul remediu pe care îl cunoştea împotriva suferinţei, fizice sau emoţionale.

Ea s-a pregătit încet, savurând fiecare gest care saluta întoarcerea adevăratei Doubhée. Era timpul să pună capăt acestor jocuri copilăreşti; realitatea era diferită, infinit mai tristă şi mai dură. Şi-a pus hainele ca un preot care se pregătea să sărbătorească o ceremonie, şi-a ridicat părul de pe cap.

"Păcat că nu am armele mele", a meditat ea. Dar pumnalul ei era mai mult decât suficient, şi simpla atingere de metal de pe pielea ei a liniştit-o. A deschis uşa şi a intrat în liniştea somnoroasă a palatului, spre etajul nobililor . În acea noapte, acolo îşi va începe investigaţiile.

Cu câteva zile mai devreme, a avut loc un eveniment singular. Tocmai intrase într-una din camerele de la acest etaj fără să-i pese când un asasin a deschis uşa. Ascunsă în umbră, ea l-a spionat, până când un soldat a venit să verifice dacă totul era în ordine. Asasinul a pretins că e acolo în recunoaştere. Doubhée s-a gândit imediat că este o scuză, pentru că era o treabă de soldat şi nu de asasin, dar abia când Theana a subliniat misterul cărţilor lipsă şi-a amintit acest eveniment nepotrivit. În acea seară, Asasinul ar fi vrut să verifice dacă ceva ascuns de Breaslă şi Dohor era încă la locul său... Singura soluţie era să meargă să vadă.

A decis să meargă prin grădină unde ascunzătorile abundă, şi s-a uitat spre locul secret care a găzduit întâlnirile ei de noapte cu Learco pentru o lună. Nu era acolo. Cu inima strânsă, s-a gândit că e mai bine aşa.

A intrat la etaj printr-o uşă secundară, furişându-se în spatele unui paznic beat. Camera de care era interesată era în spate, şi nu era monitorizată.

S-a strecurat din umbră în umbră, ascultând paşii fermi ai unui gardian care mergea pe hol. Când l-a auzit îndepărtându-se, a apăsat pe mâner şi s-a trezit înăuntru.

Camera era goală, dar din motive necunoscute, Bestia din ea a început imediat să urle. Fără să-şi facă griji, s-a dus la locul unde l-a văzut pe Asasin. Sprijinindu-se de perete era o comodă a cărei parte superioară consta dintr-o serie de sertare mici. Toate erau încuiate, dar adevărata problemă era să ghiceşti care era cea corectă. Doubhée a atins suprafaţa netedă până când a simţit o uşoară umflătură. În întuneric, i-a luat ceva timp să identifice modelul: un grifon care ţinea o pentagramă în gură. A studiat cu atenţie încuietoarea. Cu uneltele ei de hoţ, s-o forţeze ar fi fost floare la ureche. A scos de la curea un fir subţire de metal pe care îl forjase din dintele unei furculiţe şi s-a apucat să lucreze.

Un mic clic a informat-o că a reuşit. A tras şi sertarul s-a deschis.

Interiorul era căptuşit cu catifea roşie, şi oferea abia suficient spaţiu pentru un pătrat mic de pergament la fel de lat ca degetul mare. Era gol, dar Doubhée nu a fost descurajată. Cu unghia, a ridicat ţesătura de pe margine. Dedesubt, a găsit o foaie împăturită.

Era o însemnare făcută pe 13 mai. A scos un oftat de ciudă. Apoi, a scos pergamentul care conţinea documentele identificate de Theana şi a căutat simbolul care corespundea acelei date.

"C. Bl.; Li. Cinc. Ea se gândeşte. Aceste însemnări nu puteau indica rafturi, se refereau la altceva. Dintr-o dată totul s-a luminat: era în camera afinelor. La început, ea nu a acordat nici o atenţie, dar apoi a transcris în cele din urmă pe pergamentul ei numele pe care slujitorii le utilizau pentru a desemna diferite camere ale palatului. A numărat sertarele. Documentul era în al cincisprezecelea. În acest caz, "li." a fost doar o modalitate de a desemnarea documentului, iar "Cinc" însemna "cincisprezece".

Se bucură în interior. În cele din urmă, a văzut sfârşitul poveştii!

Ea a pliat cu grijă documentul şi l-a pus la loc, apoi a închis sertarul pentru ca nimeni să nu observe spargerea. Apoi s-a aşezat pe podea şi a examinat pergamentul.

Încercuise referinţa de lângă data care o interesa. "S. Qua., li.oct."

Ea a revizuit mental toate camerele: Sala Tronului, Sala de Vânătoare, Camera Publicului, Camera Capitolului, Camera Prinţului, Camera Reginei, Primul Salon, Camera Delegaţiei şi... Camera Quadrangular.

Era o cameră destul de mică, care avea patru intrări, dintre care nici una nu era păzită. Zidurile erau acoperite cu tapiserii mari, colorate, care spuneau povestea familiei Sulanei.

Doubhée a deschis brusc ochii. Documentele erau acolo, era sigură.

S-a ridicat, a ieşit cu grijă şi a coborât în meandrele palatului.

Şi-a amintit perfect drumul de urmat, dar o surpriză neplăcută o aştepta. Un paznic îşi făcea rondul chiar pe hol, unde scara ducea spre cameră, şi avansa direct spre ea. Doubhée s-a aplatizat într-un colţ al zidului şi şi-a ţinut respiraţia. S-a grăbit fără să se gândească, iar acum nu avea de ales.

Şi-a scos pumnalul şi a aşteptat în umbră, cu muşchii încordaţi. Soldatul s-a apropiat periculos şi ea s-a pregătit să atace. Tocmai când totul părea pierdut, paznicul s-a îndreptat spre un alt coridor şi a plecat.

Doubhée nu a irosit nici un moment. S-a aruncat pe scări şi a intrat direct în Camera Quadrangular. În această parte a palatului, gardienii făceau două runde, şi uitându-se în jur,

şi-a dat seama că era locul perfect pentru a ascunde ceva preţios. Erau câteva ieşiri pentru un hoţ.

Doubhée a încercat să-şi calmeze agitaţia: era pe drumul cel bun, dar trebuia să se gândească la cel mai bun mod de a acţiona în cel mai scurt timp. Ea a respirat adânc şi s-a concentrat pe referinţa documentului: "Ii. Oct."

S-a uitat repede prin tapiserii, dar erau prea complexe, prea bogate în detalii şi culoare. Ea a recunoscut-o pe Sulana tânără, cu primul Learco în braţe, apoi Kharva, fondatorul descendeţei, dar nu a putut vedea ce legătură ar putea exista cu ceea ce căuta. În ceea ce priveşte bătălia navală descrisă pe celălalt zid, a inspirat-o şi mai puţin. A închis ochii pentru a lupta împotriva descurajării. Dintr-o dată, un sunet de paşi a întrerupt firul gândurilor sale.

S-a ascuns lângă uşă şi a apucat mânerul pumnalului. Imediat ce bărbatul a trecut pragul, ea l-a lovit cu o mână şi l-a împins de perete, lovindu-l cu capul. Era pe cale să-l lovească cu toată puterea ei când l-a recunoscut pe Learco, cu ochii larg uimiţi. I-a oprit lama la un fir de păr de gât şi l-a eliberat.

— Cine este acolo? a tunat o voce din partea de sus a scărilor.

În clipa următoare, sunetul metalic al unei săbii smulse din teaca sa umple arcul holului. Doubhée a simţit că picioarele i se înmoaie. Learco a fost cel care a scos-o din cameră şi a ascuns-o în spatele unei uşi în culoarul paralel. El i-a făcut semn să nu facă zgomot, şi-a pus hainele în ordine şi a aşteptat sosirea paznicului, încercând să preia un aer natural.

— Sunt eu, a spus el cu calm când soldatul a apărut pe hol.

— Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră, nu ştiam că sunteţi aici...

Paznicul era la un pas de uşă. Doubhée l-a auzit băgând sabia în teacă, apoi îngenunchind în faţa prinţului.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, soldat. Îţi făceai doar datoria. Acum pleacă.

De îndată ce au fost singuri din nou, Learco apucat-o de încheietura mâinii.

— Taci şi urmează-mă, i-a poruncit el.

Doubhée nu a putut rezista şi l-a lăsat s-o tragă ca pe o greutate moartă pe coridoarele palatului pe o scară mică de fier care dădea acces la un pod rar controlat de gardieni.

Odată urcat, Learco a aruncat-o cu brutalitate pe jos, fără să-şi facă griji că o va răni. A ţinut o mână pe sabie şi era serios, teribil de serios.

— Ce făceai aici?

«Trebuie să-l omori», a spus imediat o voce în capul Lui Doubhée. «Ar fi trebuit s-o faci de prima dată, în luminiş după ce hoţii au atacat.»

— Am crezut că ai luat o decizie aseară...

— Şi de ce eşti îmbrăcată aşa? a insistat prinţul.

Faţa lui era rece şi ostilă. Nu mai era nicio urmă a tânărului pe care îl cunoştea din timpul întâlnirilor lor secrete. Doubhée nu a putut să-şi ia ochii de la el, dar tot s-a gândit că nu are de ales decât să-l omoare.

— Te-am adus aici în loc să te predau gardienilor. Înţelegi ce înseamnă asta?

Doubhée aproape a vrut să râdă când s-a gândit că el nu ştie nimic despre ea. Chiar şi acum, el nu a înţeles. A schiţat un zâmbet. Learco se holba la ea, incapabilă să-i descifreze reacţia.

— Putem afla ce e amuzant?

Doubhée i-a susţinut privirea şi hotărârea din ziua precedentă fără a ezita. Ceva în ea a continuat să creadă împotriva oricărei logici că ar putea exista un rezultat diferit pentru ei.

— Mă amuză să văd că habar n-ai cine sunt... a răspuns ea cu o notă de sarcasm studiat.

Learco a scos sabia şi a îndreptat-o spre gâtul ei.

— Şi aşa, e mai puţin distractiv?

A continuat să zâmbească.

— Nu mă poţi opri.

— Cine eşti tu?

Era un moment de reculegere, în care nici unul nu a simţit curajul de a continua această farsă.

— Numele meu este Doubhée.

Mâna lui Learco tremura uşor de garda sabiei sale, dar a strâns-o mai puternic.

— Eşti aici pentru mine?

— Nu.

— Pentru tatăl meu, atunci?

Doubhée a închis ochii, şi nu a reuşit decât să dea din cap ca să aprobe.

Privirea lui Learco a devenit brusc mai puţin severă, şi ea a văzut pentru un moment în spatele posturii prinţului războinic, pe tânărul din râu căruia i-a încredinţat trecutul. Ceva i s-a aprins în piept, ceva intolerabil care a făcut-o să vrea să plângă.

— Breasla te trimite?

— Nu.

— Ido ?

— Nu.

Doubhea a întors capul.

— Unchiul meu, atunci?, a întrebat Learco după un moment.

— Nu, a răspuns ea, copleşită, dându-şi seama că nu îşi mai putea reţine lacrimile.

Learco i-a apăsat mai tare lama sabiei sale pe gât, dar Doubhée a citit în ochii lui cât de mult l-a costat acest gest.

— Vreau adevărul, şi mai bine mi-ai spune, sau te omor.

Nu era cacealma, a vorbit pe tonul cuiva care nu are nimic de pierdut. Doubhée a simţit prima lacrimă căzându-i pe obraz. Nu era un moment nepotrivit să moară în cele din urmă, mai ales dacă moartea venea din mâna lui Learco.

— Am venit aici să-ţi ucid tatăl, dar nu m-a trimis nimeni. Este o chestiune personală, a spus ea cu voce scăzută.

— De asta m-ai lăsat să te salvez, şi apoi m-ai sedus să intri în palat?

A vrut să protesteze, dar cum să-i explice? Cum putea să-i spună că tot ce s-a întâmplat între ei nu a avut nimic de-a face cu misiunea ei, că a fost chiar un obstacol pentru ea? Cum putem să-l convingă că l-a iubit în ciuda tuturor logicilor, chiar dacă nu a mărturisit niciodată până în acel moment?

— Nu s-a întâmplat aşa, a răspuns ea dintr-o dată.

De data asta a fost rândul lui Learco să râdă.

— Minţi, a spus el cu dispreţ.

— Nu! Sunt aici pentru că tatăl tău şi-a salvat viaţa cu preţul meu, şi pentru a evita o moarte oribilă, nu am de ales decât să-l omor.

Learco nu s-a lăsat înmuiat, dimpotrivă, a crescut presiunea asupra gâtului ei.

— De ce te-aş crede?

— Pentru că nu te-am minţit niciodată.

Prinţul a izbucnit din nou în râs, şi a simţit cum pierde teren.

— Mi-ai spus doar minciuni. Numele tău, cine eşti, de unde vii...

— Nu! Tot ce ţi-am spus despre trecutul meu e adevărat, totul e adevărat!

Lacrimile i-au curs pe obraji şi pe buze. Dintr-o dată şi-a ridicat mâneca şi i-a arătat sigiliul pulsator de pe braţul ei, explicându-i, între suspine, cum fusese prinsă în capcană. I-a spus despre furt, fără să-i ascundă vreuna din atrocităţile pe care le-a comis. I-a spus despre lunga ei călătorie pentru a-şi salva viaţa şi despre singura cale a lui Sennar: să-l ucidă pe cel care a blestemat-o.

La sfârşitul poveştii ei, s-a simţit complet golită, obosită de propria durere, dar, de asemenea, mângâiată. Acum ştia totul şi ce se putea întâmpla nu mai conta.

Learco şi-a coborât încet sabia şi s-a aşezat pe pământ lângă ea. Şi-a trecut mâna prin păr, oftând.

— Ce-o să mă fac cu tine? i-a spus el, uitându-se la ea cu un zâmbet reţinut.

A stat nemişcată.

— Omoară-mă, a spus ea.

— Ce?

— Sau va trebui să te omor. Nu există altă cale. Trebuie să-ţi salvezi tatăl, iar eu trebuie să-mi salvez viaţa.

Learco s-a uitat la ea cu atâta disperare încât a fost distrusă.

— Şi de ce să-mi salvez tatăl?, a spus el în sfârşit. Tiranul ăla însetat de sânge? Nu te voi opri, a adăugat el, aruncându-şi sabia. Vrei să mă omori? Dă-i drumul!

Ochii lui străluceau cu o strălucire febrilă.

— Dacă mi-ai spus adevărul, fă-o acum, conchide el, arătând spre pumnalul pe care Doubhea îl ţinea încă în mână.

S-a uitat la lama care strălucea în întuneric ca şi cum ar fi captat toată lumina camerei. Pumnalul oferit de Maestru... Fără să se gândească, ea l-a aruncat, şi în timp ce metalul sclipea pe podea, s-a aruncat în jurul gâtului lui Learco şi şi-a permis să plângă neîngrădit. Tânărul i-a rămas inert în braţe, dar tot ce trebuia să facă era să-l îmbrăţişeze, convingându-se că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat cu adevărat.

Încet, mâna prinţului s-a ridicat pe spate ei şi i-a zăbovit pe gât. Căldura lui a făcut-o să tremure de plăcere. A sărutat-o ca prima dată, şi a fost un sărut lung, atemporal. Doubhée şi-a dat seama apoi că ceva s-a schimbat iremediabil. Dorinţa de a nega, ştergând memoria lui Learco şi să devină cea care a fost cu un an mai devreme era pur şi simplu imposibil. Era liberă, în sfârşit. Maestrul şi Lonerin nu erau decât amintiri dulci, dar îndepărtate. Nimic nu exista în afară de promisiunea tăcută a lui Learco care a îmbrăţişat-o, mâinile lui mângâind-o, atingând delicat baza gâtului ei, curba sânilor ei.

A întins-o pe jos şi şi-a dat jos uşor cămaşa, iar ea l-a îmbrăţişat strâns. Frumuseţea acestui moment ar putea fi trecătoare, dar pentru Doubhée ar dura o viaţă.

16

Alegerea lui San

Sub mare, lumina era slabă. Reflecţiile sale sclipitoare desenau forme amuzante pe hainele maro ale celor patru Asasini. Doi bărbaţi şi două femei care mergeau înainte, repede şi tăcuţi.

Demar, unul dintre ei, s-a uitat în jurul lui. Ei erau în Zalenia de o săptămână, dar el nu era încă obişnuit cu acest peisaj cu aspecte lunare, nici cu siluetele spectrale lungi ale locuitorilor săi.

Era mândru de el însuşi. Această misiune era o adevărată promovare pentru cineva care, la fel ca el, a fost admis târziu în Breaslă. El a intrat după ce şi-a ucis sora la vârsta de paisprezece ani, vârsta peste care nu mai era considerat un copil al morţii. Şi de-a lungul uceniciei sale, a trebuit să îndure batjocura camarazilor săi pentru că el era ultimul care a sosit, în ciuda calităţilor sale remarcabile şi a credinţei sale neclintite.

"Nu contează când suntem aleşi. Ceea ce contează este *să fii* ales", a spus odată Gardianul Suprem, şi s-a agăţat de aceste cuvinte. În opinia sa, Yeshol era singurul care a putut înţelege. Şi a vrut să-şi dovedească devotamentul şi valoarea pentru el. De aceea a îndeplinit cu zel misiunile care i-au fost încredinţate, fără nici cea mai mică milă. Cu toate acestea, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, el comisese doar două crime şi câteva mici jafuri, iar ideea că Yeshol nu l-ar putea considera un Victorios l-a chinuit neîncetat.

Şi apoi, într-o zi a fost chemat în biroul său, în acelaşi timp cu Fenula, Tess şi Jalo.

— Am o misiune de cea mai mare importanţă pentru voi.

Acest preambul a fost suficient pentru ca inima lui să bată sălbatic. Urechile lui au început să bâzâie, în timp ce Yeshol le-a dat instrucţiunile. Idee era să meargă în căutarea lui San, băieţelul care trebuia să primească sufletul lui Aster. Scăpase de supravegherea lui Sherva, Gardianul, şi se refugiase în Lumea Pământeană cu Ido, legendarul pitic care se făcuse singur protector.

Demar a simţit focul trecându-i prin vene. În cele din urmă o misiune serioasă, în cele din urmă posibilitatea de a demonstra abilităţile sale!

El plecase plin de entuziasm şi, înainte de a părăsi templul, îngenunchease la picioarele zeului pentru a-i oferi tributul său. Nu avea nici un motiv să facă acest lucru: el era un Victorios, nu un simplu Postulant, dar asta era mai puternic decât el. El şi-a frecat mâinile de coloanele de cristal negru, cerându-i lui Thenaar să-i îndeplinească rugăciunile. Zeul l-a ales printre mulţi alţii să-i încredinţeze ascensiunea sa la putere, şi era un dar care merita câteva picături din sângele său.

Călătoria spre Zalenia a fost lungă şi dificilă, şi apoi au reuşit în cele din urmă să găsească o intrare subterană foarte veche creată de Aster însuşi. Infidelul era cel care a găsit-o: aşa îl numeau Victoriştii pe Dohor, pentru că nu erau de acord ca acesta din urmă să-şi construiască palatul pe ruinele din Enawar. Acest privilegiu i-a permis într-adevăr regelui să acceseze labirintul pasajelor secrete şi al coridoarelor subterane care se conectau

reciproc în multe regiuni ale Lumii Pământene. Inclusiv acest subteran mitic, evocat în timpul Profetului datorită magiei. A fost folosită o singură dată, pentru a trimite un mesager în Lumea Pământeană. Această misiune a făcut istorie, deoarece oficialul ales s-a ciocnit cu Sennar, soţul lui Nihal, şi şi-a pierdut viaţa în timpul confruntării. Omul fusese făcut martir, iar aventura sa a trecut în legendă.

Pasajul a condus direct sub mare, într-un tunel săpat de sclavii lui Aster. Aerul era atât de irespirabil încât locuitorii din Zalenia îl foloseau rar. Intrarea sa era păzită, dar Demar şi ceilalţi au reuşit să se strecoare prin ea datorită manevrei lui Fénula.

Ei au mers fără încetare zile întregi, în noaptea eternă a acestei lumi subacvatice. Ei au mâncat pe drum şi s-au oprit pentru doar câteva ore să se odihnească, abia timpul necesar pentru a-şi recupera puterea. Demar, cu toate acestea, se desfăta cu durerea din muşchii lui. El a acceptat cu bucurie crampele din coapse şi i-a mulţumit lui Thenaar pentru fiecare suferinţă nouă. Moartea pentru Dumnezeul lor era cea mai mare graţie pe care un Asasin ar fi putut-o spera, iar suferinţa fizică în numele său era sigiliul pe care Thenaar l-a tipărit pe fiii săi preferaţi.

"Ai un loc special în inima mea, pentru că tu vei fi instrumentul întoarcerii mele", i-a şoptit trupul dureros.

Cei patru Asasini au ieşit în cele din urmă de sub mare, în lumina slabă a soarelui, după trei săptămâni pe drum. Ei s-au înfăşurat imediat în haine lungi maro şi au folosit filtre pentru a-şi modifica aspectul. Un cadou de la noul Stăpân al Otrăvurilor, un bătrân cu mâinile arse prin contactul continuu cu plante otrăvitoare. Datorită amestecurilor sale, s-au amestecat în mulţime, similar în orice mod cu locuitorii din această lume: păr alb, piele deschisă, şi pupilele negre tulburătoare în centrul unui iris atât de alb că părea transparent.

Fénula i-a zorit cu un gest.

— Hai să mergem.

Au intrat într-un han, hainele lor fluturând la unison.

Fénula, liderul expediţiei ca Gardian al Farmecelor, şi-a dat jos gluga în faţa hangiului, dezvăluind faţa angelică a unei tinere fete cu un zâmbet strălucitor. Ea a cerut cu amabilitate o cameră, a râs a flirt, şi Demar a admirat modul în care o Victorioasă ştia să profite de armele inamicului. În Casă, femeile au fost încurajate să abandoneze orice semn de feminitate. Copiii din Thenaar nu aveau gen, erau simple instrumente în mâinile zeului, şi fiind o femeie a fost folosită doar pentru a produce noi sclavi ai închinării. Dar în afara zidurilor Casei, frumuseţea şi manierele feminine erau din nou utile.

Hangiul zâmbeşte, sedus de aerul dulce şi ingenuos al fetei. Nici măcar nu a fost atent la cele trei persoane care stăteau în spatele ei. Le-a dat o cameră şi i-a îndrumat personal până la etajul superior. Imediat ce uşa s-a închis în spatele lor, Fénula a şters toată suavitatea din trăsăturile sale şi şi-a reluat expresia obişnuită impasivă.

"Aceasta este faţa unui Victorios: netedă, o pânză albă pe care Thenaar îşi pictează propria faţă", a gândit Demar cu un fior de emoţie.

Cei patru Asasini s-au aşezat pe pământ, iar Fénula şi-a scos discurile metalice din manta. Era unul dintre cele mai simple trucuri predate în timpul uceniciei Asasinului, dar era foarte eficient. Acesta era folosit pentru a observa o aură magică, şi a fost special adaptat de către Gardianul Închinării pentru a vâna jumătate-elfi. Astfel a reuşit micul grup să fie pe urmele sale, ajungând în acest punct.

Fénula a pus discurile pe palmă, le-a scuturat şi le-a aruncat la pământ, rostind un cuvânt elven. Au căzut la pământ, clătinându-se, şi apoi s-au îndreptat în toate direcţiile ca şi cum ar fi în viaţă. Cei patru Asasini au început să scandeze numele lui San, iar discurile s-au aliniat instantaneu într-o linie cu o direcţie precisă în spaţiu.

Demar s-a uitat la Fénula şi a văzut că o venă se umflase pe capul său.

— Ce înseamnă asta?, a întrebat el cu o voce tremurândă.

— Că aproape am ajuns. Mai puţin de o zi de călătorie.

Tăcerea care a urmat a fost plină de cuvinte nerostite.

— Sunt gata, a declarat Demar cu mândrie, care a dat naştere la zâmbete pe buzele lui Tess. Un zâmbet pe jumătate matern, jumătate viclean.

"Nu vei mai râde de determinarea mea când îi voi aduce prada înapoi lui Yeshol", a gândit tânărul, scrâşnindu-şi dinţii.

Fénula a rupt cercul şi a luat discurile.

— Vom acţiona aşa cum ne-am înţeles. Nu ne interesează Ido. Îl vom ucide doar dacă va fi nevoie.

Demar a dat din cap cu convingere, şi apoi s-a uitat afară: peisajul era scăldat într-o lumină lăptoasă, dar în ochii lui a luat un ton liniştitor de roşu-sânge, culoarea lui Thenaar.

San n-a putut dormi.

Ieşea dintr-o altă ceartă cu Quar, şi de data asta cupa era plină. Plictisitor cum era, stăpânul său devenise pedant, şi chiar un pic sadic în pedepsele sale. De când Ido i-a dat permisiunea să-şi pedepsească elevul pentru greşelile sale, viaţa lui San s-a transformat în iad. L-a făcut să copieze episoade istorice fără sfârşit, sau să înveţe pe de rost capitole întregi despre cultura elven; dar cel mai rău lucru a fost că aceastei mumii vechi nu i-a luat mult timp să-i găsească punctul slab şi din ce în ce mai des îi interzicea accesul la bibliotecă.

— Totul, dar nu asta, s-a plâns copilul.

— Ce-ar fi dacă... nu te duci timp de patru zile. Să-ţi fie o lecţie.

Din acea zi, Quar l-a privat de bibliotecă timp de o săptămână întreagă. Şi San nici măcar nu reuşise să-l convingă pe Ido să intervină în numele lui.

— Nu-mi place atitudinea ta faţă de stăpânul tău, a răspuns piticul.

— Ţi-am spus deja de un miliard de ori că e plictisitor de mori.

— Şi ţi-am explicat de cel puţin tot de atâtea ori că magia e uneori plictisitoare. Învăţarea necesită întotdeauna un minim de efort, mai ales la început.

— Recunosc. Dar de ce mă împiedică să merg la bibliotecă? Am dobândi mai multă cunoaştere din ea decât ascultându-l; şi apoi cărţile sunt singurul lucru care mă ajută să treacă timpul.

Ido şi-a scos pipa din gură cu un oftat.

— Ştiu că locul nu are distracţii, este exact ocazia perfectă de a te dedica studiului.

Cu siguranţă, Ido nu l-a înţeles deloc. Poveştile sale despre Lumea Pământeană erau toate deprimante, şi singura dată când San a reuşit să se răzgândească un pic a fost atunci când el s-a antrenat cu o sabie. Dar apoi, din nou, el a obosit repede.

Adevărul a fost că totul l-a enervat, şi i s-a părut că persoana responsabilă pentru starea lui proastă era Ido. Moartea părinţilor săi devenise acum o obsesie, iar el era din ce în ce

mai convins că singura modalitate de a se elibera de ea era acţiunea. Orice altceva erau bârfe, minciuni pentru a nu face faţă realităţii. Nu înţelegea de ce Ido se comporta ca un laş. Lupta a continuat în Lumea Pământeană, şi el nu a vrut să-şi ţină mâinile în buzunare. De aceea nu-i plăcea Quar şi interdicţiilor sale atât de mult, pentru că cărţile de formule ale bibliotecii erau, în ochii lui, un colac de salvare. Citea fără oprire, iar noaptea experimenta cu vrăji. Unele erau prea dificile pentru el, dar a învăţat repede. Şi asta i-a permis să uite trecutul.

S-a întors furios în pat. Ce avea el de gând să facă fără confortul său pentru o săptămână întreagă? Umbre ciudate au tras cu ochiul pe fereastră, şi el nu a putut scăpa de un sentiment opresiv de angoasă.

Dintr-o dată o mână a aterizat pe gura lui. El a deschis imediat ochii şi a ţipat în timp ce încerca să scape. Trei figuri s-au mişcat în jurul lui, iar pe hol, paznicul era întins pe jos, cu gâtul tăiat.

Atacul lor a fost la fel de eficient pe cât de tăcut. San nu şi-a dat seama de nimic: atacatorii săi au intrat în linişte, ca fantomele. Arătau ca locuitorii Zaleniei, dar aspectul lor era diferit. Este nevoie doar de o secundă pentru copil să înţeleagă, şi imediat o memorie este suprapusă realităţii.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în asasini sparg uşa casei sale. Ei poartă cuţite lungi şi prima dată se aruncă la tatăl său. El fuge în cealaltă cameră, şi, se ascuns sub pat, aude strigătele mamei sale care încearcă să intervină. Realitatea din jurul lui se clatină, corpul lui e paralizat. Ar vrea să intervină, să facă ceva, orice, dar frica e mai puternică. Apoi, dintr-o dată, nu mai este nimic altceva decât tăcere, şi el devine conştient de laşitatea lui.

Furia a apărut pentru prima dată în inima lui.

San şi-a fluturat braţele şi picioarele. Doi asasini l-au imobilizat imediat.

«Ido, unde eşti? De ce nu eşti aici? »

Era singur, la fel ca în acea noapte. Durerea l-a copleşit, iar apoi totul a explodat în mii de scântei roşii. O căldură teribilă i-a cuprins pieptul şi apoi s-a dus în mâinile lui, arzându-i venele; s-a acumulat în vârful degetelor, şi nu era doar foc. San a simţit flăcările lingându-i pielea, şi ştia cu certitudine că nu-i vor face nici un rău. Asasinii şi-au eliberat strânsoarea, şi el a avut din nou mâinile libere. În jurul lui, focul era violent. Doi dintre asasini s-au zvârcolit pe podea.

O lovitură a spart uşa. Flăcările au fost stinse instantaneu, iar San a distins lama unei săbii care a împărţit aerul deasupra Asasinilor care încă stăteau în picioare. Două lovituri rapide: primul inamic a căzut, străpuns, celălalt s-a prăbuşit în timp ce gemea. Ido nici măcar nu s-a uitat la el, s-a îndreptat spre San şi i-a înfăşurat braţele în jurul umerilor. Părea supărat.

— Totul e în regulă?

Interzis, San a observat camera în tăcere. Pereţii erau înnegriţi, mobila arsă, iar patru cadavre zăceau pe jos. Unul dintre atacatori era încă în viaţă, altul a fost ucis de Ido, iar ultimii doi au murit arşi. Şi el i-a ucis.

Ido s-a aplecat asupra supravieţuitorului. Trebuie să fi avut cel mult 20 de ani, şi o faţă frumoasă şi clară a unui băiat bun. I-a inspectat echipamentul asasinului: cuţite de aruncat, două pumnale, un şiret de strangulat. Cine ştie prin ce jocuri ciudate ale sorţii a căzut în mâinile Breslei?

— Cum ai ajuns aici?

Asasinul îi aruncă o privire lipsită de expresie. Nici măcar nu părea să simtă cea mai mică tristeţe pentru pierderea tovarăşilor săi.

— Vorbeşte, sau te omor, şuieră piticul printre dinţi, dar a înţeles imediat inutilitatea ameninţării sale.

— E ca şi cum aş fi deja mort.

Îl interogase timp de două ore, şi era prima dată când i-a auzit vocea. O voce tânără, ca şi înfăţişarea lui. Ido s-a forţat să pară feroce. În realitate, nu a simţit decât o imensă milă pentru acest băiat.

— Te asigur că moartea e altceva.

— Dacă mor, mă duc la Thenaar.

Nu exista nici o modalitate de a lupta cu aceşti oameni; misiunea lor era singurul lor motiv de a trăi şi de a muri.

— Trebuie să vină şi alţii?, a întrebat el cu o voce obosită.

Tânărul s-a încuiat din nou în tăcere.

Ido a oftat adânc şi a mers la uşă.

— Era o lume întreagă pentru tine acolo, şi ai refuzat-o ca să te îngropi de viu între pereţii acestei secte. Ţi-a fost atât de frică să-ţi foloseşti liberul arbitru?

Un fulger de dispreţ i-a luminat ochii asasinului, apoi au devenit din nou reci şi fără expresie. Ido a închis uşa în spatele lui; Marna, şeful gărzilor palatului, s-a uitat la el interogativ.

Piticul a dat din cap.

— El nu a vorbit, şi nu va vorbi. Am trăit destul ca să ştiu cum funcţionează creierul acestor oameni.

— Aşadar?

— Aşa că întărim supravegherea. Vreau un paznic care să aibă grijă de San tot timpul.

Marna a dat din cap cu convingere şi a adăugat:

— Am aflat pe unde au intrat. Au folosit tunelul subteran care duce din Lumea Pământeană în Zalenia, cel care trece pe sub mare. Desigur, au înşelat vigilenţa gardienilor cu trucuri magice. Crezi că vor încerca din nou?

— Este posibil, a oftat piticul, care pleca.

Se simţea extrem de obosit. Nu mai era legendarul războinic pe care toată lumea îl admira. Şi mai presus de toate, nu mai putea suporta demenţa asta. Greaţa l-a cuprins prima dată în faţa lui Tarik şi a soţiei sale, dar abia acum a înţeles că era profund dezgustat

de război. Nu mai suporta ca tinerii să-şi sacrifice vieţile cultelor absurde şi însetate de sânge.

«M-am săturat să lupt, ăsta e adevărul.»

L-a găsit pe San în faţa uşii camerei sale. Paznicul s-a grăbit să explice că copilul a insistat să iasă.

— Vreau să văd prizonierul, a spus el cu o voce uşor tremurândă, dar hotărâtă.

Au intrat, iar San s-a oprit în mijlocul camerei, cu pumnii încleştaţi. Cu durere infinită, Ido citeşte în privirea sa furia şi entuziasmul celui care a ucis.

Îşi trecu mâna peste barbă.

— Ei bine?, a întrebat el cu o voce din ce în ce mai obosită.

— Lasă-mă să-l văd pe Asasin.

— Ce ai să-i spui?

— Vreau să vorbesc cu el.

«Fuge de mine. Nu am putut să-l ascult şi asta am făcut din el», şi-a spus Ido, iar suferinţa i-a zdrobit pieptul.

— Du-te la culcare. Ai nevoie de odihnă.

— Nu, trebuie să vorbesc cu omul ăsta. Şi el e responsabil pentru moartea părinţilor mei! Unde este? L-ai interogat?

— Nu a spus nimic. Şi nu vrea să spună nimic. În orice caz, acest loc nu mai este sigur, va trebui să plecăm.

— Ido, i-am bătut.

Piticul retrăieşte mental camera lui San, pereţii carbonizate, cadavrele de pe podea. Acest copil avea o putere imensă, o putere teribilă şi periculoasă.

— Nu e nimic de lăudat, a replicat pe un ton dur.

— Dar nu ne putem ascunde! Şi mai devreme sau mai târziu ne vor găsi. Sunt capabil să învingă Breasla; tu şi cu mine împreună, o putem face! San a plâns cu un singur suspin.

— Ai puteri imense, recunosc. Problema este că nu ştii să le folosească în mod conştient încă.

— Învăţ din cărţile din bibliotecă.

— Este nevoie de ani pentru a dobândi aceste cunoştinţe, şi nu avem jumătate din acest timp la dispoziţia noastră.

— Îţi reamintesc că acum o lună am omorât un dragon şi azi am ucis doi oameni. Dacă nu învăţ repede...

Ido a fost îngrozit. Se pare că San s-a mândrit cu faptul că magia lui a cauzat moartea.

— Da, San, aşa e. Ai ucis doi oameni.

— Doi asasini.

— Nu face nici o diferenta.

— Asta face una, dimpotrivă! Mi-au ucis tatăl şi mama, e doar dreptate. Şi nu voi ezita data viitoare să o iau de la capăt!

La aceste cuvinte, Ido a sărit în picioare.

— Îţi dai seama de asta? Ai doar 12 ani! Copiii nu ar trebui să omoare, darămite să se bucure de asta! Nu contează pe cine ai ucis, a fost o persoană, nu o bucată de carne, o persoană cu vise, temeri, speranţe!

San i-a susţinut privirea mânioasă cu un calm rece.

— Dar cei pe care i-ai ucis în toţi aceşti ani? Nu erau duşmani? De ce i-ai ucis?

— Nu a fost nici o zi când nu m-am întrebat. Asta nu vrei să înţelegi, a şuierat piticul.

— Nu am nici o remuşcare, a răspuns rece San. Ceea ce am făcut este corect. În plus, unde ai fost în acest timp? Nu pot conta decât pe puterile mele pentru a mă salva. Şi ce contează vina ta stupidă pentru mine!

Palma a fost violentă. A fost a doua oară când l-a lovit. Ido a simţit dintr-o dată o prăpastie de netrecut între San şi el.

Băiatul s-a uitat la el cu ochii strălucitori, dar nu a plâns. Ido ar fi vrut să ştie ce să-i spun. Dar ştia că în faţa crimei, suntem mereu singuri.

— Eşti supărat, încă nu măsori gravitatea actului tău. Vei plăti consecinţele foarte curând. Vom vedea ce trebuie să facem mâine. Acum întoarce-te în camera ta cu paznicul pe care ţi l-am dat. Şi dacă fugi, jur că te închid.

San a plecat cu un pas liniştit, fără o privire. Ido s-a aruncat pe un scaun şi şi-a luat capul în mâini. Şi-ar fi dorit ca Soana să fie acolo, şi-ar fi dorit ca Vesa, iubitul lui dragon, să fie afară, în faţa ferestrei. Ar fi vrut să nu se simtă atât de singur.

San îşi maturizează planul în tăcere. Din fericire, cartea de care avea nevoie era în camera lui. Şi-a făcut un obicei din a lua textele pe care voia să le studieze din bibliotecă, iar acesta a fost ultimul pe care a reuşit să-l fure înainte ca Quar să-l pedepsească.

Când a venit timpul, s-a ridicat şi a deschis încet uşa.

— Ce se întâmplă?, a întrebat imediat paznicul.

San nici măcar nu s-a deranjat să răspundă. A şoptit câteva cuvinte, iar soldatul s-a prăbuşit la pământ. Cu aceeaşi evocare cu care bunicul său a reuşit într-o zi să traverseze o tabără inamică.

A început să alerge prin palat, picioarele goale abia atingându-i pământul. El a şoptit cuvintele magice o dată sau de două ori înainte de a găsi intrarea în temniţe. Acolo, tot ce trebuia să facă era să scoată cheile de la centura portarului. Erau patru celule, dintre care una era ocupată. El s-a apropiat cu prudenţă de gratii şi şi-a făcut timp să observe figura slab luminată de strălucirea unei torţe.

Tânărul era palid, din cauza rănilor. Dar privirea lui era cea a unui prădător. San a simţit o ură imediată şi intensă faţă de el, ca şi cum ar fi fost ucigaşul părinţilor săi. El a regretat că flăcările au fost înăbuşite înainte de a-l consuma.

"Soarta a fost cea care a vrut-o. Acest om îţi poate fi de folos", şi-a spus el însuşi.

— Ridică-te în picioare.

Tânărul Asasin l-a examinat cu un aer batjocoritor.

— Nu primesc un ordin de la cineva care e menit să fie doar un recipient.

San a pus mâna pe balustradă.

— Cum te cheamă?

— Un Piezător nu are dreptul să ştie numele unui Victorios.

Băiatul a ridicat mâna şi i-a arătat brelocul.

— Spune-mi şi eşti liber.

— Nu mă interesează libertatea. Singura libertate adevărată este în Thenaar.

— Vreau să mă duci la Breaslă.

Aroganţa a dispărut imediat de pe faţa Asasinului. Copilul l-a destabilizat.

— Cum te cheamă? a repetat San.

— Demar.

San a introdus cheia în lacăt şi a întors-o cu dificultate. Asasinul s-a târât afară ţinându-se de braţ.

— Mă duci la Breaslă?

Omul a dat din cap încet. San s-a apropiat de el, l-a luat de braţ şi şi-a pus mâna pe rană. El a recitat vraja, iar rana a început să se închidă.

— Du-mă de unde ai venit, Demar.

17

Conspirație

Era un calm absolut. Luna în scădere nu mai era vizibilă prin ferestrele joase. Doubhée a ascultat bătaia liniştită şi constantă a inimii lui Learco, întrebându-se dacă a simţit vreodată o pace atât de profundă. Poate în copilăria ei, înainte ca Gornar să moară, când încă locuia cu părinţii ei.

— Îmi amintesc de tine pe Pământul Focului.

Doubhée a ridicat uşor capul. Learco se uita la tavan.

— Eram încă copii, şi nici tu nu ai reuşit să-ţi iei ochii de la Forra în timp ce el îi ucidea pe rebelii supravieţuitori. Eram singurii de vârsta noastră încă în viaţă, şi îmi amintesc că în mijlocul acestui coşmar m-am uitat la tine din spatele calului meu, pentru că mi s-a părut că erai singurul lucru care a mai fost pur în mijlocul acestui masacru.

Doubhea şi-a pus bărbia pe piept.

— Eram altfel atunci, a spus ea, fără să ştie dacă o făcuse referindu-se la aspectul ei exterior sau la ceva mai profund.

— Dar ochii tăi au rămas la fel.

Avea un vârf de cuţit în inima ei. Pentru prima dată, a simţit că nu mai vrea să urmeze calea crimei. Dintr-o dată a vrut să iubească, nu să ucidă, şi asta a supărat-o.

— Cum de nu-mi amintesc de tine decât acum?

— Când am ajuns aici, mi-am schimbat înfăţişarea, felul în care mă mişcam, chiar şi expresiile feţei mele.

— Deci, cum eşti cu adevărat?

Doubhée s-a simţit inconfortabil. El nu a văzut-o niciodată aşa cum era, într-adevăr.

— Nu cu mult diferită de fetiţa pe care ai întâlnit-o în acea zi, a răspuns evaziv.

S-a ridicat. Afară, cerul se limpezea. Trebuia să plece, o zi grea de muncă o aştepta, urmată de o noapte de investigaţii.

— Ce facem acum?

A făcut tot ce a putut pentru a amâna acest moment. "A fost doar o noapte, o noapte de nebunie", s-a gândit ea.

S-a îmbrăcat în tăcere, în timp ce Learco îi mângâia cu ochii fiecare centimetru din piele.

— Vreau să te văd din nou, a spus el brusc.

Doubhée se înfioră

— Nu cred că e înţelept.

— De ce?

Uimirea lui a fost sinceră.

— Nu poate fi nimic între noi. Ştii bine asta.

— Nu sunt de acord cu asta.

El s-a exprimat cu atâta certitudine încât Doubhée se lăsă să plece pentru un moment spre dulceaţa acestui gând. Doar pentru o clipă. Şi-a îmbrăcat vesta şi s-a întors la realitate.

— A fost o nebunie, a şoptit ea.

Learco a sărit în sus, i-a luat bărbia în mâini şi a forţat-o să-l privească în faţă.

— Spune-mi din nou asta.

Acum ştia că nu-l putea minţi când se uita la ea aşa.

— Nu contează ce a fost pentru mine. Sunt aici să-ţi ucid tatăl, şi asta ne face duşmani.

Privirea lui Learco se întăreşte.

— Crezi că nu l-aş putea trăda? Îl urăsc.

— Dar în toţi aceşti ani ai luptat pentru el, şi nu te-ai revoltat niciodată. E tatăl tău, în adâncul sufletului, şi nu vei putea niciodată să faci ceva în privinţa asta.

Enervat, prinţul s-a depărtat de ea.

— Voi face propria mea investigaţie a documentelor pe care le cauţi, le voi găsi şi...

Doubhée nu l-a lăsat să termine.

— Nu! Nu vreau să fii complicele meu. Într-o zi, ai regreta.

— Am făcut alegerea mea atunci când am intrat aici cu tine, a răspuns el ferm. Venim din acelaşi iad, Doubhée, şi dacă vreau să fiu blestemat, cel puţin ar trebui să fiu cu tine.

Şi fără să-i dea timp să spună ceva, a sărutat-o.

— Mâine seară, voi fi acolo. Şi tu?

Doubhée s-a uitat la el, sub vrajă.

— Da, a murmurat ea.

Şi s-a grăbit să coboare scările.

Learco zăbovea în pod. Nu se mai simţea prost şi nu mai avea nicio îndoială în inimă. Ştia de ce era capabil tatăl său, dar această ultimă crimă, gratuită şi crudă, a depăşit măsura şi l-a revoltat.

A coborât pe scări, la rândul său, şi a mers prin palat, care începea să se trezească. A mers fără ezitare în camera singurei persoane care putea să-l asculte.

«Tatăl meu mi-a spulberat ultimele iluzii. Doubhée, pe de altă parte, nu este un vis, şi nu-i voi permite să mi-l ia. »

A intrat fără să bată la uşă. Neor era deja în picioare şi se îmbrăca. În câteva zile, regele îl va ierta public.

— Spune-mi ce ar trebui să fac, şi te voi asculta, a spus Learco.

Doubhée şi-a petrecut ziua într-un fel de transă. A simţit că trupul ei nu îi mai aparţinea, ca şi cum secretul care a unit-o cu fiul lui Dohor ar fi fost imprimat în carnea ei şi ar fi transformat-o profund. S-a simţit euforică şi, în acelaşi timp, pierdută. Era prima dată când a preţuit ideea de a-şi uni viaţa cu cea a unui bărbat şi de a-şi imagina un posibil viitor. Lui Learco se pare că nu-i păsa de faptul că era o criminală şi a înţeles în cele din urmă ce le-a legat cele două suflete: un act subtil şi intim de echilibrare care le-a făcut complementare. Learco a rupt vraja şi i-a dat energia de a lupta.

— Ce s-a întâmplat?

Această voce o scoase pe Doubhée din gândurile sale. Era în bucătărie, cu un cartof pe jumătate decojit în mână, sub privirea scrutătoare a lui Theana. S-a întors la muncă.

— Nimic.

— Arăţi ciudat.

Doubhée a zâmbit distras. Ar fi vrut să-i spună adevărul, să-i spună totul ca atunci când era mică şi i-a mărturisit prietenului ei Pat, dar o modestie ciudată a împiedicat-o să facă asta. Era povestea ei, şi a vrut s-o păstreze un pic mai mult pentru ea.

Seara, s-a grăbit spre pod fără să se gândească prea mult. În partea de sus a scărilor, Learco o aştepta, zâmbind. Văzându-l, şi-a dat seama că ani de zile îşi spusese doar minciuni: dorinţa de a-şi împărtăşi viaţa cu cineva era puternică în ea.

El i-a aruncat braţele în jurul gâtului şi ea l-a lăsat s-o facă. A fost diferit de prima noapte, mai liniştit, mai natural. Erau multe moduri de a iubi, a descoperit Doubhée în acea seară.

— Am încercat să aflu despre documentele tale, i-a spus Learco.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Am trecut puţin prin cărţile din bibliotecă, dar tatăl meu nu are suficientă încredere în mine pentru a mă face conştient de astfel de lucruri delicate. Nici măcar nu ştiam că sunt documente secrete împrăştiate prin tot palatul.

Doubhée s-a uitat la el cu un aer îmbufnat.

— Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Vreau doar să te ajut.

Ea i-a mângâiat obrazul.

— Ştiu. Cu toate acestea, cuvintele au o putere ciudată. Dacă spui un lucru, dintr-o dată începe să existe. Atâta timp cât sunt aici cu tine, nu mă gândesc la Bestie, şi îmi pot imagina că există un viitor pentru noi. Dar când îmi spui despre asta, realitatea reapare şi începe să mă chinuie din nou. Nu vreau să mă gândesc la asta, nu acum.

— Există un viitor, Doubhée, şi vreau să ţi-l ofer.

Pentru o secundă, faţa lui a fost suprapusă peste cea a lui Lonerin. Doubhée s-a gândit că a auzit în cuvintele sale aceeaşi milă intolerabilă.

— Nu trebuie s-o spui ca să îmi faci pe plac, ştiu care este destinul meu, a răspuns ea sec.

Learco nu s-a simţit jignit.

— Dacă crezi că-mi pare rău pentru tine, te înşeli. O spun pentru mine, pentru că vreau să te am aproape de mine pentru totdeauna.

Doubhée şi-a simţit ochii înlăcrimaţi, şi el a îmbrăţişat-o cald şi liniştitor.

— Te rog, nu acum. Să stăm aici împreună şi să lăsăm totul afară.

Următoarele nopţi au fost şi mai frumoase. S-au rostogolit pe podea jucându-se ca doi iubiţi, şi au spus între îmbrăţişări tot ceea ce nu îndrăzniseră încă. În dimineaţa următoare, Doubhée a zâmbit când a văzut pe corpul său urmele acestor întâlniri secrete. Dar nu i-a spus Theanei. A înotat în fericire, până la punctul de a uita scopul misiunii ei. Bestia a venit din când în când pentru a o vizita, dar a alungat-o imediat, mai ales dacă Learco era prezent. A căutat prin toate mijloacele să oprească timpul, să nege realitatea. Dar într-o seară prinţul a fost cel care a întâmpinat-o cu un sărut mai puţin arzător decât de obicei.

— Avem o întâlnire.

Doubhée se întăreşte.

— Ai încredere în mine? A întrebat-o, dându-i o haină cu glugă largă.

— Unde mă duci? a replicat cu un indiciu de suspiciune în voce.

Learco a râs.

— Într-un loc unde te vei simţi confortabil cu asta.

Doubhée şi-a pus haina cu reticenţă, dar s-a simţit mai bine după ce şi-a coborât gluga pe faţă. Purta haine de damă atât de mult timp...

S-au dus în grădină şi s-au îndreptat spre o casă mică despre care Doubhée credea că e rezervată grădinarului.

— Era locul meu de joacă când eram copil. Mama a construit-o pentru fratele meu, dar n-a apucat s-o folosească. Aşa că mi s-a dat, cel puţin până când tatăl meu a decis că sunt prea mare pentru astfel de lucruri. Obişnuiam să vin acolo în fiecare zi, era singurul loc în care mă simţeam ca acasă.

Doubhée s-a uitat la casă la lumina lunii. Era o mică clădire din lemn, cu un acoperiş înclinat şi cărămizi false desenate pe pereţi. Avea două etaje şi dădea impresia că e complet abandonată.

Learco a deschis încet uşa, iar o strălucire gălbuie s-a proiectat pe iarba grădinii. El trece pragul ţinând-o pe Doubhée de mână. L-a urmat timid, apoi s-a retras brusc. O duzină de oameni erau aşezaţi, în haine similare cu ale ei. Learco era singurul care nu şi-a ascuns faţa.

Un gând, orbitor şi teribil, i-a trecut prin minte.

"M-a trădat."

Mâna ei a fugit imediat la pumnalul său, dar degetele au ezitat pe gardă. Prinţul, stând în faţa ei, a privit-o drept în ochi. Privirea aia n-ar putea minţi. Ea a coborât gluga un pic mai mult pe faţă şi a decis să recurgă la frânele ei.

— Am crezut că nu vei mai veni, a spus o voce.

Doubhée a recunoscut-o imediat: era Neor, vărul lui Dohor, care urma să primească graţierea oficială a regelui a doua zi.

— A trebuit să aştept persoana de care ţi-am spus.

Doubhée a simţit imediat că toţi ochii se îndreaptă spre ea.

— Cred că trebuie să te întrebi cine suntem şi ce vrem, a spus Neor.

Doubhée privea precaută publicul.

— Să ştii că tot ce se spune aici nu va ieşi dintre pereţii ăştia.

Doubhée a apreciat acest preambul şi s-a relaxat uşor.

— Suntem adversarii lui Dohor. În regat, din ce în ce mai mulţi oameni vor să pună capăt politicii sale de teroare. De aceea ne-am întâlnit. Learco ne-a spus că şi tu ai o problemă de rezolvat cu el.

Doubhée şi-a întors instinctiv capul spre Learco, care avea mereu ochii îndreptaţi spre figurile cu glugă. Nu i-a plăcut ce se întâmplă.

— Poţi confirma asta?

A ezitat o clipă, apoi a dat din cap.

— Ştim că Dohor va fi plecat în două săptămâni, oficial pentru a vedea cum merg lucrurile pe Pământul Nopţii. În realitate, îşi va întâlni aliaţii secreţi, Breasla Victorioasă.

Doubhée a ascultat, nemişcată.

— Learco va rămâne în palat şi va prelua puterea... Şi tu vei avea grijă de rege.

O tăcere grea a căzut peste cameră.

Doubhée nu a rupt-o, iar Neor a spus în cele din urmă:

— Eşti de acord cu asta?

— Motivele mele nu au nimic de-a face cu ale tale, a răspuns ea cu o voce tremurândă.

— Desigur. Ceea ce contează, însă, este că toţi avem acelaşi scop. Îţi cerem doar să faci ceea ce ai planificat să faci în aşa fel încât şi noi să putem beneficia.

Mâinile lui Doubhée s-au strâns pe pumnal.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Ţi-e frică de ideea de a face parte dintr-o conspiraţie? A intervenit unul dintre bărbaţi.

— Vrei bani? a adăugat altul.

— Nu e asta, a replicat ea cu o voce dură.

— Atunci ce?

Doubhée a căutat din nou privirea lui Learco.

— Am putea avea grijă de el noi înşine, a spus Neor. Dar tu te poţi asigura ca noi să credem că a fost un accident.

Doubhée a apucat nervos materialul hainei sale.

— Dă-mi puţin timp.

— Vei avea 10.000 de carole.

— Dă-mi puţin timp, a repetat, inflexibil.

Conspiratorii au făcut schimb de priviri.

— Prin urmare, vom aştepta răspunsul tău, concluzionează Neor. Apoi, fiecare are destinul său.

Adunarea s-a dispersat rapid, iar Doubhée şi Learco au rămas singuri în întunericul gros. În timp ce oamenii cu glugă părăseau camera unul câte unul, Doubhée a ţinut ochii fixaţi pe Learco.

— Ce ţi-a trecut prin cap? a exclamat ea.

— Ţi-am dovedit că eşti liberă să acţionezi.

Vocea lui Learco a fost fermă, iar calmul său a iritat-o pe Doubhée.

— E o problemă care mă priveşte doar pe mine! De ce m-ai amestecat cu oamenii ăştia?

Tânărul a zâmbit cu amărăciune.

— Sunt unul dintre ei, Doubhée, m-am săturat să-mi plec capul. Este timpul pentru mine să iau măsuri, pentru mine, pentru acest Pământ, şi pentru tine. De ani de zile mă ascund în spatele numelui tatălui meu. Am sacrificat totul pentru el: inocenţa mea, visele mele, şi chiar sângele meu. Şi tot ce am primit în schimb a fost dispreţul lui. Devin ca el, şi refuz să fac asta. De atâta timp mi-am spus că nu există altă cale decât supunerea. El ar muri în cele din urmă, şi apoi i-aş perpetua masacrele, pentru că aş fi mers prea departe pentru a da înapoi. Dar asta nu e adevărat. Tu m-ai învăţat, şi sunt aici pentru tine acum. Vreau să mă ajuţi cu problema mea, Doubhée.

Ea a dat din cap îngrozită.

— Te-ai decis să nu-l omori.

— Dacă mă ascund, vei pleca. Şi tu te vei număra printre nenumăraţii oameni de care m-am despărţit.

— Deci, asta sunt eu pentru tine? O datorie faţă de tatăl tău? spuse ea cu răutate.

— Eşti singura mea şansă de salvare.

Doubhée nu ştia ce să răspundă. A fost întotdeauna în căutarea cuiva care s-o ajute să se salveze, iar acum Learco căuta acelaşi lucru în ea. Ea s-a apropiat suspicios, şi apoi a sfârşit prin a-l îmbrăţişa împotriva ei.

— Nu vreau să-l omori. Nu te-ai ierta niciodată, Learco, ştii asta mai bine ca oricine.

El s-a îndepărtat încet de lângă ea şi i-a strecurat o pungă mică de piele în mână.

— Deschide-o, spune el.

Doubhée şi-a strecurat degetele înăuntru cu curiozitate şi a scos o bucată veche de pergament pe jumătate sfâşiat. Inima îi sare în piept: două pentagrame suprapuse, cu doi şerpi împletiţi în centru formând un cerc. Simbolul. Simbolul blestemului său. Acesta era documentul pe care-l căuta.

— Era în locul unde îl căutai noaptea trecută, ascuns sub una din tapiserii. Era cusut în spatele unuia dintre valurile bătăliei navale.

"Li. Oct.", a opta linie. A opta linie a mării. Doubhée a făcut imediat legătura.

— L-am găsit azi. Până la urmă, nu a fost aşa de greu. Nu te uita aşa la mine, a adăugat el. Dacă-ţi salvezi viaţa, o vei salva şi pe a mea în acelaşi timp. Responsabilitatea pentru actul tău va cădea pe mine, nu pe tine. De aceea vreau să mergi până la capăt. Fă-o pentru mine, Doubhée. Fă-o pentru amândoi.

Fără a răspunde, ea s-a uitat în jos la bucata nesemnificativă de hârtie din mâna ei şi o strânse cu forţă.

Când s-a întors în camera ei, Theana încă dormea. Doubhée s-a apropiat de pat în tăcere, s-a aşezat pe margine şi a observat-o câteva momente. Avea nevoie disperată să se încreadă în cineva, şi era singura persoană căreia îi putea spune toată povestea. După o scurtă ezitare, a scuturat-o uşor de umăr.

— S-a întâmplat ceva? imediat s-a îngrijorat Theana.

Ea avea încă ochii înceţoşaţi de somn şi i-a luat câteva momente pentru a-şi limpezi mintea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus Doubhée simplu.

Tânăra magiciană s-a sprijinit de pernă şi i-a ascultat povestea. Doubhée i-a spus într-un rezumat detaliile din ultima lună, dezvăluindu-i ce s-a întâmplat între ea şi prinţ şi cum a schimbat perspectivele misiunii sale. În cele din urmă, ea a deschis mâna şi i-a arătat bucata de pergament.

Ochii Theanei s-au lărgit.

— Pe ăsta îl căutai?

Doubhée a dat din cap.

— Learco l-a găsit.

Magiciana a răsuflat uşurată.

— Sunt pregătită, spune ea ferm. Cunosc ritualul şi...

— Nu vreau să-l mai omor pe Dohor.

Doubhée a vorbit spontan, fără să gândească. Theana s-a uitat la ea dezorientată, şi o licărire de suferinţă i-a trecut prin ochi.

— E tatăl lui, nu pot continua. Un om ca Learco nu poate ucide o fiinţă pe care o iubeşte şi să continue să trăiască ca înainte. Uciderea deschide întotdeauna o prăpastie în interiorul tău, şi de fiecare dată e ca şi cum ai pierde o parte din tine.

— Dar îl urăşte!

Doubhée se uita la ea cu o intensitate atât de mare încât Theana a trebuit să privească în jos.

— Ţi-o cere pentru că te iubeşte, a adăugat ea cu voce joasă. Trece peste ceea ce crede, pentru tine. Dacă nu, vei muri, iar el ştie asta.

— Sunt conştientă de asta.

— Şi atunci?

— Atunci nu vreau. Pentru că şi el va muri încet, şi dragostea mea nu-l va putea salva. De fiecare dată când se va uita la mine, mă va vedea doar ca pe un asasin.

Theana a luat-o de mână şi a privit-o drept în ochi.

— Doubhée, nu ai de ales.

— Ucide-mă.

Aceste cuvinte au rezonat în cameră ca zăngănitul metalic al unei săbii care este scoasă.

— Blestemul mă împiedică să mă sinucid, am încercat deja. Şi Bestia mă protejează de toţi cei care ar încerca să mă omoare, dar poate tu, cu magia ta...

— Nu! A exclamat Theana, faţa ei fiind distorsionată de frică. Refuz, nu pot, nu îmi poţi cere aşa ceva!

Doubhée s-a uitat la ea cu un aer grav.

— În ultimele luni, ne-am confruntat cu tot felul de pericole, şi întotdeauna m-ai ajutat, chiar şi atunci când nu credeai că e posibil. Deşi te-am insultat şi ţi-am făcut viaţa grea, mereu mi-ai fost alături. Eşti prietena mea acum, şi am încredere în tine.

— Te rog, nu îmi cere asta, i-a şoptit Theana, cu disperare.

— Atunci găseşte o cale s-o fac eu însumi. Ajută-mă. Ştii ce fel de moarte mă aşteaptă dacă nu-l omor pe Dohor. Trebuie să pot pleca în felul meu, şi când doresc. Îţi cer multe, ştiu, dar în sfârşit am găsit ceva care să dea sens existenţei mele. Într-o zi mi-ai spus că nu am nimic în mine, ai avut dreptate.

— Eram furioasă, nu am intenţionat să...

— Lucrurile s-au schimbat, a întrerupt-o Doubhée. Acum am un motiv să trăiesc. Atunci pot şi muri, înţelegi?

Theana a fost forţată să fie de acord. Ea care a suferit şi s-a luptat singură avea certitudinea că era într-o poziţie mai bună decât oricine altcineva ca s-o înţeleagă.

— Voi găsi o modalitate de a te salva, a spus ea printre lacrimi. Te voi salva fără să-l omori pe Dohor. Am o întreagă bibliotecă la dispoziţie, şi mă voi apuca de treabă imediat.

Doubhée a zâmbit trist. Ea a avut prea multe dezamăgiri pentru a crede în continuare că exista un rezultat nedureros. A îmbrăţişat-o pe magiciană. Afară, primele licăriri au marcat zorii unei noi zile.

Aceleaşi licăriri au luminat o cameră luxoasă, la patru etaje deasupra camerelor servitorilor. Forra, care ajunsese la palat cu câteva ore mai devreme, stătea într-un fotoliu mare. În faţa lui îngenunchea un om cu glugă.

— Spune-mi totul, i-a şoptit locotenentul lui Dohor, cu un zâmbet urât pe faţă.

18

Iertare şi răzbunare

Era în ziua graţierii lui Neor, iar palatul era în plină fierbere.

Doubhée şi Theana au început prin reînnoirea ritualului. Până acum, devenise o rutină pentru ele. De îndată ce au terminat, s-au îmbrăcat, evitând să se privească una pe alta în ochi, şi apoi s-au dus la bucătărie.

Doubhée era distrasă; în ciuda eforturilor ei, nu a putut sa-l scoată pe Learco din capul ei. Între prinţ şi ea a rămas o întrebare la care ea a căutat în zadar un răspuns. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât era mai convinsă că Learco nu va suporta să-şi vadă tatăl murind. Uciderea nu era în natura lui, şi toţi anii de război nu au schimbat nimic. Nu l-ar ajuta.

«Vei muri înainte să-l vezi pe tron.»

Un fior i-a fugit pe spate şi a făcut-o să renunţe la ghirlanda pe care o ţesea în grădină.

— Sanne, ce faci? Ai grijă! a strigat la ea de departe unul dintre tovarăşii săi.

Doubhée a zâmbit.

— Îmi pare rău, trebuie să fie oboseală, s-a apărat.

Chiar nu ştia ce să facă. Era mai bine să-l lase pe Learco să-şi urmeze propria cale, sau să-l însoţească cât mai mult posibil, până când blestemul ar consuma-o?

Ea era acolo cu gândurile ei, când o sclipire uşoară sub arcade i-a atras privirea. În spatele unei coloane, l-a văzut pe prinţ, care o privea cu un aer grav. Purta armura ceremonială şi avea sabia strălucitoare. Doubhée a simţit că aerul îi lipseşte. Era periculos să se întâlnească în aer liber, dar era, de asemenea, interesant. Şi-a pus ghirlanda pe iarbă, şi când era sigură că nimeni nu se uita în direcţia ei, s-a ridicat şi a fugit la arcade încercând să-şi controleze bătăile inimii. Imediat ce s-a apropiat de el, Learco a împins-o spre coloană şi a sărutat-o cu pasiune.

— Ne pot vedea, spune ea, împingându-l departe.

Learco i-a zâmbit în timp ce îşi aranja părul, roşind.

— Mâine, trebuie să-mi dai răspunsul. Aş vrea să-l cunosc.

— Voi veni cu tine, a spus ea după o scurtă tăcere.

— Dar o să-l omori?

Un sunet de paşi i-a făcut pe amândoi să tremure. S-au retras în umbră, dar Learco nu a renunţat.

— Deci?

— Am spus că voi veni cu tine.

Tânărul a oftat şi a adăugat cu un indiciu de dezamăgire în vocea sa:

— Va muri oricum, Doubhée. Dar dacă e prin mâna ta, noi: tu şi cu mine putem trăi în pace.

— Te minţi pe tine însuţi. Nu te vei ierta niciodată pentru moartea lui.

— Te voi avea, şi asta va fi de ajuns pentru mine.

— Unde e prinţul?

O voce, foarte aproape.

— Trebuie să pleci, a spus Doubhée, plecând de lângă el.

Learco o apucă de braţ.

— Te vreau, a şoptit.

— Du-te! a insistat ea, şi s-a îndepărtat pentru a se întoarce la munca ei.

Soarele strălucea. Grădina era plină de o mulţime de oaspeţi, inclusiv nobili şi demnitari din toate teritoriile în care Dohor şi-a extins puterea. O platformă de lemn a fost ridicată pentru a găzdui tronul. La piciorul său, un covor lung roşu: acolo Neor trebuia să se prosterneze pentru a implora iertarea regelui său.

Doubhée privea scena din vârful tribunelor. Ea şi Theana nu au avut de lucru înainte de prânz, şi li s-a dat permisiunea de a participa la prima parte a ceremoniei la o distanţă bună de tribunele rezervate nobililor. Ele au găsit un loc departe de unde au avut o vedere extinsă a grădinii.

Soldaţii au fost primii care au intrat, în haine cărămizii şi cu suliţe. Doubhée abia le distingea feţele, dar una dintre ele părea ciudat de familiară pentru ea. S-a uitat nerăbdătoare la mulţime şi i-a recunoscut şi pe alţii. Asasinii. Erau mai mulţi în adunare. Era prima dată când i-a văzut participând la un eveniment public. Ce interes aveau să participe la adunare?

Apoi au venit demnitari din diferite ţinuturi care au defilat în hainele lor de brocart. Printre ei s-au numărat Forra şi Learco. Doubhée i-a urmărit cu ochii până când şi-au ocupat locurile în primul rând.

În cele din urmă a venit regele. El a arătat expresia dură şi teribilă pe care Doubhée a văzut-o cu fiecare ocazie oficială: cea a marelui şef militar şi a suveranului responsabil pentru bunăstarea poporului său, care era pregătit pentru orice, inclusiv acte de cruzime. Aceasta era masca pe care Dohor o purta.

Imediat ce a ajuns la tron, heraldul s-a ridicat în mijlocul sunetelor de goarnă.

— Astăzi, Augustul nostru Suveran îşi adună supuşii pentru a-i face martori ai clemenţei sale infinite. Teribil în mânie, dar mărinimos în iertare, regele nostru primeşte din nou la curtea sa pe unul dintre ei, care a făcut multe greşeli. Majestatea Sa îl graţiază şi îi permite să se întoarcă să locuiască cu el.

Anunţul a fost întâmpinat de un strigăt de bucurie spontană. Când uralele au tăcut, Neor a păşit în faţă. Era îmbrăcat sobru, contrar obiceiului său, iar părul îi fusese tăiat. Purta peste cămaşă tunica din pânză a tinerilor recruţi din primul an de la Academie. Totul la el evoca pocăinţă şi sărăcie.

Doubhée avea un zâmbet sarcastic. Dohor, oricât de mărinimos, nu vroia să se priveze de plăcerea de a-l umili pe cel căruia i-a acordat iertarea!

Reflexia unei lame i-a atras brusc atenţia. Se întâmpla ceva. Instinctiv, s-a uitat spre Learco. Pe scenă, totul era liniştit. Neor tocmai sosise înaintea tronului, gata să se prosterneze. Când era cu faţa în jos, doi soldaţi i-au îndreptat suliţele spre spate.

Un murmur a străbătut publicul.

Dohor s-a ridicat de pe tronul său.

— Dragă vere, eşti azi aici să repari o greşeală care datează de ani de zile. Prosternat la picioarele mele, îmi ceri să îţi urez bun venit din nou şi să te reintegrez în biroul tău de la palat. Mă bucur pentru asta. Ai fost odată un colaborator valoros, înainte să te revolţi împotriva mea.

Zâmbeşte furios.

— Mă bucur să găsesc în tine un aliat credincios şi să pot conta din nou pe talentele tale militare şi pe inteligenţa ta.

Doubhée a observat că Learco se juca nervos cu garda sabiei sale. Ea însăşi discret şi-a strecurat mâna sub fustă şi încleştă degetele pe pumnal. Aerul era plin de tensiune.

— Din păcate, e o problemă. Un eveniment neaşteptat care a avut loc ieri... a continuat regele.

Neor a vrut să ridice capul, dar unul dintre soldaţi l-a împiedicat să facă acest lucru.

— Şi e drept ca oamenii mei să ştie.

Regele a făcut un semn, şi doi paznici au târât un om pe scenă. Purta o cămaşă sfâşiată şi pătată de sânge. Faţa lui umflată era de nerecunoscut. Gardienii l-au forţat să îngenuncheze, expunându-l vederii publicului.

Doubhée s-a ridicat.

— Nu te mişca, îi spune Theana.

— Ce...?

Doubhée mergea deja spre scenă.

Între timp, Forra le-a ordonat oamenilor lui să-şi scoată săbiile.

— Haide, Karno, spune-le tuturor ce ne-ai spus aseară!

Doubhée s-a cutremurat şi s-a lipit de un perete pentru a asculta. Karno era un înalt demnitar, iar mulţimea era agitată, îngrijorată. În spatele ei, o umbră suspectă s-a topit în agitaţie. O urmăreau, era sigură.

Bărbatul nu părea să fi înţeles, iar Forra l-a lovit în coaste.

— Vorbeşte!

— De ceva timp... Karno a mormăit, dar Forra l-a apucat de păr şi i-a tras capul înapoi.

— Mai tare, ca toată lumea să te audă!

Bărbatul a înghiţit şi a reluat, de data aceasta cu voce mai tare:

— De aproape o lună, Neor şi alţi zece demnitari se întâlnesc la Casa Jocurilor din grădina palatului. Au complotat să-l detroneze pe Majestatea Sa, iar prinţul însuşi a participat la conspiraţie.

Un strigăt de uimire a crescut din public. Doubhée a ocolit scena. Trebuia să ajungă la Learco cât mai curând posibil. Alte lame, alţi asasini. Şi umbra din spatele ei era acum foarte aproape.

— Aţi auzit ce-a spus? A urlat Dohor cu un rictus de triumf. Fiul şi vărul meu plănuiesc să mă omoare!

Vocea lui stentoriană a avut puterea de a reduce la tăcere mulţimea.

— Deşi mi-a fost greu să-ţi dezleg micile tale intrigi, acum totul e foarte clar.

Learco a vrut să intervină. Forra i-a îndreptat imediat lama spre gât. Doubhée a sărit în timp ce alerga spre scenă, cu pumnalul tras.

Neor a încercat din nou să se ridice, dar Dohor l-a imobilizat cu sabia.

— Ai vrut să decapitezi regatul, nu-i aşa? Să preiei puterea şi să devii rege în locul meu! A ţipat. Dar nu capul meu va cădea azi!

Sabia lui s-a învârtit pentru un moment în aer, şi apoi a căzut pe gâtul lui Neor. Capul tăiat a zburat peste mulţimea urlând, înainte de a cădea înapoi pe scenă. Ăsta a fost semnalul.

Fiecare asasin şi-a scos arma şi s-a aruncat pe cel mai apropiat conspirator, în timp ce gardienii lui Dohor au avut grijă de ceilalţi rebeli. Doubhée încă încerca să ajungă pe scenă să-i dea o mână de ajutor lui Learco. Dintr-o dată, un bărbat a apucat-o de umeri şi i-a îndreptat un pumnal spre inimă. Doi şerpi înfăşuraţi împodobeau mânerul, iar Doubhée nu avea nicio îndoială cu privire la ceea ce se întâmpla.

Amândoi s-au rostogolit la pământ, în timp ce haosul a izbucnit în jurul lor. Pentru câteva minute, au existat doar trupurile lor legate într-o luptă mortală. Simbolul de pe braţul lui Doubhée a început să pulseze, iar urletele Bestiei i-au umplut mintea. Dar ritualul Theanei a rezistat, iar acest urlete au dus doar la ameţirea ei. Ea a evitat la limită lama adversarului ei, s-a eliberat şi s-a ridicat brusc. Dar omul era deja într-o poziţie de atac.

S-au observat fără să se mişte. Împrejurimile, ţipete, ciocnirea de arme şi mirosul de sânge, puternic şi înţepător. Capul lui Doubhée se invârtea, dar Bestia tot nu putea ieşi din uitare.

Şi apoi un gând i-a dat puterea de a reacţiona: "Learco!" Cu un salt, ea a evitat cele două cuţite pe care Asasinul tocmai le aruncase asupra ei. Avea toate armele sectei la dispoziţia sa, chiar dacă ea avea doar pumnalul său. Şi ca să înrăutăţească lucrurile, hainele ei de damă o deranjau. Ea a atacat mai întâi pentru a-şi destabiliza adversarul, însă bărbatul i-a parat toate loviturile una câte una. În cele din urmă, Doubhée s-a prefăcut că a lăsat garda jos, iar Asasinul a avut un zâmbet de triumf. Şi-a ridicat braţul, dar Doubhée s-a strecurat între picioare lui. S-a urcat imediat în spatele lui şi l-a apucat de gât. Totul s-a terminat într-o clipă. Trupul inert al bărbatului s-a prăbuşit între braţele ei, iar ea l-a aruncat la pământ cu dezgust.

S-a uitat spre scenă. Learco nu mai era acolo, şi nici Forra. Oamenii alergau, îngroziţi, iar Doubhée a observat că şi Theana lipsea. Pentru o clipă s-a simţit dezorientată, dar un nou şuierat în spatele ei a forţat-o să-şi revină. Ea a sărit şi a împins pumnalul în pieptul unui alt Asasin. Bărbatul a căzut la pământ fără să geamă. De acum era descoperită. Trebuia să acţioneze, şi repede.

A început să alerge cu toată puterea, doborând toţi duşmanii pe care i-a întâlnit în cale. A mers fără ezitare la partea din spate a grădinii, unde ştia că zidul din jur era cel mai jos. Gardienii au încercat din nou s-o oprească, dar imaginea Forrei ameninţându-l pe Learco cu sabia a întărit-o. S-a agăţat de iedera care căptuşea peretele, în timp ce primele săgeţi vibrau în aer. Ajungând în partea de sus, ea s-a lăsat să alunece pe partea cealaltă, şi la trei picioare de sol, a sărit. I s-au crăpat genunchii de la şoc. A ignorat durerea şi s-a repezit în mijlocul haosului.

Sala tronului i-a apărut lui Learco mai mare decât de obicei. El era îngenuncheat pe marmură, cu picioarele şi mâinile legate. Armura şi sabia i-au fost luate. Nu mai avea nici măcar cizmele. Gardienii care l-au adus îl urmăreau din spatele camerei. În subteranul unde se aflau temniţele, el văzuse cei câţiva conspiratori încă în viaţă plângând, implorând iertare. A căutat-o pe Doubhée din ochi, dar nu o văzuse. Poate că a fost dusă în altă parte,

sau poate că a scăpat. Dar era încă în viaţă, el a simţit asta. Cât despre partenera sa, ea a fost închisă în acelaşi timp cu el. Learco văzuse un aer de demnitate care l-a lovit. Habar n-avea cine era fata asta cu adevărat, dar era o legătură între ei şi acea legătură era Doubhée.

— Totul va fi bine, i-a şoptit încet.

El i-a răspuns cu un semn din cap. Apoi şi-a recăpătat curajul şi i-a şoptit:

— Ştii unde e Doubhée?

Ea a făcut semn că nu ştia, şi pentru un moment el s-a simţit pierdut, ca şi cum forţele sale l-au abandonat brusc.

Marea uşă de lemn s-a deschis brusc, iar Dohor s-a apropiat încet fără să se uite la el. Odată aşezat pe tronul său, l-a fixat cu acea expresie îngheţată şi severă pe care Learco o cunoştea pe de rost. El şi-a dat seama imediat că Doubhée avea dreptate: nu ar fi reuşit niciodată să-l ucidă sau chiar să-i comande uciderea. De fiecare dată când tatăl său se uita la el în acest fel, ceva în el se dizolva. Îi era ruşine de el însuşi când şi-a dat seama că se temea de pedeapsa lui de când era copil.

— Volco nu are nimic de-a face cu această poveste, reuşeşte doar să spună.

L-a văzut pe bătrân plângând într-o celulă, implorându-l pe rege să-şi elibereze fiul. Chiar şi în această situaţie, încă încerca să-l protejeze, indiferent de soarta lui.

— Poate, dar el este responsabil pentru ceea ce ai devenit, a răspuns tatăl său furios. Va fi decapitat mâine. E timpul să curăţăm palatul!

Learco şi-a strâns pumnii. Era intolerabil pentru el că Volco va plăti pentru el şi totuşi nu a putut protesta.

— Nu m-am gândit niciodată că aşa ceva se va întâmpla, a început tatăl lui. M-ai surprins, ştii? Întotdeauna te-am considerat un incompetent, şi nu mă aşteptam să mergi atât de departe. Să pună la cale un complot şi să mă înfrunte... Desigur, dacă ar fi trebuit să-mi omor tatăl pentru a urca pe tron, probabil că aş fi făcut-o. Există vise ambiţioase care justifică anumite sacrificii.

S-a uitat la Learco cu o privire amuzată.

— Karno ăsta e o femeie adevărată! La simpla vedere a instrumentelor de tortură, a început să tremure ca o frunză. El şi-a golit în curând geanta, după care nu a fost foarte dificil să asamblez piesele. Dar m-am îndoit că tu ai fost instigatorul acestei conspiraţii, şi într-adevăr se pare că a fost Neor. Te-ai aliat cu el pentru că ai crezut că va reuşi. Nu ţi-ai dat seama cât de ponosite erau planurile tale. Dacă aş fi fost în locul tău, m-aş fi dus direct să-l găsesc pe tata şi i-aş fi tăiat gâtul în somn.

Learco s-a înroşit, plin de dezgust pentru el însuşi. Asta era adevărat. A ezitat chiar înainte de a participa la conspiraţie. A închis ochii, tremurând.

«Nu-l pot lăsa să mă trateze aşa. Trebuie să rup legătura care mă leagă de el. »

Imaginea lui Doubhée a apărut în mintea lui.

— Eu nu sunt ca tine.

— Ce?, a spus Dohor, ţinându-şi mâna la ureche. Dacă vrei să-mi spui ceva, te sfătuiesc să ridici vocea pentru că dacă şopteşti, nu te aud.

El a continuat să se uite la Learco cu zâmbetul unui adult amuzat de cuvintele prosteşti ale unui copil.

Learco a simţit ura pe care o căuta în el.

— Eu nu sunt ca tine. Eu nu merg mai departe călcând în picioare pe cadavre de oameni nevinovaţi.

Zâmbetul lui Dohor nu a ezitat.

— O ştiu prea bine. Nu merită să-mi mai spui. Întotdeauna ai fost prea tandru şi nu ai înţeles niciodată nimic despre mecanismele puterii. Nu vrei să fii rege, vrei doar să te eliberezi de mine. De asta te-ai ascuns pe la spatele lui Neor.

Learco a simţit că inima i-a accelerat.

— Te înşeli. Moartea ta nu va schimba ceea ce este. M-ai făcut un criminal, tăindu-mă de la tot şi de la toate şi forţându-mă să arăt ca fiul tău iubit.

Expresia regelui se întăreşte.

— Nu spune numele fratelui tău.

De data asta a fost rândul lui Learco să zâmbească.

— Oh, da, fratele meu, acest model de neatins! Dacă ar fi crescut, ar fi devenit ca mine, să nu-ţi faci iluzii.

— Nu era un laş, nu m-ar fi dezamăgit niciodată.

— Ar fi crescut, iar tu ai fi putut să te faci să-l urăşti şi pe el, pentru că ăsta e singurul lucru de care eşti capabil. Tot ce atingi, distrugi. La fel, cu mama mea, cu mine, cu acest pământ, iar acum cu întreaga lume.

— Un rege trebuie să-şi păstreze puterea.

— Şi acea putere e de ajuns pentru tine, nu-i aşa? Nu-ţi pasă dacă nu ai pe cine să te bazezi. Eşti fericit să dormi în fiecare noapte într-o altă cameră, şi că vărul tău a încercat să te omoare nici măcar nu te afectează. A vrut să elibereze acest pământ de jugul tău, şi de aceea l-am susţinut.

Dohor a izbucnit într-un hohot de râs, pe care ecoul camerei l-a făcut chiar mai grotesc. Learco nu a tresărit. Inima lui bătea încet acum, în timp ce fluxul de cuvinte pe care-l ţinea în el de ani de zile i-a ieşit în cele din urmă de pe buze.

— Ah, fiul meu... Eşti doar un laş care-şi ascunde frica în spatele idealurilor stupide.

— Tu m-ai făcut să trăiesc în frică şi dezgust de sine, forţându-mă să sacrific civili nevinovaţi. Nu te iert pentru asta şi nu te voi ierta niciodată. Dar spre deosebire de tine, care vei putrezi în iad, eu încă mai am o cale de ieşire. Pot salva Lumea Pământeană.

— Lumea Pământeană este un animal care trebuie să fie doborât, spune Dohor aspru. Dacă nu aş fi preluat puterea, altcineva ar fi făcut-o.

— Asta e ceea ce crezi. Dacă aş lua tronul unde stai tu, le-aş reda toate cuceririle tale oricui are dreptul, şi oamenii ar uita de memoria ta.

Dohor s-a sprijinit pe spătarul tronului său, iar un rânjet feroce i-a distorsionat trăsăturile.

— Şi crezi că tirania ar dispărea? Eşti naiv, Learco. Să-i domini pe alţii e natura umană, şi nu poţi face nimic în privinţa asta.

— Atâta timp cât am o gură de viaţă, mă voi opune.

Regele s-a uitat la el pentru un scurt moment cu un aer halucinant, şi apoi s-a relaxat, ca şi ar fi găsit dintr-o dată soluţia la toate problemele.

— Oricum, spectacolul s-a terminat. "M-am săturat de tine", a spus el cu o fluturare din mână. Îmi vei permite să onorez o datorie faţă de prietenii mei. Vei fi dus la Templul Breslei pentru a fi sacrificat lui Thenaar, acelaşi zeu care în curând îmi va da o putere pe care nici măcar nu o poţi concepe. Vei fi, fără îndoială, fericit să ştii că va fi cu tine această fată pe care ai salvat-o, şi care este un asasin, de asemenea. Un trădător, mai exact.

Learco a răsuflat uşurat. Doubhée era în viaţă. Prizonieră, probabil, dar în viaţă. Zâmbeste.

— Acum tu eşti cel naiv.

Dohor s-a uitat la el cu o privire interogativă.

— Vântul se schimbă, iar timpul tău se apropie de sfârşit. Crezi că acest complot a început de la zero? Crezi că tot ce trebuie să faci e să mă omori pe mine şi pe ceilalţi? N-o să mai culegi mult ce ai semănat. S-ar putea să mor, dar mă vei urma în curând.

Dohor s-a ridicat şi a venit oprindu-se înaintea lui. Learco a observat ridurile de pe frunte, ochii voalaţi de cataractă, corpul său flasc, şi nu mai simţea nici o teamă. Un omuleţ, asta era. Un omuleţ care ar putea să-l zdrobească, dar care avea să sufere în curând deziluzia usturătoare de a-şi vedea domnia prăbuşindu-se. S-a gândit la Ido, Sennar şi la misiunea sponsorizată de Consiliul Apei despre care Doubhée i-a spus.

«Este făcut din carne ca şi ceilalţi, este nevoie doar de o lamă pentru a-l mătura.»

— Voi muri în patul meu, în ani foarte, foarte lungi, cu Lumea Pământeană la picioarele mele. Voi reuşi acolo unde Aster a eşuat, şi te asigur că secolele următoare îşi vor aminti de mine! a strigat Dohor.

Learco a zâmbit din nou.

— Te voi aştepta în iad cu mama mea.

Dohor părea tulburat, şi apoi a făcut semn gardienilor din spatele camerei. Cei doi soldaţi au avansat şi l-au luat pe prinţ de braţe. A plecat cu un zâmbet pe faţă. În sfârşit s-a eliberat de strânsoarea tatălui său.

19

La un pas de la obiectiv

—Asta nu merge, a oftat Sennar.

Stând în faţa lui, Lonerin gâfâia, faţa lui era acoperită de sudoare. El ţinea în mână pumnalul pe care magicianul i l-a dat şi în care a încercat să-şi transfere mintea.

— Nu poţi domina obiectul destul de mult.

Tânărul s-a uitat la armă, descurajat. Era pumnalul pe care Sennar l-a câştigat într-un duel împotriva lui Nihal când erau încă adolescenţi, cel pe care Livon l-a forjat personal. Dar chiar în acest moment, legendara dimensiune a obiectului l-a ocolit complet.

— Încerc să rezist, a spus el, după ce şi-a liniştit respiraţia. Dar e ca şi cum ceva mă scoate...

Sennar a rămas rece ca gheaţa.

— Asta mi se pare evident. Sufletul tău cu siguranţă nu aspiră să sfârşească închis într-un pumnal.

Lonerin a oftat.

— Nu există nici un truc...

— Ar fi trebuit să-l găseşti singur până acum.

Acest răspuns l-a uimit. Cum ar putea un magician atât de genial ca Sennar să fie atât de reticent în a-şi împărtăşi cunoştinţele? Total opus lui Folwar, care nu s-a înfuriat niciodată şi a explicat fiecare vrajă cu răbdare infinită. Şi mai mult, şi-a cântat laudele fără invidie!

— Poate, dar nu îl găsesc, spune el. Poate un indiciu m-ar pune pe drumul cel bun!

Sennar s-a uitat la el.

— Nu am nimic să-ţi spun. Fiecare magician trebuie să-şi găsească drumul.

— Şi dacă nu pot?

— Treci de ritual.

Lonerin a simţit furia invadându-l.

— Profesorul meu a încercat să mă ajute când am avut probleme cu înţelegerea. Iartă-mi sinceritatea, nu numai că nu eşti de nici un ajutor pentru mine, dar nu pierzi nici o oportunitate de a critica modul meu de a face lucrurile!

Sennar a rămas înmărmurit.

— Mă îndoiesc foarte mult că profesorul tău a trebuit să te înveţe o vrajă de acest nivel. Şi oricum, aş spune că eşti destul de mare să mergi mai departe fără ca cineva să-ţi critice munca. Magic, tu o stăpâneşti. Deci, acum depinde de tine.

Şi-a pus mâna înnegrită şi uscată în faţa ochilor lui.

— Uite ce a mai rămas din puterile mele! Aproape că le-am ars pe toate într-o singură noapte, şi când spun "ars", e literalmente. Nu pot face mai mult pentru tine. Concluzia: fie eşti pe cont propriu, fie renunţi la visele tale de glorie şi renunţi să fii un erou. Voi găsi un alt magician care învaţă mai uşor decât tine.

Tânărul şi-a plecat capul, enervat. S-a săturat de toate aceste reproşuri şi de gravitatea cu care Sennar vorbise cu el de la plecarea lor.

— Vom continua mâine, a mormăit el.

Sennar l-a privit pregătindu-se pentru noapte cu un rânjet.

— Te-ai descurajat repede pentru un om însetat de răzbunare...

Lonerin s-a întors cu un salt.

— De ce ai spus în faţa Consiliului că aş putea reuşi în această misiune dacă ai crezut că sunt un incompetent? Tot ce trebuia să faci era să le spui că nu sunt persoana potrivită şi să alegi pe altcineva.

— Pentru că ai abilităţile necesare, a replicat Sennar fără a se demonta. Ai abilitatea, şi chiar voinţa. Dar ai fost obişnuit de profesorul tău să te consideri cel mai bun şi aştepţi să-ţi cadă totul în gură.

Ceea ce spunea poate că era adevărat, dar atitudinea lui era enervantă. Lonerin nu mai putea suporta să trăiască cu bătrânul ăla morocănos. A deschis gura ca să-l trimită la plimbare, când i-a văzut ochii.

Străluceau cu sfidare.

Nu, nu l-ar lăsa să câştige din nou.

— Încerc din nou, a spus el ferm, scoţând pumnalul din geanta lui.

Barahar avea cel mai mare port din lume. Sennar auzise multe despre asta, dar fusese acolo o singură dată când era copil. Era oraşul natal al tatălui său, şi şi-a amintit că la acel moment l-a impresionat. Erau case adevărate, cu acoperişuri de ţiglă, care se împleteau într-un labirint de alei. Agitaţia care domnea acolo, mai presus de toate, l-a marcat, şi feţele neplăcute din mulţime: un loc pe atât de fascinant pe cât era de periculos.

— O mulţime de bani curg prin Barahar, şi ca în toate oraşele prospere, corupţia domneşte suprem, i-a explicat tatăl său.

De atunci, nu s-a mai întors. Prea multe amintiri neplăcute au fost legate de acest oraş pentru el. Mama lui murise acolo în timp ce el şi Nihal încă trăiau în Lumea Pământeană. În ziua înmormântării, sora lui declarase că vrea să-l lase să-şi trăiască viaţa şi pur şi simplu dispăruse.

Când au intrat în port, aerul mării le-a gâdilat nările. Sennar savura intens mirosul care avea gustul copilăriei sale. Strigătele pescăruşilor au răsunat pe străzile înguste şi întortocheate şi o imensă nostalgie pentru perioada atât de îndepărtată, când era doar un tânăr plin de speranţă, l-a invadat.

Oraşul vechi se căţăra de-a lungul stâncilor, în timp ce partea mai modernă se afla pe marginea unei stânci cu vedere la mare.

Portul se întindea de-a lungul unui golf destul de larg, în extinderea oraşului vechi. Aleile lui erau murdare şi aproape impracticabile cu pietricelele lor neregulate. Panta era atât de abruptă încât Lonerin şi-a pierdut respiraţia. Dar acest haos de faţade multicolore a evocat o serie de amintiri în Sennar. Barahar era cel mai caracteristic oraş al Ţinutului Mării. Erau oameni din toată lumea. Arăta ce e mai bun şi ce e mai rău din ţara asta.

Lonerin a accelerat pasul pentru a-l prinde din urmă pe magician. Părea dezorientat, iar Sennar nu putea să-l învinovăţească. El a venit din Ţara Nopţii, un loc destul de rece şi

liniştit. În Barahar, oamenii ţipau de la o fereastră la alta, străzile răsunau de voci puternice, iar aerul mirosea a peşte. O atmosferă plăcut familiară pentru un rezident al Ţării Mării, dar cu siguranţă deranjantă pentru un străin.

Nici unul din cei doi magicieni nu cunoştea oraşul, şi au ajuns să rătăcească prin ghetou, lângă port, fără să ştie unde să se ducă. Când soarele a fost la amiază, s-au refugiat într-un han pentru a mânca şi a decide ce să facă.

Lonerin părea inconfortabil.

— Nu-ţi place locul ăsta, nu- i aşa? l-a întrebat pe Sennar zâmbind.

— Nu sunt obişnuit cu asta, i-a răspuns tânărul.

Proprietarul a recunoscut curând un concetăţean în persoana lui Sennar. Magicianul a fost flatat. El credea că şederea sa lungă în Ţinuturile Necunoscute a şters toate urmele originilor sale, dar, evident, nu era cazul. Era o plăcere pentru el să regăsească sinceritatea oamenilor de pe Pământul său, şi acest mod special de a accentua ultimele litere ale cuvintelor. Şi mai presus de toate, ospitalitatea lor. Hangiul, un om jovial, s-a grăbit să le ofere un pahar de Squale, băutura locală.

Lonerin a privit cu suspiciune lichidul violet. Ştia ce era, dar nu s-a aventurat niciodată să-l bea. I s-a spus că acest alcool îi cobora încet pe gât ca un râu de foc. S-a uitat la Sennar, sperând că-l va face să se răzgândească, dar şi bătrânul s-a uitat la paharul lui.

"Sunt încă capabil de asta?", s-a întrebat el.

Fără ezitare, a înghiţit-o, s-a încruntat şi a aşteptat. Senzaţia a fost la fel de puternică ca în amintirile sale. Şi, de asemenea, plăcută.

I-a oferit lui Lonerin un zâmbet încântat.

— Dacă mi-ai citit *Cronicile mediocre*, ştii obiceiul. Un om demn de numele său trebuie să-l bea până la fund. E un ritual de trecere.

Lonerin s-a uitat din nou la lichidul întunecat.

— Pare puternic...

— Dacă n-ar fi fost, ce ritual de trecere ar fi?

Tânărul a amânat puţin, apoi a luat paharul şi l-a golit. Sennar l-a văzut instantaneu devenind stacojiu, şi a izbucnit în râs la încercările sale de a-şi sufoca tusea. I-a luat câteva secunde să-şi tragă răsuflarea şi avea lacrimi în ochi.

— Misiune îndeplinită, a spus magicianul, lovindu-l pe umăr.

Lonerin s-a uitat la el cu un zâmbet tandru.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Sennar urla.

— Eşti acasă.

Bătrânul magician s-a înroşit la rândul său. Într-adevăr, a trecut mult timp de când nu s-a simţit atât de bine, iar lucrul aproape că l-a deranjat. Ani de zile, a refuzat să guste cel mai mic moment de pace sau seninătate. I-o datora lui Nihal, iar acum şi lui Tarik şi Talya. Durerea lui a fost tributul etern pe care l-a pus pe mormintele lor, preţul cerut de morţi în opinia sa pentru a-şi găsi odihna.

El s-a zăvorât în tăcere până la sfârşitul mesei.

Cu puţin timp înainte de a părăsi hanul, l-a întrebat pe proprietar dacă îl cunoaşte pe Ydath, colecţionarul.

— Sigur că da! Dar el nu locuieşte aici, în mijlocul nostru, al oamenilor obişnuiţi. Rămâne rece, în partea de sus a stâncilor, printre cei bogaţi.

— Ne poţi spune exact unde?, a întrebat Lonerin.

Omul a izbucnit cu un râs unsuros.

— Nu merită. Când ajungi acolo, îi vei recunoaşte casa imediat. E cea mai mare şi mai pompoasă din Barahar, imposibil să te înşeli!

A început să cureţe mesele din jurul lor, şi apoi s-a întors ca şi cum ar fi uitat ceva.

— Apropo, pentru a urca, nu este nevoie să urci aceste alei blestemate, spune el, uitându-se insistent la bastonul lui Sennar. Au instalat ascensoare, o minune a tehnicii, şi e unul chiar în josul străzii. Vă sfătuiesc să le folosiţi, aceasta este una dintre atracţiile oraşului nostru!

Lonerin şi Sennar au dat din cap.

— Intenţionezi să cumperi talismanul?, a întrebat tânărul odată afară.

— Măcar fă-i o propunere.

— Nu cred că avem destui bani. E colecţionar... Dacă refuză să ni-l vândă?

— Va trebui să găsim o soluţie. Misiunea noastră vine înaintea micilor scrupule morale.

— Vrei să spui că... De ce nu-i explicăm situaţia?

— O idee faimoasă... Deci, vestea va ajunge imediat la urechile Breslei...

Lonerin a oftat. Apoi, dintr-o dată, a început să strănute.

— Furtul pare a fi o constantă în misiunile mele. Mai întâi am urmărit un hoţ, iar acum e rândul meu să fiu unul.

— Mijloacele prin care ne atingem obiectivele, uneori, nu au nimic de-a face cu nobleţea scopurilor lor. În acest caz, importanţa misiunii le justifică, spune Sennar solemn.

— Şi cine decide cât de departe putem merge?

— Conştiinţa noastră.

Sennar l-a observat pe Lonerin cu un zâmbet abia ascuns.

— Eşti exact ca mine la vârsta ta. Pur şi nevinovat...

Tânărul magician s-a plâns.

— Ştiu foarte bine că uneori trebuie să faci compromisuri.

— Da, dar nu te-ai coborât niciodată, nu-i aşa?

Lonerin s-a uitat în altă parte. Sennar, pe de altă parte, înmoaie tonul.

— Dacă aş putea trăi destul de mult să te văd la vârsta mea, aş fi fericit să mă răzgândesc găsindu-te la fel de pur ca acum. Dar mă îndoiesc, pentru că viaţa ne forţează să acceptăm lucruri pe care le considerăm inacceptabile. Şi sunt altele mult mai rele decât un furt mic şi nesemnificativ, nu crezi? Practic, eşti de acord cu călătoria prietenului tău în timp ce se pregăteşte să comită o crimă...

De data asta, Lonerin s-a înroşit până la rădăcina părului.

— Am rezistat deja anumitor forme de ispită şi am refuzat mai multe compromisuri!

— Bravo ţie, a şoptit Sennar.

N-a putut spune acelaşi lucru. Cu ani în urmă, el a avut ocazia să ucidă pentru a răzbuna moartea lui Laio, scutierul lui Nihal, şi nu a lăsat-o să treacă. Chiar şi astăzi, şi-a amintit cu ruşine bucuria nebună pe care i-a adus-o. Aceasta este ceea ce el nu şi-a putut ierta lui însuşi, chiar şi după tot acest timp.

A alungat aceste gânduri şi s-a uitat din nou la tânărul său tovarăş.

— Şi ceea ce suntem pe cale să facem ţi se pare un compromis acceptabil?

Lonerin a avut timp pentru a reflecta înainte de a răspunde.

— Da, spune în sfârşit. Da.

Vila lui Ydath emana opulenţă. Suspendat între cer şi mare, se bucura de o panoramă uluitoare. Grădina, imensă, era înconjurată de un zid înalt de piatră care o ascundea de ochii indiscreţi. Singura cale de acces era un portal păzit de un om înarmat, care a venit şi a mers între două coloane albe surmontate de lei de piatră. Sennar a reuşit să fie anunţaţi colecţionarului după ce Lonerin s-a prezentat ca Magician Suprem al Consiliului Apei. A minţit fără tragere de inimă. Dacă ar fi forţaţi să fure talismanul, vina ar fi a superiorilor săi. Un alt compromis care este imposibil de refuzat? A preferat să nu se gândească la asta.

Cei doi au fost invitaţi seara la cină, iar tânărul a decis să-şi ia după-amiaza pentru a se adapta hainelor la situaţie. Sennar s-a odihnit la hanul unde au luat prânzul. Lonerin s-a aventurat singur în Barahar; a vrut să cunoască acest loc atât de diametral opus cu propriul său ţinut de origine, a vrut să ameţească în haosul său de parfumuri şi culori. S-a amuzat de mai multe ori împrumutând ciudatul mijloc de transport descris de hangiul. Erau cabine metalice care erau operate de sclavi fammin prin forţa brută a braţelor lor care acţionau mecanismele grele şi complexe a ceea ce a fost într-adevăr o minune a tehnicii. Din interior, puteai admira întregul oraş.

Seara, cei doi magicieni s-au prezentat îmbrăcaţi elegant la Ydath, gata să înceapă impostura.

— Ai avut o idee bună cu aceste haine, a observat Sennar, uitându-se la grădina prin care treceau. Am impresia că gazda noastră este genul de om care este interesat de aceste lucruri.

Totul în jurul lor, de fapt, expira bogăţie. Animale rare şi păsări se plimbau în linişte printre fântâni de fildeş din care izbucneau jocuri sofisticate de apă. Parcul, imens şi perfect întreţinut, era plin de statui şi ornamente.

Ydath i-a întâmpinat la masă. Era un bărbat de vârstă mijlocie, destul de robust, îmbrăcat într-o tunică extravagantă, de gust la fel de dubios pe cât de mare trebuie să-i fi fost preţul. Când l-a văzut pe Lonerin, şi-a plecat capul în semn de respect.

— Este o mare onoare pentru mine să primesc o personalitate atât de eminentă în umila mea casă.

Tânărul s-a uitat discret la colegul său şi s-a reţinut să zâmbească la acest limbaj manierat.

Cina a fost o suită lungă de feluri de mâncare fine, însoţite la flaut de o tânără fată splendidă aşezată în partea din spate a camerei. Când au terminat cu politeţurile obişnuite, Lonerin a intrat în miezul problemei.

— Ştim că sunteţi un colecţionar fin şi că deţineţi un obiect pe care Consiliul l-ar dori.

Ydath a luat o gură de vin şi a fost atent.

— Mă flatezi. Sunt doar un om curios, pasionat de obiecte antice, spune el, ridicându-se de la masă. Haide, vă rog.

Sennar şi Lonerin l-au urmat într-un pavilion vast, unde comorile sale erau adunate. Cele mai multe erau, evident, copii proaste pe care el trebuie să le fi achiziţionat confunzându-le cu obiecte autentice. Dintr-o dată, Sennar a îngheţat. Lonerin şi-a simţit inima bătând.

Foarte vizibil pe un raft era Talismanul Puterii.

Ydath trebuie să fi observat reacţia lor, pentru că un zâmbet strălucitor a apărut pe buzele lui.

— Văd că ochii voştri au recunoscut imediat cea mai preţioasă piesă din colecţia mea, spune el pe un ton afectat.

El l-a ridicat uşor între degetele sale dolofane şi l-a pus în lumina lumânărilor.

— Domnilor, acesta este talismanul lui Nihal.

Ironia sorţii a fost că era singura piesă autentică în mijlocul tuturor acestor gunoaie, şi, de asemenea, singura care ar fi fost mai bine pentru Ydath să-i ignore adevărata natură. Sennar i-a strâns braţul lui Lonerin pentru a-şi controla emoţiile. Tânărul a înţeles ce a simţit când a văzut acest talisman, care căzuse în mâinile unui colecţionar.

— Acesta este scopul la care mă refeream mai devreme.

Ydath părea surprins.

— Nobilul nostru Consiliu chiar e interesat?

— Are o mare valoare istorică... a răspuns Lonerin.

Ydath se holba la oaspeţii săi, nedumerit.

— Şi de unde aţi ştiut că o am?

— Îl căutăm de ceva vreme şi am reuşit să-l găsim din întâmplare.

Ydath l-a strâns inconştient în mâinile sale, ca şi cum ar fi împiedicat să i se ia.

— Dar m-a costat o avere şi îmi place mult...

— Te vom compensa cu generozitate pentru pierderea lui.

Colecţionarul arăta dintr-o dată ca un copil care e pe cale să i se fure jucăriile preferate. Buzele îi tremurau şi ochii îi erau plini de spaimă.

— Cinci mii de carole, s-a aventurat Lonerin.

Asta era tot ce le-a rămas. Nici măcar nu ar avea suficienţi bani pentru a plăti hanul.

Ydath s-a uitat în jos, iar tânărul magician nu i-a dat timp să reflecteze.

— Întreaga Lume Pământeană îţi va fi veşnic recunoscătoare.

Argumentul părea să ţină. Ydath a cedat talismanul.

— În regulă, de acord. Dar lasă-mă până în zori... A implorat el. Mâine va fi al tău. Ai cuvântul meu.

Lonerin a căutat privirea lui Sennar, dar era absorbit de gândurile sale. Aşa că a dat din cap, sperând că a luat decizia corectă.

— Mulţumesc! a exclamat Ydath, cu ochii strălucind. «Nu mă voi sustrage, dacă este pentru binele poporului nostru», a adăugat el cu o voce emoţională.

Cei doi magicieni s-au dus la hanul lor. Era târziu şi lifturile nu mai funcţionau. Ei nu au întâlnit nici un sufletul viu şi Lonerin a fost uimit să vadă oraşul atât de pustiu. Sennar se mişca repede în faţa lui, ca şi cum piciorul lui schilodit nu-l deranja. Era un semn că era supărat. Unele dureri au rămas îngheţate într-un prezent etern, fără nici o alinare.

— Cel puţin ne-am îndeplinit misiunea, a spus Lonerin la sosirea la han.

— Da, a răspuns Sennar întunecat. Din păcate, vei învăţa în timp că atingerea obiectivului tău creşte doar goliciunea sufletului.

Clopotul sună înainte de prima lumină a zorilor.

Sennar a sărit din pat şi l-a scuturat pe Lonerin de umăr. Tânărul s-a trezit cu un căscat. Ţipetele intrau pe fereastră.

— Piraţi, spuse bătrânul magician.

Îmbrăcat în singura lui cămaşă, Lonerin s-a aplecat şi s-a uitat spre port. Flăcările lingeau bărci şi magazine, dar mai ales partea superioară a oraşului a ars. A avut o lovitură la inimă.

— Ydath... murmură el.

Fără să se mai gândească, a coborât treptele patru câte patru, cu intenţia fermă de a merge să verifice dacă talismanul nu a fost furat. Când a ajuns în holul hanului, hangiul, într-o cămaşă de noapte şi o sabie mare ruginită în mână, i-a poruncit să se întoarcă.

— E război afară, băiete! a strigat.

— La naiba! Dă-te la o parte! a strigat Lonerin.

Sennar l-a luat de umeri.

— Are dreptate. Oricum, probabil sunt deja acolo. Tot ce trebuie să facem e să aşteptăm.

— Dar Ydath ar putea avea nevoie de ajutor! Am putea...

— Să fii ucis, conchide Sennar cu o voce sumbră. Ai fost vreodată la război?

Lonerin a dat din cap fără tragere de inimă.

— Da, dar zilele în care m-am luptat cu mercenarii cu ajutorul magiei s-au terminat. Vino.

Lonerin şi-a strâns pumnii când Sennar s-a întors în cameră.

În dimineaţa următoare, Barahar nu era decât un câmp de ruine. Supravieţuitorii plângeau în apropierea caselor distruse, iar cadavrele soldaţilor blocau intrarea pe alei. Atacul piraţilor a fost devastator, iar vila colecţionarului nu a fost cruţată. Când au reuşit în cele din urmă să se caţere, Lonerin şi Sennar l-au văzut pe Ydath în zdrenţe în grădina sa, cu faţa înnegrită de fum, în timp ce trupurile neînsufleţite ale slujitorilor săi erau cărate. Nu părea să-i recunoască.

— Era atât de multă lumină încât ai fi crezut că e în plină zi, continua să mormăie, cu faţa întunecată.

"Nu se poate înţelege nimic de la el", a gândit Sennar.

Aşa că el şi Lonerin au intrat singuri în vilă şi s-au îndreptat imediat spre pavilionul comorii. Cele mai multe dintre obiectele pe care le-au văzut cu o zi înainte ordonate pe rafturi erau acum împrăştiate pe pământ, într-o mie de bucăţi. A găsi ceva în acest haos era o provocare; şi totuşi au început să caute printre resturi şi tăciuni care încă ardeau.

— La naiba! a strigat Lonerin aruncând un bol de teracotă de un perete.

Talismanul dispăruse.

20

Temniţe

Trei zile au trecut de la masacrul din Makrat. Soldaţii bătuseră tot oraşul pentru a găsi cea mai mică urmă a unui conspirator, semănând devastarea în calea lor. Starea de asediu a fost pusă în aplicare, şi un miros dezgustător de carne putredă plutea în aer.

Ascunsă în umbră, Doubhée a privit cum cadavrul lui Volco se clatină în vântul serii. Capul i-a fost plantat pe un vârf sprijinindu-se de peretele perimetrului, în timp ce corpul său se legăna la capătul unei frânghii, legat de picioare. Aceasta era pedeapsa rezervată trădătorilor. Dohor a ordonat ca trupurile să fie expuse în diferite părţi ale oraşului, ca un avertisment macabru pentru cei care ar îndrăzni în continuare să i se opună.

Fata nu s-a lăsat însă impresionată. Ea a aruncat un harpon în partea de sus a peretelui, pe care se urcase fugind de la palat, şi a urcat în tăcere. Odată ajunsă pe cealaltă parte, s-a ascuns în spatele unui tufiş în timp ce aştepta ca soldatul să-şi termine rondul. Înăuntru, toate semnele de rebeliune erau şterse. Iarba în sine fusese spălată pentru a îndepărta sângele care a inundat pământul. Dounhée s-a cutremurat. Îi era teamă să vadă pe pereţi trupurile oribil mutilate ale Theanei şi lui Learco. Asta o determinase s-o facă. Nu ar fi putut supravieţui acestei dureri.

I-a luat ceva timp să adune informaţiile care o interesau. Nu erau suficiente celule în palat, şi se zvonea în oraş că cei mai importanţi prizonieri au fost transferaţi în temniţele Academiei. Doubhée nu cunoştea clădirea, aşa că avea nevoie de un plan.

Imediat ce paznicul a plecat, s-a strecurat în tăcere la intrare, a forţat uşa şi a intrat în palat. Acolo a întâlnit privirea lui Learco pentru ultima oară, şi acea amintire i-a strâns inima. Respiră adânc încercând să nu se gândească la asta. Trebuia să rămână concentrată, dacă nu voia să fie surprinsă şi să pună totul în pericol.

Un calm supranatural domnea pe coridoarele abia luminate de torţe. Doubhée ştia că Dohor dormea liniştit sus. La acest gând ea s-a simţit ameţită şi a simţit Bestia mai aproape. Cu toate acestea, ritualul avea abia patru zile; evident, îşi pierdea eficacitatea. Trebuia s-o salveze pe Theana cu orice preţ şi să o implore să găsească o soluţie. Şi trebuia să-şi regândească camuflajul: părul ei a revenit la nuanţa sa întunecată.

Cu bătăi în tâmple, a mers spre apartamentele nobililor cu un pas hotărât. Potrivit surselor sale, temnicerul academiei venise la palat în acea seară pentru a primi ordine de la rege. Dohor a vrut ca alţi deţinuţi să fie transferaţi în secret în subteran pentru tortură. Temnicerul a notat cu atenţie pe un pergament unde erau celulele şi prizonierii. Acum s-a întors în camera lui. Doubhée îl aştepta, ascunsă într-un colţ.

În acea după-amiază, obţinuse tot ce avea nevoie, începând cu copii ale instrumentelor sale de hoţ. Datorită lor ea putea să iasă din orice închisoare. Sau să intre.

S-a oprit de asemenea, la Tori, fostul ei furnizor. Piticul a recunoscut-o repede în deghizarea ei, şi a închis în grabă magazinul, astfel încât nimeni nu a putut-o vedea. Era căutată, iar el era conştient că poate fi acuzat de complicitate.

— Ascultă, Doubhée, nu vreau probleme, i-a spus înainte ca ea să spună un cuvânt. Până acum, gardienii m-au lăsat în pace pentru că ştiu că sunt neutru; ştii foarte bine că n-ar trebui să fii aici.

Ea nu s-a lăsat descurajată şi a pus o listă pe tejghea.

— Ai aceste articole?

După o scurtă privire la foaie, Tori a oftat.

— Te-a văzut cineva intrând?

— Cine crezi că sunt? i-a răspuns Doubhée zâmbind.

— În regulă, să mergem. Dar cu o condiţie: n-ai fost niciodată aici.

Piticul a pregătit cele necesare, inclusiv somniferul pe care ea era pe cale de a-l utiliza.

Ea a luat o bucată de pânză din buzunar şi a scufundat-o în lichidul clar, asigurându-vă că nu inspira mirosul înţepător. Temnicerul a intrat în camera lui, iar ea l-a urmărit în întuneric. Bărbatul avea deja bricheta în mână pentru a aprinde lumânarea, când Doubhée l-a apucat din spate şi i-a pus pânza pe gură. Câteva secunde mai târziu, corpul său vânos s-a prăbuşit pe podea. Bestia a vrut să-şi revendice un tribut de sânge, dar Doubhée s-a opus chemării sale dulci.

A scotocit prin hainele bărbatului, şi odată ce cheile celulelor erau în mâna ei, a ieşit în tăcere.

Intrarea în Academie nu a fost o sarcină uşoară. Dohor a transformat-o într-un fel de cazarmă personală, unde şi-a antrenat miliţiile loiale. Doubhée se întreba ce ar fi gândit Ido, care şi-a dedicat atâţia ani din viaţă acestui loc.

Clădirea era o clădire pătrată aparent impenetrabilă. Gărzile păzeau fiecare intrare... Cu excepţia bucătăriei. Doubhée a decis să înceapă de acolo. Norocul era de partea ei, pentru că încuietoarea uşii era veche şi ruginită. Odată intrată, a desfăcut planul pe masă şi l-a studiat la lumina lunii. Celulele supraaglomerate erau răspândite pe mai multe niveluri; Doubhée a văzut brusc numele Theanei.

O celulă era o excepţie. Era mică, departe de celelalte, şi adăpostea un singur prizonier: "Learco", scria lângă ea. Doubhée a avut din nou un fior de ură faţă de Dohor. Dar trebuia să-şi controleze furia dacă voia să reuşească în afacerea ei. Aceasta era lecţia pe care prinţul a învăţat-o în timpul întâlnirilor lor: să-şi păstreze speranţa, chiar şi în adâncurile celui mai întunecat iad.

A examinat planul pentru ultima dată pentru a grava în memorie calea ce trebuia urmată. Nu exista nici un indiciu cu privire la numărul de paznici care păzeau diferitele porţi, numai posturile principale de pază erau indicate. Dintr-o dată, ea şi-a spus că va trebui, probabil să ucidă, dar acest gând nu a mişcat-o: era chiar dispusă să-şi piardă sufletul pentru a-l salva pe Learco. Dacă el ar supravieţui, nici ea nu ar muri complet.

A strâns pergamentul, l-a strecurat la curea şi şi-a îndesat setul de chei în buzunar. Era pregătită.

Primele coridoare erau aproape goale. Ea era la etajul superior al închisorilor, unde erau ţinuţi infractorii obişnuiţi. Supravegherea era minimă, iar când Doubhée a ajuns la prima intrare, a avut destul timp să caute cheia potrivită pentru a deschide.

Odată ce uşa a fost deschisă, s-a mişcat cu prudenţă şi în tăcere. Casa de pază nu era departe. S-a târât ca o reptilă în umbra pe care zidul casei a aruncat-o pe pământ, şi s-a ridicat doar când era sigură că soldaţii nu au observat nimic. Inima îi bătea. A stat nemişcată pentru câteva secunde, şi apoi într-o clipă a fugit la prima răspântie. Dar la intrarea coridorului, a îngheţat: un paznic mergea chiar în faţa ei, cu spatele întors. Fără să se gândească prea mult, a scos pânza pe care o folosise pentru temnicer şi i-a lipit-o de gură. Apoi a deschis o celulă goală şi a târât corpul inert acolo. A separat cheile folosite până acum de restul brelocului şi s-a îndreptat spre uşa care dădea spre scări.

Şi-a dat seama atunci că cel mai dificil lucru va urma.

Această parte a închisorilor era plină de paznici care făceau ronduri frecvente, mereu în alertă. Multe torţe agăţat pe pereţi luminau fiecare colţ, şi locurile de ascuns erau rare. Singurul element care era în favoarea ei era murmurul continuu, care ieşea din celule, şoapte, plângeri şi strigăte de durere. Atmosfera era sumbră, iar soldaţii înşişi păreau incomozi: păreau întunecaţi, feţele lor erau tensionate şi schimbau priviri exasperate.

Doubhée a încercat să-şi păstreze calmul, concentrându-se pe mişcările pe care trebuia să le facă pentru a rămâne invizibilă. Trebuia să găsească uşa pe care o căuta cât mai curând posibil: de la un moment la altul, vor descoperi temnicerul sau paznicul ameţit, şi apoi ar fi fost haos.

A ajuns în cele din urmă la scările care coborau la al doilea nivel al închisorilor. Un băiat cu aspect nervos păzea intrarea cu un alt soldat. A optat pentru viclenie. Nu putea să-i omoare pe amândoi şi să-i lase acolo. A mers înapoi pe urmele ei, şi a început să facă cât mai mult zgomot posibil.

— Cine este acolo?, a întrebat unul.

Doubhée se strecură în umbra zidului ţinându-şi respiraţia. Rămânând în această poziţie a necesitat un efort supraomenesc, şi ea s-a rugat ca ei să ia rapid momeala. La scurt timp după aceea, ea i-a văzut la cotitura holului şi mergând să verifice dacă totul era în ordine. Nu a mai ezitat. S-a strecurat afară din ascunzătoare cu brelocul în mână.

Cu inima bătând, ea a încercat cheile una după alta, dar sudoarea i-a făcut mâinile alunecoase. Apoi a auzit cizme bocănind pe lespezi: gardienii s-au întors.

«Deschide-te, deschide-te!»

Încuietoarea s-a deschis cu un clic discret, care părea pentru Doubhée cel mai frumos zgomot din lume. Ea a deschis uşa, s-a strecurat pe partea cealaltă şi a închis-o cu cea mai mare grijă din cauza gărzilor care se apropiau.

Reuşise! Şi-a permis un scurt moment de răgaz. Toţi muşchii o dureau, dar trebuia să continue. Jos, la poalele scării întunecate, Learco o aştepta.

A mers repede prin labirintul de coridoare. Erau mai înguste decât la etajul superior, iar uşile celulelor erau mai groase. Tavanul jos, combinat cu căldura sufocantă, o sufocau. Simţea că e în iad, între cei care se plângeau şi flăcările eterne.

Dar nu s-a lăsat descurajată; îndemnată de urgenţă, a văzut în curând celula lui Learco.

S-a oprit la câţiva paşi de uşă, întrebându-se cu nerăbdare în ce stare era. Poate că fusese torturat, poate că era mort... Încă o dată, ea şi-a dominat emoţiile: doi paznici înarmaţi urmăreau celula. Se gândeşte în grabă. Într-un loc atât de îngust, lupta corp la corp era imposibilă, chiar dacă Bestia din ea s-a cutremurat de această idee. Ea a scotocit apoi prin geanta ei şi a scos din ea cele două tărtăcuţe pe care Tori le pregătise pentru ea. Le-a desfăcut, evitând să respire, le-a făcut să se rostogolească în tăcere la picioarele soldaţilor şi a aşteptat.

Cei doi bărbaţi nici măcar nu au avut timp să schimbe un cuvânt. Au căzut ca un sac pe pământ, inconştienţi. Doubhée a profitat de ocazie pentru a stinge cele două torţe care luminau uşa celulei cu cârpe îmbibate cu apă, un truc vechi pe care îl folosise des.

"Fă-l să se simtă bine", s-a rugat ea, cu inima bătând, apropiindu-se de uşă.

Încuietoarea a sărit cu o bufnitură, iar Doubhée a târât imediat corpurile soldaţilor înăuntru.

— Sunt deja zorile?

Auzind acea voce a făcut-o să tremure. S-a întors încet şi l-a văzut în întuneric. Fără cămaşă, îngenuncheat pe podea cu mâinile legate de perete. Pieptul îi era plin de urme roşii şi purpurii, cu părul încrustat cu sânge şi murdărie. Dar ochii lui erau dornici.

— Oh, Dubhée! A respirat, uimit.

A fugit la el şi l-a sărutat cu febra disperării. I-au venit lacrimi în ochi. Rănile lui erau adânci, şi fiecare geamăt au făcut să-i crească furia oarbă. Fără a pierde timpul, ea a încercat din greu să deschidă lanţurile lui, dar în curând şi-a dat seama că nici o cheie nu era de folos. A încercat apoi cu uneltele ei, şi din câteva gesturi experte, ea l-a eliberat.

Learco s-a uitat la ea amuzat, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată. El a ridicat încet mâna şi a luat un fir de păr între degete.

— Deci asta e culoarea ta adevărată... a glumit, forţându-se să zâmbească.

Doubhée i-a dat înapoi zâmbetul şi l-a ajutat să se ridice. Era slab şi nu se ridicase de prea mult timp. S-a clătinat uşor, dar i-a semnalat că vrea să se descurce singur. L-a pipăit pe unul dintre soldaţii adormiţi şi i-a smuls sabia. Cu faţa încordată, s-a sprijinit de gardă pentru a rămâne în echilibru. Doubhée nu a intervenit. Ei erau prea asemănătoari cu privire la acest punct: mândri, independenţi şi rezistenţi la milă.

— Nu ai nevoie de o armă, eu mă ocup de apărarea noastră, a spus ea.

— Nu mă subestima, replică tânărul cu un zâmbet batjocoritor. Apropo, care e planul tău?

— Pentru început, trebuie s-o eliberăm pe Theana.

Learco s-a uitat la ea interogativ, iar ea şi-a amintit brusc că el nu ştia numele real al magicianei.

— Lea, tovarăşa mea de călătorie.

— Au luat-o aseară, i-am recunoscut vocea.

Doubhée şi-a amintit zvonurile despre interogatorii, şi a simţit că-i îngheaţă sângele.

— Crezi că au torturat-o?

— Probabil. E complice. Cred că ştiu unde au dus-o. Urmează-mă, a spus Learco mergând la uşă.

În ciuda rănilor şi a muşchilor anchilozaţi, războinicul experimentat a fost recunoscut; mersul său era flexibil şi silenţios. Doubhée l-a observat cu admiraţie. A reuşit să se amestece în umbre aproape la fel de bine ca ea.

Nu aveau prea mult de mers. Camera de tortură era la capătul unui coridor paralel. Uşa ei nu era păzită şi nicio torţă nu o lumina. A fost de ajuns ca Doubhée să o vadă ca să se simtă rău.

Şi-a tras pumnalul şi a avansat, cu Learco pe urmele ei. Dintr-o dată, un urlet puternic a rupt tăcerea. Doubhée se înfioră. Era o femeie. A scos cu nerăbdare brelocul. Din interior, murmure înăbuşite se auzeau acum. Fără îndoială, asta era vocea Theanei. Un sunet strident a umplut aerul, iar magiciana a ţipat din nou.

Doubhée a simţit dintr-o dată că Bestia era pe cale să se elibereze. Lumea şi-a pierdut contururile, iar mirosul de sânge a schimbat culorile lucrurilor. Ca într-un vis, l-a văzut pe Learco cum îi ia trusa din mâini, găseşte cheia şi deschide uşa.

Torţele luminau o cameră lungă, joasă. Într-un colţ, o fecioară de fier deschisă, teribilul sarcofag în formă de femeie, îşi arătat pereţii căptuşiţi cu ţepi ascuţiţi. Pe pereţi atârnau pensete, cleşti şi cuţite de diferite dimensiuni. O femeie era legată de un ţăruş de lemn cu spatele gol; În spatele ei, un omuleţ dezgustător flutura o pisică cu nouă cozi.

Era ca în bârlogul Breslei. Dezgustul se amesteca cu furia, iar blestemul a rupt în cele din urmă sigiliul. Doubhée a auzit Bestia urlând.

Learco văzu cu oroare cum Doubhée sare sălbatic pe torţionar, cu pumnalul în mâini. Faţa ei era de nerecunoscut, iar muşchii atât de umflaţi încât păreau aproape să străpungă pielea. Nu mai era ea.

Lama a pătruns neabătută în carne. Sânge vărsat, stropind pereţii. Learco era paralizat. Mintea lui era goală, şi se holba la scena care se desfăşura în faţa ochilor lui. Apoi şi-a amintit prima confesiune a lui Doubhée şi a înţeles.

— Opreşte-te, te rog! a ţipat în timp ce se îndrepta spre ea.

Doubhée s-a luptat cu o forţă incredibilă. În cele din urmă s-a eliberat şi l-a aruncat la pământ. Learco a văzut doi ochi negri, în timp ce pumnalul era gata să lovească.

"O să mă omoare", a crezut el.

Dar Doubhée s-a oprit. Furia ei s-a retras şi, după câteva minute interminabile, ochii i-au devenit din nou normali. Dintr-o dată a căzut, a leşinat, pe pieptul lui Learco.

— Doubhée, Doubhée! a strigat tânărul, scuturând-o de umeri.

A trebuit să repete acest gest de mai multe ori înainte ca ea să-şi redeschidă încet pleoapele.

— Din nou, gemu ea, pe punctul de a lăcrima. Am făcut-o din nou...

A izbucnit în lacrimi. A îmbrăţişat-o, şoptindu-i la ureche că totul e în regulă. Când s-a calmat, el a sprijinit-o de perete şi a fugit la Theana.

Tânăra magiciană gâfâia cu ochii închişi.

— Theana ?

Fata abia şi-a îndreptat privirea spre el.

— Şi Doubhée...?

— E chiar acolo, aproape, am venit să te luăm.

El a dezlegat cheile de la corpul neînsufleţit al călăului şi a eliberat-o delicat pe Theana, în timp ce Doubhée îşi trăgea respiraţia. Magiciana s-a uitat în jur şi a văzut cadavrul întins pe pământ.

— Ea a făcut asta?, a întrebat.

Learco a dat din cap în tăcere.

— La naiba, sigiliul nu a rezistat!

— Trebuie să plecăm de aici, a intervenit Doubhée cu o voce foarte mică.

Faţa ei era brăzdată de lacrimi şi mâinile acoperite de sânge, dar încerca să recâştige controlul asupra situaţiei; care, evident, necesita mult efort.

— O evadare colectivă... Trebuie să eliberăm toţi prizonierii în acelaşi timp... E singura cale de ieşire din asta... a gâfâit.

— Uită-te la noi! Nu suntem în poziţia de a lupta, a obiectat Learco.

— Poate că nu va fi necesar, a spus Theana. Pot s-o fac cu o incantaţie, fără să mă mişc de aici.

Doubhée se holba la magiciană. Ca întotdeauna, nu au avut de ales, dar măcar o dată, ea a avut încredere în Theana.

— Bine, spune ea simplu.

Learco s-a întrebat ce legătură au aceste două fete. În ciuda diferenţelor lor evidente, păreau să se completeze perfect.

Theana a respirat adânc. Era palidă şi obosită, şi imediat ce a rostit primele cuvinte din incantaţie, faţa ei a căpătat o nuanţă de cenuşă şi picioarele ei au tremurat. Încarcerarea i-a slăbit puterile, şi avea nevoie de toată energia pentru a şi le folosi. Cu pleoapele închise şi cu grimase de durere, ea a rostit formula. Spargerea încuietorilor care au sărit la unison a umplut camera, holul, şi apoi tot etajul. Theana şi-a pierdut cunoştinţa.

Doubhée a ascultat. O hărmălaie de iad s-a auzit curând. În primul rând, scârţâit de uşi, apoi păşirea în picioarele goale, şi în cele din urmă bocănit de cizme. Curând, urletele de bucurie s-au amestecat cu vociferări de soldaţi disperaţi.

— Acum, a spus ea.

Au fugit, cu Learco în frunte, cu sabia scoasă, iar Doubhée cărând trupul inert al Theanei pe umeri. Confuzia era la apogeu. Cei mai viguroşi prizonieri preluaseră deja iniţiativa şi luptau; cei mai slabi i-au sprijinit în spate. Erau superiori numeric, iar rândurile soldaţilor se subţiau.

Alarma a fost dată şi zeci de soldaţi au ajuns ca întăriri.

Fugarii au reuşit să se strecoare prin agitaţie şi să ajungă la bucătărie.

Doubhée a deschis uşa din zbor şi s-au scufundat în întunericul lui Makrat.

21

Evadarea

Forra s-a uitat în sus la zidurile palatului. Capetele conspiratorilor erau puncte negre pe albastrul cerului de vară. De când au fost expuşi, oraşul a fost aruncat în tăcere sepulcrală. Stând în faţa lui, Dohor părea obosit, încercat. Fusese trezit de îndată ce vestea insurecţiei a ajuns la palat, iar de atunci a dat ordine pentru a restabili situaţia.

— Îmi pare rău, Maestre, spuse Forra cu o voce tremurândă în timp ce îngenunchează la picioarele lui. E vina mea.

Regele a rămas nemişcat, delectându-se în tăcere cu acest act de supunere. Datorită pumnului său de fier, a preluat puterea, şi chiar şi acum, cel mai formidabil dintre liderii săi militari se temea de el ca ultimul dintre soldaţii săi.

— Ridică-te, a tunat.

Văzând expresia supusă a lui Forra, şi-a amintit prima lor întâlnire. El era atunci un tânăr înalt şi gras, pe care camarazii săi îl considerau un om cu o putere supraomenească. Era bucătar la Academie şi visa să devină cavaler, ştiind că era un vis de neatins pentru fiul nelegitim al unui rege. Nimeni nu văzuse nimic în el în afară de privirea lui obtuză. Dohor, pe de altă parte, a observat în ochii săi scânteia urii. Forra era o armă puternică care aştepta să-şi găsească stăpânul, un potenţial măcelar. El i-a exacerbat setea de răzbunare şi l-a crescut alături de el, aşa cum se face cu câinii, uneori folosind bastoane, uneori mângâieri. Odată rege, l-a ales ca locotenent, permiţându-i să se afirme pe câmpul de luptă. Forra s-a grăbit să se distingă. Într-un timp scurt, el a devenit un mercenar însetat de sânge, cu o supunere neclintită. Nu a refuzat niciodată o misiune, şi din nou Dohor ştia că nu va se sustrage.

— A fugit, a spus Dohor simplu.

Forra şi-a îndreptat umerii, aşteptând restul.

— Fiul meu este un trădător, a continuat Dohor. Ştiu că ai făcut tot posibilul să-l readuci pe calea cea bună, dar tu ai fost cel care l-a creat, şi tot tu îl vei distruge.

O strălucire criminală a trecut prin ochii subordonatului său, iar regele a zâmbit în sinea lui. De la scena din sala tronului, el nu a putut uita privirea hotărâtă şi beligerantă a fiului său. Learco s-a revoltat, iar în logica lui Dohor, cine nu se temea de el era periculos, pentru că era un om liber. Learco trebuia să plătească pentru acest afront.

— Adu-l înapoi în viaţă, a spus el, rostind cuvintele cu detaşare. Vreau să fiu în primul rând în templu când aliaţii noştri îl vor scurge de sânge. Le-am promis şi magiciana. Cât despre asasin, vreau să-mi aduci capul ei.

Forra s-a înclinat la pământ.

— Nu te voi dezamăgi, a spus el pe un ton feroce înainte de a se îndepărta.

Regele l-a privit plecând, în tăcerea absolută din Makrat.

"Aceasta este puterea mea", s-a gândit el. Simpla idee că totul s-ar putea dezintegra sub picioarele lui l-a umplut brusc de spaimă. Doar imaginându-şi strigătele de durere ale lui

Learco reuşeşte să se calmeze. L-a văzut deja târându-se la picioarele sale ca un animal implorând milă, dar nu i-a dat-o. Astfel, el ar fi stăpânit peste tot: peste fiul său şi peste Lumea Pământeană. Această certitudine l-a ajutat să uite focul care strălucea în ochii lui Learco în noaptea în care a încetat să se teamă de el.

Doubhée şi-a cufundat faţa în apa îngheţată a Fântânii Întunecate. A simţit nevoia să se purifice, să şteargă din memorie imaginile teribile a ceea ce s-a întâmplat în închisori. De data asta, nu putea da vina doar pe Bestie. O parte din furia care a făcut-o să acţioneze i-a aparţinut. Şi-a scos cu nerăbdare capul din apă şi a încercat febril să-şi cureţe vesta şi mâinile pătate de sânge. Nu era nimic de făcut, mirosul părea încrustat în pielea ei pentru totdeauna.

— Opreşte-te.

Doubhée s-a întors. Learco i-a pus mâna pe umăr şi a privit-o direct în ochi. În ciuda epuizării sale, el a încercat să-i transmită calm şi seninătate. Doubhée, conştientă de faptul că şi el trebuie să fie agitat, cu gânduri întunecate, era recunoscătoare pentru eforturile sale. Avea nevoie de sprijinul lui atât de mult, mai ales acum, în acest loc care i-a vorbit atât de tare despre trecutul ei.

Ei s-au refugiat în vizuina sa veche, o peşteră ascunsă în grosul desişurilor de la ieşirea din Makrat, şi au lăsat-o pe Theana acolo, încă suferind în urma torturii. Când au intrat, Doubhée era copleşită de un sentiment de descurajare. Nimic nu s-a schimbat de când a fost ultima dată acolo. Era ca şi cum toată călătoria pe care a făcut-o nu a servit nici unui scop; după luni de rătăcire şi suferinţă, ea s-a trezit la punctul ei de plecare.

S-a uitat la Learco, şi dintr-o dată a înţeles că acest lucru nu era adevărat. Multe s-au schimbat, dimpotrivă. Simpla lui prezenţă a dat un nou sens timpului şi a eliberat-o de singurătate.

Un geamăt a readus-o la realitate. Learco a început să-şi cureţe rănile cu o batistă înmuiată în apă neagră ca smoală, iar impresia de fragilitate pe care i-a dat-o i-a strâns inima.

— Lasă, mă ocup eu de asta, a spus ea, luându-i batista din mâini.

Tânărul a ridicat capul, a sărutat-o, iar pentru o clipă nu mai era loc pentru nimic altceva sub vârfurile copacilor.

— Unde vom merge acum? a întrebat el, detaşându-şi uşor buzele.

Doubhée a simţit că se întoarce pe pământ cu o viteză ameţitoare. Ţinea batista în mâini.

— Theana trebuie să se odihnească cel puţin o zi, sau nu plecăm nicăieri, a răspuns ea.

Evadarea lor a secat-o pe magiciană de ultimei ei puteri, şi nici ei doi nu erau într-o formă mai bună. Au găsit energia pentru a traversa străzile ponosite ale oraşului, ascunşi sub haine lungi, dar călătoria în pădure era un chin.

— Soldaţii vor bate în curând pădurea ca să ne găsească, a obiectat Learco.

— Numai atunci când au stăpânit insurgenţa. Avem puţin timp înainte.

Deasupra lor, cerul vestea o altă zi toridă.

— Tot ce contează pentru mine, a spus Learco, este ca tatăl meu să fie arestat. Trebuie să ne alăturăm rezistenţei şi să pregătim o ofensivă.

Doubhée a fost uimită de determinarea sa bruscă. Ceva trebuie să se fi întâmplat, pentru că nu exista nici o urmă de frică în vocea lui.

— În opinia mea, ar trebui să mergem la Laodaméa şi să cerem sfatul Consiliului Apei. Sennar şi Lonerin cu siguranţă trebuie să fi ajuns acasă şi să raporteze.

Pronunţând acest nume în faţa lui Learco a avut un efect ciudat asupra ea, şi fără să vrea a roşit. În ciuda tuturor lucrurilor pe care i le spusese despre ea, nu i-a spus niciodată despre Lonerin. A făcut-o din scurt, dar nu a avut nevoie să intre în detalii. Tânărul a înţeles repede ce era de înţeles.

— Perfect. Voi fi unul dintre ei, a spus el ferm.

Doubhée a zâmbit slab. Ce s-ar întâmpla

cu ea? Ce loc ar avea acolo?

"Nici unul. Voi muri în curând. »

Learco părea să observe problemele ei.

— Vei lupta alături de mine, a adăugat el. Şi vei face ceea ce trebuie să faci.

Doubhée s-a uitat în altă parte.

— Uită-te la mine. Îţi cunosc decizia finală, dar te voi împiedica s-o execuţi. Nu pot trăi fără tine.

Doubhée nu ştia ce să spună. Ar fi putut spune acelaşi lucru. Ceva o speria în această concordanţă atât de profundă şi perfectă a sentimentelor lor.

— Tatăl meu cu siguranţă mi-a dat viaţă, a adăugat Learco, dar a făcut-o din interes pur. Voia o copie a fratelui meu care să se antreneze ca să sfideze moartea. Dar eu sunt diferit de el, doar acum îl înţeleg cu adevărat. Pământul meu are nevoie de sângele lui, iar tu ai nevoie de capul lui. Jură-mi că-ţi vei duce la bun sfârşit misiunea.

Doubhée şi-a imaginat vieţile împreună pentru un moment, şi s-a simţit fericită. Apoi iluzia s-a risipit: în adâncurile inimii ei, ea ştia că era doar un vis care nu se va împlini niciodată.

S-au întors în peşteră, şi după ce au acoperit intrarea, s-au odihnit restul zilei.

În toiul nopţii, au decis să părăsească tabăra.

— Poţi să mergi?, a întrebat-o Doubhée pe Theana.

Fata doar a dat din cap. De când au eliberat-o, ea a vorbit puţin, şi era ceva diferit în vocea ei. Doubhée habar nu avea ce s-a întâmplat în celulă înainte să ajungă ei, şi şi-a dat seama că nu voia să ştie.

Theana s-a trezit cu dificultate.

— Cum te simţi? a întrebat ea.

— Bine.

Magiciana i-a luat încheietura mâinii şi s-a uitat la simbol. Pulsa mai tare ca niciodată. Ea se strâmbă.

— Trebuie să repetăm ritualul, blestemul progresează prea repede.

— Nu eşti într-o formă bună, a răspuns Doubhée, şi timpul se scurge. Prioritatea este fuga; Suntem căutaţi şi nu le va lua mult să ne găsească urmele.

Afară întunericului era gros, iar pădurea era cufundată în tăcere.

— Poate că nu am puterea de a repeta ritualul, dar am suficientă pentru a comunica cu Consiliul Apelor, a spus magiciana, arătând spre pietrele colorate din palma ei. Le-am luat în timp ce erai la fântână, şi le-am descântat. Voi putea să-i anunţ pe membrii Consiliului cu privire la sosirea noastră şi vor veni şi ne vor aştepta la graniţa cu Ţara Mării.

Doubhée s-a uitat la ea cu recunoştinţă.

— O să reuşim, o să vedeţi, a spus Theana.

În seara următoare, Doubhée şi Learco au furat cai din grajdul unei case izolate în timp ce Theana îi aştepta în pădure. Prinţul s-a dovedit a fi cel mai bun dintre tovarăşi. El era întotdeauna calm, chiar dacă ştia mai bine decât oricine că moartea i-ar putea surprinde la fiecare pas. Doubhée s-a agăţat disperată de el.

Ei au auzit curând o bătaie surdă şi îndepărtată, care a făcut pământul să vibreze; apoi caii au început să se agite nervos. În cele din urmă, o umbră neagră, uriaşă, ascunse lumina lunii. Dragoni.

— Ai milă de noi! a exclamat Learco. Dacă ne caută cu dragoni, înseamnă că Forra nu e departe.

Doubhée păleşte. Au trebuit să mărească ritmul. Aşa cum erau, era de neconceput să se confrunte cu unchiul lui Learco şi trupele de soldaţi pe care-i avea în spate. Dar, în ciuda eforturilor lor, au fost prea lenţi.

Speranţa a renăscut într-o seară, pe neaşteptate.

Abia se întorseseră în şa când fumul albăstrui înconjură faţa Theanei.

Magiciana s-a grăbit să coboare de pe cal şi a pus pietrele colorate într-un cerc pe pământ, şoptind o formulă. Fumul s-a condensat curând într-o sferă. Theana a smuls o bucată de material din fustă şi a pus-o dedesubt. Runele au mers una câte una pe stofă pentru a forma mesajul.

«Un regiment armat vă va aştepta la graniţă. Ne vedem în patru zile. »

Nu mai erau departe de mântuire.

Obstacolul s-a prezentat fără avertisment la câţiva paşi de poartă. Copacii s-au deschis brusc ca perdelele unui teatru, iar în faţa lor apărea o întindere clară. Nu era foarte întinsă, o noapte de călătorie, cel mult. Dar trebuiau să continue în câmp deschis.

S-au oprit sub ultimii copaci, lăsându-şi caii să păşuneze iarba umedă de rouă. Era un splendid clar de lună.

— Ce decidem?, a întrebat Theana.

Nici Doubhée, nici Learco nu ştiau ce să spună. Poate că ar putea înconjura zona, dar cât timp le-ar lua? Nu puteau risca să rateze programarea şi şi-au atins deja limitele. Stând pe calul ei, Theana arăta ca o fantomă, cu trăsăturile trase şi mâinile tremurânde. A reuşit s-o convingă pe Doubhée să repete ritualul, dar puţina putere pe care şi-a recuperat-o nu i-a permis să meargă până la capăt.

— Să mergem, spuse brusc Learco.

Doubhée i-a văzut încrederea obişnuită strălucind în ochi.

— Bine, dar ne mişcăm repede, a răspuns ea, lovindu-şi şaua.

Ei au galopat sub privirea lunii, care, ca un ochi luminos imens, părea să indice poziţia lor în întreaga lume.

Sunetul copitelor cailor lor a acoperit ritmul plictisitor şi constant care făcea pământul să vibreze de zile întregi, iar zgomotele lor i-au împiedicat să audă sunetul metalic al armurii. Umbra a apărut în faţa lor, teribilă şi neprevăzută.

Neagru în întunericul nopţii, a tăiat calea calului Theanei, aruncând-o la pământ. Doubhée şi Learco au văzut-o rostogolindu-se pe iarbă ţipând, apoi o labă acoperită cu solzi a apucat-o de talie.

— Nu acum, nu acum! a auzit-o pe Doubhée ţipând.

Dragonul a coborât din nou, de data asta spre Learco. Tânărul, mânuind sabia, a schimbat direcţia calului său, şi-a mărit viteza pentru a-şi dezorienta adversarul, iar pentru o clipă părea să reuşească.

— Fugi! a ţipat la Doubhée.

Ea nu l-a auzit. Mintea ei s-a golit de orice gând.

Un regiment de soldaţi s-a apropiat de ea, strângând inexorabil capcana. A încercat să-şi calmeze calul, dar acesta, înnebunit, s-a lăsat dus de val şi a aruncat-o din şa. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, luna, splendidă şi neiertătoare, strălucea deasupra ei.

Capul ei se învârtea şi Bestia îi zgâria pieptul. S-a uitat la dragon; Learco încă se apăra de loviturile de gheare cu sabia lui, dar lupta era inegală. Era pe cale să intervină, când a simţit răceala unei lame pe gât.

— De ce atâta grabă? a mârâit o voce.

Doubhée s-a uitat în spatele ei: un soldat o ameninţa cu arma, însoţit de alţi zece, toţi gata să atace.

— Cel puţin bucură-te de spectacol!

Cu un gest rapid, şi-a plantat pumnalul în pieptul soldatului.

Dar erau prea mulţi şi au reuşit repede s-o imobilizeze.

— Ai terminat de scuipat venin, viperă murdară! a ţipat la ea unul dintre soldaţi.

Doubhée a ezitat pentru un moment. Dragonul tocmai mărunţea calul lui Learco cu colţii, iar tânărul se rostogolise la pământ. L-a văzut ridicându-se, cu sabia în mână. Imediat, trei soldaţi l-au atacat fără să-i dea timp să-şi revină. S-a apărat ca un leu, şi apoi, învins numeric, s-a prăbuşit.

Doubhée a încercat să se elibereze folosind trucurile Shervei; de fiecare dată, soldaţii i-au zădărnicit încercările. Un sentiment teribil de neputinţă a copleşit-o.

În mijlocul lacrimilor ei de durere şi furie, ea a văzut dragonul aterizând şi călăreţul lui coborând de pe el. Omul cu figura masivă a fugit spre Learco, dar era prea departe pentru ea pentru a-i distinge faţa. Soldaţii l-au legat pe prinţ şi l-au pus în şaua animalului. Apoi dragonul a zburat în aer, şi vuietul său a umplut luminişul.

Bărbatul a avansat apoi spre ea, iar în lumina lunii, Doubhée l-a recunoscut.

— Şi acum tu, i-a spus Forra cu un rânjet crud.

22

Rezoluţia Lui Sherva

Sherva privea luna peste capul lui, gândindu-se la mama lui. Ce ar fi gândit despre el dacă l-ar fi văzut în acest moment?

Pentru prima dată, el a înţeles pe deplin cât de greşit a fost totul. Breasla i-a supt toată energia sa; Yeshol l-a ţinut în umbra lui pentru a stoarce secretele artei sale sufocându-l la cea mai mică ambiţie, ca o plantă care este uitată prea mult timp în întuneric. Nereuşind să se răzbune, şi-a trădat mama şi şi-a săpat propriul mormânt. S-a lăsat prins de această sectă a celor posedaţi. Această călătorie era ultima lui şansă de a-şi spăla onoarea jignită.

Vestea s-a răspândit la prânz, iar cantina bâzâia ca un stup. San era pe cale să ajungă la Casă, şi mai mult, din proprie iniţiativă.

— Cum rămâne cu Ido? l-a întrebat Sherva pe un gardian.

— Ordinele erau să-l lăsăm în pace. În plus, după ce ţi s-a întâmplat, e de înţeles...

Cei doi asasini de lângă el abia au sufocat un râs batjocoritor. Sângele lui Sherva era în fierbere. Cum îndrăznesc? A sărit de pe scaun şi l-a privit pe paznic în ochii. Furia lui a fost de aşa natură încât a mers fără să se gândească la biroul Gardianului Suprem.

— M-ai împiedicat să merg să-l capturez pe San şi m-am supus, a spus el tremurând. Am început chiar să lucrez ca un asasin obişnuit din nou, fără a mă plânge, dar eu nu mai pot tolera sarcasmul subordonaţilor mei. Eşti singurul meu superior de aici.

Un zâmbet uşor s-a rostogolit pe buzele lui Yeshol, iar Sherva a simţit încă o dată cât de mult îl ura. El şi cultul său infernal urmau să dispară de pe suprafaţa Lumii Pământene.

— Ar trebui să fii mai presus de această prostie.

— Onoarea a fost întotdeauna o valoare fundamentală pentru mine.

Yeshol l-a privit.

— Ce mai vrei de la mine, Sherva?

— Posibilitatea de răzbunare.

— Ţi s-a refuzat deja.

— Vreau să ajung înaintea piticului şi să-l opresc. Probabil e deja în drum spre templu.

Yeshol şi-a luat tot timpul să-şi scoată ochelarii cu ramă de aur şi să-şi maseze şaua nasului. Sherva l-a privit cu dezgust.

— Piticul nu va lăsa copilul să cadă în mâinile tale, a insistat el.

— N-o să-l ajungă din urmă niciodata.

— Până acum, vestea va fi călătorit în jurul Lumii Pământene, şi piticul este în capul rezistenţei. Trebuie oprit înainte să se alăture prietenilor lui.

Yeshol s-a uitat din nou la el fără să vorbească. Era privirea unui rege asupra celui mai nesemnificativ dintre supuşii săi.

— Ai dat greş. Dacă credinţa ta ar fi autentică, Thenaar ţi-ar asculta rugăciunea, dar tot o refuzi. De la început, te-ai ţinut departe de închinare, şi ai plătit pentru asta cu rangul tău. Te cunosc, Sherva, pentru că am crezut în tine. Ai venit să baţi la uşa noastră cu mulţi ani în urmă, şi deşi acesta este un fapt neobişnuit, te-am salutat pentru că ai fost unul dintre cei mai talentaţi Copii ai Morţii. Cu toate acestea, între zidurile noastre, onoarea despre care vorbeşti nu există. Asta a fost întotdeauna problema ta: oricine intră în Breaslă renunţă la viaţa şi trecutul său, şi nu ai vrut niciodată să le negi.

Sherva şi-a strâns dinţii.

— Trimite-mă la Ido.

— Supune-te mai întâi zeului nostru. Încă te gândeşti la mama ta şi de unde ai venit. Aici, dimpotrivă, suntem un singur trup şi un singur spirit. Aceasta este singura cale de a fi un Victorios pe care Thenaar o tolerează.

— Dar pentru tine e diferit.

De data aceasta, cuvintele sale au mers dincolo de gândirea lui.

— Ce-ai spus?

Vocea lui Yeshol vibra de furie.

— Tu eşti capul acestui corp. Ceri ca alţii să se cufunde în credinţă, dar îţi păstrezi individualitatea pentru a-i comanda mai bine pe cei care sunt sclavii tăi personali.

Yeshol l-a apucat de gulerul cămăşii. El a avut o putere incredibilă, pe care aspectul său nu o sugera câtuşi de puţin.

— Poţi să-mi pui încrederea la îndoială, vierme?

Ochii lui ardeau, iar Sherva se chinuia să-i susţină privirea.

— Eu acţionez doar pentru gloria lui Thenaar. Locuiesc aici doar pentru el, în afara acestui loc nu exist.

L-a împins înapoi violent şi l-a forţat să îngenuncheze. Sherva gâfâie, fără suflare.

— Ar trebui să te omor chiar acum, sper că eşti conştient de asta. Acest tip de insolenţă este intolerabil.

Sherva a observat cu umilinţă că Yeshol l-a tratat ca un tată care şi-a certat fiul indisciplinat.

— Piticul e al tău. Doar pentru că vreau să fiu mărinimos, nimic altceva, ţine minte asta. Nu-ţi voi permite niciodată să mă deranjezi cu ideile tale stupide de sânge amestecat. Dacă nu te revanşezi când te întorci din misiune, voi fi lângă tine să-ţi verşi sângele la piciorul lui Thenaar.

Stând sub lună, Sherva râde în timp ce îşi aminteşte acest episod. Yeshol l-a zdrobit complet, încă o dată. Ultima lor întâlnire a fost emblematică. Liderul Breslei l-a privit întotdeauna ca pe un instrument, o armă poate puţin mai ascuţită decât celelalte, dar nimic mai mult. Şi până la sfârşit, a manipulat-o. Spre deosebire de el, Gardianul Suprem a reuşit să-şi atingă scopul, el s-a dedicat trup şi suflet la ceea ce credea, până când s-a anulat cu totul. De aceea a fost cel mai puternic.

"Acum tot ce trebuie să fac este să salvez ceea ce mai poate fi salvat."

Sherva s-a aplecat peste stâncă. Vântul bătea puternic, iar marea gemea de stâncă. Curând, valurile îi vor da singurul duşman pe care spera să-l mai măsoare: un bătrân obosit

şi dezamăgit, un supravieţuitor al unei lumi dispărute. Luna aluneca spre mare, iar Sherva nu s-a putut abţine să nu se gândească că a căzut foarte jos. De acum înainte, i se vor da doar să ronţăie carcasele care fuseseră deja descompuse de timp.

Au căutat în palat de sus în jos. Quar, într-o cămaşă şi o cască de noapte, s-a oferit voluntară imediat, iar Ondine însăşi a mers pe coridoare în sus şi în jos, cu părul în dezordine. În ceea ce-l priveşte pe Ido, el a inspectat fiecare cameră, a explorat fiecare colţ, dar San a rămas de negăsit. Evident, el era plecat.

— Poate prizonierul a reuşit să se elibereze şi l-a răpit. Dacă aşa stau lucrurile, având în vedere rănile, îl vom găsi curând. Am dat deja ordine gărzilor mele, iar mesagerii circulă cu portrete ale lui şi ale lui San în fiecare ţinut. Toate drumurile sunt monitorizate, e doar o chestiune de timp.

Ondine părea sigură de fapta ei, chiar dacă faţa ei i-a trădat emoţiile.

Ido, cu mâinile tremurând, a fost nervos trăgând din pipă şi nori mici de fum compact au fost în creştere în aer într-un ritm neîntrerupt. El a fost afectat de diferite sentimente: furie, frustrare, neputinţă, şi mai presus de toate, vina care-l rodea.

A dat din cap.

— Nu există altă explicaţie... a insistat Ondine.

— Nu!

Contesa s-a speriat, şi Ido a regretat că a fost atât de brutală.

— Prostul ăsta n-avea cum să scape, iar gardienii dormeau.

— E un asasin, trebuie să fi folosit un soporific.

— Nu era nici un semn de luptă în camera lui San.

— S-ar putea să-l fi adormit şi...

— A plecat, i-o taie Ido.

Până atunci, el a ţinut acest gând la marginea conştiinţei sale; acum a îndrăznit să-l formuleze cu voce tare.

— A eliberat prizonierul şi a plecat.

— Şi din ce motiv?

— E convins că poate învinge Breasla, şi vrea să meargă acolo pentru răzbunare. Am vorbit cu el, îl cunosc.

Piticul şi-a trecut cu mâna peste faţă. Asta e tot ce a primit: Tarik şi soţia lui erau morţi, San alerga de sub nasul lui... Şi a fost numai vina lui. El nu a fost capabil să aibă grijă de el însuşi, el nu a fost în măsură să răspundă la durerea lui, nici să-l calmeze. Tot ce ştia era că îi umplea capul cu poveşti vechi şi prăfuite.

«Bătrâneţea te-a făcut surd şi orb. Acest copil este ca Nihal, şi ai făcut aceeaşi greşeală ca şi cu ea. »

Ar fi vrut să ţipe şi să spargă totul în cameră.

— Şi unde crezi că au plecat?

Ondine, răvăşită, încerca cu disperare să-şi limpezească mintea.

— Poate că urmează aceeaşi cale pe care ai urmat-o ca să ajungi aici?

— Există căi mai rapide? a întrebat piticul.

Contesa habar n-avea.

— Putem întreba ghizii noştri...

— Trebuie să ajung înaintea lor. Dar am nevoie de ajutorul tău.

A plecat în acea după-amiază. El i-a cerut lui Ondine să-i semneze un permis special valabil în tot regatul, astfel încât birocraţia de frontieră să nu-l încetinească.

— Şi dacă ai vreo veste, anunţă-mă imediat. Soana m-a învăţat să comunic de la distanţă prin magie. Dacă San decide să se întoarcă, vreau să fiu acolo.

Ondine, încă tulburată, a dat din cap.

— Când vei părăsi Lumea Pământeană, o navă te va aştepta la suprafaţă. E cea mai rapidă din flotă, şi deja m-am asigurat că e la dispoziţia ta.

Ido a dat din cap cu un nod în gât, continuând să încarce lucrurile sale pe cal.

Ondine s-a uitat trist la el.

— Îmi pare rău că se termină aşa. Ar fi trebuit să aleg un maestru mai bun pentru el...

— Nu e vina ta, a întrerupt-o Ido. Singurul responsabil sunt eu.

Piticul şi contesa s-au despărţit cu aceste cuvinte, conştienţi că probabil nu se vor mai vedea niciodată. Dar nu era mult timp a spune la revedere. Ido şi-a înşfăcat calul şi a început să înghită leghele subacvatice.

Stâncile din Ascos erau la fel de abrupte si ostile ca atunci cand el si San le-au părăsit. Totul era în ordine atunci: durerea băiatului era şi a lui, şi era convins că San va fi Nihalul bătrâneţii sale.

El a urcat pe poteca de la port la vârf, intrebându-i pe marinarii pe care i-a întâlnit dacă au văzut o navă andocând cu un tânăr îmbrăcat în negru şi un copil cu urechi ascuţite.

— De la plecarea ta, a fost doar o navă de marfă aici. Nu avea pasageri.

Ido a înjurat printre dinţi. Poate că nu au ajuns încă? Sau nimeni nu i-a observat şi au plecat deja...

Odată ajuns în vârful stâncilor, s-a uitat în jur. Puteau fi peste tot, iar el nu avea cum să-i localizeze. De ce a trebuit să plătească mereu atât de mult pentru greşelile sale?

Încă o dată, instinctul lui i-a salvat viaţa, un instinct pe care nici bătrâneţea, nici disperarea nu l-au tocit. S-a răsucit într-o parte, exact la timp pentru a vedea un pumnal prăbuşându-se în abis.

"Ei sunt", a gândit el, întorcându-se, cu sabia în mână. Dar în faţa lui, era doar o figură slabă şi dezlânată. Ido l-a recunoscut imediat: Asasinul era cel care l-a răpit pe San şi l-a ucis pe Tarik.

— Ţi-a luat ceva timp... a spus Asasinul cu un zâmbet mieros.

— Unde e San?

— Te aştept de o săptămână. Ai idee ce înseamnă asta, şapte zile lungi uitându-te la mare?

Ido şi-a strâns dinţii. Era timpul să-i pună capăt.

— Spune-mi unde e!

Omul a ridicat din umeri.

— Până în acest moment, el trebuie să fie, probabil, deja în Ţara Nopţii, mai puţin de o săptămână de mers pe jos de la templu. Dar s-ar putea să mă înşel, acum soarta lui e indiferentă pentru mine.

Ido a fost uimit. Trebuie să fi zburat!

— Pleacă! a şuierat piticul. Ăsta nu e un război între noi doi. În plus, cel pe care îl ai în faţa ta nu are nimic de-a face cu cel cu care te-ai luptat acum trei luni.

— Nici eu mai sunt la fel, a răspuns Sherva, chicotind.

Şi înainte să termine de vorbit, a aruncat două cuţite de fiecare parte a feţei. Ido l-a interceptat pe unul cu sabia, dar nu l-a văzut pe al doilea până în ultimul moment şi s-a răsucit la limită, coborându-şi garda. Era timpul să se ridice şi s-a trezit cu demonul ăla în spatele lui.

— Te-am prins, a strigat Asasinul pe un ton sfidător, prinzându-l de gât.

Ido s-a simţit imediat sufocat, dar nu a cedat panicii. Tot ce trebuia să facă era să se uite la el pentru a inventaria armele inamicului său. A pipăit pumnalul care-i atârna de curea şi l-a scos din teacă. Cu un gest, i l-a înfipt în braţ. Omul nu a strigat. Şi-a eliberat doar priza şi a dat înapoi cu prudenţă.

Sherva a smuls arma fără gemete şi imediat a întors-o împotriva piticului. De data asta, Ido era pregătit. El para la fiecare atac, în timp ce studia tehnica adversarului său. Asasinul era lângă el, se citea în ochii lui cum îl urmărea, şi, fără să ştie de ce, el a sfârşit repetând mereu aceleaşi lovituri.

Ido l-a lăsat să conducă jocul pentru a-l face să creadă că are avantajul, iar când s-a simţit sigur de victorie, l-a prins pe picior greşit. A lovit garda pumnalului şi a profitat de surpriza sa pentru a-i străpunge celălalt braţ. Rana era adâncă, iar sângele a început să curgă spre pământ în şiroaie mari.

— Pitic blestemat... şuieră Sherva.

— Nu mă interesezi. Pleacă, a spus Ido gâfâit.

— Refuz să trăiesc în dizgraţie! a ţipat Sherva. M-am umilit destul în ultimii ani, vreau să spăl ruşinea înfrângerii mele!

A sărit la gâtul ei, fluturând un şiret care a apărut de nicăieri. Ido a fost destul de rapid să-şi strecoare mâna între dantelă şi gât, dar în curând s-a sufocat. Din fericire, Sherva a pierdut mult sânge, iar Ido a profitat de un mic semn de slăbiciune din partea lui pentru a se elibera. L-a împins violent şi l-a pus la pământ cu sabia, având grijă să-l lovească în umăr, ca să poată vorbi înainte de a muri.

— Termină-mă! Sherva a ţipat, cu spume la buze. Am dat greş din nou, merit să mor!

— Ce mi-ai spus e adevărat? a urlat Ido, apăsând garda sabiei sale.

— Ţi-am spus să mă omori, i-a şuierat celălalt în loc de orice răspuns. Viaţa mea a fost un eşec, m-am vândut pentru nimic, şi în cele din urmă mă târăsc aici ca un vierme, eu, care am vrut să fiu cel mai puternic!

Ido nu a simţit milă. Acest om era doar un obstacol în plus în misiunea sa, o întârziere suplimentară. Poate că a fost o altă victimă a Breslei, dar a fost în mare parte ucigaşul lui Tarik.

— Mai întâi confirmă-mi dacă ceea ce mi-ai spus e adevărat, apoi îţi voi lua viaţa.

Omul părea să accepte înţelegerea.

— Au luat-o printr-un pasaj subteran pe care Tiranul îl trimitea pe unul dintre emisarii săi în Lumea Pământeană în timpul Marii Bătălii de Iarnă. De aceea ţi-au luat-o înainte.

— La naiba!

Între două raspunsuri, Sherva a găsit încă puterea de a râde.

— Ne-a prins pe amândoi. Ştia că nu te voi învinge, dar m-a trimis oricum. Până la urmă, m-a tratat ca pe un instrument vulgar.

Şi-a întors capul spre pitic.

— Şi tu ai fost doar o unealtă în mâinile lui, ca toate regimentele de sclavi pe care i-a crescut sub pământ pentru a distruge această lume.

Ido s-a uitat la el, anihilat.

— Dar despre cine vorbeşti?

— Despre Yeshol, Gardianul Suprem. Omul pe care am vrut să-l omor când am intrat în Breaslă, şi care în cele din urmă m-a deposedat de tot.

Ido s-a apropiat de faţa lui cu un aer ameninţător.

— Când va avea loc ritualul?

Sherva a ezitat pentru o scurtă perioadă de timp, iar apoi grimasa lui de durere s-a transformat într-un rânjet.

— În două săptămâni. O săptămână pentru băiat pentru a ajunge la el, şi o alta pentru a organiza ceremonia.

— De ce atâta timp?

— Pentru că renaşterea lui Aster va fi întâmpinată de un masacru de postulanţi, care vor fi sacrificaţi la poalele statuii lui Thenaar. Şi printre ele, vor fi două ţinte speciale pe care Yeshol încă nu le-a capturat: Theana, o magiciană, şi fiul lui Dohor.

Ido a simţit un fior lung alergând pe spate. Tânăra care i-a salvat viaţa şi tânărul trist împotriva căruia a luptat cu ceva timp mai devreme, prinţul care nu va deveni niciodată rege.

Şi-a scos brutal sabia din umărul Asasinului, smulgându-i un strigăt de durere. Sângele lui avea o consistenţă ciudată şi o nuanţă palidă. Nu arăta ca sângele uman.

— Mi-ai dat cuvântul tău, a spus Sherva, îndreptându-se.

Ido se holba la el.

— Nu mai ucid pe cineva care nu-mi mai poate face rău.

— Dacă nu mă omori, te voi urma până la capătul lumii şi te voi împiedica să salvezi băiatul.

Piticul i-a indicat umărul.

— Cu rana aia? Şi, oricum, nu ai nici un motiv s-o faci, tocmai mi-ai mărturisit.

Sherva se uita la pământ cu angoasă.

— Viaţa mea nu mai are sens. Dacă ai fi un războinic adevărat, ţi-ar părea rău pentru mine.

— Din câte am înţeles, încă mai ai un duşman, i-a răspuns Ido.

Cu aceste cuvinte şi-a pus sabia înapoi în teacă şi s-a întors pe drumul său.

Sherva l-a privit plecând, ameţit. Apoi stupoarea a cedat curând locul unei determinări sălbatice: un sentiment pe care nu l-a mai trăit de ani de zile. El a primit-o ca pe un vechi prieten, pentru că în cele din urmă ea i-a dat curajul de a face ceea ce se temea până atunci.

Acum era gata să-şi atingă scopul.

23

Cadavrul pădurii

Vântul gemea între trunchiurile uscate ale copacilor. Vara a arătat cel mai rău aspect: a crăpat pământul şi a ridicat un praf arzător care irita ochii.

Lonerin n-a mai văzut Pădurea până acum. Şi-a imaginat-o doar când a citit *Cronicile*, dar în mintea lui, acest nume a evocat un loc răcoros, umbrit, cu vegetaţie luxuriantă; care nu avea nimic de-a face cu peisajul dezolant pe care îl avea înaintea lui.

Sennar s-a înfăşurat strâns în haină.

— Eşti sigur că e acolo?

Lonerin a dat din cap.

— Am încercat din nou noaptea trecută, iar rezultatul este încă acelaşi. Talismanul e în Pădure.

Bătrânul magician a oftat.

Din momentul în care au părăsit Salazar până la întoarcerea lor în Ţara Vântului, călătoria lor a fost o călătorie lungă între ruinele vieţii sale. Locurile din trecutul său păreau să-l cheme la ele, ca o capcană din care nu putea scăpa.

— Toate acestea au sens, spuse el, făcând câţiva paşi împotriva vântului. Nu ştiu cum a ajuns aici, dar după părerea mea, nu este o coincidenţă.

După atacul piraţilor, cei doi magicieni au fost copleşiţi iniţial de descurajare. Încă o dată, totul a luat-o razna la un pas de succes. Dar în timp ce Sennar părea să se fi resemnat, Lonerin a refuzat să recunoască înfrângerea.

S-au întors la pensiune, pentru a încerca să gândească.

— De ce te grăbeşti să renunţi? a explodat Lonerin, în mijlocul conversaţiei lor. Renunţarea ta nu ne ajută. Dacă ai luat în râs misiunea asta, trebuia s-o spui imediat.

— De ce nu accepţi adevărul? Eşti prea mândru să-ţi recunoşti eşecul?

Lonerin a deschis ochii larg.

— Ai uitat ce reprezintă misiunea noastră? Îţi dai seama că fără Talisman pierdem aproape toate şansele de a-l opri pe Dohor şi Breasla?

Sennar nu a cedat.

— Şi îţi dai seama că negarea dovezilor faptelor nu va schimba asta?

Lonerin se aşezase pe pat cu capul în mâini. Trebuia să-şi calmeze furia.

— Şi ce facem acum?

— Pentru marile rele, marile remedii, a răspuns Sennar.

Lonerin cunoştea perfect principiul descântului: localizarea obiectelor magice era o tehnică învăţată de neofiţi la începutul instruirii lor.

— Putem folosi chestia asta?, a întrebat el, neîncrezător. Am crezut că după moartea lui Nihal toată magia a dispărut din Talisman…

— Aşa este, într-adevăr. Cu toate acestea, el a rămas în contact cu soţia mea pentru atât de mult timp că a absorbit o mică parte din mintea ei.

Era prima dată când Sennar s-a referit la ea fără să o numească.

— Chiar dacă este doar o urmă mică, este teoretic posibil să-l putem localiza datorită acestei descântec. O să fiu sincer. Dacă aş fi crezut într-adevăr că ar funcţiona, l-aş fi folosit de la început în loc să încep să-l caut în cele patru colţuri ale Lumii Pământene. Este nevoie de o mulţime de energie pentru a percepe o astfel de urmă mică, şi o mare putere interioară. Asta nu am, conchide el după o mică pauză.

Lonerin a citit în ochii lui restul discursului său. S-a simţit mândru de asta. Sennar l-a privit cu încredere, ca şi cum ar fi contat într-adevăr pe el; era prima dată de la plecarea lor când i-a recunoscut abilităţile.

— Nu te agita prea tare, nu va fi atât de uşor, spune bătrânul magician în timp ce îi vede privirea încântată.

— O să învăţ.

— Vreau să ştii înainte să începi că nu mă aştept la niciun rezultat. E un proces, nimic altceva.

— Şi, de asemenea, singura noastră speranţă, a adăugat Lonerin.

Sennar a dat din cap.

— Da, ultima.

Au stat o săptămână întreagă la han, iar Lonerin a petrecut primele două zile antrenându-se. Descântul pe care trebuia dă-l efectueze era uşor diferit de cel pe care l-a învăţat de la Folwar.

— L-am schimbat, a spus Sennar. Eşti tânăr, dar mai devreme sau mai târziu, vei dori să-ţi faci şi propriile experimente. Marii magicieni ajung cu toţii aici. Unii ies nevătămaţi, alţii eşuează cu capul ridicat. Cei ghinionişti sfârşesc ca Aster.

Un uşor fior a trecut prin coloana vertebrală a lui Lonerin, şi de atunci s-a implicat cu toată fiinţa lui. Învăţarea descântecului nu era cel mai dificil lucru… Problema era că nu mergea.

— Dar fac tot ce mi-ai spus… De ce nu merge? a exclamat el într-o zi, descurajat.

— Poate că eşti prea slab, sau obiectul e prea departe, a concluzionat Sennar.

În a treia zi, Sennar şi-a luat bastonul şi şi-a pus haina.

— Nu trebuie să stau aici cu braţele încucişate. Mă duc după veşti.

— Vin cu tine.

— Nu, trebuie să continui să încerci. Ţi-am explicat ce trebuie să faci, acum depinde de tine să-ţi dai seama cum.

Uşa se închisese, iar Lonerin se afla singur în tăcerea camerei. În faţa lui, zece discuri mici de metal s-au învârtit în aer. Erau aceleaşi pe care Sennar le folosise în Zalenia pentru a-l localiza pe emisarul lui Aster în mulţime. Lonerin observase runele elfeşti gravate pe ele.

Unele erau recente, dovada că bătrânul a spus adevărul. El le-a gravat el însuşi prin modificarea descântecului.

Lonerin se aşezase cu picioarele încrucişate pe podea şi, cu ochii închişi, a şoptit formula. A continuat ore în şir, încăpăţânat, fără să se oprească până când vocea lui începuse să devină răguşită. Camera hanului părea să se închidă ca un mormânt. Nu a mai rămas nimic dincolo de asta, descântecul era alfa şi omega, începutul şi sfârşitul a tot ceea ce era.

Noaptea, Sennar se întorsese, cu faţa întunecată. Şi-a aruncat cu furie bastonul într-un colţ, şi-a dat jos haina şi s-a aruncat pe pat, cu ochii îndreptaţi spre tavan.

— Deci?

— Nimic.

Acest lucru a continuat timp de o săptămână, o săptămână care părea să dureze un secol.

Şi apoi, într-o seară, un disc s-a învârtit brusc mai repede decât celelalte, dansând aproape în aer. Lonerin se uitase la el cu gura deschisă în timp ce începea să leviteze deasupra pământului. Runa gravata acolo a prins o nuanţă violet, şi acelaşi simbol a apărut treptat pe alte discuri: spre sud.

Trebuiau să meargă spre sud.

Au început a doua zi pregătindu-şi caii şi să făcând unele provizii.

Lonerin nu a putut determina încă dacă a reuşit prin darurile sale sau pur şi simplu din întâmplare. Sennar i-a spus că magia căuta să traducă lumea în cuvinte cu înţeles pentru fiinţele conştiente, dar că universul era o carte scrisă cu caractere prea complexe pentru a putea să le descifreze pe toate. Un concept greu de acceptat. În timpul uceniciei sale cu Folwar, el a crezut întotdeauna că nu există secrete inviolabile pentru un magician puternic. Cu toate acestea, pentru prima dată era confruntat cu limitările sale, o situaţie pe care nu a avut-o niciodată în vedere înainte.

Au plecat din Barahar la galop şi s-au îndreptat spre Marea Mică, pe care au petrecut timp de şase zile.

— Mama mea era de aici, a spus Sennar cu un zâmbet amar. De aceea nu am vrut niciodată să mă întorc în Lumea Pământeană. Nu există un drum al acestui pământ blestemat pe care nu l-am umblat, nici o piatră care să nu-mi spună despre ceea ce am pierdut.

Ulterior, au apărut munţii şi apoi pădurile Cercului Pădurilor. Iar runele indicau întotdeauna cu încăpăţânare sudul.

Curând au înţeles că îi aduceau înapoi în Ţara Vântului.

Sennar la început a dat semne de nerăbdare, dar acum părea resemnat.

— Oamenii cred în mod eronat că viaţa este o linie dreaptă lungă. Viaţa este un cerc, un cerc blestemat care se învârte în cerc. "La sfârşit, te afli exact de unde ai început", a spus el.

Erau deja în Ţara Vântului când runele au vorbit din nou. Cuvântul "Pădure" a apărut cu litere complete pe fiecare dintre discuri. Sennar le-a privit ca hipnotizat, şi Lonerin a încercat să-şi imagineze ceea ce gândea: în pădure a fost casa Soanei, în Pădure, Nihal a primit iniţierea sa în magie şi a găsit ultima piatră a talismanului. Era un loc magic şi cu semnificaţie grea pentru magician.

Sennar avea dreptate: această întoarcere la origini avea sens.

Au traversat Pădurea devastată în tăcere totală. Trupele succesive au tăiat copaci pentru a-şi face piroanele şi a-şi alimenta focurile de tabără; apoi a fost foamete şi ţăranii i-au ars pe cei care au rămas în încercarea de a smulge nişte acri arabili din pământ. În jurul lor era doar o câmpie arsă, cu arbuşti bolnavi rari.

Lonerin ştia povestea. Acest loc a încetat să mai trăiască de când Nihal a scos ultima piatră din copacul care a protejat-o, Tatăl Pădurii. Fără el, Pădurea a dispărut curând. Timp de secole, însă, stepa a contestat această parte a pământului: toţi bătrânii din regiune vorbeau despre ea. În trecut, vegetaţia s-a extins chiar şi la Ţara Apei, iar Lonerin a fost surprins să vadă că lucrurile frumoase erau efemere şi că în poveştile spuse la foc erau doar amintiri palide despre ele.

Precaritatea lucrurilor. Asta era lecţia acelei lungi călătorii cu Sennar. Eroii au îmbătrânit şi şi-au pierdut speranţa, pădurile au murit, şi mai devreme sau mai târziu totul a dispărut.

Seara, ei erau în faţa unui foc magic. Iarba era atât de uscată încât le-a înţepat pielea prin haine. Sennar s-a uitat în aer fără să spună un cuvânt, în timp ce Lonerin a continuat să exerseze.

— Ştiu unde ne duce, a spus bătrânul magician dintr-o dată, privind în sus. Şi nu vreau să merg.

Lonerin se uita la el.

— Am atât de puţine lucruri de care să mă agăţ, încât refuz să fie luate de lângă mine.

— Nimeni nu ne poate lua amintirile, spune Lonerin cu un zâmbet trist.

— Te înşeli. Realitatea le rupe una câte una.

În dimineaţa următoare, Lonerin a fost trezit de un mic zgomot metalic. Visa că era în Laodaméa, sub cascade, iar prăbuşirea apei l-a făcut nervos. El a deschis ochii, şi un soare bolnăvicioase l-a salutat. Căldura era sufocantă, dar cerul era noros. Sclipirea a persistat. Nu era un vis.

S-a ridicat şi a văzut că discurile de argint s-au unit, formând o săgeată. A sărit în picioare şi l-a trezit imediat pe Sennar. Era cu siguranţă un semn şi ei nu ar trebui să piardă nici un minut. Bătrânul magician s-a uitat la direcţia indicată şi, fără să spună nimic, a pregătit bagajele.

În timp ce se deplasau rapid prin rămăşiţele Pădurii, discurile au continuat să se agite în geanta pe care Lonerin o ataşase de centură.

— Poate ar trebui să ne uităm la ce spun ele... a observat Lonerin.

— Nu merită.

Tânărul magician nu a răspuns. În faţa lui, bastonul lui Sennar a lăsat o brazdă adâncă în pământul ars de soare. Dintr-o dată, a văzut spatele magicianului tremurând uşor. S-a uitat în sus şi a înţeles.

În faţa lor se aflau rămăşiţele unui trunchi maiestuos care cu siguranţă a aparţinut unui copac vechi de un secol. Acesta trebuie să fi fost tăiat cu mult timp înainte, deoarece coaja din jurul bazei trunchiului era roasă şi marginea lemnului putred. Lonerin a descifrat câteva glume vulgare: soldaţii care treceau nu l-au scutit de această ofensă supremă. Pe pământ, între două moviliţe de pământ uscat, singura mărturie a trecutului său uitat: o frunză de aur care abia a căzut din copac şi a strălucit cu propria sa lumină.

Aceasta era tot ce a mai rămas din venerabilul Părinte al Pădurii, copacul a cărui inimă a fost ultima piatră a Talismanului Puterii, cea a Ţării Vântului. Lonerin a încercat să se convingă că sacrificiul său a salvat Lumea Pământeană, dar nu a putut să nu simtă o tristeţe infinită în această situaţie.

Râsul lui Sennar l-a surprins. S-a întors şi a văzut faţa bătrânului magician contractată într-un zâmbet cinic.

— Zeii au un simţ al umorului curios.

S-a uitat în sus la cerul alb şi greu, unde cercul soarelui abia se distingea şi şi-a deschis braţele.

— Vrei să mă întorc aici? Iată-mă aici. Nu este nimic sacru pe acest pământ, am înţeles-o cu mult timp în urmă. Am renunţat la tot, chiar şi la cele mai dulci amintiri ale mele, nu crezi că e timpul să-i punem capăt?

O briză uşoară a crescut brusc, ca şi, cum ar fi răspuns la cuvintele sale, şi o vibraţie fragilă a atras atenţia celor doi magicieni. S-au întors spre trunchi: o creatură mică şi luminoasă stătea acolo şi se uita la ei cu ochi albaştri mari, fără pupile. Avea părul stufos şi urechi lungi ascuţite. O pereche de aripi diafane îi pulsa pe spate, iar faţa lui netedă amintea de cea a unui copil. Lonerin s-a întrebat de unde poate veni această mică fiinţă.

— Nu te duce după zei, eu sunt vinovatul, spuse himera.

Ochii lui Sennar au crescut de uimire; conform opiniei comune, himerele au dispărut de mult din Lumea Pământeană. Nimeni nu era vreodată în măsură să explice exact acest fenomen, dar din moment ce pădurile au suferit violenţa oamenilor şi a războiului, rasa lor a dispărut brusc.

Sennar şi-a plecat capul şi a zâmbit.

— În sfârşit, ne întâlnim. Tu eşti Phos, nu-i aşa?

Himera nu a răspuns, doar a zâmbit la rândul său.

— Deci tu eşti cel care ne-a adus aici? Şi tot datorită ţie magia lui Lonerin a funcţionat?

— Exact, a răspuns Phos, dând din cap.

Vocea lui era de nedefinit, la jumătatea distanţei dintre cea a unui bărbat şi a unui copil; la fel ca aspectul său, de asemenea, fără vârstă.

Era un moment de reculegere, iar Sennar a adăugat:

— Nihal e moartă.

Privirea lui Phos s-a plecat.

— Ştiu.

— Uneori regret că nu ai luat piatra ca s-o pui la locul ei. Dacă s-ar fi terminat aşa, spune magicianul, arătând spre câmpia înconjurătoare, ar fi fost mai bine să n-o aduc pe Nihal înapoi la viaţă.

Phos s-a uitat la el cu zâmbetul pe buze. Ochii lui i-au exprimat compasiunea sinceră.

— Te laşi zdrobit de greutatea lucrurilor, Sennar, a răspuns el. În cele din urmă, ai făcut ceea ce au făcut toţi ceilalţi, ai lăsat armele jos.

— Nu ai nici un drept să-mi spui aşa ceva, a şuierat Sennar. Nu ai pierdut ce am pierdut eu, nu ai înfruntat tot ce am avut de înfruntat.

— Crezi asta?, a răspuns himera cu o voce liniştită. Oamenii mei au murit. Nu mai am o casă sau un sanctuar de care să am grijă, a adăugat el, atingând lemnul uscat al trunchiului. Şi totuşi, sunt încă aici. Şi voi rămâne legat de acest loc pentru eternitate. Voi vedea generaţii întregi anihilate în războaie fratricide, şi apoi voi vedea naşterea altora care vor cădea la fel de repede în uitare. Voi fi mereu mai singur, dar nu voi îmbătrâni nici cu o zi, când totul se va dezintegra în jurul meu.

Cuvintele lui au rezonat într-o tăcere supranaturală. Vântul a încetat să mai geamă, nu mai era zgomot în jurul lor, ca şi cum lumea din jurul lor nu ar fi putut sau nu ar fi vrut să risipească ecoul acestui discurs dureros.

Sennar se aşezase pe un buştean din apropiere şi strângea pumnii.

Phos şi-a pus privirea lichidă şi implacabilă asupra lui.

— Am ceva să vă dau, a spus el, trăgând pe un lanţ el pe care-l purta pe încheietura mâinii.

Lonerin şi bătrânul magician au văzut Talismanul Puterii ieşind din cavitatea copacului.

— L-am simţit de îndată ce omul care l-a furat a intrat în Ţara Vântului, a spus el, stângându-l în mâinile sale fragile, mici. Mulţumită puterilor care mi-au rămas, m-am asigurat că vine la mine. În adâncul sufletului, sunt singurul care ar putea avea grijă de el. Este al tău acum, de aceea te-am chemat până aici, pentru că ştiu că ai nevoie de el.

— De unde ştiai că îl căutăm?, a întrebat Lonerrin, surprins.

Phos i-a zâmbit frumos.

— Noi, Gardienii, ştim atât de multe, prea multe poate...

A zburat la Sennar şi i-a pus Talismanul în mâini, apoi s-a aşezat cu picioarele încrucişate în faţa lui.

— Îţi cunosc oboseala, şi crede-mă, sunt cel puţin la fel de obosit ca şi tine. Dar ăsta nu e un motiv să renunţi.

Lonerin a văzut ochii magicianului strălucind.

— De când a murit, totul mi se pare inutil.

Phos şi-a pus mâinile mici pe ale lui Sennar şi s-a uitat la el cu un aer încurcat. El îi împărtăşea în mod clar durerea.

— Sensul existenţei voastre depăşeşte cu mult durata de viaţă. Este pedeapsa fiinţelor umane, sau poate cea mai mare comoară a lor: ele trebuie să trăiască renunţând la înţelegerea lor. Speranţa este singurul lucru care vă permite să mergeţi mai departe. Vor mai fi războaie şi tragedii, apoi din nou pace, şi încă şi mai mult întuneric. În acest ciclu etern rezidă sensul, singurul la care starea voastră muritoare vă permite să accedem.

Sennar a sărit în sus.

— De ce m-ai adus aici? Sunt bătrân, viaţa mea e în spatele meu. Ce vrei de la mine?

Phos a zburat şi a venit în faţa ochilor lui.

— Am vrut să-ţi reamintesc că ea, ea a acceptat, că eu am acceptat, şi că şi tu ai putea accepta. Această lume încă mai are nevoie de tine, pentru că această poveste nu va avea un rezultat fără intervenţia ta. La fel ca în trecut. Şi deşi este adevărat că o mare parte din viaţa ta a trecut, încă mai este timp pentru un ultim lucru: un final fericit. Un final fericit poate şterge chiar şi cea mai tenace durere, a adăugat el, arătând spre Talisman cu un zâmbet. Foloseşte-te bine de el.

Şi a dispărut aşa cum a venit.

24

Răzbunare

Forra se holba lung la Doubhée. Privirea lui era cea a unui vânător care veghează după o pradă neajutorată. Fata a încercat să se elibereze, dar doi soldaţi au ţinut-o cu un pumn de fier.

Grasul i-a apăsat vârful sabiei pe piept, exact cât era necesar pentru a-i zgâria pielea, şi apoi a coborât încet, lărgindu-i vesta.

— Nu credeam că eşti atât de drăguţă...

Doubhée i-a simţit mirosul înţepător al respiraţiei şi a reacţionat impulsiv: a lovit sabia care a zburat în aer, zgâriindu-i obrazul lui Forra în acest proces.

— Blestemată de căţea!

Unul dintre soldaţi a pedepsit-o pentru insolenţa ei cu o lovitură dură în maxilar. Simţea că toţi dinţii erau pe cale să-i cadă, iar gustul metalic al sângelui i-a umplut gura.

— Calmaţi-vă, domnilor, calmaţi-vă, a spus Forra, ştergându-şi rana cu spatele mâinii. Nu prin violenţă sunt îmblânzite femeile.

Ceilalţi doi au râs obscen.

— Breasla nu ne avertizase că eşti o viperă, a adăugat Forra cu o voce mieroasă.

Doubhée şi-a imaginat imediat scena: Yeshol, Forra şi Dohor stând în jurul unei mese a Casei sub privirea unei statui a lui Thenaar, ocupaţi să negocieze preţul vieţii sale. Simbolul a început să pulseze violent pe pielea ei.

— O să te omor... a spus ea printre dinţi.

Forra a râs din inimă, şi apoi a arătat spre soldaţii din spatele lor şi câmpia care se întindea cât vedeai cu ochii.

— Poate că n-ai înţeles bine, domnişoară. Eşti într-o inferioritate clară, iar eu sunt departe de a fi la fel de caritabil ca iubitul tău.

A scos un pumnal lung dintr-una din cizme. Doubhée privea lama strălucind în noapte. Nu, nu putea muri aşa, de mâna acelui om. Ea s-a rugat încă o dată ca Bestia să se elibereze din lanţurile sale şi să facă un masacru, dar încă dormea din cauza ritualului Theanei: de data aceasta ea n-a ajutat-o.

Forra şi-a ridicat arma, iar Doubhée a refuzat să închidă ochii. Chiar în momentul în care lama era pe cale să cadă, pământul a început să vibreze şi s-a auzit un zgomot constant şi puternic. Forra şi-a suspendat gestul, iar zâmbetul i-a dispărut de pe buze. Călăreţi.

A fost rândul lui Doubhée să-l batjocorească.

— Chiar credeai că sunt singură?

Forra a aruncat un ochi negru spre ea şi a ordonat oamenilor săi să ia poziţia de atac. I-a făcut semn unuia dintre cei care o ţinea să o ia.

— Voi avea grijă de tine mai târziu, nu-ţi face iluzii, a şuierat el printre dinţi.

Între timp, şase bărbaţi au apărut la marginea luminişului. Regimentul trimis de Consiliu trebuie să fi văzut dragonul zburând deasupra câmpiei şi a venit pentru recunoaştere.

Poate că nu se aşteptau să vadă atâţia soldaţi; în orice caz, pentru Doubhée a fost, probabil, ocazia perfectă.

De îndată ce Forra s-a întors să-şi ridice sabia, ea şi-a contractat umerii şi a reuşit să scape de soldatul care voia să o lege. L-a apucat de gât cu ambele mâini şi a strâns. Sunetul vertebrelor zdrobite a fost acoperit de cel al copitelor cailor. Doubhée nu a ezitat nicio secundă, a luat pumnalul soldatului şi, cu un salt, stătea în faţa lui Forra.

— Sunt duşmanul tău, nu uita.

Poate că a greşit când l-a atacat. Era în pragul epuizării, iar călăreţii care i-au venit în ajutor puteau foarte bine să aibă grijă de el. Dar ea îl voia pe Forra cu orice preţ, pentru ea şi pentru Learco. Acest om l-a forţat pe prinţ să devină un criminal, l-a torturat şi, cu consimţământul tatălui său, l-a umilit toată copilăria. Trebuit să-l răzbune.

Forra trecea în mod repetat pumnalul dintr-o mână în alta cu un aer feroce. Doubhée nu era impresionată sau distrasă de micul său teatru. Era calmă şi lucidă, inima îi bătea regulat. Trecuse mult timp de când nu a mai luptat în această stare. Era atât de obişnuită să-şi audă urechile răsunând de urletele Bestiei încât, pentru o clipă, s-a întrebat dacă va reuşi fără ajutorul ei.

A atacat brusc. Forra a fost luat prin surprindere, dar a ripostat imediat. Doubhée a continuat să atace, forţându-l treptat să se retragă. Având în vedere mărimea corpului său, el era departe de a fi capabil să concureze în agilitate cu ea. Pe de altă parte, avea un simţ al ritmului şi o intuiţie bună. Era un animal şi lupta fără tehnică sau premeditare, ghidat doar de dorinţa de a ucide. Dintr-o dată un fulger a străpuns noaptea şi Doubhée a simţit lama străpungându-i carnea. S-a aruncat la timp. Forra a păcălit-o: în loc să se retragă, s-a rotit într-un cerc pentru a-şi recupera sabia.

— Ce părere ai? Că mi-am petrecut viaţa pe câmpul de luptă fără să învăţ câteva lucruri? Sunt măcelar, fată tânără, am ucis atât de mulţi oameni încât ştiu totul despre război şi moarte.

Doubhée a ridicat mâna repede la rană. Nu era adâncă, dar sângera mult. Trebuia să termine cu asta cât mai curând posibil.

— Nu mă înţelegi greşit, încă mai ai multe de învăţat, a răspuns ea rece, încercând să-l lovească în umăr.

Ea a reluat lupta folosind toate tehnicile pe care i le predase Sherva. Forra s-a răzbunat cu lovituri simple, dar violente. A ţinut-o la distanţă cu sabia, şi când a încercat să-l lovească, a îndepărtat-o cu pumnalul. Doubhée simţit eşecul; Era epuizată. A încercat o ultimă tactică: a ridicat braţul stâng pentru a contracara ofensivele adversarului. Avea doar o curea de piele ca să se protejeze, dar dacă se mişca cu pricepere, ar putea fi de ajuns. La primul atac, a simţit că oasele braţului îi vibrează, vasele se rup şi nervii plesnesc.

"Uciderea lui merită sacrificarea unui braţ", a gândit ea rece.

Brăţara a cedat la a treia lovitură, dar Doubhée a reuşit să-şi scoată braţul înainte de a fi prea târziu. O cicatrice roşie mare i-a apărut pe piele. Capul ei a început să se învârtă, şi a trebuit să facă apel la toate voinţa ei pentru a rămâne în picioare.

— Ai prefera să te tai în bucăţi? Mârâi Forra. Exact asta mi-a cerut Majestatea Sa şi te asigur că am o dorinţă nebună să-l ascult.

Doubhée nu l-a ascultat. A rămas concentrată asupra conştientizării dureroase a corpului ei şi a ceea ce se întâmpla. Într-o clipă, ea a ghicit atacul lui Forra - un atac frontal, cu capul plecat şi sabia întinsă - şi s-a dat brusc într-o parte pentru a-l evita.

Oţelul i-a zgâriat gâtul. Profitând de avantajul ei, a apucat pumnalul cu ambele mâini şi l-a împins în osul umărului lui Forra. Apoi, cu o rotire, l-a smuls şi s-a pus pe picioare.

Stomacul ei s-a răzvrătit violent. A pierdut prea mult sânge, iar pirueta a fost un efort excesiv. În colţul ochiului ei, părea să-l vadă pe Forra căzând, dar când i-a simţit respiraţia pe spate, şi-a dat seama că a greşit să lase garda jos. Abia a avut timp să se întoarcă şi să lovească din nou, de data asta în abdomen. Forra s-a întors cu încăpăţânare la atac. Era într-adevăr o maşină de război: pierdea o mulţime de sânge, dar era încă în picioare, furios determinat să o omoare.

— Nu mă vei învinge! a ţipat el.

Doubhée a parat atacul şi, folosind impulsul adversarului, reuşeşte să-l lovească în inimă, împingându-şi pumnalul până la prăsele. Forra a căzut înapoi, fluturând aerul cu braţele şi înăbuşind un geamăt. Trupul său masiv a făcut o bufnitură în timp ce atingea pământul, iar Doubhée zâmbea la luna care strălucea deasupra lor. Dar se simţea foarte rău. Îi era greaţă şi îi curgea sângele la picioare. Nu conta. A luat sabia lui Forra şi a avansat încet spre el. Era încă în viaţă. Pieptul i se ridica dureros.

S-a plecat deasupra lui, vibrând de ură. Imaginânduşi-l forţându-l pe Learco să-l ucidă pe bătrânul din Ţara Vântului i-a luat toată mila. Şi-a ridicat sabia şi s-a uitat în ochii muribundului.

— Learco şi Theana... i-ai dus până la templu?

Forra aruncă un zâmbet.

— Nu crezi că o să mă cobor până în punctul ăsta? a sughiţat el. Grăbeşte-te şi termină-mă.

Doubhée a reflectat asupra celorlalte crime pe care le-a comis în trecut şi asupra remuşcărilor care au chinuit-o neîncetat. De fiecare dată, a jurat că nu-şi va mai murdări mâinile, dar acum era diferit. Dacă avea vreo speranţă să-l salveze pe Learco, nu-i păsa dacă se pierdea definitiv.

— Asta e pentru Learco, a spus cu voce scăzută, şi şi-a băgat sabia în inima lui Forra.

Noaptea i-a acoperit ca un capac de plumb. San a asociat întotdeauna conceptul de prospeţime cu întunericul, dar acolo era forţat să admită că noaptea ar putea fi mai sufocantă decât o zi de vară toridă. În faţa lui, Asasinul călărea în tăcere.

Pe durata călătoriei, au schimbat doar câteva cuvinte. În primele zile, San l-a tratat cu magia lui, şi a observat cu supărare că Ido avea dreptate: nu era întotdeauna în măsură să invoce puterile după voia lui. Când a făcut-o, rănile s-au vindecat vizibil, dar deseori nu a obţinut niciun rezultat.

Luase Cartea Formulelor Interzise din biblioteca lui Ondine pentru a se pregăti să înfrunte Breasla. Ar distruge-o, riscându-şi viaţa dacă ar fi nevoit. Cel puţin ar salva Lumea Pământeană, statuile lui ar înflori în pieţele oraşelor, şi generaţiile viitoare şi-ar aminti numele său ca fiind cel al tânărului erou care s-a sacrificat pentru salvarea întregii lumi. Era chiar mai mult decât făcuse bunica lui în trecutul îndepărtat.

Dar în ciuda eforturilor sale, puterea lui, ca orice forţă indisciplinată, ieşea din corpul său în moduri imprevizibile. Uneori puternic şi irepresibil, alteori slab şi ineficient.

În acest din urmă caz, San a oprit furios antrenamentul şi îşi tot spunea că va funcţiona în continuare. N-a reuşit el să doboare patru asasini sub mare? Tot ce trebuia să facă era să dea frâu liber furiei sale şi totul ar fi fost bine. Şi ar fi furie, el nu ar eşua să experimenteze o dată ajuns la Casă.

Rareori se gândea la Ido. Piticul l-a dezamăgit, dar mai presus de toate, el avea probleme să recunoască că l-a enervat că nu l-a ascultat. O voce din interiorul lui îl tot întreba dacă ceea ce făcea era corect, dar a preferat să n-o asculte. "Eroii nu au îndoieli şi întotdeauna ajung direct la punct", a gândit el.

La rândul său, Demar l-a observat în tăcere. San a încercat să nu-i acorde atenţie, mai ales pe timp de noapte, atunci când au poposit şi el a scos cartea pentru antrenament.

«Lasă-l să se uite la mine! Oricum, nu poate avertiza pe nimeni. »

— *Cartea Înţelepţilor Întunericaţi,* a comentat Asasinul prima dată când a văzut-o.

— O cunoşti?

— Originalul scris de Aster poate fi găsit în Biblioteca Casei.

Copilul se gândise cu o dorinţă vinovată la aceste pagini desenate de un magician atât de puternic. Cum i-ar fi plăcut să se uite la ea!

Într-o noapte, în timp ce Demar se ruga zeului său cu pumnii încleştaţi pe piept şi cu capul plecat, l-a ascultat în ciuda sa. Litania pe care o făcea a avut un efect ciudat, aproape hipnotic asupra lui, şi în cele din urmă, numele zeului însuşi, acel zeu teribil care i-a ucis părinţii, părea aproape familiar, chiar plăcut.

— Îl voi mătura de pe faţa pământului şi pentru mine, a repetat el pentru a se linişti, cu inima înfiorată.

"Thenaar, Thenaar, Thenaar." Era mantra urii sale, rugăciunea misiunii sale.

Când au ajuns în cele din urmă în Ţara Nopţii, San a fost cuprins de suferinţă.

Apusul avea loc la scurt timp după răsărit, şi în câteva momente întunericul înghiţea totul. Era o privelişte tulburătoare, aproape ireală.

Demar i-a observat spaima şi a râs.

— Este blestemul care a fost aruncat pe Pământul nostru. Soarele apune constant la graniţele sale, iar în centrul său domneşte o noapte eternă.

San a încercat să ia un aer indiferent.

— Nu un pic de întuneric mă va impresiona...

Démar ricana.

— Întunericul întăreşte mintea: fie poţi trăi cu el, fie înnebuneşti.

Copilul a înţeles repede sensul acestor cuvinte. Lipsa luminii l-a oprimat, iar ochii lui s-au luptat să se obişnuiască cu aceste condiţii extreme. Cerul întunecat a rămas luminos, iar fructele Lactesiei, planta care strălucea peste tot în acea noapte eternă, păreau fantome vii.

Era speriat. Frica de întuneric, ca atunci când s-a dus să se refugieze ca un copil în camera părinţilor săi.

— *Ce se întâmplă, San?*

Vocea somnoroasă a mamei lui.

— Mi-e frică.

— De ce?

— E ceva în întuneric.

Un zâmbet uşor, vocea tandră.

— Vino aici.

Braţele în jurul corpului său, cearşafurile mototolite.

— Nu e nimic în întuneric. Doar soarele se va odihni, la fel ca tine. În câteva ore, se va întoarce. Dormi, şi vei vedea că acel moment vine într-o clipă. Nu-ţi face griji, suntem aici să te protejăm.

— Aproape am ajuns, a spus Demar după o călătorie de trei zile. În seara asta vom fi la templu.

San a simţit un nod formându-se în gât. Ce avea de gând să facă? Nu avea niciun plan. Până atunci, pur şi simplu şi-a imaginat că va intra şi îşi va lăsa puterile să facă restul. Dar ar fi de ajuns? Nici măcar nu l-a întrebat pe Asasin cum e Casa. Pentru prima dată, a crezut că se sinucide şi lipsa lui de experienţă l-a speriat.

Ciudat, s-a gândit din nou la Ido.

«Mă caută? Sigur, dar trebuie să fie departe. »

A dat din cap.

«Nu, trebuie să fii liniştit şi să speri că va ajunge la timp. Vei face ceea ce trebuie să faci sau vei muri. În orice caz, să trăieşti nu mai are sens. Vei intra şi-ţi vei lăsa furia să curgă nebuneşte, ca atunci când te-au atacat. Ai omorât un dragon, aminteşte-ţi, acolo, vor fi doar oameni. Poate vei târî nişte Asasini cu tine în mormânt. »

A fost aproape dezamăgit când a ajuns în faţa templului. El şi-a imaginat o clădire imensă; în realitate, era doar un dreptunghi banal de cristal negru care reflecta lumina nopţii. Numai înălţimea săgeţilor care formau acoperişul şi fereastra centrală în formă de trandafir erau mai impresionante. Emana o lumină roşiatică care evoca sângele unei răni.

— Deci asta e Casa ta?, a spus el, încercând să ia un ton batjocoritor.

Demar a dat din cap în mod grav.

San a avansat încet. Furia a fiert în el, şi şi-a dat seama că, în unele situaţii, ura şi frica erau foarte asemănătoare. Duşmanii lui erau în spatele acestei uşi şi în curând va putea să-şi guste răzbunarea. Şi-a pus mâinile pe cristalul negru rece al uşii şi a împins. Flapsurile s-au deschis ca petalele unei flori otrăvitoare.

Înăuntru era frig, iar mirosul de sânge era foarte puternic. Spaţiul era împărţit în trei nave separate de două rânduri de coloane aproximativ sculptate. San a avansat, punând o mână pe una dintre ele. Aproape imediat, picături de sânge au început să curgă pe pământ.

S-a uitat în sus. Pe fundal, era o statuie imensă, teribilă. Aceasta înfăţişa un om cu un aer feroce şi părul ridicat de vânt. Dar pentru el, era doar faţa omului care i-a ucis părinţii. El a simţit cum mâinile îi devin calde, şi a zâmbit pentru că a simţit puterea curgând în corpul său.

«Nu mai am de ce să-mi fie frică. O să ard totul, şi apoi o să fie pace, pentru totdeauna.»

Apoi o voce a spart tăcerea, şi fluxul de putere din venele sale a secat brusc. Nici măcar nu a avut timp să se întrebe că mâini i-au luat braţele şi l-au aruncat la pământ. Maxilarul lui a lovit dalele, şi pentru un moment durerea l-a împiedicat să se gândească la ceva.

— Excelentă treabă, a auzit.

— Pentru Thenaar, aş fi făcut mult mai mult, a răspuns Demar.

San a încercat să se uite în sus. Două picioare îndreptate sub o tunică chiar în faţa lui.

— Întotdeauna am crezut că vei fi de folos lui Thenaar într-o zi, şi încrederea mea a fost răsplătită.

San l-a văzut pe Demar îngenunchind şi l-a auzit spunând, cu o voce intreruptă de suspine:

— Vă mulţumesc, Excelenţă, vă mulţumesc!

— Mulţumeşte-i lui Thenaar că ţi-a dat putere.

A încercat să se elibereze, să-şi încălzească mâinile din nou, dar nu a putut, în ciuda furiei sale crescânde.

Omul cu tunică s-a aplecat să se uite la el. Cei doi Asasini care-l ţineau de mâini l-au ridicat suficient pentru a-i permite să vorbească, iar San a descoperit faţa unui bărbat de vârstă mijlocie, cu pielea lăptoasă şi ochii limpezi. Purta o pereche de ochelari cu ramă aurie şi îl privea admirativ. Privirea lui pătrunzătoare şi îngheţată inspira respect.

— Bine ai venit în Casă, San, a spus el, încrucişându-şi pumnii pe piept.

Copilul se încorda.

— Lăsaţi-mă să plec, monştri murdari! Mi-aţi întins o capcană!

Omul a continuat să zâmbească.

— N-am crezut niciodată că vei veni la mine din proprie iniţiativă, San. «Trebuie să mărturisesc că mi-a lipsit credinţa», a spus el, înclinându-şi capul.

San şi-a strâns pumnii şi i-a eliberat, încercând cu disperare să-şi invoce puterile. Dar părea gol.

Omul a observat.

— Nu trebuie să-ţi forţezi talentele. Ţi-am distrus puterile cu o simplă încantaţie.

El a chicotit înainte de a adăuga:

— Sunt Yeshol, Gardianul Suprem al Breslei. Îmi pare rău, dar nu poţi face nimic în privinţa mea.

San măsura într-o clipă amploarea greşelii sale, şi mândria stupidă care l-a făcut să se arunce în gura lupului, exact acolo unde îl aştepta Breasla. Cum ar fi putut să preţuiască doar ideea de a învinge un duşman ca ăsta?

— Imaginează-ţi, nepotul celui care a distrus visul lui Aster îl va ajuta să se întoarcă pe acest pământ. Ce coincidenţă admirabilă, nu crezi? Sau poate e doar testamentul lui Thenaar?

Copilul a simţit lacrimi curgându-i pe obraji. S-a gândit la Ido, la ultima lor conversaţie, şi a înţeles că totul s-a terminat.

— Nu-ţi voi permite să mă foloseşti, chiar dacă trebuie să mor!

— Nu am nici o îndoială în privinţa asta. Rasa ta e făcută din încăpăţânare incurabilă, pregătită pentru orice sacrificiu idiot. Dar crede-mă, nu vei muri până nu vei primi spiritul lui Aster. Apoi, pentru o clipă, vei vedea prin ochii lui că învinşii cad cu sutele. Domnia lui Thenaar va cădea asupra Lumii Pământene cu toată mânia ei, şi vei şti că este datorită ţie.

San a ţipat cu toată forţa plămânilor.

— Ia-l, a ordonat Yeshol.
Asasinii i-au acoperit faţa cu o glugă şi l-au târât până în măruntaiele Casei.

PARTEA A TREIA

Când ai de-a face cu formule interzise de o asemenea putere, este legitim să încerci să te lupţi cu vrăji care îşi trag puterea din metodele propriilor noştri duşmani. Acesta este cazul formulelor menite să elibereze spiritele amintite la viaţă şi suspendate între lumea noastră şi cealaltă. Descântecul pe care am de gând să-l ilustrez acum a fost de fapt creat din Formule interzise de origine elfeşti. Să nu fie îngrozit magicianul de ideea asta. Uneori trebuie să ştii să-ţi pui sufletul în joc pentru a învinge răul. Mai mult decât atât, ritualul este atât de complex şi necesită atât de multă forţă încât adesea magicianul îşi consumă viaţa. În acest fel, cel care evocă vrăji suportă consecinţele utilizării unei magii învecinate cu Formulele Interzise, restabilind astfel ordinea Naturii.

REZUMAT DIN LUPTA ÎMPOTRIVA FORȚELOR ÎNTUNECATE

25

Arma inamicului

Primul lucru pe care Doubhée l-a perceput la trezire a fost un sunet de apă, surd şi bântuitor. Memoria i-a revenit în fragmente, şi curând imaginea lui Learco purtat de dragon i-a umplut mintea.

— Learco!

S-a ridicat brusc, iar păturile i-au alunecat la pământ. O slăbiciune în abdomen a forţat-o să se îndoaie în două.

Era într-o cameră luminoasă, întinsă într-un pat pufos. De cealaltă parte a ferestrei, o cascadă spectaculoasă curgea din meterezele unui imens palat tăiat în piatră. Laodaméa.

— Totul e în regulă, nu e prea serios.

Doubhée s-a întors şi a observat că un pitic stătea pe un scaun lângă pat.

Ido.

— L-au luat pe Learco, a spus Doubhée, uitându-se la el cu disperare.

Ido a răspuns cu o grimasă.

— Îl au şi pe San, dacă vrei să ştii...

— Dacă vor să-l sacrifice lui Thenaar, trebuie să mergem să-l salvăm!

A vrut să se ridice. Piticul a împiedicat-o să facă asta.

— Rănile tale necesită odihnă. În starea ta, nu te duci nicăieri.

— Dar şi Theana e cu el!

Ido a oftat.

— Spune-mi totul de la început.

Nu era uşor. S-au întâmplat prea multe în ultimele luni, iar modestia ei a împiedicat-o să mărturisească cele mai intime detalii. Cum ar fi putut să-i spună despre legătura care s-a născut între prinţ şi ea lui Ido? Şi totuşi, trebuia să-i spună totul, altfel piticul nu ar înţelege rolul pe care Learco l-a jucat în jocul complex care a fost jucat pe Pământul Soarelui.

Piticul a ascultat în tăcere, trăgând încet din pipă. Nu era nici o judecată în ochii lui, doar o luciditate rece.

— În ziua complotului, Dohor a trebuit deja să-şi avertizeze toţi aliaţii pentru a-l ajuta să zdrobească conspiraţia cu un masacru, concluzionează Doubhée.

— Dohor nu şi-a curăţat pământul. Au mai fost şi alte crime în afara Ţinutului Soarelui, i-a răspuns Ido.

Doubhée a dat din cap distrasă.

Piticul şi-a pus pipa jos.

— Îţi împărtăşesc sentimentele. San s-a predat de bunăvoie Breslei după ce s-a certat cu mine şi tot nu-l pot ierta, a spus el cu un zâmbet amar.

Doubhée ar fi vrut să ia parte la durerea lui, dar ea s-a gândit doar la Learco.

— În orice caz, se pare că mai avem încă o săptămână în faţă, a adăugat Ido.

Doubhée s-a uitat la el cu un aer interogativ.

— Ritualul care trebuie să-l readucă pe Aster la viaţă şi în timpul căruia Theana şi prinţul vor fi sacrificaţi nu va avea loc mai devreme de şapte zile.

— De unde ştii?

— Am întâlnit un membru al Breslei. Un tip ciudat, alergând ca un şarpe. Îl cunoşti?

Sherva. Putea fi doar el.

— Ţi-a spus asta?

— Da.

— Nu ar fi trădat Breasla.

Nu era chiar uimitor. Chiar şi în momentul în care a fugit, Gardianul Gimnaziului nu a făcut niciun secret din ura lui faţă de Yeshol; Aştepta doar ocazia să-l omoare.

— Într-un fel. Se pare că nemulţumirile împotriva lui au fost suficiente pentru a turna.

— Ar putea fi o minciună.

— În orice caz, se potriveşte perfect cu povestea ta. El a fost cel care mi-a arătat că Learco şi Theana făceau parte din plan.

— Ştiai asta şi totuşi n-ai făcut nimic? strigă Doubhée. Măcar ai trimis pe cineva pe urmele Asasinilor care i-au răpit?

Ido şi-a pus pipa înapoi în gură.

— E o idee bună. Aşa că haide să trimitem o trupă să bată la uşa templului: dacă cerem cu amabilitate, poate că îl vor înapoia pe San cu toate scuzele lor.

Doubhée şi-a apăsat degetele furioasă pe cearşafuri.

— Deci o să-i laşi să moară?

— Nu, spun doar că trebuie să ne planificăm atacul în fiecare detaliu. Şi pentru a face acest lucru, trebuie să evaluăm situaţia cu acurateţe. Trebuie să dăm o lovitură mare şi să măturăm Breasla o dată pentru totdeauna.

Fata s-a lăsat pe pernă. Simţea că trupul ei avea nevoie de odihnă, dar mintea ei a continuat să se încălzească.

— Şi ai vreo idee cum s-o faci?

— Acum, da. Sennar şi prietenul tău sunt acasă.

Ştiindu-l pe Lonerin în viaţă a cauzat doar o mică uşurare în Doubhée. Acum făcea parte din trecutul său.

— În această seară, ne vom întâlni cu Consiliul pentru a încerca să definitivăm o strategie. Atunci vom acţiona.

— Vreau să fiu unul dintre ei.

Ido şi-a trecut mâna peste ochi.

— N-ai făcut niciodată parte din povestea asta. Motivaţia ta a fost foarte personală, nu văd de ce ai interveni.

— Misiunea mea a fost întotdeauna parte din ea...

— Ai avut şansa ta şi ai eşuat. Acum e rândul nostru.

— Acum am un motiv bun să lupt, a insistat Doubhée, uitându-se la Ido cu intensitate.

— Ai găsit ceea ce căutai, nu-i aşa?

Doubhée roşea. Piticul nu uitase conversaţia lor cu câteva luni mai devreme.

— În acea seară, pe ziduri, ştiam că într-o zi voi vedea în ochii tăi determinarea care îţi lipsea. Întotdeauna ajungi să-ţi găseşti calea.

Doubhée a simţit lacrimile venindu-i în ochi, şi nici măcar nu a încercat să le reţină.

— Trebuie să mă duc să iau înapoi ce mi s-a luat.

— Nu ni te vei alătura decât dacă rănile tale îţi permit asta.

— Trebuie să vin, cu orice preţ.

Ido s-a ridicat cu dificultate. Îmbătrânise foarte mult în ultimele luni, şi ea a apărut brusc la el ca cineva care a luptat fără tragere de inimă în ultima bătălie din viaţa lui.

— Nu-mi face asta, Ido, te implor, a spus ea, prinzându-l de braţ.

— Consiliul nu era la curent cu misiunea ta. Eram singurul care ştia despre asta. Ce ai putea spune în seara asta pentru a schimba situaţia ta? las-o pe noi.

Lonerin era furios. Mergea repede, cu inima grea şi mâinile tremurând.

— Ce vrei să-ţi spun? a obiectat Sennar.

— Vreau doar să ştiu.

— Ştii deja tot ce e de ştiut.

Nu l-a ascultat. Inacţiunea şi lipsa de informaţii l-au înnebunit.

El şi Sennar erau primii care s-au întors la Laodaméa. Ido nu s-a întors decât o săptămână mai târziu. De atunci, nu au mai avut nicio veste despre Theana. Cu toate acestea, Lonerin era absolut sigur că se va întoarce curând.

«E cu Doubhée, nu i se poate întâmpla nimic», a repetat el la început.

Apoi au fost ştiri contradictorii. Nimeni nu ştia exact ce s-a întâmplat, dar planul lui Doubhée era compromis, iar acum că Doubhée s-a întors singură, cele mai mari temeri ale tânărului s-au transformat în certitudini.

În cele din urmă, Ido i-a spus în linii mari ce ştia despre aventura celor două fete.

— De ce ea? l-a întrebat pe Lonerin, în culmea disperării.

Apoi răspunsul i-a venit spontan în minte. Theana era fiica ereticului. Ea a practicat aceeaşi credinţă ca şi Breasla, dar în forma sa pură şi nobilă: un păcat intolerabil în ochii învingătorului.

A străbătut holul şi s-a trezit în faţa camerei lui Doubhée. Pentru o clipă s-a gândit la ce s-a întâmplat între ei pe Pământurile Necunoscute, şi-a amintit cât de mult şi-a dorit-o şi suferinţa pe care a trăit-o când ea l-a respins. Niciunul dintre aceste sentimente nu avea ce căuta în inima lui.

A intrat fără să bată la uşă.

Doubhée, stând lângă fereastră, privea apusul care păta cascada cu reflexii sângeroase. Nu s-a schimbat. Dar când ea s-a întors spre el, el a observat imediat strălucirea febrilă a privirii sale.

— Mi s-a spus că eşti acasă, a murmurat el, din lipsă de ceva mai bun.

— Într-adevăr, a răspuns ea, trecându-şi nervos mâna prin păr.

S-au uitat în tăcere câteva momente, iar tânărul a găsit în cele din urmă răspunsul la întrebarea care l-a chinuit în ultimele zile: da, totul s-a terminat între el şi Doubhée, dacă a început vreodată.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Theana.

— Am fost atacaţi lângă graniţă. Forra a apărut pe spatele unui dragon, urmat de oamenii săi. A fost capturată de animal. Au legat-o şi au luat-o împreună cu Learco.

— Ar fi trebuit s-o protejezi! a exclamat.

— Am făcut tot ce am putut, a răspuns Doubhée calm.

Lonerin şi-a luat faţa în mâini şi s-a lăsat în genunchi, în faţa uşii.

— Scuză-mă, a murmurat.

Doubhée nici măcar nu l-a auzit.

— A fost un aliat credincios. Mi-a salvat viaţa de mai multe ori şi m-a sprijinit în momente dificile. Îmi pare rău, Lonerin, jur.

Tânărul îşi ţinea capul în mâini.

— N-ar fi trebuit s-o las să plece... şi-a reproşat el cu voce joasă.

— Theana nu e o fată neajutorată. Ştia la ce se expunea când m-a urmat.

Doubhée s-a ridicat şi i s-a alăturat. L-a privit cu compasiune.

— Şi eu am pierdut bărbatul pe care-l iubesc; a fost răpit în acelaşi timp cu Theana, şi va sfârşi ca ea dacă nu-i salvăm.

Lonerin auzise de Learco, fiul rebel al lui Dohor. Opiniile pe seama sa difereau în funcţie de situaţie.

— Vei fi în Consiliu în seara asta?

Lonerin a făcut semn că ar trebui.

— Eu, nu, a spus Doubhée, muşcându-şi buzele. Nu am voie s-o fac, dar trebuie să fiu acolo, ştii? Nu pot sta aici şi să aştept ca Learco să fie salvat. Trebuie să mă alătur lui, locul meu e cu el.

— Ce vrei de la mine?, a întrebat Lonerin după un timp.

— Să intervii în favoarea mea pentru a fii acceptată în Consiliu.

— Doubhée, nu cred că pot s-o fac.

— Între timp, vindecă-mă. Ştiu că nu merit asta, dar fă-o. Te rog.

— Apoi?

— După aceea, asigură-te că particip la acest Consiliu. Trebuie să plec în misiune.

S-au uitat unul la altul şi, pentru prima dată de la începutul discuţiei lor, au găsit ceva din intimitatea pe care o împărtăşeau pe Pământurile Necunoscute.

— Pot spune că Folwar are nevoie de un asistent...

Ochii lui Doubée s-au luminat ca cerul de vară după o furtună. Lonerin i-a zâmbit slab, apoi şi-a suflecat mânecile.

— Întinde-te şi arată-mi rănile.

Doubhea l-a privit cu recunoştinţă şi i-a mângâiat obrazul cu o dulceaţă infinită.

Camera Consiliului era pe jumătate goală. Flăcările a două făclii aruncau umbre sinistre tremurând pe pereţi. Doar primul rând al Camerei era ocupat, mai ales de generalii Cercului Pădurilor. Reprezentanţii celorlalte ţinuturi se numărau pe degetele mâinii: Ido, Sennar şi câţiva lideri militari. Oameni care, în vremuri normale, s-ar putea să nu fi fost chiar admişi la această întâlnire. Dar timpul se scurgea.

Ido, cu trăsăturile crispate, a făcut un bilanţ al situaţiei cu o voce joasă. El nu a căutat să minimizeze eşecul său. Ascunzându-se sub mare nu a servit nici unui scop.

— Am fost responsabil pentru acest copil şi l-am lăsat să scape de mine. Voi încerca prin toate mijloacele să mă revanşez pentru greşeala mea, concluzionează el cu amărăciune.

Ascunsă sub gluga hainei sale, Doubhée s-a uitat la Sennar. San era tot ce i-a mai rămas în lume, şi totuşi a rămas impasibil. Faţa lui era o mască impenetrabilă din care alungase orice sentiment.

"Ca mine înainte de Learco," s-a gândit ea cu durere.

Ido a oftat.

— Într-o săptămână ceremonia va avea loc. În prezenţa Breslei, desigur, dar şi a lui Dohor. Atunci va trebui să lovim.

O tăcere grea plutea peste mica adunare. Doubhée s-a ascuns un pic mai mult sub haină şi s-a apropiat de Folwar.

— Soluţia mi se pare evidentă: trebuie să atacăm în forţă şi să eliberăm ostaticii, a exclamat Lonerin cu entuziasm.

Ido a dat din cap.

— Câţi generali vezi aici? Nu ne vom aduna trupele la timp.

— Cu toate acestea, aţi reuşit să parcurgeţi distanţa dintre Ţara Mării şi aici cu o viteză record. E posibil, cu voinţă.

— Este vorba despre adunarea unei armate, adică mii de oameni. «Nu vorbi ca un nebun pentru că nu eşti nebun», a spus Sennar, holbându-se la el.

Doubhée a văzut mâinile lui Lonerin tremurând de furie.

— Trupele lui Dohor sunt deja la graniţă, este puţin probabil să trecem punctele lor de control nevătămaţi, a observat Ido.

— Şi cu puţină magie? a întrebat Daphne, singurul suveran prezent.

— Cu condiţia să fie compusă din oameni capabili să lupte împotriva întregii Bresle şi să înşele supravegherea trupelor inamice.

Sennar a vorbit din nou.

— Mai presus de toate, este imperativ să oprim Breasla, şi asta este la îndemâna noastră. Lonerin şi cu mine am acţionat perfect în zona controlată de Dohor. O putem face din nou. Talismanul este în mâinile noastre, iar tânărul nostru magician este aproape gata să îndeplinească ritualul. El şi cu mine vom merge la Templul Breslei pentru a ne îndeplini misiunea: să întoarcem spiritul lui Aster de unde a venit, riscându-ne vieţile dacă este necesar, şi Lumea Pământeană va fi în siguranţă.

Ido a închis ochii şi a scos un nou oftat.

— Temporar. Pentru că Yeshol nu se va preda, iar Dohor va avea mereu mâinile libere. Nu este o soluţie definitivă.

— Dar asta e tot ce putem face, a răspuns Sennar.

— Dar prizonierii? Şi San?, a întrebat Lonerin neliniştit.

— În viitorul apropiat. Prioritatea noastră este să-l învingem pe Yeshol.

Timpul părea să se oprească brusc. Doubhée a trebuit să închidă ochii pentru a împiedica camera să se învârtă în jurul ei. Nimeni nu s-ar duce să salveze ostaticii, şi partea cea mai rea este că campania părea imposibil de realizat.

O descurajare profundă a pus stăpânire pe ea: deci totul urma să se termine aşa? Nu putea accepta, era o glumă proastă a sorţii. Apoi răspunsul a venit din adâncurile sale, unde trăia Bestia. A deschis ochii şi a înţeles.

— Dacă nu avem altă soluţie... din păcate, a spus Daphne.

— Am una.

Doubhée şi-a descoperit faţa, ignorând privirea uimită a lui Ido şi a celorlalţi membri ai publicului. Avea gâtul uscat şi inima îi bătea puternic, dar dintr-o dată a ştiut ce să facă, iar această decizie a umplut-o cu o vigoare reînnoită.

— Avem o armă pe care nimeni nu a luat-o în considerare.

— N-ar trebui să fii aici, a întrerupt-o Ido cu o voce fermă.

Doubhée i-a susţinut privirea.

— Eu sunt acea armă, a repetat cu hotărâre.

Un zumzet a răsunat în cameră.

— Breasla m-a blestemat, în mine trăieşte o Bestie cu o putere supraumană, un animal însetat de sânge mult mai eficient decât un regiment de oameni.

Ido se uita la ea, impasibil.

Lonerin, pe de altă parte, a sărit în picioare.

— Bestia a scăpat de sub control, ştii asta. Propunerea ta e prea riscantă.

— Care este mai exact natura acestui blestem?, a întrebat unul dintre generali.

Doubhée a explicat totul dintr-o singură suflare. După ce în cele din urmă a luat o decizie a ajutat-o să suporte acest calvar.

Ea a povestit cum tânărul Victorios a inoculat-o, ce truc complex a inventat Dohor pentru a aduce asupra ei un blestem destinat lui, şi puterea incredibilă pe care o putea dezlănţui.

— Sunt deja moartă, oricum, concluzionează ea rece. Am rămas în viaţă până acum doar pentru că Lonerin mai întâi şi apoi Theana a încetinit efectul blestemului prin poţiuni şi ritualuri. Dar continuă să crească. Şi nimic nu-l poate opri. Deci, de ce nu întoarcem metodele inamicului împotriva lui?

— Ceea ce spui e greşit! a exclamat Lonerin. Moartea ta nu este încă scrisă, există un ritual care te poate salva!

— M-am dus la curtea lui Dohor să-l omor şi am eşuat, a răspuns Doubhée. De acum înainte, zilele mele sunt numărate.

— Obiectez la asta! a strigat Lonerrin, lângă ea, lovind pumnul pe placa de lemn din faţa lui.

— Ştii că am dreptate, a insistat Doubhée, privind fiecare dintre consilieri în ochi. Pot s-o fac. E nevoie doar de patru oameni: eu, Ido, Lonerin şi Sennar. Vechea generaţie şi cea nouă. Şi vom doborî Breasla.

Murmurul s-a ridicat în cameră. Decizia nu era uşor de luat.

— Ar trebui să votăm... a spus Ido, încercând să restabilească calmul.

— Nu avem timp! a protestat Doubhée, surexcitată.

Acum, că ea s-a gândit la asta, voia ca totul să se termine cât mai curând posibil.

— Nu acum!

Vocea lui Ido era încă auzită, iar adunarea a tăcut imediat.

— În zori. Noaptea e un sfetnic bun. La răsărit, vom decide. Întâlnirea este suspendată.

Camera a început să se golească încet. Doubhée l-a văzut pe Lonerin îndreptându-se spre ea, supărat şi furios.

— Eşti nebună! a exclamat, prinzând-o de braţ. E moartea de care te-ai temut mereu, o moarte insuportabilă! Cea împotriva căreia ai luptat tot anul trecut!

Doubhée nu a tresărit. Era uimită de cât de calmă era cunoascându-şi în sfârşit destinul.

— Acum, este un motiv bun pentru a o face.

— Tu vei muri, înţelegi? Moartă!

— Dacă Learco moare, voi muri oricum. Atunci aş putea la fel de bine să mor ca să-l salvez.

Lonerin s-a uitat la ea cu o privire derutată.

— Nu vorbeşti serios...

— Ce zici de tine? N-ai muri pentru ea? N-ai pleca imediat s-o salvezi, nu ai înfrunta Breasla cu mâinile goale? Mi se pare că exact asta ai vrut să faci când erai copil ca să-ţi salvezi mama.

Tânărul şi-a lăsat braţele pe lângă corp şi şi-a coborât capul.

— Te va devora, ca atunci când ai ucis-o pe Rekla.

Vocea lui suna ca un strigăt.

Doubhée nu s-a lăsat zdruncinată.

— Ştiu, dar trebuie să fac asta. Jură-mi că vei vota pentru, a insistat ea.

Magicianul a dat din cap, iar Doubhée l-a apucat de mâini.

— Dacă ai avut vreodată afecţiune pentru mine, fă-o. Înainte ca Theana să fie capturată, am implorat-o să găsească o cale să mă omoare. Ştiam deja că nu voi putea să mă eliberez de blestem, şi am vrut să am o cale de ieşire. Ea a fost de acord. Nu poţi face mai puţin.

Ea s-a uitat după privirea lui, dar el s-a uitat în altă parte.

— Te rog.

Lonerin a dat din nou din cap, şi-a eliberat mâinile şi a mers la uşă.

Zorii au fost vestiţi de o procesiune de nori gălbui. Vara se apropie de sfârşit, iar aerul mirosea a toamnă.

Consilierii au intrat în tăcere, urmaţi de Doubhée. Nu i-a fost frică. A înţeles brusc credinţa oarbă a Asasinilor, determinarea lor. Poate s-au simţit ca ea înainte de o misiune? Poate aşa s-a simţit tânărul care i-a inoculat blestemul. Dar dacă ar muri, Learco ar fi salvat, şi din această baie de sânge s-ar putea naşte o lume nouă. Asta era suficient pentru a-i da putere.

Toată lumea şi-a luat locul, şi Doubhée l-a observat pe Lonerin într-un colţ lângă Folwar. S-a rugat mental ca el să ia decizia corectă.

— E timpul să votăm, spune Ido. Iată propunerea: trimiterea la Casă chiar astăzi a unui detaşament compus din Doubée, Lonerin, Sennar şi cu mine. Oarf ne va conduce. Odată ajunşi, vom ataca folosind blestemul lui Doubhée. Vom elimina Breasla, vom elibera prizonierii şi-l vom ucide pe Dohor. Cei care sunt de acord să ridice mâinile.

Un uşor fior a străbătut camera.

Ido, pe de altă parte, a ridicat propria lui mână aproape imediat, privind-o pe Doubhée drept în ochi. Avea durere în ochi, dar şi înţelegere. Mâna lui Sennar s-a ridicat imediat după aceea, şi apoi a celorlalţi generali. Daphne a ţinut mâna jos, dar Folwar nu a făcut-o.

Doubhée numără, cu gâtul încordat. Erau 15 oameni în cameră, încă mai avea nevoie de un vot. Apoi Lonerin, cu ochii fixaţi în pământ, şi-a ridicat încet braţul.

Doubhée a închis ochii.

— Plecăm imediat, concluzionă Ido.

26

Spre sfârşitul tuturor lucrurilor

Ido a grăbit pregătirile.

— Nu putem călători pe spatele unui dragon, ne vor vedea, s-a opus Sennar.

— Vom zbura la altitudini mari. Şi vom lua doar trei pauze.

— Ai de gând să zbori zi şi noapte? Oprirea doar de trei ori înseamnă a face etape de cel puţin două zile de zbor. Asta e o nebunie!

Ido l-a privit drept în ochi.

— Ai o propunere mai bună?

— Nu vom ajunge niciodată acolo.

— Poate. Am ales un dragon azuriu tânăr şi antrenat, iar Oarf este un animal viguros, a răspuns piticul. Doar dacă nu s-a înmuiat în ultimii ani...

Sennar nici măcar nu a schiţat umbra unui zâmbet.

— Nu vreau să-l termini pentru mine, a mormăit el după un moment de ezitare.

— Chiar crezi că pot face asta?

Tăcerea care a urmat a fost mai elocventă decât orice răspuns.

Între timp, într-o altă aripă a palatului, Doubhée a adunat câteva lucruri pe care a decis să le ia cu ea. Ea şi-a pus hainele de hoaţă şi a ataşat arme noi centurii sale ca măsură de precauţie; odată ce a lăsat Bestia să iasă, nu va mai avea nevoie de ele. Dar călătoria era lungă, iar tovarăşii ei erau la fel de afectaţi ca şi ea.

Cu fiecare mişcare, rănile i se trezeau. Era încă prea slabă, dacă voia să meargă până la capăt, trebuia să ceară ajutor. Sennar nu mai avea puterile sale de altădată, aşa că doar Lonerin a rămas.

Tânărul magician îşi termina pregătirile. Ido le acordase doar o oră. În graba sa, el a lăsat uşa camerei sale deschise, şi Doubhée l-a observat din prag. Când a auzit-o bătând, s-a întors brusc.

— Ce vrei?

— Să vorbesc cu tine.

Doubhée a observat Talismanul care ieşea dintr-o geanta de pânză aruncată pe pat.

Lonerin l-a strecurat în geantă.

— Nu vreau să fac asta.

Fata a ignorat răspunsul, a închis uşa din spatele ei şi l-a apucat de încheietura mâinii.

— Trebuie, dimpotrivă.

— Am făcut ce ai vrut, nu eşti fericită? exclamă tânărul, eliberându-se cu un gest enervat. Acum lasă-mă în pace.

— Nu am nimic împotriva ta. Am luat doar o decizie.

— Ceea ce nu sunt de acord. Aminteşte-ţi mâna mea ridicată. M-ai forţat să acţionez împotriva voinţei mele. Nu-ţi datorez nimic!

Şi-a legat pachetul şi s-a uitat în jur să verifice dacă nu uitase nimic.

— Am nevoie să mă tratezi în timpul călătoriei, a continuat Doubhée.

Tânărul s-a prefăcut că nu aude.

— Rănile mele nu s-au vindecat încă şi am nevoie să dezvolţi o poţiune care să activeze blestemul, a adăugat fata.

Lonerin se uita la ea cu o expresie la jumătatea distanţei dintre surpriză şi durere, şi apoi a mers la uşă. Doubhée stătea înaintea lui.

— Am aflat că mi s-a dat poţiune ieri când eram inconştientă. Trebuie să pot elibera Bestia, altfel această misiune nu va reuşi.

— Ei bine? Nu iei următoarea doză şi vei fi pregătită pentru sacrificiul tău eroic!

— Vreau doar ca puterea Bestiei să se manifeste când suntem în Casă, nu înainte. Şi nu o pot invoca după bunul plac, ştii asta.

Oricât de tare ar fi fost, privirea lui Lonerrin a devenit brusc chinuită.

— Nu intenţionez să te omor, de ce nu înţelegi? a murmurat în timp ce se uita la pământ.

— Poţi găsi un descântec potrivit?

Lonerin, cu capul în jos, a rămas tăcut câteva secunde înainte de a da din cap cu un aer resemnat.

— Atunci fă-o. Sunt singura care vă poate conduce printre trupele inamice.

Tânărul magician a ridicat capul brusc.

— Nu eşti o armă, n-ai fost niciodată. Tu eşti femeia pe care am iubit-o în peştera aia, Doubhée!

Fata s-a speriat.

— Povestea asta e de ceva din trecut.

— Poate. Dar focul lasă întotdeauna cenuşă.

Avea dreptate, dar lucrurile s-au schimbat.

I-a luat faţa în mâini.

— Ai un viitor, Lonerin. Nu strica totul, sau gestul meu nu va avea sens.

Tânărul s-a uitat în altă parte.

— Promiţi?

— Promit, a răspuns el, găsind în sfârşit curajul să se uite la ea.

— La altitudine, aerul devine din ce în ce mai rar, nu va fi o călătorie de plăcere. Atâta timp cât ne aflăm pe teritoriul aliat, ne vom înălţa treptat, astfel încât corpurile noastre să se obişnuiască cu el, dar odată ce vom trece graniţa, va trebui să accelerăm.

Ido era încrezător, vorbea clar şi răspicat. Zbor, bătrâneţe şi oboseală. Era ultima explozie a războinicului, ultima sa misiune înainte de o odihnă binemeritată, şi era conştient că aceasta va marca sfârşitul vieţii sale de Cavaler al Dragonului.

— Pe măsură ce trecem graniţa, trupele pe care am reuşit să le adunăm vor ataca pe frontul de pe Ţara Mării. Această diversiune va împiedica inamicul să ne blocheze şi, în acelaşi timp, ne va permite să ne furişăm în linişte. Pentru detalii practice: vom face o primă oprire la marginea Marelui Pământ, după trei zile de zbor. Vom pleca apoi spre deşertul

Pământului Nopţii, spune el, indicând un punct precis de pe hartă. Nu există nici un oraş sau avanpost acolo, şi nu ar trebui să avem o problemă. În cele din urmă, vom ajunge la templu dintr-o singură etapă.

Nimeni nu s-a opus.

— Tocmai am aflat, a continuat Ido, că convoiul lui Dohor a fost văzut în apropiere de Casă. Va rămâne acolo până la momentul ceremoniei. Este fundamental să atacăm în timp ce el este în templu, altfel misiunea noastră va eşua. Cu excepţia cazului unor situaţii neprevăzute, planul meu de zbor ar trebui să ne permită să ajungem la timp.

Ceilalţi trei au continuat să-l privească în tăcere. Era ciudat să fie în fruntea unei ofensive. Ultima dată când a făcut acest lucru a fost în timpul atacului asupra fortăreţei rebele de pe Pământul Focului. Fusese un dezastru, şi el a alungat repede gândul. De data asta, totul *trebuia să* meargă bine.

A rulat harta.

— Aveţi observaţii?

S-a uitat repede la colegii săi de călătorie. Era o încercare disperată, toţi ştiau asta, şi s-ar putea să nu mai fie acolo să o spună. Şi moartea unei tinere fete căreia viaţa i-a luat deja totul ar fi tributul de plătit pentru victorie.

— Perfect. Dacă sunteţi de acord, putem pleca, încheie el cu un aer hotărât.

Pe ziduri, zorii s-au transformat deja într-o dimineaţă răcoroasă şi melancolică, iar norii negri înalţi încă ascundeau cerul gri.

Dragonii erau gata. Unul albastru, cu un corp subţire şi nervos, celălalt verde închis, mai impunător, cu piele groasă şi ochi strălucitori: Oarf. Acesta din urmă i-a privit venind cu nările tremurând şi muşchii contractaţi, fremătând de nerăbdare. Ido l-a privit cu admiraţie. I s-a spus că s-a agitat ca un diavol în absenţa stăpânului său, atât de mult încât a trebuit să fie închis în uitare, în camere subterane vaste unde nimeni nu a pus piciorul. Acest dragon nu s-a schimbat deloc! La fel de morocănos şi de nestăpânit ca întotdeauna. Piticul a observat animalul palpitând şi, treptat, l-a suprapus în mintea lui cu Vesa, iubita lui. Cei doi dragoni au luptat cot la cot în mai multe bătălii, şi Oarf încă mai putea să-şi miroasă vechiul tovarăş pe armura stăpânului său...

Când s-a apropiat de el, bestia colosală se uita la el cu ochii lui galbeni; două fire subţiri de fum i-au ieşit din nas, şi încetul cu încetul, privirea lui s-a înmuiat.

— Îţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

I-a mângâiat botul. Contactul solzilor reci l-a mişcat ca întotdeauna, amintindu-i de cea mai bună perioadă din viaţa lui, când străbătea cerul câmpurilor de luptă. A sărit pe spatele lui Oarf. Era ultima dată când se arunca în gol.

Între timp, Sennar s-a căţărat fără probleme pe celălalt dragon.

— Unde să mă duc?, a întrebat Doubhée.

Vocea ei era calmă, privirea senină.

Lonerin i-a dat răspunsul urcând în tăcere în spatele lui Sennar. Doubhée s-a uitat la Oarf.

— Ai zburat vreodată cu un dragon? a întrebat Ido.

Ea a dat din cap.

I-a luat mâna îngheţată în a lui. Îi era frică, a perceput-o în propria carne, şi inima lui se strânse.

Doubhée s-a ridicat în spatele lui şi şi-a trecut braţele în jurul taliei lui. Piticul s-a uitat la cer.

— Să mergem, a şoptit.

Aripile mari ale lui Oarf s-au desfăcut, împărţind aerul proaspăt al dimineţii. Ido a simţit muşchii pieptului animalului sub coapse. Era cel mai frumos sentiment din lume. Apoi a venit acest gol atât de familiar în stomac, apoi saltul puternic care i-a smuls de la pământ.

Dohor era nedumerit. El nu a intrat niciodată în măruntaiele Casei, şi ceva din acest loc l-a oprimat. Cunoştea doar templul unde obişnuia să-l întâlnească pe Yeshol. Între umbrele lungi ale coloanelor sale, el era la comandă. L-a privit întotdeauna pe Gardianul Suprem ca pe unul dintre slujitorii săi.

În Casă, era diferit.

Yeshol s-a mişcat liniştit pe coridoare, iar Asasinii şi-au plecat cu respect capetele în calea sa, ducând pumnii la piept. Acolo era Yeshol suveran, şi Dohor doar un oaspete în vizită.

Dar ceea ce l-a impresionat cel mai mult era atmosfera mohorâtă care prevala în aceste locuri. El însuşi a folosit cruzimea doar ca mijloc de a-şi stabili domnia. Frica şi suferinţa erau arme printre altele, la fel şi banii sau adularea. Dar în aceste subterane irespirabile, suferinţa era un scop în sine, punctul culminant al proiectului. S-a scurs de-a lungul zidurilor, a corupt aerul, a tăiat respiraţia. Moartea era sărbătorită în toate formele sale, anularea individului - a minţii şi cărnii sale - a fost căutată cu o voinţă încăpăţânată. Şi asta era dincolo de înţelegerea lui Dohor.

«Sunt doar fanatici. De îndată ce ritualul este finalizat şi eu sunt în cele din urmă invincibil, le voi alunga pe toate», a spus el, încercând să-şi depăşească disconfortul. Mărturisirea l-a costat: pentru prima dată, el era cel căruia i-a fost frică. Lumea s-a răzvrătit brusc împotriva lui; mai întâi fiul său care nu se mai temea de el, iar acum acest sentiment întunecat în adâncurile fiinţei sale. Dintr-o dată s-a întrebat dacă a avut dreptate să facă această alianţă periculoasă.

Când au ajuns în faţa statuii lui Thenaar şi a văzut bazinele pline de sânge, Dohor a tresărit. Chiar şi pentru el, care a dus o mie de bătălii şi a vărsat sânge, era prea mult.

Yeshol l-a privit vomitând într-un colţ.

— Nimic anormal, pentru prima dată, a observat el cu un zâmbet înţelegător.

Dohor l-a aţintit cu privirea.

«Voi distruge acest loc, asta va fi prioritatea mea», şi-a repetat el.

I s-a dat o cameră spaţioasă, mobilată cu un pat mare, un dulap şi o masă. Alambicuri îmbrăcau podeaua şi borcane ciudate se aliniau pe rafturi.

— Era camera fostului Gardian al Otrăvurilor pe care a ucis-o Doubhée, a spus Yeshol. Am refuzat ca noul Gardian s-o ocupe: mi-a păsat foarte mult de acest Victorios, ea a fost probabil cea mai credincioasă care a trăit vreodată între aceste ziduri.

Dohor l-a ascultat cu o ureche distrasă.

— Ce spun spionii tăi? a întrebat el.

Gardianul Suprem a ridicat o sprânceană.

— Trupele se adună pe Tărâmul Mării.

— Ştiu că ciocnirile au început deja. Restul mă interesează.

Yeshol a zâmbit.

— Nu l-am văzut pe Ido.

— O să vină aici, i-a răspuns Dohor cu o grimasă.

— Nu avem nici o certitudine în privinţa asta.

Regele a dat din cap.

— Mi-am petrecut o bună parte din viaţă luptându-mă cu piticul ăsta nenorocit, şi îl cunosc bine. O să vină. Îl avem pe băiat, şi nu e genul care să stea nepăsător când Lumea Pământeană are nevoie de el... Şi apoi mă urăşte..

— În acest caz, îl vom opri.

— Pentru că tu crezi că va fi singur? Ido va veni cu fata care te-a trădat. Era îndrăgostită de fiul meu, ea a fost cea care l-a eliberat din închisorile Academiei.

Yeshol a ridicat din umeri.

— Nici doi dintre ei nu ne vor face greutăţi. Un cuvânt de la tine, şi oamenii mei vor scăpa de această pacoste.

Dohor încă nu era convins.

— N-am mai fost pe câmpul de luptă de ani de zile, dar sunt încă soldat, şi ştiu cum gândeşte un soldat. Lasă-l să vină la mine. Fata, nu-mi pasă, dar Ido e al meu. Vreau să am grijă de el personal, şi să pun capăt acestei farse care durează de prea mult timp.

— După cum doreşti, a dat Yeshol din cap după o scurtă ezitare.

Şi-a înclinat uşor capul şi a părăsit camera; unul dintre asistenţii săi îl aştepta în prag. Victoriosul l-a întâmpinat cu respect, iar Gardianul Suprem l-a luat deoparte.

— Vei acţiona în timpul ceremoniei, de îndată ce Aster se întoarce la noi. Un om pentru fiecare om al lui, iar tu vei avea grijă de Dohor. Şi nu arăta milă!

Asasinul a dat din cap şi s-a amestecat în întuneric.

Pe Marele Pământ, toamna părea deja acolo, şi Ido îşi strânse msi tare pătura uitându-se la cerul nopţii. Ca măsură de precauţie, nu au aprins focul, deşi în zonă nu existau patrule.

Oarf a dormit adânc. Zborul în aer cu doi călăreţi a epuizat ambele fiare. Dragonul azuriu dădea deja semne de epuizare, şi Ido spera că va rezista până la Pământul Nopţii. În alte circumstanţe, i-ar fi fost ruşine de acest gând meschin: nimic nu era mai sacru pentru un cavaler decât dragonul său. Dar timpul nu era pentru scrupulele conştiinţei.

Aşa cum era de aşteptat, zborul în aceste condiţii a fost un iad. Lipsa de oxigen şi viteza au făcut respiraţia deosebit de dificilă; în ceea ce priveşte muşchii, acestea au fost paralizaţi de frig şi ore lungi de imobilitate.

«Vom mai putea lupta când vom ajunge?»

Ido a alungat acest gând. Era hotărât să lupte până la ultima suflare. Era timpul să regleze conturile. După ani de urmărire, el avea în cele din urmă să se confrunte cu Dohor. Şi nu-l va lăsa în viaţă, asta era sigur.

— Nu dormi?

Silueta lui Sennar se desena în întuneric.

— Nici tu se pare? a zâmbit Ido.

— Pacea mi-a părăsit de mult existenţa. Nici măcar nu am dreptul să dorm.

Magicianul stătea lângă el, ţinând în braţe un obiect înfăşurat într-o cârpă.

— Îmi pare rău, a spus Ido. Nu am putut să am grijă de nepotul tău. Fără mine, nu am fi azi unde suntem.

Sennar, uitându-se vag, a mângâiat uşor pânza din mâinile sale.

— Nu m-aş fi putut descurca mai bine, Ido, a spus el amar. Acest copil este ca Nihal. Am văzut-o în ochii lui de prima dată când ne-am întâlnit. Aceeaşi nevoie de a acţiona şi de a arde, aceeaşi durere. E ciudat cum viaţa se învârte în cerc, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Şi eu m-am înşelat cu ea.

Sennar i-a pus mâna pe umăr.

— Ştii că nu e adevărat.

Ido a văzut faţa ei apărând pe fundalul negru al nopţii: o fată slabă şi chinuită, cu urechi ascuţite şi părul albastru zbârlit. Ochii ei purpurii păreau să reflecte toată suferinţa lumii. Ar fi dat orice s-o vadă din nou.

— Obişnuiam să vorbim mult despre tine. Era încântată de fiecare dată când venea una din scrisorile tale. Se încuia imediat în camera noastră ca să-ţi răspundă. Şi nici măcar nu mi s-a permis să mă apropii. Era ceva între tine şi ea. Aproape că am devenit gelos pe asta, ştii?

Sennar părea dintr-o dată mai senin.

— Am găsit acest lucru în timpul călătoriei, a spus el, dându-i obiectul pe care îl ţinea.

Forma lui era fără echivoc şi piticul şi-a simţit gâtul strângându-se. A pipăit materialul şi a ghicit marginea unei lame, contururile unei gărzi. I-a aruncat lui Sennar o privire interogativă, dar acesta nu a spus nimic. Ido a ridicat apoi uşor ţesătura. Strălucirea lamei a spart întunericul, aproape orbindu-l. Sabia lui Nihal.

— E a ta, a spus Sennar.

Inima lui Ido a fost mişcată, dar a simţit că comite un sacrilegiu. A îndepărtat arma.

— Nu. I-am luat deja dragonul.

— E a ta, a repetat magicianul. Povestea lui Nihal nu s-a terminat. Depinde de tine s-o duci la deznodământ.

O lacrimă s-a vărsat pe obrazul lui Ido.

— Doar o împrumut, spune el, în cele din urmă cu un aer hotărât.

Trebuia s-o facă pentru Nihal, pentru Tarik, şi mai ales pentru San.

— Nu cred că ne vom mai vedea la sfârşitul acestei poveşti, prietene, a observat Sennar zâmbind.

Ido l-a privit în ochi şi a citit aceeaşi oboseală pe care a simţit-o el însuşi. Ei bine, ce mai conta? Era destinat să lupte împreună în bătălia lor finală.

A luat sabia şi a strecurat-o în curea, lângă a lui.

— Este posibil, spune el, atingând umărul lui Sennar, dar cel puţin ne vom bucura de ultimul act împreună.

La început, era groaznic. Pe spatele lui Oarf, îi lipsea aerul, rănile o dureau şi tâmplele i se zbăteau. Dar după un timp, Doubhée s-a obişnuit cu asta şi Lonerin şi-a ţinut promisiunea: a avut grijă de ea, bucurându-se de fiecare clipă de veghe. Până acum, era aproape complet vindecată.

În timpul celei de-a doua pauze, prietenul său i-a dat o sticlă mică.

— De asta ai nevoie, a spus el cu o voce tremurândă. În ultima poţiune pe care ţi-am dat-o, ingredientele au fost amestecate în proporţii diferite. Când vom ajunge, Bestia va fi pe cale să iasă la suprafaţă. Atunci va trebui s-o iei pe asta şi va fi complet eliberată.

Doubhée s-a uitat intens la sticlă. Când s-a uitat în sus, l-a văzut pe Lonerin holbându-se la ea cu tristeţe.

— Renunţă! o imploră el. Sennar şi cu mine vom opri ritualul. Şi Learco va fi salvat.

Doubhée zâmbea resemnat.

— Ştii că nu e adevărat, a răspuns ea, punând sticla în geanta ei. Dar mulţumesc oricum...

Tocmai se opriseră. Au ajuns deja în Ţara Nopţii şi templul era la doar două zile distanţă. Acolo, destinul ei va fi împlinit. De atunci, Bestia a fost prezentă. Doubhée a simţit-o împingând-o constant în stern, a putut-o auzi ţipând în capul ei. Şi îi era frică, nu era nevoie să nege.

Obişnuia să se gândească la Learco. Ştia că alegerea ei îl va face să sufere, dar în cele din urmă va înţelege. Timpul îi va atenua treptat durerea, iar el îşi va lăsa întru7-o zi ultima amintire într-o colibă uitată, aşa cum făcuse ea cu scrisoarea Stăpânului. Viaţa îşi va recăpăta drepturile, îşi va întemeia o familie...

A scos sticla din geantă şi a întors-o între degete. Dacă Theana ar fi fost acolo, cu siguranţă ar fi încercat s-o consoleze cu zeul ei milostiv. A regretat că nu a putut să-şi ia rămas bun de la ea.

A fost rândul lui Ido să stea de pază. Stând la câţiva paşi distanţă, cu sabia neagră a lui Nihal în mâinile sale, piticul privea noaptea.

A trebuit să-şi pună mâna pe umărul lui ca să-i observe prezenţa. Bestia şi-a ascuţit simţurile din nou, se mişca ca un ucigaş desăvârşit.

Piticul s-a speriat.

— La naiba, te rog! Eşti atât de tăcută! a exclamat, râzând de sine.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

I-a făcut semn să se aşeze. A căutat întunericul. Pentru ochii puternici ai Bestiei, era doar o uşoară întunecare.

— Dacă supravieţuiesc, a spus Ido, mă voi asigura că Lumea Pământeană îşi va aminti numele tău. Gestul tău e plin de nobleţe.

Doubhée a ridicat din umeri.

— Nu-mi pasă de faimă. Asta e o altă favoare pe care aş vrea să ţi-o cer. Promite-mi că-l vei salva pe Learco.

Ido părea uimit.

— Nu o fac pentru Lumea Pământeană. O fac pentru o singură persoană, a spus Doubhée, privindu-l în ochi. Trebuie să-mi promiţi că-l vei salva.

Piticul a oftat.

— Misiunea mea e o prioritate, ştii asta.

— Ai grijă de el înainte să începi să lupţi. Dacă nu-l ţii în siguranţă, tot ce fac va fi inutil. Jură-mi.

Ido s-a uitat în jos.

— Jur, spune în cele din urmă.

— Va trebui să-l salvezi şi de mine, dacă va fi necesar, a adăugat fata. Când Bestia va ieşi, nu voi mai fi eu însumi. Omoară-mă dacă setea mea de sânge îi ameninţă siguranţa.

Piticul şi-a imaginat pentru o clipă iadul care era pe cale să izbucnească. Apoi s-a uitat la Doubhée cu tandreţe.

— Ai promisiunea mea, a răspuns el.

Templul a apărut brusc, o masă întunecată în întunericul nopţii eterne. Erau gata. Ido ar deschide calea cu Doubhée şi s-ar grăbi înăuntru în căutarea prizonierilor şi a lui Dohor. Lonerin şi Sennar ar profita de confuzie pentru a intra la rândul lor, în timp ce afară, Oarf şi tânărul dragon ar scuipa un torent de flăcări.

Clădirea era pustie, Breasla părea să nu se teamă de o ofensivă, sau era copleşită de pregătirile pentru ritualul care urma să aibă loc în acea seară.

Doubhée şi-a simţit inima bătându-i în piept. L-a văzut pe Ido scoţându-şi sabia şi auzi cristalul negru scârţâind pe pielea centurii.

— Mergem, a spus el, şi ea a dat din cap.

În spatele lor, dragonul azuriu a început o manevră de apropiere descriind cercuri mari.

Oarf, pe de altă parte, a început coborârea.

Doubhée şi-a scos sticla din geantă. Şi-a turnat tot conţinutul pe gât, furioasă. Imediat, căldura intensă i-a aprins corpul. Era îngrozită, dar nu mai conta.

«Sunt moartă», a gândit ea cu groază. «Nu trebuie să-mi fie frică, sunt deja moartă. »

A avut timp doar să-l audă pe Oarf aterizând cu o bufnitură pe pământ, apoi câteva voci. Apoi a fost o nebunie, teribilă şi devastatoare. Şi totul s-a făcut alb.

27

Casa

Un huruit teribil brusc a zguduit templul din temelie, şi bolta Casei tremura. Yeshol privea praful fluturând din tavanul biroului său, în timp ce coridoarele răsunau de strigătele oamenilor săi alergând în toate direcţiile, răvăşiţi.

A ieşit şi l-a oprit pe primul Asasin care i-a căzut în mână.

— Ce s-a întâmplat?

Bărbatul a dat din cap, incapabil să vorbească, cu trăsăturile distorsionate de frică.

Yeshol nu s-a putut abţine să nu se cutremure.

«Nu acum, nu acum că totul este gata.»

Şi-a petrecut toată dimineaţa înaintea sferei care conţinea sufletul lui Aster. A privit volutele purpurii ale feţei sale fiind făcute şi desfăcute, şi s-a rugat până să-şi piardă vocea. Momentul mult aşteptat a sosit: Aster se întorcea şi făcea dreptate, Însuşi Thenaar i-a dat confirmarea. Maşina a pornit, şi nimic şi nimeni nu o putea opri. În acea noapte, în sfârşit plângea cu lacrimi de bucurie.

Un alt Victorios s-a înclinat în faţa lui, cu pumnul sprijinindu-se pe pământ, cu spatele zdruncinat, respirând înfiorat. Yeshol nu trebuia să pună întrebări.

— Sunt doi dragoni în faţa templului... Aceştia... distrug totul... Am fost atacaţi prin surprindere... Nu am putut face nimic.

— Câţi oameni?

Spre deosebire de Victorios, vocea lui Yeshol nu a trădat nicio grijă.

— Încă n-am văzut pe nimeni.

— Prostule! Aceşti doi dragoni nu pot veni singuri!

Bărbatul s-a uitat la el cu un aer dezorientat.

— Excelenţă, există, de asemenea, un *singur lucru* în Casă. N-am mai văzut aşa ceva, e o Bestie sălbatică, şi face un carnagiu printre ai noştri!

O picătură de sudoare curgea de-a lungul tâmplei lui Yeshol.

— Opreşte-te!

— Domnul meu, nu suntem...

Un nou bubuit, urmat de un răcnet răsunător. Inima Gardianului Suprem şi-a accelerat bătăile, iar cuvintele lui Dohor i-au venit în minte.

«Ido va veni cu fata asta care te-a trădat.»

El a înţeles că a fost neglijent în refuzul de a lua în considerare inimaginabilul: ratata înfricoşată care s-a târât tremurând la picioarele lui pentru a-şi salva viaţa a găsit curajul de a înfrunta cea mai rea dintre morţi. Cu unicul scop de a-l distruge. Şi-a înghiţit saliva. Bestia aparţinea lui Thenaar, era fiica lui iubită, era posibil pentru ea să se revolte împotriva lor?

— Dă ordin tuturor oamenilor să se îndrepte spre scări. Bestia nu trebuie să ajungă la bazine până când ritualul nu se termină. Trimite să-l ia pe băiat şi pe ceilalţi doi prizonieri şi adu-mi-i fără întârziere!

S-a întors în biroul său, şi-a pus mâinile pe masă şi s-a uitat la statuia lui Aster din faţa lui. S-a înşelat. Trebuia să găsească o soluţie cât mai curând posibil, fără să cedeze panicii. S-a uitat la zâmbetul de piatră al copilului, la ochii săi tineri şi, în acelaşi timp, serioşi, şi a înţeles.

«Nu ne vor opri. Nu contează pentru mine dacă trebuie să acţionez singur, nu voi mai permite ca poporul tău să fie lipsit de prezenţa ta, îţi promit. »

Nu avea niciun motiv să-i fie frică. Thenaar era cu el.

Alb, peste tot. Şi sentimentul de a nu avea nici un corp. Fără mâini sau gură. Nici măcar plămâni.

Moartea era diferită de ceea ce Doubhée îşi imaginase. Era aproape frumos să se amestece încet în perfecţiunea unui întreg nediferenţiat.

Durerea a ajuns treptat la conştiinţa ei. Mai întâi degetele, apoi mâinile, braţele, muşchii. Şi-a simţit venele pulsând violent, inima i-a pompat până i-a explodat pieptul. Nu mai era aer în jurul ei. Doar impresia chinuitoare că un ţăruş i-a fost împins în suflet, în creier…

Sete de sânge, moarte. O dorinţă imperioasă, devastatoare, intolerabilă.

La un moment dat, totul era vopsit în roşu. Picături de sânge au început prin a desena arabescuri pe albul lăptos, şi apoi l-au acoperit în întregime. Urletul Bestiei a făcut să-i explodeze capul şi corpul său a devenit o realitate dureroasă. Doubhée a simţit că nu mai este decât un spectator neajutorat al ceea ce se întâmpla.

«M-ai refuzat de mult, zdrobindu-mă între inima şi diafragma ta. A trebuit să mă mulţumesc cu aerul scârbos al acelor locuri întunecate unde m-ai îngropat, dar mereu am fost acolo. Am fost plăcerea ta când l-ai ucis pe Gornar, am fost nebunia ta când te-ai răzbunat. Acum sunt liberă şi nu mă vei mai putea înlănţui. Eu sunt esenţa ta cea mai adâncă, sufletul tău negru, adevărata Doubhée. »

S-a simţit aspirată, şi ochii ei s-au deschis brusc. Strălucirea incendiilor a străpuns întunericul care domnea de obicei în templu. În faţa porţilor sale, dragonii vărsau jeturi de flacări, reducând la praf pereţii de cristal negru cu ghearele şi labele lor.

Carne. Carne pentru a-i satisface foamea. Şi sânge, pentru a-i potoli setea. Bestia a căzut peste ei fără milă.

Doubhée a ţipat, dar nu avea gură. Disperarea ei nu a găsit nici o ieşire, şi era infinită. Numai moartea, încă prea îndepartată, avea să-i pună capăt chinului.

«Trebuie să rezist, trebuie s-o fac pentru Learco. Ca să poată trăi. »

Ido a rămas fără cuvinte. Fetiţa pe care o adusese la templu pe spatele lui Oarf se transforma în faţa ochilor săi. Faţa ei s-a deformat într-un rictus inuman, i s-au umflat membrele, pielea i-a fost acoperită cu păr zbârlit. Ochii ei negri s-au luminat de o strălucire bestială, iar în locul ei a apărut un monstru. Răcneşte, cu gura deschisă cu un rând de dinţi ascuţiţi ca lamele, cu degetele terminate cu gheare lungi ascuţite. Când primii Asasini au ieşit din templu, Bestia s-a aruncat asupra lor şi i-a devorat unul după altul.

În ciuda tuturor masacrelor la care a fost martor în viaţa sa, i-a fost frică, pentru prima dată. Greaţa i-a întors stomacul şi a vrut să fugă departe. În schimb, a încleştat garda sabiei lui Nihal şi a scos-o. S-a uitat la câmpul de luptă cu ochiul unui războinic. Dragonul azuriu a lovit în spatele templului, Oarf în faţa intrării principale. Sennar şi Lonerin erau în spatele lui. Bestia îşi făcuse deja drum, acum depindea de ei să intervină.

— Urmaţi-mă. Intrăm împreună, şi apoi toată lumea face ce trebuie să facă!

Sennar s-a uitat la el, speriat, iar Lonerin a tremurat.

— Înainte! a ţipat Ido.

Strigătul lui i-a electrizat pe cei doi magicieni. S-au aruncat printre flăcări şi s-au aruncat în luptă. Ido era uşurat să vadă că exista un astfel de haos în Casă că nimeni nu era atent la el. Fidel promisiunii pe care i-a făcut-o lui Doubhée, s-a repezit în temniţe, ucigându-i pe toţi cei care îi stăteau în cale. Nu-i mai era frică de nimic, nu mai punea întrebări. Era ultima sa bătălie, şi-a recăpătat calmul legendar. Era din nou cel de altădată.

«Pentru ultima dată», şi-a spus cu un zâmbet feroce.

— Totul e bine, nu-ţi fie frică.

Propria lui voce suna ca o şoaptă pentru Learco. Băieţelul care stătea lângă el plângea neîntrerupt. L-a recunoscut imediat ce a fost închis în celula pe care a împărţit-o cu Theana, cu aproape o săptămână mai devreme. Era copilul pe care Ido îl proteja când lupta împotriva lui, jumătate elful pe care Breasla îl căuta prin munţi şi văi..

— Eu am vrut să vin aici. E numai vina mea.

Tot ce a făcut a fost să repete aceste două propoziţii în continuu, între două suspine. Capul lui Learco era pe cale să explodeze. Îşi pierdea calmul, şi tot ce se auze de afară nu era de bun augur.

Theana tăcea, cu ochii în gol. Era îngrozită, dar încerca să rămână lucidă.

Nu era uşor, după încercările prin care au trecut. Odată aduşi la templu, au fost legaţi la ochi şi conduşi pe coridoarele Casei până la această celulă. Acolo au fost legaţi de ziduri cu lanţuri mari şi de atunci nu au mai văzut suflet viu. O dată pe zi, o fereastră s-a deschis în uşa de metal greu şi o mână lăsa să alunece un castron de unde au trebuit să mănânce toţi trei, şi un ulcior de apă pentru toată ziua.

Learco ştia că de la un moment la altul vor fi duşi la templu pentru a satisface delirul celui mai teribil aliat al tatălui său. A încercat în zadar să se elibereze. Theana nu a putut să-l ajute: o vrajă i-a anulat toate puterile. Şi apoi dintr-o dată măruntaiele acestui loc infam tremurau, şi zgomote înfundate au rupt tăcerea sepulcrală. San îşi ridică privirea cu ochii plini de frică, iar Theana se uitase în jurul ei.

Learco, pe de altă parte, a ascultat, urmărind tăcerea care a urmat acestui prim şoc. Paşii neliniştiţi din faţa uşii, rafale de voci. Apoi un alt zgomot, şi un răcnet inuman.

— Un atac, a spus el cu voce joasă.

— Vin să ne salveze, Ido e aici! a exclamat San imediat.

Learco nu ştia ce să creadă.

Uşa s-a deschis brusc. Lumina a pătruns violent în celulă, orbindu-i pe cei trei prizonieri. La început nu au distins pe nimeni.

— Ridică-te, repede! a ţipat o voce.

Cineva l-a apucat pe San de centură. Learco a simţit că lanţurile lui se ridicau de la pământ, iar mâini l-au împins înainte.

— Stai liniştit, la naiba! a ţipat bărbatul care ţinea copilul în braţe.

Apoi sunetul unei palme violente, şi sunetul unui corp uşor care cade la pământ. Learco şi-a dat seama că nu va avea altă ocazie: uşa celulei era deschisă şi confuzia juca în favoarea lui.

S-a eliberat cu un umăr şi s-a aruncat în Asasinul care-l lovise pe San. I-a trecut lanţurile în jurul gâtului şi a strâns. Omul gemu sub laţul de oţel.

— Dă-i drumul sau omor fata!

Celălalt Asasin apăsa un pumnal lung pe gâtul Theanei. Picături de sânge curgeau deja pe lamă. Learco s-a uitat la ea. La picioarele lui, omul pe care-l capturase alerga ca un animal. Era prins în capcană.

— Ţi-am spus să-i dai drumul, a urlat Asasinul, apăsând mai tare.

Theana gemu. În acelaşi timp, o lamă neagră i-a perforat pieptul călăului.

— Nu vei ucide pe nimeni, a tunat o voce în întuneric.

Trupul fără viaţă al Asasinului s-a prăbuşit la pământ. În spatele lui, un pitic cu barbă şi păr alb ţinea o sabie de cristal negru. Learco nu a ezitat nicio clipă. Strânse cu toată puterea şi-l sufocă pe paznicul pe care-l ţinea între lanţuri. Pentru câteva secunde, o tăcere ireală a căzut în temniţă.

— Ido! a strigat San, şi i s-a aruncat la gât, plângând de bucurie.

— Uşor, uşor... a exclamat piticul, clătinându-se uşor.

Dar băiatul nu l-a ascultat: Ido venise să-l ia în ciuda disputelor lor teribile. Făcuse o greşeală şi trebuia să-i spună acum, imediat.

— Am fost un idiot, e numai vina mea! Credeam că sunt invincibil, dar mai am multe de învăţat. Tu ai avut dreptate, Ido, jur că înţeleg acum!

Piticul l-a îmbrăţişat şi i-a ciufulit părul.

— Totul este bine, murmura el, sprijinindu-l pe pământ.

Din două lovituri de sabie, el i-a eliberat din lanţurile lor şi i-a aruncat o armă lui Learco.

— Salvaţi-vă cât de repede puteţi! Afară, e iadul.

— Armata a sosit?, a întrebat prinţul.

Ido a dat din cap, dar nu a mai spus nimic.

— Ce se întâmplă?, a întrebat Learco din nou.

— Nu e momentul să intri în detalii, salvaţi-vă, asta-i tot! Crezi că poţi lupta?

Learco şi-a aruncat sabia pe pământ, l-a luat pe Ido de umeri şi şi-a aţintit ochii în ai lui.

Piticul îi evită privirea.

— Sennar şi Lonerin s-au dus să-l elibereze pe Aster, iar eu îl voi ucide pe tatăl tău. Va trebui să te descurci singur.

— Unde e Doubhée? a strigat prinţul, la apogeul disperării.

Ştia deja răspunsul, dar voia să-l audă de la Ido.

— A eliberat... Bestia...

Learco s-a simţit ameţit.

— Nu există nici o cale de ieşire pentru ea. O face pentru tine, ştii? Mi-a cerut să te salvez cât timp ea distruge Breasla. Aşa ca ia fata şi copilul şi fugi, sau altfel ea va fi moartă degeaba, a răspuns Ido, îndepărtându-se brusc.

Learco nu răspundea. În cele din urmă, Doubhée a decis să urmeze calea cea mai dificilă, şi nimeni nu a obiectat.

— Pleacă de aici chiar acum, a spus Ido. Şi mai presus de toate, du băiatul în siguranţă.

Theana a ridicat sabia de pe pământ şi i-a dat-o prinţului. Aproape părea să-i ceară să aibă încredere.

Cu un gest mecanic, Learco a luat arma şi a dat din cap.

— Nu!

Strigătul lui San i-a adus pe toţi înapoi la realitate. Copilul a intervenit între ei şi pitic.

— Vreau să stau cu tine! Te rog, nu mă abandona. Numai tu vei şti să mă protejezi!

Ido l-a privit cu o tristeţe infinită. Puterea care emana de la acest băiat era nemaiauzită, şi pentru un moment s-a jucat cu gândul de a-l vedea crescând lângă el.

— Mă întorc, jur. Vom fi o familie. Şi nu voi mai tolera niciodată ca vreun rău să ţi se întâmple din nou. Dar acum trebuie să plec.

Ido a şters lacrimile copilului.

— Ai încredere în mine. Learco este un războinic excelent, şi te va apăra cu preţul vieţii sale.

Prinţul a dat din cap.

Piticul a zâmbit şi a făcut câţiva paşi înapoi.

— Ne vedem mai târziu, a spus el, cu mâna ridicată, înainte de a fugi pe coridoare.

Yeshol a lovit pământul cu piciorul. Ţinea un Asasin îngrozit de guler, cu faţa plină de sânge.

— S-a dus la bazine, domnul meu.

— Nu îmi pasă! Unde este copilul? I-am trimis să-l caute acum mai mult de zece minute!

Asasinul a dat din cap.

Yeshol l-a lovit de perete şi a strigat:

— Ratatule!

Gardianul Suprem s-a întors în biroul său ca o furie, a luat o carte de pe masă şi a apăsat butonul care deschidea pasajul secret. Peretele s-a rotit şi a dezvăluit o scară care cobora la un etaj inferior. Yeshol s-a aruncat acolo aproape fugind, fără să-şi facă griji că se va închide în spatele lui. Abia în faţa globului albastru a reuşit să se calmeze.

— Da, Domnul meu, aşa stau lucrurile, a spus el, aşezând pe pământ pergamentele desfăşurate înaintea lui, căutând pagina corectă. Dar în curând vei fi cu noi, şi voi avea onoarea de a fi instrumentul libertăţii tale. Nu avem băiatul? Păcat! Ia-mă!, a spus el, lovindu-se în piept, cu ochii fixaţi pe glob. Desigur, mintea ta nu va dura mult timp în corpul meu, cu toate acestea suficient pentru tine pentru a deschide calea pentru Thenaar. Atunci te vei întoarce în această lume, şi nu va mai fi loc pentru Pierzători, doar pentru Victorioşi. Acesta va fi Timpul tău, şi lumea va ajunge în cele din urmă la perfecţiunea la care a aspirat întotdeauna, deoarece Dumnezeul nostru a creat-o.

În sfârşit a găsit pagina pe care o căuta.

— Da, asta e, spune el cu emoţie.
Şi a citit, declamând cu voce tare.
S-a uitat la glob pentru ultima dată şi şi-a deschis braţele. Era pregătit.

28

Între cele două lumi

Lonerin a încercat să alunge din mintea lui imaginea de Doubhée. Era terifiantă, şi că el nu a reuşit să dezlege blestemul care o lega era cu atât mai chinuitor.

«Nu ai reuşit s-o salvezi, dar Lumea Pământeană încă mai are nevoie de tine», şi-a spus el pentru a-şi da curaj.

La început, el şi Sennar l-au urmat pe Ido. Urletele din Doubhée, în spatele lor, erau din ce în ce mai puternice, semn că Bestia avansa inexorabil.

Piticul îi lăsase la o aruncătură de băţ.

— Continuă, trebuie să plec şi să eliberez prizonierii.

Lonerin a simţit că i se strânge gâtul.

— Salveaz-o...

A dat din cap şi a fugit pe coridoare.

— Să mergem, a comandat Sennar.

Şi şi-au reluat cursa.

— Ştiu drumul, a spus Lonerin, sigur pe el.

Şi-a amintit fiecare cuvânt pe care Doubhée i l-a spus despre acest loc, şi el însuşi avea o amintire foarte precisă a drumurilor sale.

Haosul de acolo l-a făcut euforic. Visul său de-o viaţă de-a lungul vieţii a devenit realitate: Breasla căzuse şi el mergea pe ruinele sale. Feţele Victorioşilor, distorsionate de groază, erau aşa cum şi le imaginase de atâtea ori. Erau aruncaţi în coşmarul pe care şi l-a dorit dintotdeauna. A repetat mental fiecare cuvânt de descântec, fiecare gest pe care trebuia să-l facă.

El a recunoscut locaţia lor, concentrat pentru un moment, şi apoi l-a târât pe Sennar în labirintul de coridoare.

Nimeni nu le stătea în cale. Casa s-a golit în timp ce Asasinii se îndreptau spre camera în care Bestia era dezlănţuită. Lonerin a fost surprins să se gândească că Doubhée avea dreptate: fără ea ca diversiune, nu ar fi reuşit niciodată.

Ajungând la biroul lui Yeshol, şi-a simţit inima sărind în piept.

— E aici, a spus el, ţinându-l pe Sennar de tunică.

Uşa era deschisă. Înăuntru, cărţile şi pergamentele erau aruncate pe pământul. Cei doi magicieni au intrat cu un pas ezitant. Ce însemna această confuzie? Ar trebui să fie fericiţi sau îngrijoraţi?

Sennar a fost cel care a văzut primul pasajul secret.

— Acolo!

Lonerin a coborât treptele din patru în patru, în timp ce Sennar gâfâia în spatele lui. Ajungând la baza scărilor, s-a oprit brusc.

Mica camera cilindrică era plină de praf. Mucegaiul desenase arabescuri verzi pe pereţi. În centru era un fel de altar acoperit de un glob albastru, a cărui lumină lăptoasă lumina

locul cu o strălucire sinistră. De pe glob, în care plutea o faţă cu trăsături neclare, a scăpat o scurgere subţire de abur care se îndrepta spre un om îngenuncheat, cu braţele încrucişate. Capul lui era îndreptat spre tavan, cu faţa iluminată de o expresie de fericire intensă. Yeshol. Ceva se întâmpla, ceva teribil.

«Am ajuns prea târziu», s-a gândit Lonerin.

Dintr-o dată, l-a văzut pe Sennar aruncându-se spre Gardianul Suprem şi punându-l la pământ. Plasa de fum s-a dispersat, în timp ce bătrânul magician ţipa:

— Pleacă!

Lonerin a scos Talismanul din buzunarul tunicii şi l-a strâns între degete. El a închis ochii în timp ce aştepta ca tăcerea să-l învăluie, şi apoi s-a concentrat aşa cum a învăţat să facă în timpul antrenamentului cu Sennar. Vocea lui s-a ridicat în mijlocul tăcerii: o litanie funerară, melodioasă, care umplea camera. Cuvinte elfeşti care treptat l-au smuls pentru a-l aduce în inima purgatoriului, unde urma să se întâlnească cu inamicul jurat al Lumii Pământene.

«Mai întâi el», i-a amintit o voce interioară, şi şi-a oprit cursa sufletului pentru a pronunţa descântecul. A simţit că mâna care ţinea Talismanul a devenit de foc, şi ştia că era acolo. Omul care a terorizat Lumea, cel care a încercat să o anihileze, a fost scos din somnul neliniştit al morţii şi acum era prins în palma lui. Aster.

«Şi acum tu,» a scandat vocea din nou. Mai avea doar un cuvânt. El l-a rostit, şi imediat s-a simţit supt din el însuşi. Şi-a pierdut senzaţia trupului şi s-a trezit în mijlocul unui gol locuit de conştiinţa lui singură. În jurul lui, totul era calm şi orbitor de lumină.

«Sunt în Talisman?», a întrebat el. Într-adevăr, poate că era mort. Sennar i-a spus că există, de asemenea, această posibilitate, dacă nu avea puterea de a rezista puterii ritualului.

«Nu, nu până nu-mi fac datoria!»

Tânărul magician s-a uitat la spaţiul din jurul lui. Nu era nimic, nu mirosea a nimic, nu era nici rece, nici fierbinte. Doar o vastă întindere fără limite.

«Ce fac acum?»

Nu ştia. Poate a trebuit să-l caute pe Aster? Dacă şi-ar fi amintit cu adevărat de spiritul său, ar fi trebuit să fie şi el acolo. Cu toate acestea, el nu l-a văzut. O durere surdă i-a zdrobit inima. Să mori aşa nu avea nici un sens. Unde a greşit?

În cele din urmă, el a distins o formă neclară în neantul orbitor.

— Bine lucrat.

O voce, imaterială, şi care vine de nicăieri. O voce copilărească, vorbindu-i în cap.

— Nu e nimic, ce ai făcut.

Tonul vocii era resemnat, dureros.

— Tu cine eşti?

Ştia că nu a rostit un cuvânt, şi totuşi a vorbit.

— Cum? Tu eşti cel care m-a chemat şi nu ştii?

Lonerin era mulţumit. Apoi, dintr-o dată, l-a văzut. A apărut încet din neant, înconjurat de lumină albă, şi ideea orbitoare că cel care s-a apropiat de el ar putea fi *de fapt* Mesia i-a luat respiraţia. Pentru o clipă a crezut că Breasla avea dreptate, şi că timp de patruzeci de ani Învinşii au acoperit numele unui erou cu noroi. Cel pe care urma să-l întâlnească putea fi doar un zeu, un zeu suferind şi neînţeles, respins de propriul său popor.

Arăta ca un copil de 12 ani şi purta o tunică neagră cu guler larg. Era de o frumuseţe sfâşietoare. Cu o expresie tristă, s-a uitat la el cu ochii verzi strălucitori. Nu putea exista un verde comparabil în lume: cel pe care l-a avut în vedere Lonerin era însăşi esenţa acelei culori, verdele pe care zeii îl concepeseră în momentul în care creaseră Lumea Pământeană. Părul îi înrăma faţa cu bucle albastre închis, în timp ce urechile sale uşor ascuţite i-au amintit lui Lonerin de istoria oamenilor din care provenea.

Tânărul magician a rămas fără cuvinte. Deci, el era Tiranul. Distrugător sau Salvator? I-a fost imposibil să-i definească adevărata natură. A întruchipat răul sau binele? Ambele, probabil, şi Lonerin a vrut să se arunce în genunchi să-l venereze. Ce altceva ar putea face în prezenţa lui?

«Ai grijă, e Tiranul. Nu te lăsa păcălit de înfăţişarea lui, e una din nenumăratele lui capcane. Nu te lăsa fermecat de blestemele lui. »

Lonerin a încercat să rupă vraja. Aster a fost odată bărbat, nimic mai mult. Un om care a ucis mii de oameni nevinovaţi. Aşa trebuia să privească lucrurile. Trebuia să-l dezbrace de vălul puterii sub care se prezenta acum, mergând dincolo de frumuseţea şi faţa lui tristă. Trebuia să-l vadă aşa cum era: un bătrân în corpul unui copil care murise cu 40 de ani mai devreme. Şi misiunea lui era să-l trimită înapoi printre umbrele căror le aparţinea.

— Cine eşti?

Lonerin a încercat să reziste moliciunii vocii sale.

— Nu contează, a spus el. Eu sunt cel care te va opri să-ţi faci planurile.

Un zâmbet amar a luminat această faţă de o frumuseţe supraumană.

— Şi care ar fi aceste planuri?, a întrebat el fără o umbră de sarcasm.

Întrebarea lui l-a zguduit pe Lonerin. Cu mare dificultate reuşeşte să-şi păstreze calmul şi să găsească ce să răspundă.

— Ai profitat de credinţa oarbă a sclavilor tăi pentru a învia. Dar eşti un lucru din trecut, ca Breasla. O voi distruge, şi în sfârşit voi da pace miilor de victime pe care le-ai ucis prin mâinile lor.

Aster zâmbea încet.

— Vorbeşti despre Yeshol, nu-i aşa, şi Asasinii lui?

— Nu încerca să mă derutezi, a răspuns Lonerin, dezorientat. Te cunosc. Am citit multe despre tine.

— Încă mai vorbim despre mine? Aster era uimit. Memoria Tiranului nu a fost încă ştearsă de pe Pământ?

— Ştii bine că nu.

Ochii lui Aster erau dezarmant de sinceri, şi Lonerin s-a gândit că trebuie să fi fost foarte dificil pentru Nihal să păcălească capcanele unei fiinţe atât de viclene.

— Ştiu că Yeshol şi adepţii săi mă iubesc, a continuat Aster. Când eram încă în viaţă, acest om m-a venerat ca pe un zeu. El a fost un slujitor credincios, de aceea i-am hrănit credinţa şi l-am lăsat să creadă că eu am fost cel despre care vorbeau profeţiile sale. Nevoia de certitudine îi împinge pe oameni la acte extreme, iar când găsesc ceva în care să-şi plaseze credinţa, nici măcar nu permit ca moartea să-i contrazică. Astfel, Yeshol a continuat să mă hărţuiască până după moarte; Nu s-a resemnat niciodată cu dispariţia mea.

Lonerin nu a înţeles.

— Trebuie să te întorci în iad, unde ţi-e locul.

Aster l-a străpuns pe Lonerin cu ochii.

— Crezi că nu asta vreau? Crezi că sunt fericit să hoinăresc printre aceste tărâmuri?

— Cred că vrei să te întorci în lumea noastră pentru a termina ce ai început. Pentru a face asta, ai supus voinţei tale oameni slabi, pentru care erai singurul motiv de a trăi, a retorizat Lonerin cu convingere.

— Ai o concepţie ciudată despre moarte, concepţia pe care o au toţi cei vii, a răspuns Aster. Chiar crezi că de dincolo mama ta vrea să distrugi Breasla ca să se odihnească în pace?

Ultimele cuvinte i-au atins inima lui Lonerin.

— Ce ştii despre mama mea? a şuierat printre dinţi.

— Ştiu că Yeshol a ucis-o. Lama lui i-a străpuns inima. Şi ştiu că mama ta a murit fericită, pentru că era convinsă că vei trăi. Să mori pentru cineva pe care-l iubeşti e cel mai bun mod de a muri.

Dintr-o dată, Lonerin a pierdut teren. El a văzut-o din nou pe mama sa, aşa era ea în timpul vieţii sale şi a văzut-o apoi în groapa comună, şi a avut inima zdrobită.

— De ce te doare? Ţi-am spus adevărul. Şi-a găsit liniştea când a murit.

— Nu vorbi despre ea! Nu folosi memoria ei pentru a mă agita! urla magicianul.

Aster nu-şi permitea să fie consternat.

— Nu asta e intenţia mea. O să-ţi explic, asta-i tot. Cei vii cunosc treburile celor vii, cei morţi cunosc moartea.

— Ajunge!

Dar copilul şi-a continuat discursul neclintit.

— A fost o vreme când am avut o singură dorinţă, şi acel scop a fost singurul motiv care m-a ţinut în viaţă.

Lonerin ar fi vrut să-şi acopere urechile. Când era copil, Folwar s-a referit în mod constant la fantoma lui Aster ca la un exemplu care nu trebuie urmat. «Nu te lăsa sedus de Formulele Interzise. Studiază-le, dar păstrează distanţa dacă nu vrei să ajungi ca Tiranul. Chiar şi dragostea, dacă este excesivă, poate avea finaluri tragice.» Din acel moment, Tiranul a rămas o figură ambiguă pentru el: l-a atras şi l-a respins, i-a trezit curiozitatea şi l-a terorizat.

— Scopul a fost totul, a spus Aster, concentrându-se pe privirea lichidă şi arzătoare a lui Lonerin. Moartea însăşi nu a stins jarul acestui vis sângeros. Pentru mine, nimic altceva nu a existat. A fost o fantezie grandioasă, pe care mi-am repetat-o mie însumi în nebunia din singurătatea palatului meu. Am fost singur, şi asta a fost măreţia proiectului. Doar Yeshol ştia despre planurile mele. Ştia, dar nu putea înţelege. Nimeni în afară de mine nu a putut vedea designul magnific care susţinea acel vis.

Lonerin a încercat din nou să scape de muzica suavă care era vocea lui.

— A fost nebunie pură, nimic altceva.

— Crezi? a spus Aster. Dar visul tău? Ştiu ce fel de descântec ai evocat şi vei muri. Eşti conştient de asta?

Lonerin şi-a simţit sângele îngheţând. Îi era frică, dar nu s-a lăsat să alunece în abisul unde aceste cuvinte au vrut să-l arunce.

— Nu îmi pasă. Cel mai important lucru este să duc la sfârşit misiunea mea.

Aster a zâmbit.

— Şi nu-i spui nebunie?

— Mă sacrific doar pe mine.

— Dar nu vei economisi prea mult. Aş fi sacrificat o lume întreagă, doar ca să-i salvez pe toţi.

«Ai auzit aceste cuvinte înainte, ştii acest discurs. Aminteşte-ţi *de Cronici,* aminteşte-ţi de Nihal, şi nu şovăi», murmura o voce în adâncurile fiinţei sale.

Dar Aster nu i-a dat timp să riposteze.

— Din acest mare vis, tot ce a mai rămas este cenuşă. Încă o dată, zeii vor rămâne tăcuţi, ne vor privi de sus.

Lonerin a simţit brusc o oboseală mortală invadând-l; el încă nu îşi dădea seama de trupul său, şi totuşi s-a simţit golit, *distant.* Era ca şi ar fi renunţat la ancore şi s-ar fi îndepărtat, prăbuşindu-se încet în lumina care-l învăluia. A încercat să-şi desprindă ochii de cei ai lui Aster pentru a se uita la mâinile pe care nu le putea simţi. Avea o piele palidă, aproape transparentă.

— Sunt obosit. Obosit de Lumea Pământeană, de mine şi de orice altceva. Când Nihal m-a lovit cu sabia, mi-am dat seama că visul meu murise înainte să se nască. Şi în acel moment m-am bucurat că cineva m-a oprit.

Lonerin privea cu uimire cum faţa lui se scălda în lumină. Aster părea foarte sincer. Şi oboseala de care vorbea, Lonerrin a simţit-o el însuşi în adâncul sufletului său.

— Yeshol m-a chemat înapoi cu forţa, smulgându-mă de pacea unei lumi fără lumină sau întuneric. M-a forţat să joc un rol la care renunţasem de mult timp. Poţi să-mi spui ce caut aici? De ce sufletul meu trebuie să poarte greutatea trupului împotriva voinţei mele din nou? Nu din proprie voinţă sunt aici. Nu-mi pasă de Lumea Pământeană acum. Nu mai sunt omul vremii. Nu mai am vise sau aspiraţii. Nici un motiv, nobil sau meschin, nu mă mai animă. Toate acestea aparţin celor vii, iar eu sunt mort, în carnea mea şi în mintea mea. Tot ce vreau e *pace,* pace.

— E adevărat? Toate astea nu sunt munca ta?

Aster l-a privit drept în ochi.

— Am suferit de a fi smuls din repaus, şi a fost cu dezgust că am văzut faţa slujitorului meu cel mai credincios. Adoraţia lui mă enervează, rugăciunile lui mă deranjează. El încă caută în mine confirmarea credinţei sale, el vrea să mă folosească pentru motivaţii care sunt acum doar ale lui. Cât despre mine, aspir doar să fiu eliberat de prezenţa lui şi să mă întorc la nimic.

Era un strigăt disperat de ajutor, iar Lonerin a încercat din nou să se adune. Ştia ce se întâmplă: era obosit, descântecul l-a secat de toată puterea lui. Era pe moarte. Şi trebuia să se mişte repede.

— Dacă vrei pace, atunci lasă-mă să ţi-o dau, a spus el.

— Asta fac deja.

Aster a tăcut câteva momente, iar apoi a răspuns la întrebarea nerostită care plutea între ele.

— Nu mă pot elibera. Numai tu eşti în stare să faci asta. Nici măcar nu te pot ajuta. Eu nu sunt nimic. Într-un corp, poate, dar aici eu nu exist.

Şi-a întins braţele şi i-a apărut un zâmbet pur şi copilăresc pe faţă.

— Fă-o, Lonerin. Aşa ţi se spune, nu-i aşa? Ăsta e numele pe care îl striga mama ta? Fă-o. Te rog.

Lonerin era pe cale să leşine. El a înţeles, totuşi, că, dacă ar folosi cu adevărat întreaga forţă a voinţei sale, ar putea fi capabil să facă acest lucru.

S-a uitat la figura difuză din faţa lui, întrebându-se încă o dată dacă Aster îi spunea adevărul. Ce contează cu adevărat? Cel mai important lucru era să ne amintim ce avem de realizat şi să găsim energia necesară. S-a concentrat asupra sa, pe mintea împrăştiată în această lumină, şi a simţit o tristeţe ciudată. Păcat. Sentimentul care mai mult decât oricare altul i-a caracterizat viaţa, şi mai ales această călătorie lungă care l-au condus până acolo. Milă, milă pentru toţi, inclusiv pentru duşmanul său.

Şi-a alungat gândurile şi a chemat magia pe care o simţea circulând în el. Bătăile inimii i-au încetinit.

Sennar reuşeşte să-l imobilizeze momentan pe Yeshol, conştient că magia lui nu ar avea niciun efect asupra lui. Mica putere pe care o lăsase era insuficientă pentru a-l învinge pe Gardianul Suprem al Breslei. Acest lucru, cu toate acestea, nu l-ar împiedica să meargă până la capăt, indiferent ce, pentru că el ştia de la început că această călătorie era fără întoarcere. Îşi încleştă febril mâinile osoase în jurul gâtului adversarului său; acesta din urmă, agil, a scăpat curând de el şi s-a topit spre Lonerin.

Sennar a strigat, cu mâna întinsă spre el. Au trecut ani de când nu a mai lansat o vrajă în luptă. Deşi mâna lui era încă nervoasă şi puternică, braţul îi era slăbit. Acum, mâneca tunicii dezbăluia doar un dreptunghi de piele subţire care acoperea muşchiul tremurând al braţului ca o mănuşă prea mare. Cu toate acestea, el nu a dat greş.

O barieră de argint s-a format în jurul corpului inert al lui Lonerin. Sennar şi-a amintit instantaneu de Aïrès, de călătoria sa spre Tourbillon şi de zilele în care a protejat o întreagă navă cu aceeaşi vrajă. Gestul simplu pe care tocmai îl făcuse îl costa o oboseală imensă.

Mâinile lacome ale lui Yeshol au prins bariera, care, la contact, a explodat într-o mulţime de scântei. Gardianul Suprem a ţipat. De cealaltă parte a acestei cochilii subţiri, Lonerin, palid, cu degetele sprijindu-se pe Talisman, părea un cadavru abandonat. Mintea lui dispăruse. Reuşise.

Sennar s-a ridicat cât de repede a putut, aruncând o privire neliniştită asupra globului. Era gol.

Yeshol şi-a ridicat mâinile arse, gata să facă o vrajă. Era nevoie doar de puţin timp şi totul s-ar fi terminat. Fără să se gândească, Sennar l-a apucat de umeri, l-a prins cu o mână, iar cu cealaltă, i-a strâns gâtul cu toată puterea. Yeshol l-a împins violent. Cei doi bărbaţi s-au lovit de pereţi, au lovit sfera de sticlă care s-a spart în mii de bucăţi, apoi s-au rostogolit pe pământ, s-au împletit ca două fiare. Sennar a simţit că dinţii duşmanului său se scufundă în carnea lui, iar durerea l-a lovit. Şi-a eliberat prinsoarea şi Yeshol a profitat de ocazie pentru a se elibera şi a trage un pumnal de sub tunică, pe care i l-a îndreptat spre gât.

— Nimeni nu mă va opri! a ţipat, cu ochii plini de sânge, cu mâna tremurând. E voinţa lui Thenaar!

Sennar a simţit că lama i-a tăiat pielea. Poate că gestul său i-a dat măcar lui Lonerin suficient timp; poate că nu a fost inutil. A închis ochii şi a aşteptat cu seninătate moartea.

Un şuierat sinistru a rupt aerul sufocant, şi inima lui s-a oprit. «S-a terminat», s-a gândit el. Cu toate acestea, presiunea de pe gâtul lui s-a uşurat. A deschis ochii. Un om cu un zâmbet feroce stătea în spatele lui Yeshol, cu faţa distorsionată de intoxicaţia răzbunării.

Yeshol s-a uitat cu uimire la lama din care picura sângele, înfiptă în umărul drept. Faţa lui nu exprima decât neîncredere.

— Sherva... a murmurat.

Asasinul din spatele lui a izbucnit cu un râs triumfător. Şi-a scos lama şi a aruncat corpul lui Yeshol la pământ cu o lovitură.

— Nu te aşteptai ca servitorul tău curajos şi credincios să se răzvrătească, nu-i aşa? strigă Sherva. Ştii că am scuipat pe dumnezeul tău, mă auzi? Nu cred în Thenaar sau în tine! Dacă m-am înclinat în faţa ta în toţi aceşti ani, este pentru că am fost convins că m-ai putea face cel mai puternic Asasin din toate timpurile. Până în ziua în care te-aş fi ucis ca să-ţi iau locul. Dar în schimb, m-ai tratat ca pe ultimii slujitori ai tăi, m-ai forţat să mă târăsc ca un vierme mizerabil şi să calc în picioare zeii poporului meu!

El a lovit din nou, şi Yeshol s-a contractat; dar nu i-a ieşit un murmur din gură. A închis ochii, iar când i-a deschis, privirea lui nu exprima decât dispreţ profund.

Sherva s-a aplecat peste el, i-a înfipt pumnalul în carne şi a întors lama cu cruzime.

— Haide, dă-mi un strigăt de glorie, a spus el cu un zâmbet sadic.

Dar râsul i-a murit în gât. Cu un gest rapid, Yeshol a scos o armă secretă şi i-a străpuns pieptul.

— Şi tu eşti un trădător, l-a scuipat Gardianul Suprem printre dinţi.

Sherva a căzut pe spate, rezemându-se de perete. Respira cu dificultate.

Yeshol s-a ridicat cu mâna pe rana din abdomen. S-a apropiat de servitorul său şi l-a privit cu un aer îngheţat.

Sherva a ridicat ochii, deja cuprins de moarte, şi a zâmbit.

— Eşti mort, a mormăit el. Şi eu sunt cel care te-a ucis.

— Nu, nu e adevărat! Thenaar şi cu mine vom avea în curând lumea la picioarele noastre, dar tu nu vei fi acolo să o vezi!

Yeshol a făcut o mişcare largă cu braţul şi o tăietură roşie a apărut pe gâtul lui Sherva. Gardianul Suprem a căzut de o parte, purtat de impuls.

Ghemuit într-un colţ, Sennar l-a văzut târându-se pe dale lăsând în urmă o urmă lungă de sânge. Ochii lui erau strălucitori de ură, şi era în ei toată determinarea lumii.

— Nu sunt mort încă, a şoptit el cu voce joasă.

29

Foc şi fier

De îndată ce pământul a început să tremure deasupra capului său, Dohor a înţeles că a venit timpul. A simţit că întreaga Casă cedează panicii; strigătele, paşii neliniştiţi, dar mai presus de toate vuietele nu lăsa nici o îndoială cu privire la ceea ce se întâmpla.

S-a dat jos din pat şi şi-a pus armura. Apoi şi-a luat sabia, care a aparţinut anterior tatălui său. Era pregătit.

Totul a început la Academie. Ido era încă doar un profesor printre ceilalţi, în căutarea de ucenici tineri pentru a-i integra în trupele sale personale. Piticul l-a concediat şi s-a plâns public de asta. Ido apoi l-a provocat la un duel în faţa tuturor, şi l-a umilit. A fost cea mai usturătoare amintire din viaţa lui. Până atunci, el nu suferise niciodată vreun afront: fiul unui general proeminent, a devenit admirat şi invidiat de camarazii săi. El a excelat în toate artele de luptă, iar profesorii săi înşişi l-au tratat cu respect. Viaţa lui a fost o lungă serie de succese şi nu a avut niciun motiv să creadă că nu va mai fi la fel după aceea. Ido a fost primul său eşec. El a îndrăznit să pună la îndoială abilităţile sale în faţa întregii Academii, cel care şi-a trădat propriul pământ, şi care a aparţinut, de asemenea, rasei pe care Dohor o dispreţuia printre toţi: piticii.

De atunci, el a adăpostit o ură profundă, pe care a manifestat-o prin supunerea prin violenţă a oricui a îndrăznit să se opună autorităţii sale. Devenind General Suprem al Academiei era un pas obligatoriu în ascensiunea sa la putere, şi pentru a face acest lucru trebuia să-l detroneze pe Ido. Ulterior, în fiecare dintre încercările cu care s-a confruntat pentru a cuceri Lumea Pământeană, a găsit întotdeauna piticul în drum. În ochii lui, el a rămas profesorul arogant al Academiei care l-a măturat ca pe un gunoi, şi era încântat că l-a văzut căzând de pe piedestal după ce l-a acuzat de trădare în faţa Consiliului.

Acum depindea de el să-l anihileze. Şi de data asta, i-a vrut sângele. Soarta a decis în cele din urmă să-i pună faţă în faţă. Dohor l-a persecutat pe Ido cu încăpăţânare în fiecare zi a vieţii sale; el a preluat conducerea, casa lui, prietenii şi chiar soţia sa, dar nu l-a confruntat din nou într-un duel. Fără să mărturisească vreodată, piticul rămăsese cel mai puternic, şi nu putea tolera asta.

Dohor a intrat calm pe coridoare, indiferent la haosul care-l înconjura. Doar lupta lui personală conta.

S-a dus la pasajul pe care Yeshol i l-a arătat în ziua sosirii sale. Ducea în pădure, unde Gardianul Suprem a construit o cabană.

Dohor a reflectat asupra evenimentelor din ultimele zile, şi a înţeles că micile fisuri care s-au deschis treptat în fortăreaţa puterii sale au venit din această mică breşă pe care nu reuşise niciodată să o închidă. Atâta timp cât Ido respiră, întotdeauna era loc în el de frică. Piticul era începutul şi sfârşitul a tot, pata care ar păta pentru totdeauna onoarea lui. El a îngrămădit cadavru peste cadavru, şi-a ucis soţia şi era pe cale să-şi ucidă fiul; şi-a vândut

sufletul diavolului, legându-se de bunăvoie de Yeshol şi de adunătura sa de nebuni. Acum tot ce trebuia să facă era să-şi elimine ultimul duşman, cel mai important.

Afară, aerul mirosea a ars. Dohor a respirat mirosul câmpului de luptă şi a intrat în cabană. Dragonul lui privea, ghemuit pe pământ, cu aripile strânse. Scutierul de serviciu s-a înroşit când l-a văzut pe rege.

— Eliberează-l, a ordonat.

Băiatul se supune, tremurând ca o frunză. De îndată ce a devenit rege, Dohor a decis să-şi schimbe fiara. Dragonul pe care l-a avut de pe vremea Academiei nu mai era potrivit pentru un suveran. Era un dragon verde, pe care i l-a cedat rapid lui Yeshol.

— Deţinem secretul cu care Aster şi-a creat dragonii negri. Lasă-mă s-o fac şi nu vei fi dezamăgit de rezultat, i-a spus el.

Şi Dohor a avut dreptate să creadă asta. Dragonul lui era îngrozitor de frumos. Spatele lui era plin de spini negri, şi botul lui alungit inspira groază. Aripile sale puternice străluceau cu un luciu supranatural în strălucirea fructelor Lactescensia care se filtra prin ferestre.

De îndată ce băiatul i-a eliberat picioarele din spate, dragonul şi-a aruncat privirea arzătoare asupra stăpânului său: două săgeţi strălucitoare în întunericul nopţii. Şi-a deschis aripile, a urlat, iar cabana a tremurat până la temeliile ei. Scutierul îngrozit s-a ghemuit lângă un perete, şi Dohor izbucni în râs în timp ce-şi scotea sabia.

— În seara asta, o să-ţi dau carne de pitic! a exclamat.

El a sărit pe dragonul său şi a simţit imediat beţia bătăliei, o senzaţie pe care nu o mai trăise de prea mult timp.

Ido a mers pe coridoare cu sabia în mână. Garda sabiei lui Nihal părea făcută pentru el.

A întâlnit puţină rezistenţă. Doubhée, transfigurată de Bestie, ţinea Breasla la respect deplin, iar Asasinii pe care i-a întâlnit nu i-au acordat nicio atenţie. În plus, nici el nu era interesat de ei.

Ghidat de singurul său instinct de vânător, a intrat în fiecare cameră, a căutat în fiecare colţ. Pentru o clipă s-a întrebat dacă făcuse ceea ce trebuia prin a-l încredinţa pe San lui Learco şi Theanei. Amândoi erau epuizaţi, iar prinţul era vizibil supărat de ceea ce i se întâmplase lui Doubhée. Motivul său i-a spus clar că a fost o prostie să se ducă după fantomele trecutului său; locul său era de partea tânărului care va moşteni într-o zi lumea care va ieşi din această bătălie. Dar adevărul e că nu ascultase prea mult de raţiune. Toată viaţa a acţionat sub singurul impuls al luptei, pentru că, în adâncul sufletului, nu era decât un soldat. Locul lui era unde inima îi bătea, în mijlocul bătăliei, singurul loc unde se simţea în largul lui.

S-a gândit la Aïrès şi la moartea sa, la Soana şi la toţi tinerii cărora le-a ţinut mâna când au murit în floarea vârstei. Dohor era începutul şi sfârşitul, era evident.

În cele din urmă, a ajuns într-un hol mai întunecat decât celelalte şi a văzut pe cineva fugind. L-a prins de guler, l-a pus la perete şi i-a pus sabia pe gât.

— Unde este Dohor?

Era o tânără care se uita la el cu teroare.

— Eu...

Piticul a apăsat mai tare şi lama lui i-a zgâriat pielea moale a gâtului.

— Răspunde-mi.

— Afară, i-a şoptit fata cu o voce înăbuşită.

Ido a înjurat între dinţi.

— Nu putem ieşi, totul e blocat. Nu mă minţi!

Fata a indicat o direcţie spre dreapta.

— Există o altă cale de ieşire...

Ido a eliberat-o brusc şi a fugit pe hol. Era un miros puternic de arsură, şi a auzit urletele.

«A venit aici cu dragonul lui?» s-a întrebat el, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai tare în piept.

Odată ieşit afară, se uita la pământul ars de flăcări. Templul nu mai era nimic mai mult decât o grămadă de ruine înnegrite pe cerul roşu, deasupra căruia zburau doi dragoni. Primul era Oarf, care a continuat să verse foc pe câmpie, iar celălalt un animal masiv, cu flancuri de culoare verde închis şi aripi negre uriaşe.

Dohor şi dragonul său. Ido a căutat o urmă a micului dragon azuriu care i-a condus în acest punct: carcasa lui arsă zăcea într-un colţ. Aşa că şi-a ridicat sabia şi a strigat. Oarf l-a auzit imediat şi s-a năpustit la pământ. Şi-a deschis aripile la câţiva paşi distanţă, învăluindu-l cu o explozie de aer în flăcări. A urlat, cu ochii plini de furie şi sfidare, şi şi-a îndoit capul pentru a-i permite lui Ido să se caţere pe spate. Piticul s-a simţit invadat de un calm îngheţat. Venise timpul.

Odată ajuns în aer, a închis ochii pentru o clipă, şi a fost ca şi cum s-ar fi întors în timp, când nu se simţea atât de singur, şi când Soana îl aştepta la sfârşitul fiecărei bătălii. S-a gândit la tinereţea sa, la multele idealuri care l-au însoţit în timpul vieţii sale şi şi-a dat seama cu emoţie că toate erau încă acolo. Era obosit, desigur, dar anii nu l-au învins şi era gata să lupte până la capăt.

O nouă rafală de vânt cald l-a măturat, şi un vuiet îngrozitor i-a ajuns la urechi. Oarf s-a întors şi Ido odată cu el.

Dragonul negru i-a înfruntat, cu aripile larg deschise, iluminate de reflecţiile sângeroase ale focului, gura căscată, înarmată cu un rând de colţi ascuţiţi. Era de cel puţin două lungimi de braţ peste Oarf, şi muşchii lui tensionaţi au trepidat violent sub pielea lui dură. Era un animal teribil cu ferocitate supranaturală, rodul ştiinţei nenaturale a tiranului.

Dohor a tras puţin violent, ducându-şi sabia spre cer.

Ido a recunoscut-o imediat. Era aceaşi pe care a purtat-o în acea noapte la Academie, în ziua în care şi-au încrucişat destinele.

Regele s-a uitat la el cu o privire batjocoritoare.

— În cele din urmă, ne întâlnim din nou.

— Păi, da, a răspuns Ido dur.

Conştientizarea faptului că nu mai există nici o diferenţă între el şi duşmanul său l-a întristat. Împărtăşirea unei uri atât de profunde de atâta timp l-a privat de scuza de a acţiona în numele justiţiei.

— Am câştigat deja, Ido, şi tu ştii asta. Priveşte! îl batjocori Dohor. Nu mai ai nimic, nici măcar dragonul tău. Ţi-am luat totul.

— Dacă crezi că m-ai învins deja, de ce eşti aici? a replicat piticul.

Dohor a râs.

— Să scap de tine.

Ido a zâmbit.

— Nu te-ai schimbat. Încă eşti acel băiat arogant şi egoist.

— Taci! E timpul să lăsăm săbiile să vorbească, a spus regele, îndreptându-şi arma spre el.

Ido a ridicat sabia lui Nihal vertical în faţa lui ca semn de salut. Apoi a închis ochii, cealaltă mână odihnindu-se pe pielea lui Oarf.

«Pentru ultima dată, prietene; În seara asta noi doi vom lupta împreună, până la victorie... sau înfrângere.»

Încă un moment pentru a savura vuietul vântului, mirosul câmpului de luptă. Apoi Ido şi Oarf s-au înălţat spre cer.

Piticul şi-a amintit perfect modul impetuos şi violent de a lupta al lui Dohor. De la început, el a îndemnat neobosit dragonul său să atace, condus de singura dorinţă de a-l anihila.

Era o luptă până la moarte imediată. Dragonii au aruncat cu flăcări unul în celălalt, în timp ce adversarii s-au lovit unul pe altul ori de câte ori erau în raza de acţiune unul lângă celălalt.

Ido a păstrat un calm neclintit. Anii păreau să fi dispărut şi şi-a recăpătat reflexele de altădată. Lama neagră a lui Nihal a rupt aerul, desenând arabescuri pe cortina de fum care învăluia totul.

Dohor, între timp, lupta din greu. El a condus în mare parte, atacând cu ambele mâini, cu toată puterea lui. Ido şi-a simţit articulaţiile crăpând la fiecare paradă, în ciuda eforturilor sale de a atenua şocul.

«Pot s-o fac», şi-a spus el de fiecare dată. «O să reuşim.»

Apoi un atac viguros i-a străpuns garda şi s-a îndreptat spre inima lui. Cu mâna stângă, el a prins instinctiv sabia care l-a însoţit în toate bătăliile vieţii sale şi a parat lovitura. Apoi s-a retras.

— Te-ai redus la trişat acum, ca să câştigi? urla Dohor, cu respiraţia tăiată.

Ido a răspuns cu un zâmbet feroce. Şi-a ridicat cele două săbii în aer, iar focul de sub el le-a făcut să strălucească cu reflecţii sinistre. O lamă albă şi o lamă neagră, oţel şi cristal, ca simbol al vieţii sale.

— Trecutul conspiră, de asemenea, pentru a te trimite în lumea cealaltă, a strigat el. Sabia mea, o ştii deja, în timp ce pe cealaltă, ar trebui să o recunoşti. Erai doar un băiat pe atunci, dar nu puteai s-o uiţi pe Nihal.

Ochii lui Dohor au fost străbătuţi de un fulger de teroare, iar piticul s-a lansat din nou în atac.

Zăngănitul săbiilor s-a accelerat, şi fiecare nouă ciocnire a aruncat scântei pe cerul în flăcări. Inima lui Ido încă bătea în acelaşi ritm, abia îşi pierdea respiraţia. Dohor, pe de altă parte, a început vizibil să devină nerăbdător, iar piticul a zâmbit în interior. El a fost cel care l-a atins primul. O zgârietură uşoară pe coapsă, dar a simţit că victoria se apropie. El a urmat imediat o a doua lovitură; Dohor s-a retras cu prudenţă şi şi-a coborât dragonul la pământ. Ido l-a urmărit, nedumerit. L-a văzut plutind câteva secunde, prinzând o sabie din aer cu mâna stângă şi întorcându-se brusc spre el.

— Nu eşti singurul capabil de o asemenea ispravă! replică regele, şi de data aceasta lovitura a venit de la stânga.

Ido a evitat-o la limită. Erau legaţi din nou. Două lame împotriva a două lame. Cele patru săbii s-au intersectat între ele; pentru o clipă, dragonii au zburat unul lângă altul.

— Nu ţi-e ruşine să foloseşti o armă obişnuită? Credeam că-ţi plac doar săbiile făurite de meşteri pricepuţi, şi-a bătut joc piticul.

— Aici greşeşti. Mereu ai crezut că sunt un copil răsfăţat. Am ajuns în vârf pentru că sunt soldat, cel mai bun.

Ido nu a răspuns şi s-a aruncat asupra lui. Dar oboseala începea să se simtă. Loviturile lui Dohor nu şi-au pierdut puterea.

Dintr-o dată, a simţit că muşchii lui Oarf se contractă sub coapse. Un vuiet umple cerul. O flacără a lovit dragonul la un picior. O rană superficială, dar dureroasă.

O rafală a explodat, şi abia a avut timp să se protejeze ridicând sabia. Dohor a profitat de ocazie pentru a o prinde între cele două lame şi a o îndoi. Sabia lui Ido s-a rupt cu un sunet strident. A rămas în mâinile sale doar garda, de unde ştersese cu mult timp în urmă jurământul pe care Aster i-a impus să-l urmeze.

Dohor şi-a împins avantajul şi i-a tăiat şireturile de pe armură, încercând să-i sfâşie carnea. Ido l-a făcut pe Oarf să se îndepărteze, în timp ce râsul suveranului a umplut câmpia.

— Unu la zero, a ţipat, ridicându-şi cele două săbii spre cer.

Ido dă drumul gărzii. După dragonul lui, a fost rândul sabiei lui să-l abandoneze. Şi-a scuturat pumnul din nou.

«Sabia lui Nihal.»

Cristalul negru strălucea în mâinile lui, şi se simţea înviorat.

— Jocul este doar la început! a strigat, întorcându-se la atac.

Şi-a schimbat strategia şi a trecut la forţa brută. Muşchii din braţul lui au protestat, dar nu i-a păsat. Şi-a dublat ritmul şi a ţintit spre a doua armă a inamicului său. În cele din urmă, el reuşeşte să atingă regele în atac.

Dohor a rostit un strigăt de durere şi sabia i-a alunecat din degete.

— Egalitate, spune piticul încet.

Era extenuat.

Puterea loviturilor lui Dohor s-a diminuat, de asemenea, şi Ido a profitat de ocazie pentru a-i ţinti dragonul. S-a plecat şi l-a aruncat pe Oarf împotriva uneia dintre aripi. Cele două animale s-au învârtit, s-au împletit între ele, iar flăcările i-au învăluit pe luptători. A urmat un balet de muşcături şi eschivări, îmbrăţişarea mortală a două corpuri tremurânde. Apoi labele lui Oarf şi-au găsit ţinta. Marele dragon negru a urlat şi i-a muşcat coada adversarului. Cele două animale au căzut ca pietrele. S-au despărţit la timp pentru a evita şocul.

Ido a sărit câteva lungimi de braţ de pe pământ, s-a rostogolit şi s-a ridicat imediat. Dragonul lui Dohor a făcut o aterizare proastă, iar regele a avut nevoie de câteva momente pentru a relua lupta.

Lamele celor doi adversari s-au intersectat din nou, cu sălbăticie, în timp ce dragonii scuipau foc şi flăcări câţiva paşi mai departe.

— Un duel, ca în acea zi la Academie, a spus Dohor, ameninţând.

— Îţi aminteşti cum s-a terminat? replică Ido.

S-au uitat unul la altul scurt. Unul dintre ei nu se va mai ridica.

Ido a respirat adânc. Auzea vuietul lui Oarf în spatele lui, şi bufnitura labelor lui călcând pământul. Aerul mirosea a sulf şi credea că nu putea spera la nimic mai bun decât să moară într-un loc atât de asemănător cu ţara sa natală.

A pornit spre atacul final. Paradă, atac, scântei, durere. Lama regelui s-a înfipt în flancul drept. S-a clătinat, a rezistat cu toată puterea lui să stea în picioare, a tremurat. Sângele a început să curgă violent şi a trebuit să se sprijine pe garda lui.

— Ai terminat, a spus Dohor cu un rânjet răsfăţat.

Această viziune i-a dat lui Ido un impuls de energie. Cu preţul unui efort supraomenesc, şi-a ridicat sabia, şi-a strâns dinţii şi a atacat, ţipând de durere. Arma lui a lovit doar golul.

Nedescurajat, s-a întors la atac. De data asta şi-a simţit sabia rupând curelele de piele ale armurii şi străpungând carnea.

În stare de şoc, s-a întors. I-ar fi plăcut să cadă şi să nu se mai ridice!

«Până când nu va muri, nu vei găsi odihnă», a protestat o voce din adâncurile sale.

S-a retras puţin şi a aşteptat.

Armura lui Dohor a zburat, şi o cicatrice roşie i-a brăzdat pieptul. Regele şi-a pus mâna pe rană, iar o grimasă de suferinţă i-a denaturat trăsăturile. Ido ştia că a venit timpul.

Şi-a ridicat sabia din nou, atât de grea acum, a strâns-o în mâinile tremurânde şi a fugit. Picioarele scurte nu-l mai purtau şi s-a lăsat purtat de impulsul său iniţial.

Nici măcar nu l-a văzut pe Dohor: a simţit doar că sabia lui Nihal se scufundă până în gardă. A rămas brusc fără aer, şi fără să-şi dea seama ce se întâmplă, s-a trezit din nou în spate cu duşmanul său. A tuşit, iar gura i s-a umplut de sânge. Ochii lui au văzut lama neagră ieşind din omoplatul lui Dohor. Reuşise.

A simţit o durere bruscă în stomac, dar nu a contat. În spatele lui, corpul lui Dohor s-a contractat în spasmele morţii şi în cele din urmă s-a prăbuşit înainte, târându-şi sabia cu el. Aceeaşi sabie pe care a văzut-o încet alunecând din propriul corp. El a auzit un zgomot mai clar atunci când oţelul s-a retras complet, şi apoi a căzut la rândul său, şi totul a încetinit în jurul lui.

Capul lui se învârtea. Nu putea decât să-şi lase mâinile odihnindu-se pe pământ, tremurând şi plin de sânge. O pată roşie mare se lărgea sub el. A ridicat capul. Dohor zăcea pe spate, cu sabia lui Nihal încă pe jumătate înfiptă în corpul lui. Avea ochii mari şi se uita la cer fără să-l vadă. Ido l-a lovit în inimă.

«Ridică-te, idiotule, şi-a spus el însuşi. Ţi-ai uitat dragonul.»

La a treia încercare, a reuşit să se ridice pe picioare. Pământul şi cerul erau una şi tăcerea l-a uimit.

Făcu câţiva paşi pe câmpie încercând să-l strige pe Oarf, dar nu a putut spune dacă cuvintele au ieşit din gura lui sau nu. Bâzâitul din urechile lui a acoperit toate celelalte sunete.

În cele din urmă, el a văzut-o, o figură neclară care se mişca încet spre el, trăgând o labă. Ido s-a aplecat pe burta animalului şi a alunecat pe pământ.

— Văd că şi tu ai reuşit... a vrut să spună, dar cuvintele i-au murit pe buze.

Oarf s-a uitat la el cu ochii de jar. Nu era nici milă nici durere în această privire. Doar respect şi rămas bun. Piticul zâmbeşte.

El a închis ochii, şi a observat o lumină caldă, liniştitoare. Putea simţi sângele curgând din rană, din ce în ce mai încet. Pe la spate, respiraţia puternică a lui Oarf a dictat ritmul inimii

sale slăbite. Regreta că nu avea pipa. I-ar fi plăcut să fumeze pentru ultima dată. Se gândi cu un zâmbet la fraza pe care i-o scrisese Sennar acum câtiva ani: «Vei muri cu sabia în mână.» Unde era sabia lui? Nici măcar nu-şi putea aminti...

A încercat să deschidă ochii, dar nu a mai rămas nimic de văzut. Lumina a înghiţit totul. S-a gândit la toate lucrurile care mai trebuiau făcute: să-i dea o mână de ajutor lui Sennar şi lui Lonerin, să-l salveze pe San, să-l antreneze. L-ar fi făcut rege, succesorul său pe Pământul Focului. De asemenea, Lumea Pământeană trebuia reconstruită. Acest gând l-a făcut să înţeleagă cât de obosit era. La un moment dat, aceste sarcini l-ar fi ţinut înapoi, el ar fi considerat că este de datoria sa să rămână în viaţă şi să plonjeze din nou în haosul zbuciumat a acestei lumi care a refuzat cu încăpăţânare să rămână în pace. Atât. A venit timpul să se odihnească. Alţii ar avea grijă de Lumea Pământeană. El voia doar s-o vadă pe Soana din nou, pentru a găsi ceea ce toţi acei ani de lupte acerbe l-a privat.

A oftat. Da, era un loc frumos pentru a muri.

30

Întoarcerea

Pacea domnea între cele două lumi. Aster nu se mişca, nu vorbea. El a spus tot ce a avut de spus, el aspira doar să plece. A aşteptat, cufundat în acest neant orbitor, cu braţele deschise şi privirea senină a celui care a făcut tot ce a avut de făcut.

Lonerin se simţea din ce în ce mai confuz. Uneori, avea probleme amintindu-şi unde era, şi mai ales de ce era aici. Ce cuvinte ar fi trebuit să spună acum? Cu toate acestea, el le cunoştea, aceste cuvinte, le repetase în fiecare noapte ca mantră, atât de mult încât au devenit parte a fiinţei sale. Şi acum au fugit.

El a scotocit prin memoria lui, agăţându-se cu disperare de conştiinţa lui de sine. Asta era tot ce i-a mai rămas. În cele din urmă, el le-a văzut cum apar încet pe suprafaţa minţii sale, unul câte unul, indistinct, ca cerneala palidă pe un pergament vechi. Erau în dezordine, dar ştia că nu ar trebui să cedeze panicii: acesta era primul sfat pe care i l-a dat Sennar.

«Într-o companie ca aceasta, calmul este fundamental. E ca o bătălie. Tocmai de aceea Ido este un războinic extraordinar: îşi păstrează întotdeauna calmul în timpul luptei, şi a învăţat-o pe Nihal să facă la fel. Se aplică şi unui magician. Dacă laşi panică să preia controlul, nu-ţi vei aminti secvenţa exactă de formule sau doza de puteri pe care va trebui s-o utilizezi. Spiritele îţi vor simţi necazul şi vor fugi de tine, nu vor fi convinse să-ţi susţină rugăciunile.»

Doar că păstrarea calmului nu era atât de simplă. Trupul său era pierdut undeva în mijlocul haosului din Casă, şi el nu avea nici o idee despre ceea ce se întâmplă cu el. Şi apoi moartea pândea. I-a simţit respiraţia în jurul lui, în acest loc care de la un minut la altul a devenit mai îngheţat. Dacă n-ar avea suficientă energie să iasă de acolo? Dacă destinul lui ar fi să-şi pună capăt zilelor în uitare?

«Nu te gândi la asta, nu faci toate astea pentru tine. Aminteşte-ţi, lupţi pentru un interes mai mare, pentru întreaga lume.»

De data asta, pacea era în inima lui. Oricum, nu trebuia să-i fie frică, era ca şi cum era deja mort. Trebuia doar să-şi facă datoria.

Cuvintele au ajuns în cele din urmă în ordinea corectă, de data aceasta limpede şi clar. Lonerin le-a pronunţat detaşând bine fiecărei silabă. Când a terminat, s-a simţit secat, dar din nou liber şi liniştit. A deschis ochii şi s-a uitat la Aster.

Copilul a zâmbit, s-a calmat.

— Mulţumesc, a spus simplu.

Apoi albul a început să-l înghită, figura lui s-a stins treptat, pe măsură ce fumul s-a dispersat în atmosferă.

Lonerin s-a uitat la ochii lui şi a înţeles instantaneu sensul morţii. El a înţeles atât atracţia sa şi tristeţea, şi a reuşit să-l accepte pentru ceea ce a fost.

S-a terminat. Pentru totdeauna. Afară, lumea s-ar putea prăbuşi sau s-ar putea distruge, Aster nu s-ar mai întoarce. Fantoma lui nu va mai ameninţa niciodată Lumea Pământeană. Reuşise!

Zâmbea singur în mijlocul acestui alb orbitor. Era ceva dulce în acest leşin lent al simţurilor, ceva fascinant. Şi-a îndeplinit misiunea şi s-a gândit că, pentru el, totul se poate termina aici.

Learco, Theana şi San au fugit imediat. Coridoarele pe care le-au străbătut erau goale, populate doar de urlete inumane. De fiecare dată când a auzit unul, Learco a simţit că inima lui se opreşte.

«Nu pot, nu pot!»

A intrat brusc într-o celulă deschisă, şi-a împins cei doi tovarăşi înăuntru şi a închis uşa.

— Aşteptaţi-mă aici, a spus el cu o voce tremurândă. Trebuie s-o iau pe Doubhée.

L-ar trăda pe Ido, ştia, dar ar fi în siguranţă. În plus, Breasla era prea ocupată să lupte cu Bestia ca să le acorde atenţie. Era pe cale să iasă când o mână l-a ţinut de încheietură.

— Nu trebuie, spuse Theana.

Era lividă, dar ochii ei erau fermi.

— Ştiu cum s-o salvez.

Magiciana a început să vorbească atât de repede încât prinţul a avut probleme în a o urmări.

— Există o suliţă magică capabilă să rupă sigiliul. Ea este aici, în Casă, probabil aproape de locul unde spiritul lui Aster a fost închis. Cred că au folosit-o pentru a-l invoca, şi acesta este singurul lucru care o poate salva pe Doubhée.

— Spune-mi de unde o iau în timp ce tu stai în siguranţă, a exclamat Learco.

Theana a dat din cap.

— Nu ştiu exact unde este. În plus, nu vei putea s-o activezi.

— Avem nevoie de un magician?

Ochii fetei s-au întunecat uşor.

— Avem nevoie de un Consacrat al lui Thenaar, spune ea în cele din urmă.

Tânărul s-a uitat la ea.

— Dar tu nu eşti Consacrat!

— Nici tu, şi nici măcar nu eşti magician. Sunt singura care are şansa să reuşească.

— San trebuie să rămână aici, a spus Learco, întorcându-se la băiat.

Copilul a dat din cap repede şi s-a agăţat de mantia magicianului.

— Nu! Ai făcut o promisiune, a spus el cu un glas amestecat de frică şi mândrie. În plus, am dreptul să vin. Practic, eu sunt cauza tuturor acestor lucruri.

Learco a ezitat pentru câteva momente, apoi a deschis uşa celulei şi a ieşit pe coridorul pustiu.

— Aşa că, hai să mergem.

Au fugit de era să-şi piardă respiraţia. Nu mai rămăsese nimeni în casă. Learco şi-a simţit capul pe cale să explodeze. Fiecare minut care a trecut a luat o gură de viaţă de la Doubhée. Şi-a imaginat că mintea ei se scufundă treptat în nebunie şi şi-a dat seama că era mai mult decât putea suporta. I-a simţit durerea în propria carne, şi a înnebunit şi el. Nu voia o astfel de libertate scump plătită. Domnia sa nu putea începe cu astfel de premize.

S-au despărţit să caute în fiecare cameră deschisă, dar nu au găsit nimic. Când s-au întâlnit pe coridoare, au făcut schimb de priviri disperate. Learco a vrut să ţipe.

— Există o cale, spuse Theana.

A închis ochii şi şi-a întins mâna.

— În mod normal, pietrele sunt folositoare; s-ar putea să nu funcţioneze la fel de bine, dar să sperăm că puterile mele vor fi suficiente.

Fruntea ei era acoperită de transpiraţie. Pleoapele au început să-i tremure, ca într-un vis. După un timp care părea infinit pentru Learco, ea a deschis ochii.

— Acolo, spune ea ferm.

Şi-au reluat cursa.

— Asta este! a exclamat dintr-o dată Theana.

Camera mică era iluminată de lumina a două făclii de bronz. Pe masa de lucru murdară se afla cadavrul mărunţit al unei femei Victorioase, în mijlocul cărţilor pătate de sânge.

În acel moment, strigătul Bestiei a răsunat într-una din aripile Casei. Learco, disperat, şi-a acoperit urechile. Theana, pe de altă parte, a început să caute peste tot.

— Ajutaţi-mă! a ţipat la cei doi.

Băieţelul stătea nemişcat într-un colţ pietrificat. Learco s-a clătinat. Trebuia să reacţioneze, să se comporte ca un bărbat. O mică statuie a lui Aster de pe birou i-a atras atenţia. Instinctiv a trecut peste contur cu degetelor, căutând un mecanism care să-i dea acces la o ascunzătoare secretă. A simţit o asperitate, a apăsat pe ea, şi unul dintre rafturile de pe perete a pivotat înainte, dezvăluind o nişă sculptată în piatră. Între două panouri moi de ţesătură era o suliţă.

Era frumoasă. Vârful său alb, ascuţit, mânerul decorat cu un model de frunze şi ramuri încâlcite păreau animate de o viaţă proprie. În momentul în care a atins pământul a atins rădăcina Lactescensiei care, crescând, s-a înfăşurat în jurul ei. Aura emanată de armă era incredibil de puternică. Learco nu se mai îndoia că asta era suliţa magică pe care o căutau.

Theana s-a uitat la ea cu ochii uimiţi şi a întins mâinile tremurând spre ea. Dintr-o dată, un şoc teribil a zguduit pereţii. Fata s-a speriat, a luat suliţa şi a tras. Plantele au rezistat şi au reţinut-o. Fără să se gândească, Learco a pus şi el mâinile pe ea.

Era ca şi cum ar fi atins focul. I-a simţit toată puterea ca şi cum ar fi fost aspirat, iar căldura insuportabilă i-a ars mâinile. Şi-a strâns dinţii de durere şi a smuls suliţa din prinsoare. Inerţia a făcut-o pe Theana să cadă înapoi, iar Learco s-a trezit singur că o ţine în braţe. O oboseală mortală i-a invadat membrele, iar vederea i s-a înceţoşat.

«La naiba», a gândit el, clătinându-se pe picioare. Theana a scos cu nerăbdare suliţa din mâinile lui şi forţele i s-au întors instantaneu, în acelaşi timp în care vederea i s-a limpezit. S-a uitat la nişă şi a descoperit că plantele zăceau moarte pe pământ, reduse la bulbi atrofiaţi.

Magiciana era pe pământ, cu respiraţia tăiată, iar prinţul a îngenuncheat lângă ea.

— O să fii bine?, a întrebat el, îngrijorat.

Theana a dat din cap cu convingere, dar era de o paloare mortală. I-a acceptat mâna să se ridice şi a încercat să-şi recapete echilibrul. Mâinile ei au apucat convulsiv stâlpul, iar în jurul ei Lactescensia pulsa de viaţă.

— Lasă-mă s-o duc, cel puţin până la Doubhée. Pentru a-ţi salva puterea, a adăugat Learco, şi ea a fost de acord.

A prins ferm suliţa şi, din nou, a simţit că picioarele lui devin moi şi vederea înceţoşată. Dar nu s-a clătinat.

În curând au ajuns la o cameră imensă, cu un tavan foarte înalt. În centru era o statuie a unui om cu un zâmbet feroce care flutura un fulger într-o mână şi o sabie în cealaltă. Picioarele i se scufundau în două bazine pline de sânge. Pe pământ, un covor de cadavre deasupra căruia se afla Bestia, oribilă şi triumfătoare.

Colţi imenşi, mâini şi picioare zgâriate, muşchi uriaşi şi pulsând.

Doubhée.

Learco aproape a leşinat. Cum putea să creadă că o poate salva? Nu era posibilă întoarcerea după un astfel de abis. Putea doar să moară.

Dar disperarea lui a durat doar un moment. Trebuia să încerce, totuşi. Soarta a fost întotdeauna în mâinile lui. Şi-a alungat frica şi i-a înmânat suliţa Theanei. Era palidă şi nemişcată, iar el a trebuit s-o scuture ca s-o aducă înapoi.

— Ia-o şi fă ce trebuie să faci.

Mâna lui nu mai tremura.

Theana s-a uitat la el, a dat din cap şi a luat suliţa. Learco a luat o altă armă de pe pământ şi s-a uitat la Bestie. Asasinii supravieţuitori încercau să o lovească cu pumnale. Arătau ca nişte pitici care atacau un gigant.

Prinţul l-a luat pe San în braţe şi l-a îmbrăţişat. Copilul a fost zguduit de tremurături violente.

— Nu-ţi fie frică! Te voi apăra până la ultima suflare, a spus el cu o voce fermă.

Apoi s-a rugat şi a aşteptat.

Sennar privea cu groază în timp ce Yeshol se târa spre Lonerin. Nu era nimic mai mult decât o umbră a lui însuşi, o marionetă dezarticulată care s-a târât fără forţă pe pământ, dar nu predase încă armele. Ochii lui străluceau de ură, iar magicianul a înţeles că nimic nu-l va opri, nici măcar moartea. Privirea lui încă mai avea puterea să-l aţintească pe loc, împiedicându-l să intervină. Yeshol a ajuns dureros la perete şi s-a ridicat în picioare.

În spatele lui, bariera subţire care-l proteja pe Lonerin s-a stins treptat.

— Nu sunt mort încă, a repetat el, cu sângele curgându-i pe bărbie. Şi cât voi trăi, Aster se poate întoarce!

Şi-a ridicat pumnalul şi s-a aruncat asupra lui Lonerin cu toată puterea care i-a mai rămas. Atunci Talismanul a explodat într-o lumină orbitoare. Strâns între degetele tânărului magician, dintr-o dată a vibrat cu o putere formidabilă. Lumina albă a umplut camera, şi o căldură reconfortantă s-a răspândit peste tot. Sennar şi-a dus instinctiv mâinile la ochi. El a distins faţa unui copil de o mare frumuseţe, şi inima lui tremura. Şi-a amintit foarte bine de el. Ei s-au întâlnit într-o celulă întunecată cu ani în urmă, iar ochii lui verzi de nedescris au fost ultimul lucru pe care l-a văzut înainte să-şi piardă cunoştinţa. În acea zi, el

a pătruns în suferinţa care îi locuia în minte, şi apoi Aster a încetat să mai fie un duşman pentru el.

Văzându-l din nou l-a mişcat. Din moment ce Nihal a murit, nu a mai rămas nimic din ceea ce i-a opus în trecut.

—Aster… i-a şoptit bătrânul magician.

Faţa lui copilărească privea spre cer, cu o expresie surprinzătoare de fericire. Sennar era sigur că nu a cunoscut niciodată o asemenea pace în viaţa lui. Auzindu-şi numele, copilul s-a uitat în jos şi l-a văzut pe Sennar. Magicianul a văzut o licărire de recunoaştere, şi ştia că zâmbetul care a urmat i-a fost adresat. El a răspuns cu tristeţe, şi în privirea pe care au schimbat-o, era tot prin ceea ce a trecut Sennar în acei ani, aceeaşi viaţă de suferinţă pe care Aster a trăit-o înaintea lui. Oricât de trecător ar fi, acest moment a durat suficient de mult pentru a exprima o viaţă întreagă. De ce exista durerea, unde a dus, şi ce sens avea să lupte? Singura întrebare pe care merita cu adevărat s-o pună, şi singura la care nu a existat nici un răspuns, doar o căutare perpetuă.

Un strigăt a spulberat brusc acest moment de perfecţiune.

—Nu!

Yeshol a ţipat cu toată forţa plămânilor, cu degetele încleştate pe pumnal, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. Şi-a întins mâinile spre apariţie.

—Nu mă abandona, Domnul meu, nu acum, te implor! Ia-mi corpul şi condu din nou, întoarce-te şi zguduie lumea asta a Pierzătorilor!

Aster, fără să se uite la el, s-a dispersat încet în aer, iar lumina s-a întunecat, întorcându-se de unde venise. Talismanul a strălucit din nou pentru câteva secunde, iar apoi un întuneric trist a căzut peste cameră.

—S-a terminat, a spus Sennar, sprijinindu-se de un perete.

Yeshol s-a prăbuşit la pământ. Nu şi-a luat ochii de la locul unde a dispărut Aster şi nici nu părea să înţeleagă ce s-a întâmplat. Apoi a plâns, disperat, ca în ziua în care Fortăreaţa s-a prăbuşit dintr-o lovitură. Dar zeii au rămas tăcuţi, iar Thenaar însuşi nu a răspuns rugăciunii sale.

La picioarele lui se afla o baltă mare de sânge, iar strigătele sale au devenit treptat mai slabe. Viaţa îl părăsea.

Sennar l-a lăsat în soarta lui şi s-a îndreptat spre Lonerin. Bariera magică era acum complet dizolvată.

—Lonerin, l-a strigat, luându-l de mână.

Era îngheţată.

— Revino-ţi.

Moartea era seducătoare pentru o minte obosită, iar sirenele uitării puteau fi foarte convingător. Sennar ştia că tânărul magician încă trebuie să facă faţă acestui ultim calvar. Biruieşte această ispită, ia din nou greutatea cărnii şi acceptă suferinţa care urmează. Şi-a strâns Talismanul în mână şi a perceput viaţa care trepida acolo. Lonerin era încă prins înăuntru. Talismanul se va răci din nou doar când nu va mai avea nici cea mai mică suflare de energie vitală. Aşa a înţeles că Nihal plecase pentru totdeauna. Dar poate pentru Lonerin mai era speranţă. Putea să lumineze drumul pentru el, să-i amintească de realitatea vieţii.

—Ai reuşit, mă auzi? Dacă nu te întorci, nimic din toate astea nu va avea sens, Lonerin.

El a simţit cum propria mână infuza o putere uşoară în Talisman, dar căldura lui nu s-a diminuat.

—Din cenuşa acestui loc se va naşte o lume nouă, o lume care nu se va mai baza pe sacrificiul copiilor săi. Blestemată este ţara în care fiii mor înaintea taţilor!

Şi-a pus mâna pe pieptul tânărului şi a încercat singura vrajă de vindecare pe care era încă în măsură să o invoce: formula unui începător pe care o învăţase în adolescenţă. Sub palma lui, inima lui Lonerin era tăcută.

—Depinde de noi, bătrânii, să ne sacrificăm, a continuat el cu o voce din ce în ce mai zgomotoasă. Nu avem puterea de a reconstrui Lumea Pământeană, sunt tineri ca tine care au. De aceea trebuie să te întorci. Nu e încă momentul să cauţi pacea, Lonerin, nu trebuie să te fereşti de luptă!

Trupul tânărului era încă întins pe pământ, rece şi inert. Talismanul era fierbinte. Sennar s-a simţit copleşit de un sentiment sfâşietor de neputinţă. S-a gândit la Laio, care murise cu ani în urmă, în Nihal, la toate sacrificiile pe care, din generaţie în generaţie, Lumea Pământeană le-a cerut ca să continue să respire, să se elibereze de miasmele pe care slujirea Tiranului le făcea asupra ei. Şi a simţit că e nedrept, că nu va mai tolera asta.

—La naiba, Lonerin! a ţipat cu gâtul întins.

O mică flacără. Neagră. Un întuneric care aruncă lumină. Un paradox magnific, medita Lonerin, recâştigându-şi conştiinţa. S-a simţit obosit, detaşat de tot. Dar în mijlocul la tot albul care l-a înconjurat a apărut brusc o mică flacără neagră. Şi cu ea durerea. Durere fizică în piept. Acum, a simţit din nou că avea unul, şi, în acelaşi timp, şi-a dat seama de cantitatea de efort pe care ar trebui să-l depună pentru a-l ridica şi coborâ în ritmul neîncetat al respiraţiei. Merita să sufere atât de mult? Şi pentru ce?

Mica flacără i-a atras toată atenţia. În mijlocul acestui alb, a fost singurul lucru pe care să-şi fixeze privirea. Acum, simţea că avea picioare, braţe, mâini, vene: un corp întreg în care sângele era în aşteptare, nemişcat. L-a durut, dar ştia că are de ales: să se piardă în acel mare neant alb şi să nu mai sufere, sau să înfrunte acea durere şi să lupte în continuare. Desigur, era tentant să se amestece cu această pace veşnică. Şi totuşi... N-a putut. N-a *vrut.* Pentru că flacăra devenise un foc negru, şi pentru toată durerea pe care o radia, a numit-o inexorabil. A meritat? Oh, da, şi încă cum!

O scânteie de putere a trecut din mâinile lui Sennar în pieptul lui Lonerin. L-a costat pe Sennar o lovitură ascuţită în piept, care a durat doar un moment. După care a ghicit în cele din urmă o uşoară bătaie sub palma lui. S-a uitat la faţa tânărului şi l-a văzut redobândindu-şi încet culoarea, în timp ce Talismanul i s-a răcit treptat sub degete. Simţea bucuria invadându-l, pătrunzând în cea mai mică fibră a corpului său obosit. Când l-a văzut deschizând ochii, l-a îmbrăţişat fără reţinere.

— Ştiam că vei reuşi!

Lonerin a rămas în braţele lui pentru câteva secunde, iar apoi bătrânul magician s-a detaşat.

— Cum te simţi?

Tânărul s-a uitat în jur cu o privire ameţită.

— Rău, a spus el cu sinceritate.

S-a uitat la mâinile lui, le-a mişcat încet, şi apoi a zâmbit.

Sennar l-a îmbrăţişat din nou.

— Am reuşit?

— L-ai eliberat. L-am văzut plecând. Nu mai există, Lonerin, Aster nu mai există.

Faţa tânărului magician era severă, iar Sennar şi-a dat seama că şi el a simţit angoasa lui Aster *în corpul său.* A fost o experienţă din care nu au ieşit nevătămaţi.

— Trebuie să plecăm, spuse el, sprijinindu-l.

Bătrânul magician a aruncat o ultimă privire la cameră. Yeshol era ghemuit într-un colţ cu gura deschisă într-o rugăciune finală acum tăcut. I-a părut rău pentru el. Murise în mijlocul celei mai întunecate suferinţe, în tăcerea încăpăţânată a zeului său.

Lonerin s-a uitat la el şi s-a gândit la acelaşi lucru.

Se îndreptau spre uşă când ceva i-a oprit.

— Ce este acolo?, a întrebat Lonerin cu o voce obosită.

Sennar tremură. Cineva folosea o forţă magică incredibilă. O putere a elfilor.

— Dar noi suntem singurii magicieni de aici, a observat el.

Lonerin a dat din cap.

— Theana !

31

Iertare şi vinovăţie

Sennar şi Lonerin a început să alerge cât de repede le-au permis forţele. Puterea pe care au perceput-o era atât de enormă şi incontrolabilă încât risca să distrugă totul.

Casa nu era nimic mai mult decât un labirint de coridoare pustii îmbibate cu sânge, de-a lungul cărora se deschideau ca gurile căscate uşile camerelor Asasinilor, abandonate în grabă. Lonerin s-a uitat în jurul lui, speriat. Doubhée era pe cale să realizeze ceea ce el visase întotdeauna, anihilarea Breslei, dar spectacolul aceastei devastări nu i-a dat nici o plăcere. El trăia cu dorinţa de răzbunare de atât de mulţi ani că a ajuns s-o privească ca pe o parte din el însuşi. Şi totuşi îl părăsise imediat. Yeshol era mort, şi cu el majoritatea Asasinilor. Breasla era în genunchi. Asta era tot ce conta.

Doar Theana i-a ocupat mintea. Şi ea a făcut parte din viaţa lui atâţia ani încât nu şi-a imaginat niciodată că ar putea dispărea. Că era în pericol a făcut totul nesemnificativ. Era epuizat, secătuit de toată puterea, dar dorinţa de a o salva a continuat să-l ţină drept.

El şi Sennar au mers pe un hol nou şi au înţeles că sunt aproape să-şi atingă scopul. O lumină roşie strălucea la capătul ei, iar urletele se simţeau din ce în ce mai tare.

S-au târât până la intrarea într-o cameră imensă şi au văzut Bestia dezlănţuindu-se asupra unui mic grup de Asasini terorizaţi. Un tânăr în armură, cu părul blond aproape alb şi o sabie în mână, l-a apărat pe San ţinându-l la piept. Theana stătea în faţa lor. Frumoasă şi tulburată. Faţa ei era palidă şi emaciată, şi ţinea în braţe o suliţă înconjurată de tulpini de Lactescensia în mâinile tremurânde. De la ea emana puterea.

Lonerin i-a strigat numele cu putere.

Theana nu auzea nimic. Ţipetele care, atunci când a intrat, aproape că au înnebunit-o, s-au diminuat după câteva minute. Şi-a ţinut ochii închişi, într-un efort disperat de concentrare. Nici măcar nu a perceput paşii grei ai Bestiei şi mişcările de aer pe care le-a provocat în timp ce se mişca. Ea putea simţi doar suliţa în mâinile ei şi puterea care curgea din ea prin braţele ei.

Nu avea nici o idee cum s-o folosească, nici nu ştia ritualul: pur şi simplu se baza pe instinctele ei. În adâncul sufletului, era ultima preoteasă a Thenaar, şi spera că dumnezeul ei îi va înţelege gestul.

Şi-a amintit prima rugăciune pe care tatăl ei a învăţat-o, ziua în care a dus-o în camera mică unde se închina. Cuvintele sale au rămas gravate în memoria sa: «Domnul meu, dă-mi puterea de a te onora. Luminează-mi ziua şi dă-mi voie să-ţi port lumina printre eretici. »

Ea a repetat-o cu voce joasă, cu toată convingerea de care era capabilă, scandând fiecare cuvânt cu credinţa copilăriei ei, gândindu-se la tatăl ei şi la curajul lui. Avea nevoie de puterea lui sufletească, de negarea lui de sine. Ea a crezut printre lacrimi că el ar fi fost

mândru de ea dacă el ar fi putut să o vadă în acest moment. «Într-o zi vom aduce lumina lui Thenaar la Breaslă, şi vom arăta lumii absurditatea minciunilor lor. Atunci Thenaar va fi din nou zeul tuturor, iar numele lui va însemna speranţă», i-a spus el. Exact asta făcea.

Suliţa a prins viaţă în mâinile sale, puterea sa imensă a răsunat între braţele sale şi a vibrat în aerul din jur. Pentru o clipă, Theana, plină de speranţă, a îndreptat-o în direcţia lui Doubhée. Dar lucrurile au mers prost. Puterea a rămas blocată în mâinile sale, incapabilă să treacă bariera invizibilă care i-a stat în cale. Suliţa a încetat să mai vibreze şi a început să-i absoarbă din nou energia.

«Nu, nu!»

Ea a încercat să reziste agăţându-se de credinţa ei cu încăpăţânare; dar eforturile sale au fost inutile.

«Ştiu că nu sunt Consacratul, dar ce contează? Dă-mi putere, Thenaar, te implor!»

Theana a simţit că viaţa s-a răspândit din corpul ei, iar lumea din jurul ei s-a stins treptat. Cu toate acestea, nu a renunţat. Doubhée era prietena ei, şi atâta timp cât avea destulă putere, va continua.

— Ce face?

Lonerin era pe cale să intervină. Sennar l-a ţinut pe loc împingându-l de perete. Tânărul l-a apucat pe magician de tunică şi l-a scuturat, complet panicat.

— Spune-mi ce face!

— Ea încearcă să folosească un artefact elfesc, a răspuns el întunecat. Dar nu va reuşi.

Lonerin a simţit că cedează.

— De ce?

Sennar l-a luat de umeri şi s-a apropiat de faţa lui.

— Pentru că trebuie să ai sânge de elf ca să foloseşti astfel de obiecte, şi dacă este suliţa la care mă gândesc, atunci nici măcar un elf nu ar putea s-o activeze.

Tânărul s-a uitat la el cu o privire decepţionată.

— Suliţa lui Dessar este o armă legendară, a continuat Sennar, nestingherit. Avem puţine informaţii pe seama ei, şi am crezut că s-a pierdut. Are puteri enorme, şi se spune chiar că poate rupe sigiliile.

Lonerin a înţeles dintr-o dată. A gemut fără să-şi dea seama.

— Conform legendei, există un singur Consacrat care o poate folosi. Cineva ca Nihal.

Lonerin a închis ochii. Şi-a recăpătat curaj şi a încercat să se îndepărteze de zid, să se îndrepte spre ea. Dar picioarele lui nu au răspuns, iar Sennar a trebuit să-l sprijine pentru a-l împiedica să cadă.

— Lasă-mă!

— Unde o să te duci? Nu vezi în ce stare eşti?

— Trebuie s-o salvez, nu înţelegi? Ea este totul pentru mine, totul! a strigat Lonerin.

Sennar s-a uitat la el câteva secunde, apoi i s-au luminat ochii.

— Talismanul.

Lonerin a făcut o faţă interogativă.

— Vrei să-ţi salvezi prietena? Dă-mi Talismanul.

Tânărul magician l-a scos din buzunar cu dificultate.

Sennar l-a luat între degete.

— Orice s-ar întâmpla, nu te mişca de aici, i-a spus.

Şi s-a repezit la Theana.

Ideea i-a venit în mod neaşteptat, şi nu a pierdut timp gândindu-se la consecinţe. În mâinile lui Talismanul era la fel de rece ca în acea zi, şi inima lui se strânse. Totul se va termina în curând.

S-a aşezat lângă Theana şi a luat suliţa în acelaşi timp cu ea. Imediat a simţit o putere enormă drenându-i forţele, şi foarte repede şi mintea lui a fost atrasă. Dar chiar dacă nu avea magie în corp, experienţa lui lucra în favoarea lui. A reuşit să păstreze puţina energie care i-a mai rămas pentru a o infuza în Talisman. Singur, nu ar fi putut face acest lucru, dar ştia că acest obiect avea capacitatea de a amplifica puterile magice. Era suficient pentru a transforma slăbiciunea lui într-o armă.

Era ca şi cum ai crea un pod. Talismanul a rezonat la unison cu suliţa, iar Sennar a profitat de scânteia puterii care i-a fost conferită pentru a recita farmecul cât mai repede posibil. Cuvintele au fost aceleaşi cu cele pe care le-a rostit în acea după-amiază pentru a o vedea pe Nihal pentru ultima dată, dar mulţumită suliţei, ei nu s-ar întâlni la jumătatea distanţei dintre cele două lumi: ea va fi cea care va veni la el.

Lumina s-a stins brusc şi şi-a dat seama că a reuşit.

"De ce?"

Era vocea ei. Nihal era acolo din nou, cu el, şi a crezut că-şi pierde minţile.

— Asta e ceea ce mai aveam încă de făcut, nu-i aşa? De aceea mi-ai spus că încă va fi nevoie de mine... a murmurat.

A simţit o tristeţe dulce învăluindu-l, tristeţea ei.

— Este ajutorul *tău,* de care Lonerin, San şi Lumea Pământeană aveau nevoie, a răspuns ea.

Sennar şi-a înghiţit saliva. Forţele lui vor dispărea în curând cu totul, şi apoi totul se va stinge pentru totdeauna. Dar de data asta, ar putea zbura fără regrete.

— Nu, de tine avem nevoie, Nihal, avem nevoie de puterea unui Consacrat.

Ştiind-o atât de aproape şi atât de inaccesibilă a trezit în el o dorinţă irezistibilă de a o vedea din nou, de a o atinge din nou.

Ea nu a răspuns la invocarea ei, iar el a continuat:

— Fata care ne-a permis să ajungem aici, cea care ne-a deschis calea cu riscul vieţii ei, e pe cale să moară. M-am săturat ca lumea asta să fie înfometată de carne proaspătă. Una dintre prietenele ei încearcă să o salveze, punându-se şi ea viaţa în pericol.

Sennar a simţit că puterile lui se estompează şi o slăbiciune mortală i-a cuprins membrele. Îşi strânge dinţii.

— Numai tu poţi folosi suliţa lui Dessar. Numai tu îi poţi salva pe Doubhée şi Theana.

A ghicit că Nihal zâmbea.

— Îţi aminteşti că nu am vrut să fiu Alesul? Îţi aminteşti cât de mult a cântărit soarta mea asupra mea?

Ca răspuns, o lacrimă a curs încet pe obrazul uscat al lui Sennar.

— Dar am ajuns să înţeleg că soarta mea nu a fost un blestem, că chiar şi în brazda unei vieţi deja trasate era loc pentru libertate.

Auzind-o vorbind în acest fel, Sennar şi-a dat seama cât timp a trecut şi tânjea după pacea care emana de la ea. Ştia că o va împărtăşi în curând.

— Vreau să te văd din nou...

— Curând.

— Nu. Vreau să te văd aici şi acum, ca şi cum toţi aceşti ani lungi fără tine nu ar fi existat. Vreau să te văd în carne şi oase...

Sennar a găsit puterea să-şi deschidă ochii. Era multă lumină, iar suliţa tremura. Theana a încetat să mai tremure şi părea transfigurată. Era ceva ciudat de sigur pe faţa ei, ceva ce Sennar a recunoscut. O bucurie sfâşietoare l-a mutat în adâncul fiinţei sale. Părul blond şi creţ al magicianei a devenit scurt şi albastru. Corpul său moale şi tandru a devenit dur şi nervos. Tunica ei a dispărut, înlocuită cu haine de războinic din piele neagră.

Sennar a zâmbit fericit.

Nihal s-a întors spre el. Ea era fata care abia devenise o femeie pe care o iubea: acelaşi corp ca înainte, acelaşi aspect trist şi hotărât. Nu mai este o fantomă evocată de o Formulă Interzisă, ci o tânără femeie în carne şi oase, o războinică hotărâtă să-şi îndeplinească misiunea.

A strâns suliţa ferm, cu spatele drept, cu braţele întinse înainte. S-a uitat la Sennar pentru o clipă, i-a zâmbit, apoi şi-a încruntat faţa. Ea a rostit câteva cuvinte în limba elfilor, pe care Sennar a reuşit să le înţeleagă:

— Shevraar, Consacratul te cheamă şi îţi imploră puterea de a risipi demonii şi de a rupe vrăjile întunecate. Fie ca puterea sigiliilor necurate să fie ruptă, ca ordinea să fie restaurată. Răspândeşte Bestia şi eliberează-ţi copiii.

Aerul se umple instantaneu cu o căldură blândă, care mirosea a viaţă şi primăvară. Suliţa emitea o vibraţie lungă, aproape un cântec, iar Sennar se simţea liber şi fericit, aşa cum nu i s-a mai întâmplat de mult, mult timp.

Apoi totul a fost inundat de o lumină orbitoare, şi într-o clipă locul unde erau a fost transformat. Fără sânge pe pereţi, fără cadavre mărunţite pe podea. Bazinele sinistre au dispărut, iar statuia lui Thenaar şi-a pierdut aerul crud. Fulgerul şi sabia din mâinile lui străluceau cu o lumină adevărată, iar pe faţa lui a fost desenată o expresie severă şi justă. Nu mai sunt copii între picioarele lui, nici bolta opresivă deasupra capului, doar imensitatea unui spaţiu fără limite.

Bestia s-a oprit, îngheţată în furia ei de a rupe şi distruge. Ea gemea, urla, dar vocea ei nu a ajuns la urechile lui Sennar. Pentru că acum totul era pace, nu mai era loc pentru furie şi ură. Fără nici un rezultat, monstrul s-a contorsionat. Spirale fine de fum negru au crescut din pielea ei zbârlită, şi corpul său părea să se disperseze în aer. Spasmele s-au diminuat treptat, în timp ce furia ei s-a transformat într-un cântec înăbuşit. Colţii şi ghearele ei au dispărut, iar proporţiile imense ale corpului său au fost reduse la cele ale corpului unei tinere fete. Sennar a recunoscut-o din nou pe Doubhée, fata tristă cu care făcuse călătoria spre acest loc blestemat.

Asta era ultima imagine pe care a avut-o.

S-a simţit căzând înapoi, dar nu s-a rănit când a lovit pământul. Imaginea lui Nihal umplea întregul câmp vizual. Ea a zâmbit, în linişte, cu suliţa în mână.

Sennar s-a uitat la ea, şi-a întins braţul spre ea. Spre deosebire de acea după-amiază când a întâlnit-o la jumătatea distanţei dintre cele două lumi, degetele ei i-au atins pielea caldă şi moale. A plâns lacrimi de bucurie.

— Pot să vin acum?, a spus el cu sufletul la gură.

Nihal şi-a apropiat de mâna lui faţa şi şi-a lăsat obrazul în palmă.

— Da, a răspuns ea, cu ochii strălucind. Acum, da.

Lonerin a participat la scenă tăcut. Nu a văzut prea multe. Doar o lumină orbitoare, însoţită de un sentiment ciudat de bunăstare. Theana abia era vizibilă în toată această lumină albă, o siluetă în picioare, ţinând în mâini o suliţă îndreptată spre Bestie.

Apoi lumina a dispărut brusc. În jurul lui, totul s-a scufundat într-un întuneric fără fund. A bâjbâit, i-au tremurat membrele.

— Theana, Theana...

În cele din urmă a găsit-o întinsă pe jos şi i-a luat capul în mâini.

— Nihal... a murmurat ea.

Lonerin a îmbrăţişat-o violent şi a eliberat în lacrimi toată tensiunea şi angoasa pe care le-a simţit la gândul de a o pierde. Amândoi au rămas, îmbrăţişaţi în mijlocul acestei mari săli distruse care părea deja să aparţină trecutului.

Când suliţa şi-a dezlănţuit puterea, Learco l-a îmbrăţişat pe San cu toată puterea lui. Pereţii s-au topit, în acelaşi timp cu siluetele groteşti ale celor câţiva Asasini încă în viaţă disipate într-o strălucire orbitoare.

Learco a fost forţat să se holbeze, dar tot ce a reuşit să vadă era figura Bestiei contorsionând în chinurile durerii.

Apoi miracolul a avut loc.

Learco a înţeles imediat, dar nu a îndrăznit să creadă. De când a intrat în această cameră, speranţa l-a abandonat. El a luptat, pentru că lupta era singura modalitate de a depăşi sentimentul său de neputinţă, dar adânc în inima lui el a crezut că se terminase.

Şi apoi, dintr-o dată, în mijlocul acestei lumini supranaturale, el a recunoscut trăsăturile lui Doubhée în cele ale Bestiei. Lumina a dispărut şi cu ea toate urmele acestui coşmar, şi el i-a strigat numele în tăcere.

San tremura pe pieptul lui; i-a simţit mâinile mici ţinându-i braţele.

— Ce-a fost asta? a întrebat cu o voce îngrozită.

Întunericul s-a dispersat treptat, iar Learco a observat două corpuri pe pământ. Un bătrân întins pe spate, îmbrăcat în mantia unui magician, care părea să doarmă. Lângă el, un corp ghemuit în poziţia fetală, care gâfâia dureros. Ea.

Learco a pus copilul pe pământ şi a sărit în sus.

Doubhée avea o faţă de culoarea cenuşii, dar îmbibată de o pace pe care nu o mai văzuse niciodată. I-a pus mâna pe umăr, a întors-o uşor spre el, iar ea s-a încruntat uşor. Şi-a îndepărtat părul transpirat de pe frunte şi a văzut-o aşa cum era ea cu adevărat. Filtrul pe care l-a folosit în timpul petrecut la curte şi-a pierdut efectul şi a devenit ea însăşi din nou, aşa cum şi-a amintit-o, aşa cum o văzuse când era copil, fiind martor la masacrul la care el însuşi fusese complice. Şi a găsit-o foarte frumoasă, chiar mai mult decât în amintirile lui.

Ea a deschis încet ochii, ochii negri şi adânci. Learco crede că suferinţa nu va părăsi, probabil, niciodată acest chip, pentru că timpul nu şterge toate rănile, dar el era plin de speranţă că viitorul îl va calma treptat. Până atunci, istoria lor nu era decât o lungă serie de suferinţe şi chinuri; poate că acum aveau ocazia să renască şi să se bucure de o viaţă lipsită de vinovăţie? Poate că dragostea lor ar putea lua acum ritmul lent şi liniştit al sentimentelor mai profunde?

A fost nevoie de câteva momente pentru ca Doubhée să-l recunoască, iar ochii ei imediat s-au umplut de lacrimi. S-a ridicat cu dificultate, încleştându-şi cu disperare braţele în jurul gâtului lui, aşa cum făcuse în podul palatului.

— Suntem morţi?, a întrebat ea.

Learco şi-a lăsat faţa în golul umărului şi a respirat mirosul dulce-amar al pielii sale, un miros pe care nu credea că-l va mai mirosi vreodată.

— Nu, şi este mulţumită ţie.

— Nu vreau să te mai pierd niciodată, a spus ea, plângând ca un copil. Fără tine nu exist.

Learco a îmbrăţişat-o.

— Nu se va întâmpla, i-a şoptit el la ureche.

San a stat nemişcat mult timp. Lumina orbitoare dispăruse şi nimeni nu-i acorda atenţie. Era speriat. Mai întâi de acest monstru imens, apoi de teribilul descântec pe care fata blonda l-a invocat. El a rămas lipit de Learco, cu un singur gând în minte: «E vina mea, e numai vina mea!»

Nu a putut şterge din minte imaginile acestui carnagiu. În timpul călătoriei sale cu Demar, cu toate acestea, el a visat doar să vadă Breasla distrusă şi Asasinii morţi de mâna lui. Dar în imaginaţia lui, nu exista un miros atât de înţepător şi insuportabil. Nu era tot acest sânge, nici toate aceste orori. Şi-a dat seama într-o clipă cât de mult greşise. Cu toate acestea, greşeala lui nu era să fi ajuns atât de departe fără control deplin al puterilor sale. Era să fi dorit să efectueze un masacru, să fi dorit atât de mult răzbunarea. În sfârşit a înţeles cuvintele lui Ido. Chiar s-a simţit mai bine acum că aceşti oameni erau morţi? Aceste corpuri mărunţite chiar au adus odihnă părinţilor lui?

Nu. Durerea care i-a cuprins gâtul din ziua în care cei doi Asasini au intrat în casa lui era încă acolo, şi niciuna dintre aceste victime nu a schimbat nimic. Aceasta nu era calea spre pace.

S-a simţit copleşit. A reuşit doar să complice lucrurile. Nu numai că rana lui nu s-ar vindeca niciodată, dar acum trebuia să trăiască cu sentimentul de vinovăţie pentru ceea ce a făcut.

A dat peste corpul bunicului său. Zăcea cu braţele încrucişate, cu faţa palidă. Cu toate acestea, expresia lui era cea a unui om fericit, care în cele din urmă a realizat visul său.

«Singura mea familie»... s-a gândit San. Şi-a amintit ultimele cuvinte pe care le-a auzit rostite de el, în ziua în care s-au întâlnit în Laodaméa. I-a spus că odată ce totul se va termina, vor locui amândoi împreună.

Poate că ar fi trebuit să se simtă trist, dar nu simţea decât un regret surd pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla şi care nu s-a întâmplat niciodată din cauza lui.

Acum era cu adevărat singur.

A trecut printre ruine, buimăcit. Puţinii supravieţuitori rătăceau ca demonii. Avea nevoie de aer, avea nevoie să iasă.

«Ido.»

El era cel pe care vroia să-l vadă. Dacă ar împărtăşi acest moment cu el, nu ar mai fi atât de groaznic. El ar putea lua durerea lui pe umeri, el ar găsi cuvintele pentru a face suportabilă greutatea teribilă care-l apăsa pe piept. Iertarea lui i-ar atenua suferinţa.

S-a urcat pe o scară şi s-a trezit în templul gol. Casa lui Thenaar, prin care trecuse cu doar câteva zile înainte, nu mai exista. Întunericul Pământului Nopţii a fost cuprins de flăcări, iar mirosul înţepător al arderii l-a făcut să tuşească. El a mers de-a lungul naosului, printre coloanele năruite care se înălţau spre cer fără să mai aibă nimic de sprijinit. Chiar şi statuia lui Thenaar era distrusă: trupul său încă stătea între ruine, dar capul său s-a spart.

«Ido.»

San traversează poartalul central care avea vedere spre câmpie. În faţa lui, cadavrul unui dragon ardea pe sfârşite. Copacii erau arşi, şi peste tot zăceau trupurile inerte ale Asasinilor, prada atroce a bătăliei.

«Ido.»

Un răcnet s-a ridicat în aerul îngroşat de fum. San s-a grăbit de unde a venit, cu speranţa că acolo unde era dragonul ar putea fi şi piticul. Când a văzut silueta animalului, inima i-a sărit în piept.

«El e, l-am găsit!»

Bătrânul războinic stătea cu spatele la burta lui Oarf.

— Ido! a strigat San fugind.

«E obosit, se odihneşte», s-a gândit el.

A îngenuncheat cu înverşunare în faţa lui, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului.

— Iartă-mă, Ido, iartă-mă!

Dar nu a primit niciun răspuns. Scârţâitul focului muribund a umplut câmpia, iar vântul a învolburat aerul în volute leneşe de fum.

— Ido...

Ştia cu inima, chiar înainte să vadă rana mare de pe abdomen şi să-i observe paloarea mortală. S-a despărţit încet de el, lăsându-şi mâinile pe pământ în mijlocul cenuşii. Cenuşă, asta e tot ce i-a mai rămas. Şi el însuşi a aprins focul care tocmai îi consumase viaţa.

— Mi-ai jurat că te vei întoarce! a ţipat, tremurând de furie.

Dar ştia că nu era vina lui Ido, nici a celor care au venit atât de departe pentru el.

A ţipat până să-şi piardă vocea. Câţi oameni au murit din cauza unui moment de nebunie... Câtă durere şi sânge din cauza unei singure greşeli... S-a blestemat din tot sufletul şi a vrut să moară.

Dintr-o dată, imensitatea singurătăţii sale s-a materializat în faţa lui. Şi era un sentiment de care nu s-ar mai despărţi niciodată. Trebuia să sufere pentru a ispăşi, îi era dator

memoriei lui Ido şi a tuturor celor care şi-au sacrificat vieţile din cauza mândriei lui stupide.

S-a speriat când a simţit că ceva îi atinge umărul. Pentru o secundă a sperat nebuneşte că era Ido; Poate că a făcut o greşeală, la urma urmei, poate că totul era un coşmar… S-a întors vioi, plin de speranţă, deja gata să zâmbească. Dar a găsit în faţa lui doar cei doi ochi roşii ai lui Oarf care se holbau la el.

Bătrânul dragon l-a privit cu înţelegere şi înţelepciune. I-a împărtăşit durerea, o durere pe care o simţise deja de prea multe ori în viaţa lui.

— Nu vreau mila ta, a sughiţat San între suspine. Nu merit asta.

Oarf a continuat să se uite la el fără să clipească. San citit în privirea lui o întrebare mută, şi în cele din urmă a înţeles.

«De ce nu? Poate că e singurul lucru pe care trebuie să-l fac. »

Tremurând, a luat trupul lui Ido în braţe şi l-a pus pe pământ. I-a căutat sabia şi a văzut-o ieşind din trupul omului care zăcea lângă el. A scos-o, trăgând cu toată puterea şi a recunoscut-o. Era sabia bunicii lui. Sabia de cristal negru. S-a întors spre Oarf şi toate îndoielile i-au dispărut.

Şi-a băgat arma în centură, s-a uitat la Ido cu ochii umezi, şi a îngenuncheat în faţa lui.

— Te rog să mă ierţi. Nu are rost s-o spun acum, dar înţeleg.

Şi-a sters lacrimile cu spatele mâinii şi s-a ridicat pe spatele dragonului. Oarf a coborât cât mai mult posibil pentru a-l ajuta. Pentru o clipă s-a întrebat dacă va putea zbura. Dar Oarf a pus capăt îndoielilor sale. Şi-a întins aripile în aerul puternic şi a urlat violent. Apoi s-a năpustit spre cerul negru, ignorând rănile pe care le primise în timpul bătăliei, iar figura lui a dispărut rapid în întunericul nopţii.

Epilog

O glinda era imensă şi grea. Înconjurată de un cadru sculptat în aur masiv. Din primul moment în care-a văzut-o în camera ei, Doubhée-a urât-o.

— E un cadou de nuntă de la mama mea, i-a explicat Learco, gândindu-se că o va face mai plăcută.

— Nu crezi că e un semn rău? a replicat ea.

Prinţul a ridicat din umeri.

— Noi suntem cei care ne creăm destinul. E doar o oglindă.

El avea dreptate, dar ea nu s-a obişnuit s-o găsească mereu înaintea ei, gata să-i întoarcă imaginea veşnic. După moartea lui Gornar, ea a încetat să se mai privească în oglindă la Selva. Nu putea suporta s-o vadă ca pe o reflectare a vinovăţiei ei.

Deşi multe s-au schimbat de atunci, ea a simţit încă o stare de rău surd în adâncul măruntaielor ei. Era intervenţia lui Nihal şi a Theanei suficientă pentru a rupe blestemul care a otrăvit-o atât de mult timp din pieptul ei? Learco i-a spus în fiecare seară, sărutând-o pe frunte. Ea era recunoscătoare pentru încrederea lui, care a devenit mai indispensabilă pentru ea, zi de zi. Dar ştia, de asemenea, că trecutul nu putea fi şters; în cel mai bun caz, s-ar putea spera să-l depăşească. Mereu s-a temut că Bestia va reapărea. A continuat să viseze la asta, şi cu ea, toţi oamenii pe care i-a ucis s-au întors să-i populeze coşmarurile. Abia acum, când acest monstru a plecat, şi-a înţeles adevărata esenţă. Bestia reprezenta tot ceea ce ea nu acceptase niciodată în ea: jumătate sentiment de vinovăţie, jumătate magmă întunecată; toate aceste impulsuri îngropate pe care ea nu le-a alungat în întregime din inima ei. Acesta era motivul pentru care Doubhée nu se putea privi în oglindă: îi era prea frică să vadă că nici o victorie nu era finală.

— Nimeni nu se eliberează de întunericul din el. E o luptă eternă. Dar o putem face pentru că suntem împreună, a spus Learco, privind-o în ochi.

Stăteau în faţa oglinzii, mână în mână. Doar lângă el, Doubhée a reuşit să facă pace cu imaginea sa. Learco avea puterea să-i alunge toţi demonii, şi când era acolo, Bestia se ascundea.

Dar în acea dimineaţă, era singură. Nu l-a mai văzut pe Learco de două zile, iar Bestia se putea ghemui oriunde.

Menajera a alungat umbrele deschizând ferestrele. O zi splendidă a inundat camera cu lumină, la fel ca în ziua în care Learco a fost prezentat oamenilor şi mama lui a fost încuiată în aceeaşi cameră, cu ferestrele închise, cu capul sub o pernă.

Apoi au venit alte două servitoare, purtând rochia. Nouă. Tradiţia cerea ca ea s-o poarte pe cea a mamei prinţului, dar ea şi Learco au ars-o împreună, intr-una dintre primele nopţi pe care le-au petrecut la palat. Dantela şi volanele îngălbenite de vreme s-au aprins rapid, în timp ce se sărutau în mijlocul scânteilor aruncate de flăcări, în aceeaşi grădină unde se întâlniseră aproape în fiecare noapte timp de o lună.

Servitoarele au îmbrăcat-o calme, aranjându-i părul într-un coc elegant. Pentru o clipă, Doubhée aproape că regretase coada lungă de cal pe care o purta când era doar o hoaţă. Nu era obişnuită cu ţinuta unei femei de rang.

S-a lăsat atrasă de oglindă, ţinându-şi respiraţia, cu ochii în jos, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-şi destrame visul. Era cea mai fericită zi din viaţa ei: Bestia urma să iasă din ascunzătoare şi să sară la gâtul lui? Sau ar aştepta s-o însoţească la altar înainte s-o ucidă?

— Haide, stăpână, nu fi timidă... Eşti frumoasă!, a spus una dintre servitoare.

Doubhée a avut în sfârşit curajul să privească în sus.

O tânără fată, îmbrăcată ca regina, care va deveni în curând. O fată tânără ca multe altele, cu obraji roşii în ciuda prafului, arătând tulburată, cu mâinile încleştate la piept. Era imaginea pe care oglinda i-a trimis-o înapoi, şi pentru prima dată s-a simţit frumoasă, foarte frumoasă. Veşmântul alb şi tiara care strălucea pe frunte o înconjurau cu lumină, o lumină unde nu era loc de blestem. Abia în acest moment şi-a dat seama că nu o va mai vedea niciodată. Era liberă, liberă să trăiască. Râse timid în timp ce îşi puse mâna la gură. Era ceva copilăresc la râsul ei şi a surprins-o. Era din nou fetiţa din Selva care aştepta cu nerăbdare prima zi de vară şi procesiunea ei de momente fantastice. A fost ca şi cumbar fi reluat firul unei discuţii întrerupte, respirând din nou după o lungă apnee. Acum, că s-a eliberat de toate greutăţile care au apăsat asupra ei, a simţit în cele din urmă lumina. Sau poate era doar pentru că a găsit pe cineva cu care să le împartă.

Râsul ei era contagios, şi după un scurt moment de consternare, servitoarele au râs şi ele. Era ca un grup de adolescente care tocmai schimbaseră un secret.

Doubhée îşi netezeşte rochia.

— Să mergem, a spus ea, reluându-şi seriozitatea.

După înfrângerea Breslei, a crezut că coşmarul s-a terminat. Fără Bestie şi cu Learco lângă ea, totul ar putea fi uşor. S-a înşelat.

În primul rând era jale şi durere; înmormântarea solemnă a lui Ido şi Sennar, vânătoarea câtorva Asasini care au scăpat de masacru. Şi apoi amintirea Bestiei, greutatea vinovăţiei...

Dar cel mai rea era singurătatea. Theana şi Lonerin erau ocupaţi. Ei au intrat în Consiliu şi s-au aruncat trup şi suflet în reconstrucţia Lumii Pământene. Acoliţii pe care Dohor i-a pus în fiecare dintre pământurile aflate sub controlul său începuseră să lupte între ei pentru a împărtăşi ce a mai rămas din visul răposatului rege. Războiul a continuat să se înfurie timp de un an întreg, dar Doubhée a decis de bunăvoie să stea departe de lupte. Ea a preferat să păstreze secret rolul pe care l-a jucat în distrugerea sectei. Se zvonea că Sennar a chemat magic o fiinţă mitologică teribilă care a inversat soarta bătăliei. Theana şi Lonerin au protestat, dar Learco i-a acceptat de bunăvoie cererea.

— De ce nu-mi ceri să le spun tuturor ce am făcut? a întrebat într-o seară.

— Pentru că ştiu că nu eşti mândră de asta.

— Şi tu, ce crezi?

— Cred că datorită ţie sunt în viaţă şi că Lumea Pământeană nu ar mai exista dacă nu te-ai fi sacrificat. Dar înţeleg şi oroarea pe care această amintire o provoacă în tine.

Tânărul prinţ a luat imediat frâiele puterii. El şi-a retras trupele de pe fronturile încă active, a propus pacea Consiliului Apei, iar apoi a luptat încă un an pentru a stinge ultimele focare de rezistenţă.

Doubhée a trăit această fază a vieţii ei ca un străin. Cu toate acestea, ea a rămas de partea lui. Imediat după înfrângerea Breslei, ea l-a urmărit peste tot, dormind în cortul său când

era în luptă, şi trăind cu el la palat în momente de acalmie, fără să-şi facă griji pentru bârfele curţii.

Ea l-a văzut pe Learco epuizat în serviciul Lumii Pământene, l-a văzut luptându-se să restabilească o pace dificilă, şi cu cât l-a văzut mai mult cum se implica, cu atât îl iubea mai mult. Dar era misiunea *lui*, felul *lui* de a se elibera de remuşcări. Ea nu era una dintre ele, şi a stat de bunăvoie în spate.

Între timp, tot nu ştia ce să facă cu viaţa ei. Learco avea regatul său şi războiul său; cum rămânea cu ea? Îl avea doar pe Learco. Desigur, ea nu s-a săturat niciodată să-l sprijine sau să-l consoleze în momentele sale de descurajare. Dar viaţa ei era doar asta. Nu mai avea nimic altceva.

Theana şi Lonerin s-au stabilit împreună imediat şi au decis să se căsătorească la scurt timp după aceea. O ceremonie sobră, sub ochiul vigilent al unei statui a lui Thenaar pe care Doubhée a reuşit în cele din urmă să o privească fără teamă sau neîncredere.

Şi într-o zi, Learco a pus-o la zid.

— Ştii deja ce vrei să faci acum? a întrebat-o. Adică, în această lume, în sfârşit în pace.

Ridicase din umeri.

— Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta, pentru că ştiu că nu e adevărat. Văd că eşti neliniştită şi nu e în regulă.

Doubhée nu a răspuns şi prinţul a continuat:

— De îndată ce războiul se va termina, voi cere Consiliului Demnitarilor să mă încoroneze rege. Atunci voi lăsa fiecare popor din Lumea Pământeană să-şi aleagă propriul suveran.

— La fel ca Nammen, a spus Doubhée cu un zâmbet.

— La fel ca Nammen, a răspuns Learco cu gravitate. Şi în aceeaşi zi, mă voi căsători cu tine.

Inima lui Doubée a crescut. Ştia că nu glumeşte.

— Cred că acesta este răspunsul pe care îl cauţi. Nu vreau să fii concubina mea, nu vreau ca oamenii să vorbească despre tine pe la spatele tău.

Doubhée s-a uitat în jur, speriată.

— Dar suntem bine aşa, nu...

— Te simţi inutilă şi nu-ţi găseşti locul în lumea asta nouă. Ai distrus Breasla, dar acum vrei să construieşti, nu-i aşa?

Doubhée şi-a simţit ochii plini de lacrimi şi nu a avut puterea să nege.

— Iată răspunsul: devii regină, iar noi conducem împreună.

— Nu pot, am fost un Asasin.

— Şi eu am ucis, şi chiar continui să fac asta în luptă. Crezi că eşti mai rea decât mine? i-a spus luându-i mâinile în mâinile lui.

Lacrimile curgeau pe obrajii ei.

— Nici măcar nu ştiu ce să fac cu mine, vrei să ghidez un popor?

— Crezi că un popor are nevoie de certitudini? Crezi că un rege bun este cineva care nu are îndoieli? Dimpotrivă, cred că nu există suveran mai bun decât cel care cunoaşte bine chinul şi care ştie să ierte, tocmai pentru că el însuşi a păcătuit. Un popor şi regele său caută calea împreună, se apropie unul de celălalt. De asta ai nevoie. M-ai salvat, acum e timpul să-mi salvezi şi oamenii.

— Nu pot, a insistat Doubhée, nu pot.

Au urmat zile de îndoială şi anxietate. Learco părea dintr-o dată distantă cu ea, şi a înţeles că era o decizie pe care trebuia să o ia singură.

În timpul călătoriei sale în Ţinuturile Necunoscute, ea a învăţat să aibă încredere, cu Learco ea a început să creadă din nou în viitor, şi îşi dorea unul. Acum trebuia să stea pe picioarele ei şi să decidă singură. Era pregătită pentru asta?

Pentru că a deveni regină nu însemna să nu te bazezi pe nimeni, ci să-i îndrumi pe alţii, să fii tu însuţi cârma navei. Ea nu ar mai fi mângâiată, ea ar trebui să fie cea care mângâie; ea nu ar mai fi o fiică, ci o mamă. Şi a înţeles că nu era vorba doar de relaţia ei cu restul lumii; dar şi cea cu Learco.

Sacrificiul pe care l-a făcut în Casă nu era altceva decât un act de dragoste pentru el. În rest, era conştientă că se bazase în întregime pe el. Şi nu făcuse acelaşi lucru cu Sarnek, cu Lonerin? Nu căuta mereu pe cineva de care să se agaţe? Dar Learco era alceva. Learco era un *companion.* Cu el, ea ar putea împărtăşi totul. Venise timpul să dea, şi nu doar să ia.

Ea s-a dus la mormântul lui Ido: fără mausoleu impunător, fără monument; o piatră goală simplă, pe care vizitatorii misterioşi întotdeauna aruncat flori proaspete.

Ea nu l-a cunoscut cu adevărat pe pitic, dar nu a putut uita discuţia scurtă pe care au avut-o în faţa zidurilor palatului din Laodaméa. A fost primul care a avut încredere în el, iar moartea sa a lăsat un gol ciudat în inima ei.

S-a uitat la mormânt gândindu-se la întrebarea pe care i-a pus-o când s-a întors din Ţinuturile Necunoscute, când i-a mărturisit intenţia de a-l ucide pe Dohor: «Ai găsit ceea ce căutai?»

A închis ochii şi şi-a pus la îndoială inima. S-a gândit la viaţa ei, la trecut, la prezent şi la viitor. Şi a găsit răspunsul.

— Mulţumesc, a murmurat, punând pe piatră margareta pe care a ales-o de-a lungul drumului.

Apoi s-a dus să înfrunte consecinţele deciziei sale cu zâmbetul pe buze.

Mulţimea adunată în grădină a aplaudat imediat ce cuplul regal a apărut în galerie. Doubhée nu a putut să nu se gândească că acesta era exact locul în care Dohor şi-a sărbătorit triumful ceva timp mai devreme. În mintea lui, uciderea lui Neor a fost un mijloc de a-i zdrobi pe toţi duşmanii săi interiori; dimpotrivă, a fost pentru el începutul sfârşitului.

Radiantă de fericire, ea s-a uitat la Learco cu un zâmbet şi i-a strâns mâna. Tânărul a strâns-o la rândul său şi a făcut un pas în faţă. Doubhée stătea în spate, privind mulţimea. Oamenii lui. De acum înainte, vieţile acestor oameni depindeau şi de ea. Acest gând i-a dat fiori. Ar suporta o astfel de responsabilitate? I-a strâns mâna soţului ei mai tare şi s-a dus la el, cu mândrie. În acea dimineaţă, ea l-a ales pe Learco, dar făcând acest lucru a acceptat, de asemenea, ideea de a deveni regină. Nu trebuia să-i fie frică, nu trebuia să dea înapoi. Ea a insuflat încredere în privirea ei. Înainte de a vorbi, Learco i-a zâmbit.

— Mă bucur că sunteţi cu toţii alături de mine în acest moment de bucurie. În ultimele luni, am trecut printr-o perioadă dificilă, dar putem spune în cele din urmă că am câştigat.

Breasla a dispărut, pacea cu Ţinutul Focului s-a încheiat. O nouă eră se deschide în faţa noastră, şi este timpul să stabilim o nouă domnie. Asta începe cu o nouă regină, a adăugat el cu un zâmbet.

Doubhée a simţit cu jenă toţi ochii pe ea.

Vocea lui Learco a devenit serioasă din nou.

— Mulţi credeau că voi urmări scopul tatălui meu supunând această lume unei uniuni artificiale. Asta nu e o idee nouă. Alţii înaintea lui au susţinut deja că pacea Lumii Pământene a fost făcută prin ştergerea diferenţelor dintre multele popoare care o constituie. Diversitatea duce la divizare, coexistenţa multor regate independente provoacă haos, se obişnuieşte să se gândească. Mai bine un singur rege care domneşte cu o mână de fier şi, dacă este necesar, cu teroare, care îşi bazează acest cor discordant pe o singură voce. Cea a stăpânului.

O tăcere ruşinată a căzut asupra publicului.

— Personal, nu cred că este cazul. Suntem oameni, nimfe sau pitici. Trăim în noaptea eternă, unde ne naştem şi murim cu mirosul de sare în nări. Respect dorinţa de independenţă a constructorilor oraşului Stâncă, apreciez sufletul de neînvins al locuitorilor din Tours-cités. Şi din acest motiv nu vreau să reduc această diversitate, care cred că este darul nostru cel mai preţios, la o unitate sterilă şi fictivă. Un mare rege ne-a arătat odată calea, şi vreau să-i urmez exemplul.

Learco a tăcut pentru o clipă, iar Doubhée l-a încurajat cu zâmbetul pe buze.

— Fiecare popor să-şi aleagă suveranitatea şi forma de guvernare care i se potriveşte şi să restabilească cele două Consilii. Celor care vor spune că aceste instituţii au eşuat în trecut, le spun că este nevoie de vigilenţă pentru a păstra pacea. Războiul nu e rezultatul unei întâmplării. Se naşte când încetăm să ne ţinem de pace, să ne pese *cu adevărat* de ea. Am încredere în Lumea Pământeană, am încredere în locuitorii săi. Cred că putem învăţa din greşelile noastre din trecut şi că suntem pregătiţi să ne conducem singuri. De aceea voi păstra pentru mine doar proprietatea strămoşilor mei, Ţara Soarelui. Trebuie să domneasc acolo pentru că m-aţi văzut astăzi primind coroana din mâinile unui Consiliu pe care poporul meu însuşi l-a ales.

Tăcerea era admirabilă, iar Doubhée s-a simţit mişcată.

— Poate e doar visul meu, a spus Learco. Poate că această maturitate pe care o văd în popoarele Lumii Pământene este încă departe de a fi reală. Dar ştiu că mai devreme sau mai târziu va fi. Şi chiar dacă nu s-ar întâmpla, ei bine, e ceva în care merită să cred, ceva pentru care vreau să lupt. Acest vis trebuie să fie motivul nostru să trăim şi să murim.

Tânărul rege şi-a tras respiraţia.

— Şi acum distraţi-vă. Un om care ne-a salvat pe toţi şi ale cărui cuvinte vor supravieţui pentru totdeauna a spus odată că viaţa este un ciclu, că există un timp pentru durere, apoi un timp pentru bucurie, şi apoi din nou un timp pentru suferinţă, într-un cerc etern care constituie esenţa tuturor lucrurilor. Ei bine, acum este momentul să ne bucurăm, să savurăm aceste momente de fericire, să avem grijă de ele, să le facem să dureze. Să nu uităm bucuria acestei zile. Pentru că ea este cea care ne va sprijini când va fi timpul din nou să luptăm pentru pace.

El şi-a ridicat braţul ca semn de mântuire, iar mulţimea a erupt în aplauze răsunătoare.

Uitând eticheta, Doubhée i-a lăsat mâna lui Learco, i-a trecut un braţ în jurul taliei şi l-a îmbrăţişat. Cât timp va dura această acalmie? Nimeni nu ar fi putut şti. Astăzi aceşti oameni

s-au uitat la Learco cu ochii adoratori, mâine poate că vor auzi din nou chemarea întunecată a războiului. Nu a tot visat la Bestie? Dar un lucru era sigur: se luptau. Ei nu ar lăsa visul lor la o lume mai bună să fie înăbuşit de setea de sânge.

Learco i-a trecut un braţ peste umăr şi ştia că vor reuşi. O mie de obstacole nu ar fi suficiente pentru a le opri. Era gata să devină regină.

Harta Lumii Pământene

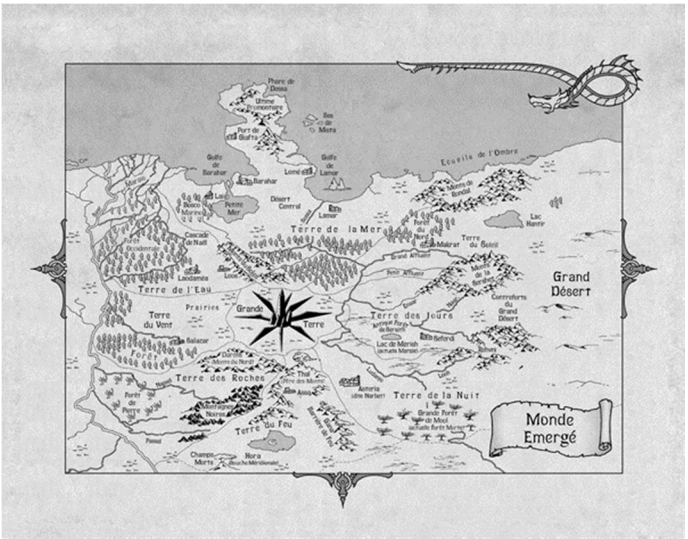

Caractere

Aïrès: ultima regină a Ţinutului Focului înainte de apariţia lui Dohor.

Aster: numit, de asemenea, Tiranul, omul care a cucerit aproape întreaga Lume Pânteană şi care a fost ucis de Nihal în timpul Marii Bătălii de Iarnă.

Barahar: oraşul-port al Ţării Mării.

Bestia: termenul prin care Doubhée se referă la blestemul căreia îi este victimă, şi care a trezit în ea o fiinţă însetată de sânge.

Consiliul Apelor: adunare care reuneşte suveranii şi reprezentanţii magicienilor şi strategilor din Ţara Mării, Cercul Pădurilor şi Cercul Mlaştinilor. Se luptă cu Dohor.

Daphnée : Regina Cercului Pădurilor.

Démar, Fénula, Tess şi Jalo : Asasini trimişi de Yeshol în Lumea Pământeană pentru a-l recupera pe San.

Dohor : Regele Ţării Soarelui; prin război, intrigi şi o alianţă cu Breasla Asasinilor, el a reuşit să preia mai mult sau mai puţin controlul direct asupra a cinci din cele opt Ţinuturi ale Lumii Pământene.

Doubhée : o tânără hoaţă care a învăţat în Breasla Asasinilor.

Copiii morţii: numele dat de Breaslă copiilor care au ucis din greşeală la vârstă fragedă şi care, din acest motiv, sunt, în opinia sa, destinaţi să servească lui Thenaar.

Fammins : creaturi create de Tiran, cu ajutorul Magiei Interzise. După Marea Bătălie a Iernii, şi-au găsit adăpost pe Pământul Zilelor.

Folwar : Consilier al Ţării Mării, maestru al lui Lonerin şi Theana.

Forra : Fratele vitreg al Sulanei şi locotenent feroce al lui Dohor.

Gornar : camarad de joacă ucis accidental de Doubhée.

Marea Bătălie de Iarnă: mare bătălie în care armata Ţinuturilor Libere, condusă de Nihal, a reuşit să-l învingă pe Tiran.

Breasla Asasinilor: sectă care foloseşte crima ca o formă de glorificare a lui Thenaar, zeul însetat de sânge, venerat de adepţii săi.

Huyé : Oameni din Ţinuturile Necunoscute.

Ido : pitic, fost maestru al lui Nihal, şi general suprem de lungă durată al Ordinului Cavalerilor Dragonului; s-a alăturat Consiliului Apei pentru a lupta cu Dohor.

Laodaméa : capitala Cercului Pădurilor.

Learco : Fiul lui Dohor.

Lonerin : magician, elev al lui Folwar, Consilier al Ţării Mării; s-a infiltrat în Breaslă pentru a-i afla planurile şi a întâlnit-o pe Doubhée acolo.

Casa : Vizuina secretă a Breslei, săpată în măruntaiele Pământului Nopţii.

Marva : sat al Cercului Mlaştinilor.

Molio : Dealer de antichităţi în Salazar.

Nihal : jumătate elf care l-a învins pe Tiran în timpul Marii Bătălii de Iarnă şi tovarăşa lui Sennar.

Oarf : Dragonul lui Nihal.

Ondine : veche prietenă a lui Sennar, contesă de Sakana, în Lumea Pământeană.

Pat : prieten din copilărie al lui Doubhée.

Rekla : Gardianul Otrăvurilor Breslei, ucisă de Doubhée.

Renni : prieten din copilărie al lui Doubhée, care a devenit un comerciant de sclavi.

Saar : mare râu care separă Lumea Pământeană de Ţinuturile Necunoscute.

Sakana : Comitat al Lumii Pământene.

Salazar : capitala Ţării Vântului.

San : fiul lui Tarik şi a lui Talya, nepotul lui Nihal şi Sennar.

Sarnek : Maestrul lui Doubhée; a fugit din Breaslă unde s-a născut şi a crescut.

Seferdi : capitala Pământului Zilelor.

Selva : locul de naştere a lui Doubhée, în Ţara Soarelui.

Sennar : magician, fost consilier al Ţării Vântului, tovarăşul lui Nihal.

Sherva : Gardian al Breslei Asasinilor, expert în lupta corp la corp.

Soana : fostul consilier al Ţării Vântului, tovarăşa lui Ido.

Sulana : Regina Ţinutului Soarelui, soţia lui Dohor.

Talya : Soţia lui Tarik.

Tarik : fiul lui Nihal şi al lui Sennar.

Ţinuturile Necunoscute: teritorii neexplorate care se extind dincolo de Saar.

Thal : cel mai mare vulcan din Ţara Focului.

Theana : Magiciană, colega lui Lonerrin.

Thenaar : Dumnezeu venerat de către Breasla Asasinilor şi zeitate elfen veche cunoscută sub numele de Shevraar căreia Nihal i-a fost dedicată.

Tori : specialist botanist în otrăvuri şi furnizor al lui Doubhée.

Vésa : dragonul lui Ido care a murit în luptă.

Volco : Administratorul lui Dohor.

Ydath : colecţionar bogat din Barahar.

Yeshol : Gardianul Suprem al Breslei Asasinilor, cea mai înaltă autoritate din sectă.

Mulţumiri

Acest ultim volum al Războaielor Lumii Pământene *va fi, probabil, cel mai iubit dintre cărţile mele ... sau cel mai urât. L-am scris-o într-o perioadă ciudată, traversată de mari exaltări şi momente de întuneric. A trebuit să lupt să-l termin, să smulg în fiecare zi acele două sau trei ore pentru a mă dedica poveştii mele. Am scris-o peste tot: în patul meu, acasă, şi în toate trenurile pe care le iau aproape în fiecare weekend, şi chiar şi în avionul care m-a dus, singură pentru prima dată, la un interviu de lucru.*

Într-un fel, această trilogie a fost o nouă aventură: a fost prima mea lucrare ca scriitor "profesionist" şi m-a însoţit într-o perioadă importantă din viaţa mea. Când am scris primul cuvânt din Secta Asasinilor, *încă nu lucram ca astrofizician şi locuiam cu părinţii mei; ultima replică din "Un nou Regat", am scris-o de la balconul casei unde locuiesc acum cu soţul meu.*

A fost o călătorie lungă şi dificilă, o nouă etapă în călătoria mea, nu ultima, sper, a carierei mele de scriitor - şi dacă m-am făcut înţeleasă, a fost pentru că am avut oameni în jurul meu care mi-au dat puterea.

În primul rând, aş dori să le mulţumesc părinţilor mei, cărora le este dedicată această carte. M-au învăţat multe lucruri şi întotdeauna m-au încurajat, m-au sprijinit, m-au consolat. Relaţia noastră s-a schimbat, desigur, de când am plecat să trăiesc singură, dar afecţiunea care ne uneşte este întotdeauna aceeaşi, dacă nu chiar mai puternică.

Aş dori apoi să-i mulţumesc lui Sandrone Dazieri, care mi-a oferit această aventură căreia sper să nu-i văd niciodată sfârşitul. Mulţumesc pentru ideile şi sfaturile mereu preţioase, pentru lungile discuţii şi pentru răbdarea cu care m-a ajutat, mai ales în timpul ultimei perioade, printre nelinişti şi îndoieli.

Mulţumesc, de asemenea, lui Fiammetta Giorgi şi Massimo Turchetta; ştiind că ei cred în mine şi că sunt încă acolo este foarte important în munca mea.

Mulţumesc lui Paolo Barbieri şi ilustraţiilor sale fantastice. De fiecare dată, abia aştept să văd ce a putut să inventeze pentru coperta noii cărţi, şi de fiecare dată sunt atât de uimită. Este uimitor să văd personajele mele reprezentate pe hârtie cu o astfel de precizie, şi atâta suflet.

Mulţumiri pentru Andrea Cotti şi Barbara di Micco, care au împărtăşit această aventură întreagă cu mine. Vă mulţumesc pentru răbdare şi pentru munca minunată pe care aţi făcut-o: m-am simţit foarte bine cu voi. Tot ce trebuie să facem este să luăm celebrul aperitiv la care am visat în cele mai tensionate momente.

Mulţumiri pentru Melissa şi tinerii de la Lands and Dragons, forumul oficial dedicat cărţilor mele; observaţiile lor, expresiile lor de afecţiune şi simpatia lor m-au ajutat foarte mult în cele mai dificile momente.

Mulţumesc participanţilor la blog-ul meu, care au trebuit să îndure o sumă incredibilă de comentarii tot mai delirante despre munca şi viaţa mea. Mulţumesc pentru răbdarea lor, şi pentru fineţea observaţiilor lor. Am împărtăşit, de asemenea, unele discuţii frumoase prin intermediul ecranului, nu-i aşa?

Mulţumesc din nou Laura Gargiulo, webmaster al site-ului meu. Munca ei a fost un cadou fantastic. Colaborarea noastră este încă în fază incipientă, dar sunt sigură că vom face lucruri mari împreună.

Mulţumesc, de asemenea, prietenilor mei, care, ca întotdeauna m-au înconjurat cu afecţiunea lor. Tot nu-mi vine să cred că am avut ocazia să-i cunosc. Dacă uneori mă simt ca o persoană specială, e din cauza lor.

Mulţumesc trupei Muse *pentru muzica lor; nu este o coincidenţă faptul că fiecare dintre cărţile mele evidenţiază un citat dintr-unul dintre cântecele lor. Ele sunt fundalul sonor al vieţii mele interioare, şi, prin urmare, a acestor cărţi. Fiecare personaj are un cântec al lui, o melodie care mi-a trecut prin cap în timp ce scriam. Fie ca ei să nu înceteze niciodată să mă mişte şi să mă inspire.*

Mulţumesc în sfârşit lui Giuliano, soţul meu. Ştiu că nu e uşor să trăieşti lângă cineva ca mine, de aceea ştiu şi că am fost foarte norocoasă să-l cunosc. Despre el pot spune acelaşi lucru pe care îl spune Doubhée despre Learco: fără el, eu nu exist.

Licia TROISI

Autorul

La vârsta de şapte ani, Licia Troisi scria deja poveşti pe care părinţii ei le-a compilat într-un caiet albastru... Mai târziu, ea a ales să studieze astrofizica, ceea ce i-a permis să obţină un loc de muncă la Observatorul din Roma, unde lucrează acum. Cu toate acestea, pasiunea ei pentru scris nu a părăsit-o niciodată: încă din Universitate, ea a început să scrie *Cronicile Lumii Pământene.* Seria, publicată de prestigioasa editură Mondadori, este deja bestseller în Italia.

Toate cărţile Pocket Youth pe
www.pocketjeunesse.fr

Director al colecţiei :
Xavier d'Almeida

Titlul original: Le Guerre del Mondo Emerso III – Un nuovo regno

© 2007, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
© 2011, Ediţiile Pocket Jeunesse, departamentul Univers Poche, pentru traducerea franceză şi această ediţie.

Coperta : ©2007 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano. Ilustraţii : Paolo Barbieri.

ISBN : 978-2-266-22083-5

Această lucrare este protejată prin drepturi de autor şi strict rezervată pentru utilizarea privată a clientului. Orice reproducere sau difuzare în beneficiul terţilor, gratuit sau cu plată, în întregime sau a unei părţi a acestei opere este strict interzisă şi constituie o încălcare prevăzută la articolele L 335-2 şi următoarele din Codul proprietăţii intelectuale. Editorul îşi rezervă dreptul de a da în judecată orice încălcare a drepturilor sale de proprietate intelectuală în faţa instanţelor civile sau penale

Legea nº 49 956 din 16 Iulie1949 privind publicaţiile destinate tinerilor: August 2011.